

S. R. Gopalakrishna

தம்மாழ்வார்

அருளிச்செய்த

திருவிருத்தம்.

இது,

தமிழகத்திலுள்ள அனைத்து திருவிருத்தம்

திருவல்லிக்கேணி

வைத்தமாநிதி - முடிம்பை -

சட்டகோபராமாநுஜாசாரியர்

புத்தகம் உரை புடன,

MAHAMAHOPADHYAYA
DR U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

சென்னை

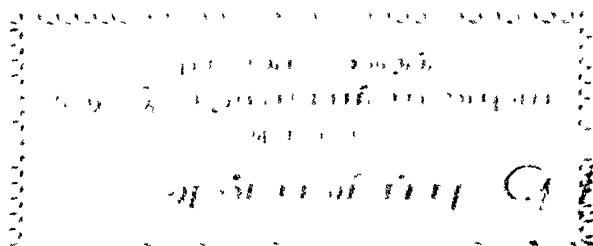
மீமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வாரியம் ஆவணம்

விலை அரை - ௧௨.

Copyright Registered

உவ. சீர்திருத்தம் 67 விதி
7 கருவிகள் 20 Pres.

திருவிருத்தம் என்னும் இததிவ்யியப்பிரபந்தமானது - இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்து உதித்து அந்தமீழால் நமக்கலைகள் ஆயநடு உரைத்த ஆழவார்களுட்பிரதானமும், காசினியோர்தாமவாழ்க் கவியுக்கதொடக்கத்திலே கூந்து அவதரித்தவரும், ப்ரீவைஷ்ணவகுருபரம்பரையில் பிரதமஆசாரியரும், பிரபஞ்சங்கூடஸ்தரு மான் நமமாமுவா அருளிச்செய்த சதுர்வேதசாரமான நான்ருநூல்களுள் முதலாவது, ருக்வேதத்தின் சாரமானது; ஆழவா, தமது ஞானக்கண்ணுக்கு நுலக்கான் எப்பெருபாண் கோக்கி, 'தேவீமை அனுபவக்கைக்கு வீரோதியான் தேசமபாதத்தை அடுத்ததந்தருநு வேணும்' என்ற சமசாரசம்பந்தநிலிருத்தியை அடேக்கித்து விண்ணப்படுத்துவதது, அநதாதித்தொடையாக அமைத நூற்பாசரங்களை யுடையது, நூல்தொடக்கமும் நூற்பயனும் ஆகிய முதல நூறுதிப்பாசரம் இரண்டு நீங்கலாக மறைய தொண்டாறமெட்ப பாசரங்களிலும் அகப்பொருளிலக்கணத்துமையகங்கள அடையப்பறதது, அநயாபதேசம் ஸவாபதேசம் என்ற முறையே பெயாபெறற வெளிப்படைப்பொருள் உள்ளுறமெப்பொருள் என்னுட இருவகைப்பொரு ளுள்ளது, சொறசெறிவு பொருட்பொலிவு ஆழாதகருத்து நொளி பொருள் நறபணயலங்காரம் முதலிய கிறப்புக்களால் ஒப்புயாவினி விளவுகுவது, தாண்ககறபார்குப பிறவிததுயறறத்து அந்தமில்ப்பா தரவலத்து, பரம்பொருளை அகப்பொருளெறியால் அனுபவிக்குறதித்தல், சைவசமயத்து மாணிக்கவாசகா இயற்றிய திருச்சுறிதரம்பலக்கோவையாரென்னு திருக்கோவையாரை ஒருபுடையொப்புமையாகக் கொள்ளததக்கது

சிருங்காரரஃப பிரதாஸமான இசைத் துறைகளை ஞானஸ்ராவிய இத் துறைத் துருக காரணம் - கந்திதினாநுதானக கடடிபுகி கந்திவிபிப்பா போல, கந்திபபககதம வகையா பீரினபததைககாடி நாடீதல எஸ பா ஆழவாக்குத் தலைககாகுதந்மை நோதமகு ஏது - புருஷோத்தம ஞிய எமபெருமானது பேராணமைக்கு முன் உலகமடவகப பெணதன்மை யதாதலும், ஜீவாத்மாவின்து ஸவாதநதிரியமீன்மையும், பாரதநதிரியமும் முதலியன, இந்நூலின் இரண்டாமபாட்டுரையிற் காண்க தண்டகாரணிய வாசிககான முனிவர் இராமபிரானது சொநதிரியாதிசயததில ஈடுபட்டுப் பெணமைவிரும்பி மறொரு பிறப்பில் ஆயாமணுகயராய கண்ணைக் கூடின் ரொந ஐதிசியமும் உணாக, “கண்ணைக்கே, யாமது காம மமம் டொருளவீ டுதம கெவ் டுரைததாதன், வாமன்னலே னிராமாநுச னிரதமண் மிசையே” (இராமாநுஜ நாதமநதாதி) என்பதன் பொருளும் அறியற்பாலது.

இப்படிப்பட்ட பரிசுமயமையி் திருவந்தத்தத்துக்குத் திருவாய்மொழிக்
ருட்போலவே நூலாசாரியாக ருட்பதநுளிய் பலவியாகியிாங்களுநம் அவற
தின் அருமபதவுரைகளபலவும் உளானவென்று அறிநது அவறறையெல்லாந்
தேடிப் பலிர்திருபங்ககைக்கொண்பி் பரிசோதிதது ஓருங்கே பதிப்பிதது
வெளியிடக்கருதி யாம பததுவருந்ததுக்குழுய் கிரந்தங்ககைச் சோக்கத்
தொடங்கியுப்பொழுது, ஐர்துவியாகியிாங்களுநம், மூன்று அருமபதவுரைக்
கூடப் பிடைத்தன

ஜநநுவியாகுகியாநவகன் - நமபிளகை, பெரியவாசகான்பிளகை, வாதிசே
சரிஅழகியமணவாசகையா, அடபிளகை, சபரியபரகாலவாமி என்னும் இவா
கன் செயதவை. அருமடதகலரகன் மூன்றும், பெரியவாசகான்பிளகை வியா
குகியாநதின பொருளை விளக்குவன. அவதநில ஒன்று, அபபுவரையா செய
தது, மதறையிரண்டையும் செயதவா இவ்வுரென்று தெரியவிலை பதிசே
நதாமபாடமோ அபபுவருமபதவாபால, கோனபபகாராசெய்த அருமபத

வுரையும ஓன்று உண்டென்றும், அது இம்முனறினும் வேறென்றற தெரிந்தது, அது எமக்குக்கிடைக்கவில்லை.

நமபிள்ளையென்பவா, இராமாநுஜாசாரிய ரென்கிற பூரீபாஷ்யகாரரைய பிரசிஷ்யரான பட்டரது சிஷ்யரான நஞ்சீயரை ஆசிரியத்தவா. இவ் ஒரு கிரந்தரூபமாக இவ்வியாக்கியாநம் எழுதிவைத்தவரல்லா இவரது அந்த ரங்கசிஷியரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையென்பவா, இவா பதலை உபநயாஸஞ்செய்யும்பொழுது அதனைக்கேட்டு உள்ளததில் தரித்துவைத்துக் கொண்டு அப்படியே இரவில் ஒருபுஸதகரூபமாக எழுதித்தலைக்கட்டினது, இது இந்த வியாக்கியாநத்துக்கு என்னும் ஒரு பெயர் உண்டு நமபிள்ளை உபநநியாசமே யாதலாலும், நமபிள்ளையினால் ஆமோதித்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட தாதலாலும், இதனை நமபிள்ளையிடு என்னத தட்டிலில் திருவாய் மொழியின் 'சரிமுப்பத்தாரூயிரப்படி' என்ற வியாக்கியாநமும் இதறிந்ததே "தெள்ளியதா நமபிள்ளை செப்பு நெறிதண்டை, வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப்—பிள்ளையிந்த, நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது, சரிமுப்பத்தாரூயிரம்" (உபதேசரத்தினமாலை) என்பது காண்க பெரிய திருமடல் முதலிய இன்னும் இரண்டொருநூலுக்கு இவாபெயரால் வழங்கும் வியாக்கியாநங்களும் இதன்மையன்வென்றே கொள்ளுதற்குரியன இந்ந வியாக்கியாநம், மறறை பெல்லா வியாக்கியாநங்களினும் பெரியது.

பெரியவாசகான்பிள்ளை யென்பவா, நமபிள்ளைக்குட பரியசிஷ்யா அவரது நியமந்தினால் திருவாய்மொழிக்கு 'இருபத்தினாலயிரப்படி' என்ற வியாக்கியாநமும், மறறைமூவாயிரங்களுக்கும் வியாக்கியாநமுஞ் செய்தருளினவா. "நமபிள்ளை தம்முடைய நல்லருளா லேவியிடப், பின் பெரியவாசகான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா, வநுபத்திமாறன்மறைப்பொருளைச் சொன்னது, இருபத்தநாலாயிரம்," "பெரியவாசகான்பிள்ளை பின்புள்ளவைகளுந், தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய, அருளிச்செயற்பொருளை யாரியாகட் கிப்போது, அருளிச்செய் லாயதது அறிந்த" (உபதேசரத்தினமாலை) என்பன காண்க. பெரியவாசகான்பிள்ளையொருவரே நாலாயிரத்துக்கும் மிக்க சுருக்கமும் மிக்கபெருக்கமும் மல்லாமல் இடைகிரகத் தக்க சிறந்த வியாக்கியாநம் முதலில் இயற்றினவ ரென்று அறிக. இந்ந வியாக்கியாநம், மறறை வியாக்கியாநங்களினும் அரிதிள் அறியப்படும் ஆழ்பொருளுடையது, மறறைய வியாக்கியாநங்களுக்கு அருமபதவுரைகள் ஏற்படாமல் இவ்வொன்றுக்குமே நான்கு அருமபதவுரைகள் ஏற்பட்டமை கொண்டும், இதனை அறியலாம் அந்ந அருமபதவுரைகளில், வியாக்கியாநவாக்கியங்கள் சித்கிலவறறை நைதேகமென்று குறித்திருக்கிறதும், இதன் அருமையை வற்புறுத்தும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைபோலவே பெரியவாசகான்பிள்ளையும் நமபிள்ளையுந்நயாஸத்தையேகொண்டு வியாக்கியாநம் அருளிச்செய்தவ ராதலால், கீழ்க்குறித்த சரிம இவாவியாக்கியாநமும் சித்கிலவிடங்களில் பொருட்கருத்துக்களோடு சொல்லும் ஒத்திருக்கும், இவங்ளம் இருத்தலை, இருநூல் வியாக்கியாநங்களின் பிறப்பகுதியில் மிகுதியாகக் காணலாம்.

அழகியமணவாளசீய ரென்பவா, பெரியவாசகான்பிள்ளையினுடைய திருக்குமாரரான நயனாராசகான்பிள்ளையினுடைய சிஷ்யா தமதுபிரசங்கசக்தியால் அநயமத்ததாரை வென்று அவர்களாகிய யான்களுக்குத் தாம் சுவகம்போலுதலால், 'வாதிசேனி' என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றவா திருவாய்மொழிக்குப் பன்னீராயிரப்படி வியாக்கியாநம் அருளிச்செய்தவரும் இவரே. மறறைய வியாக்கியாநங்களினும் ஸ்வாபதேசராததம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும், இவருடைய வியாக்கியாநம் அவையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விவரமாக விடாமல் நூலமுழுவதும் உள்ளுறை பொருளை

விளக்கியுள்ளதனால், 'ஸ்வாபதேசவுரை' என்று சிறப்புப்பெயர்பெறும் சொற்பொருள்விளக்கமும், மறைய வியாக்கியாநங்களினும் இவ்நூலில் தெளிவாயிருக்கும். "அன்போ டழகிய மணவாளச சீயா, பின்போருங் கதற்றிநது பேசுக்கைகா—தன்பெரிய, போதமுடன் மாறமா மறையின் பொருளுரைதது, ஏதமில் பன்னிராயிரம்" (உபதேசரத்தினமலை) என்ற தில் 'அன்போடு,' 'பின்போருங் கதற்றிநது பேசுக்கைகா,' 'தன்பெரிய போதமுடன்,' 'ஏதமில்' எனக்கொண்டாடப்பட்டவாறும், 'இதையொழிய நாலு வியாக்கியாநம் உண்டானாலும் சபதாத்திரையததுக்கு இதைக் கொண்டே ஸாதிககவேணியிதே' என்ற பிள்ளைலோகாயசீயநூலையும் காணத்தக்கன.

அப்பிள்ளையென்பவா, மணவாளமாமுனிகளது திருவடிகளை ஆசிர யித்த அவுடதிககஜங்களுள் ஒருவா, [அவுடதிககஜங்களுள் சிறப்பித் துக் கூறப்படுவா—வானமாமலேசீயா, திருமலை எம்பெருமானாசீயா, பட்டா பிராஸீயா, கோயிற்கந்தாடையண்ணன், எறம்பியப்பா, அப்பிள்ளை, அப் பிள்ளார், பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன் என இவா] இவா வியாக்கியாநம், பெருமபாலும் முறகூரின் வியாக்கியாநங்களைத் தழுவிச் சொற்பொருளையும் ஸ்வாபதேசாததத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறுவது.

பெரியபரகாலஸ்வாபியென்பவா, சந்திரகிரி வேங்கட தேசிகரை ஆசிர யித்து அவருபதேசமுக்கததால் சாஸ்திராத்தவங்களை அறிந்தவா. திருவாய் மொழிக்குப் பதினெண்ணாயிரப்படிவியாக்கியாநஞ் செயதருளியவா. இவா வியாக்கியாநம், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியாநத்தின் சாராமசங்கள் சிலவற்றை எடுத்ததுக்கொண்டு வேறு சிலவற்றையுஞ் சேத்துச் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டது.

மேற்குறித்த ஐந்துவியாக்கியாநங்களுள் முந்தினநான்கும் தென்கலை சமஸ்திராயத்தையும், பிரதியது வடகலைசமஸ்திராயத்தையும் அனுசரித்தவை இவாகளையன்றி நஞ்சீயரும் அழகியமணவாளப்பெருமானாராயனாரும் இந்நூலுக்கு வியாக்கியாந மருளிபிருக்கின்றன ரென்று காண பரம்பரையா க்கக்கேள்விப்படினும் அவை தேடிப்பாராத்ததில் எமக்கு எங்கும் கிடைத்தில் "நஞ்சீயா செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்கு மிலையே—தஞ்சீரால், வையகுருவினதம்பி மன்னு மணவாளமுனி, செய்யு மவை தாமுஞ் சில" (உபதேசரத்தினமலை) என்றதன் வியாக்கியாநத்திலே, பிள்ளைலோகாயசீயா, திருப்பாவைக்கும் கண்ணிநுண்கிறத்தாமுக்குமே நஞ்சீயா வியாக்கியாநமும் அழகியமணவாளப்பெருமானாராயனார் வியாக்கி யாநமும் உள்ளனவென்று தாம் கண்டவற்றை வெளியிட்டிருந்ததால், இந் நூலுக்கு அவர்கள் வியாக்கியாநஞ் செயதருளின் ரென்று நிச்சயித்ததற்கு இடமில்லாமையையும் உணரக்

இந்நூலின் முதற்பாசுரத்ததுக்கு, வேதாநத்தேசிகன், உபகாரசங்கிரக மென்னும் ரஹஸ்யத்தில் பிரணபாதிக்காரத்தில் வியாக்கியாநம் அருளிச்செய் திருக்கின்றனா.

இந்நூலின் தனியனுக்கு (த தென்கலைசமஸ்திராயத்தில்) பிள்ளைலோகாய சீயா வியாக்கியாநமும், (வடகலைசமஸ்திராயத்தில்) வாத்தைய அநேகாபி லாசாரியாவியாக்கியாநமும், ஒரு மைஸ்கிருதவ்யாக்யாநமும் கிடைத்தன.

இவகுக்குறித்த ஐந்து வியாக்கியாநங்கள் மூன்று அரும்பதவுரைகள் முதலிய அனைத்தினோடும் இந்நூலை அநேகபுரீகோசங்களைக்கொண்டு பிழை யறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கத்தொடங்கி, பிரமாணங்களுக்கு ஆகரவகா டங்கிற மேற்கோளவிளக்கத்துடன் அச்சிடுவதது, கரு - பாசரவகாடங்கிய ௧௫0 - பக்கமளவில், சிலவருஷங்களுக்குமுன் வெளிப்படுத்தினோம் அநதக

கிரந்தம் காரியாந்தரங்களினாலாகிய அவகாசக்குறைவாலும், மறறுஞ்சில முட்டுப்பாட்டாலும், இதுவரை முடிவுபெறாமலிருப்பதைப்பற்றி மிக இரங்குவதோடு, கூடியவிரைவில் முடித்துப்பிரசுரித்தமாக இடம்பொருளேவலைகளையும் எம்பெருமான் திருவருளையும் எதிர்பார்த்துமிருக்கிறோம். சிறக.

வடமொழியுந்தன்மொழியும் விரவிய மணிப்பிரவாளரடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்த வியாக்கியாநங்கள் எல்லாவற்றையும் அரும்பதவுரைகளையுந் தழுவித் தமிழரடையில் ஒருரை இயற்றப்படுகின் வெருவிரிவாயவிரி மாதலால், அங்ஙனஞ்செய்யாது, அவற்றைப் பெருமபா லுந் தழுவிச் சிறப்பான்மை உசிதமாக வேறு சில விஷயங்களுக்கும் புதிதாகச்சோதது எமது சிறமறிவிற்கு ஏறப் இவ்வுரை ஒருவாறு எழுதி முடிக்கப்பட்டது.

இதில் அவசியமான பதப்பிரயோசனங்களையும், இன்றியமையாத இலக்கணக்குறிப்புக்களையும், முக்கியமான புராணகதைகளையும் எடுத்துக்காட்டி பதப்பொருள் கருத்து விசேஷார்த்தம் சொற்சுவை பொருட்சுவை யாப்பிலக்கணம் அணியிலக்கணம் முதலியவற்றை அங்கங்கே இனிது விளக்கியிருத்தலோடு, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயங்களையும், அகப்பொருள்துறையிலக்கணவகைகளையும் விவரித்திருக்கிறோம். அன்றி, பூர்வாசாரியாகளுடைய வியாக்கியாநங்களின் வாக்கியங்களும் உரியஇடங்களில் இதில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன; “முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவாமொழியும், பொன்னேபோற போற்றுவம்” (நன்னூல்) என்பது இலக்கண மாதலால்.

தொல்காப்பியத்தது பொருளதிகாரம், இறையனாகப்பொருள், திருக்கோவையா, திருக்குறள் காமத்துப்பால, தஞ்சைவாணன் கோவை என்பனவும், இவற்றின் உரைகளும், அம்பிகாபதி கோவையும், தணிகைப்புராணத்துக் களவுபடலமும், மறறைய திவ்வியப்பிரபந்தங்களும், அவற்றின் விபாக்கியாநங்களும், அரும்பதவுரைகளும், இந்நூலின் துறைப்போக்கையும் மறறுஞ்சில பொருள்களையும் விளக்குதற்குத் துணைநின்றன. இவற்றினின்று தக்கவிடங்களில் மேற்கோள்களும் காட்டியிருக்கிறோம். நம்பியகப்பொருள் விளக்கம், வீரசோழியம், இலக்கணவிளக்கம், வெங்கைக்கோவை முதலிய சிலவற்றி னுதவியும் உண்டி.

திருக்கோவையார்க்கு உரைசெய்யுத்தொடங்கிய நல்லறிவுடைய தொலபேராசிரியாதாமே (அந்நூலுரைப்பாயிரத்தில) “பரமகாரணன் திருவருளதனால், திருவாதவூரமகிழ் செழுமறைமுனிவா, ஐம்பொறிகையிகந் தறிவாயறியாச, செம்புலச செலவ ராயின ராதலின், அறிவன் நூற்பொருளும் உலகநூலவழக்கு மென், இருபொருளும் நுதலி எடுத்துக்கொண்டனா, ஆங்கவ் வீரண்டனுள், ஆகம் நூலவழியின் நுதலியனான, யோகநுண்பொருளினையுணர்த்துதற்கரிது, உலகநூலவழியின் நுதலியபொருளெனும், அல்கில தீம்பாற பரவைக்கண் எம், புலனெனுங் கொள்கலன் முகநதவகை சிந்தி, உரையாமரபின் உரைக்கறபாறறு” என்றதனால், அந்நூலின் உட்கிடைப்பொருளேயன்றி வெளிப்படைப்பொருளும் உணர்த்துதற்கு எளியதன் மென்றன ரென்றால், அந்நூலோடொத்த இததிருவிருத்தத்தின் ஸ்வாபதேசம் அந்யாபதேசம் என்னும் இருவகையாதத்தையும் உள்ளபடி வெளியிடுதற்குச் சிறமறிவுடைய சிநியோமாகிய யாமோ உரியோம்? அல்லோமாயினும், பூர்வாசாரியாகளது அருளிச்செயல்களையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இவ்வுரையை எழுதினோம். இதில் காணப்படுங் குற்றங் குறைக்களைப் பெரியோர தமது இப்பகை நற்குணத்தாற் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்திக்கிறோம்.

விகாரி ஹஸ்
ஆவணியர் }

வை-மு-ச.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார்திருவடிகளே சுரணம்

திருவிருத்த நூலாசிரியராகிய

நம்மாழ்வாரது வரலாறு.*

ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்திற் சிறந்த மெய்யடியார்கள் ஒன்று கொண்டாடப்பெற்ற ஆழ்வார்கள், பன்னிருவர் புறவிருளொழிக்கிற துவாதசாதித்தரினும் பெருமைபெற அகவிருளொழித்த இவர்களுடைய சரித விபவங்கள், ஆநந்தம். அவை - வடமொழியில் பிரமாணமும் பாதமம் மார்க்கண்டேயம் என்ற புராணங்களிலும், பாக்கவம் வருத்தபாத்தம் பரவருத்தபாதமம் என்ற உப்புராணங்களிலும் எதிகாலவரலாறுகளை விவரிக்குமிடத்துக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகப் பிரசித்தமாயிருந்தலமாதிரி மன்றி, திவ்யசூரிசரிதம் பரபரமாத்மம் என்ற வடநூல்களிலும், குருபரமபராபிரபாவங்க ளென்கிற மணிபிரவாளக்கிரந்தங்களிலும், பிரபந்தசாரம் உபதேரத்தினமலை என்னுந் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களிலும், பெருக்கமாகவுரு சுருக்கமாகவுரு காணப்படுகின்றன. இவற்றிற் கூறப்படாமல் பிறநூல்களாலும் காணபரம்பரையாலும் அறியத்தக்க ஐதிகியங்களும் அநேகம் உண்டு.

இவைகளைத்திலுமுள்ள சரித்திரங்களையெல்லாம் ஒருங்கேஎடுத்தது விரிவாகஎழுத்ததொடங்கின் மிகப்பெருகு மாதலால், தொகுத்துச் சுருக்கமாக எழுதப்படுகிறது, இது.

எல்லாவுலகங்களினும் மேம்பட்டு மேலிடத்திலுள்ளதாய், ஒப்புயர்வின்றி விளங்கும் இயற்கைப்பேரொளி யுடையதாய், கமலக்கண்ணனது கருணைப்பெருக்கின் வடிவமான விரசையென்னும் விமலநதியை எல்லையாகப்பெற்றதாய், † “சிறுகாலையிலா நிலையோ திரியா, குறுகா நெடுகா குணமவேறுபடா, வறுகால்கிளாபூதமெலாமுகினும், மறுகாநெறி” என்றபடி கலை முகூர்த்தம் முதலிய காலபரிணாமங்களும் நிலவேறுபாடும் சுருக்கமும் பெருக்கமும் குணவேறுமையும் உற்பத்திவிநாசங்களும் இன்றி என்றும்ஒருபடிப்படவிருப்பதாய், அநதமில்பேரின்பத்தை யனுபவிக்கும்மாய், மனமொழி மெய்களுக்கு எட்டாத மகிமையுடையது, பரமபதமென்கிற திவ்வியலோகம்

அவகு, ஸ்ரீவைகுண்டங்களிலே, செம்பொன்செய்கோயிலிலே, திருமாமணிமண்டபத்திலே, ‡ “சென்றறகுடையா மிருந்தாறகிவகாதனமாம், நின்றாலமரவடியாம் நீள்கடலு—ஒன்றும், புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புலகும், அணையா திருமாறகு அரவு” என்றபடி சகலவிதகைங்களியங்களைச்செய்கிற ஆதிசேஷனது சொருபமான சீரியகிவகாதனத்திலே, ஸ்ரீ பூமிநீளை ஒன்றான தேவிமாமூவரோடுங் கூடி வீற்றிருந்து, நித்தியமுக்தார்களுக்கு நிரதிகுஆனந்தத்தை அனுபவிப்பித்தருளுகிற சகல கலியாண குணகளை பரிபூரணனான சர்வேசுவரன், திரிபாதவிபூதியாகியஅநதப்பரமபத்ததி

* இது, யாம் எழுதி வெளியிட்டுள்ள ‘ஆழ்வார்கள்சரித்திரம்’ என்ற வசன நூலிலிருந்து எடுத்தது.

† கம்பராமாயணம்-ஆரணியகாண்டம்-சரபங்காபிறப்புரீங்குபடலம்-20.

‡ இயற்பா - முதல்திருவந்தாதி - நூ.

ஊள்ளா எப்பொழுதும் பரமசுகந்தையே நுகாந் தவருதலபோல அவ்வுலகத் துக்குக்கீழ்ப்பட்டுள்ள லீலாவிபுத்தியாகிய சகலலோகங்களிலு முள்ள பலவுயிர களும் தமதமமுபமசியாலஅப்பெருமபதவியையடைந் து இனபுறறுவாழலாம் படியிருக்க, அங்ஙனஞ்செய்யாது, தன்னைத் தரிசித்தல தொழுதல சேதல படியானித்தல துதித்தல முதலிய பணிவிடைகளைப் புரிந்து ஈடேற்றம்பொருட் டித் தன்னும்கொடுத்தநாப்பட்ட கண கை கால மனம் வாய் முதலிய அவ யவங்களை அவ்வத்தொழிலில் உபயோகித்து உயவுபெறாமல், சமீபத்துவெட்டி வருதற்குக் கொடுத்த வாளைக்கொண்டு அதுசெய்யாது பசுவின் வாலைத் தறிப் பாப்போலவும், களைப்பிக்கக்கொடுத்த கருவியைக்கொண்டு அஃதாற்றாது கண்ணைக் கலக்கிக்கொளவாப்போலவும், ஆறுகடந் து கரையேற்றமாறுகொடு த்த புணையைக்கொண்டு அதுபுரியாது அந்நீர்ப்பெருக்குவழியாற் கடலிடைப் புக்கிரிவார்போலவும், அவ்வுறுப்புக்களைச் சபதாதி விஷயாநதரங்குளிலே செ லலவிட்டு, * மாரனாவரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்து, † மாறிமாறிப்பலப்பிறப் புப்பிறந்து இறந்து, கரையிலலாதகருமப்பெருங்கடலினுள் அமிழ்ந்து வரு நதி அலைவதை, உற்றுநோக்கி, அவ்வான்மாக்களையும் அழிவிலவீட்டை யடை விக்கவேண்டு மென்று இயலபாகளமுநத பரமகிருபையாலே, அவ்வுயிராகா நலவழிதீவழிகளை நன்றாகப்பகுத்துணர்ந்து நடக்குமாறறை அறிவித்தற் பொருட்டு, தன்கட்டளைநுபமான வேதங்களை வெளியிட்டருளி, அரியப்பரிய அவ்வேதங்களின் ஆழநதமறைப்பொருளைச் சிலவாழநாட் பலபிணிச் சிதறறி வின்ராகிய சேதனா ஐயநதிரிபறத் தெள்ளிதிலதெரிந்துகொள்ளுதற்கு உப யோகமாம்படி அவற்றிற்கு அங்கமான அநேகசாஸ்திரங்களுக்கும் முனிவா முதலானாரைக்கொண்டு பிரகாசிப்பித்தான்.

பெரிருளிலேதிருவாக்குப் பொருள்விளக்கம்பிறங்குமாறு கைவிளக்குக் கொடுத்ததாற்போல, அநாதியஜஞாநாநதகாரத்தில் அகப்பட்டவாக்கு அரத்த ஜஞாநப்பிரகாச முண்டாக்குமாறு இப்படி சாஸ்திரதீபத்தைக் காட்டிக்கொ டிக்கவும், விழியிலாக்கு விளக்குப் பயன்படாதவாறுபோல, பகவதபக்தியா கிற் கித்தாளுசந்தால் ‡ நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணின் குருமீ தீராத உலக ததார்பலாக்கு அநதப்பிரமாணப்பிரதீபமும் முழுப்பயன்படாதாயிற்று அவா கள சாஸ்திரங்களின்கித்தாநதத்தைத் தீரத்தெளிப ஆயநது ஓயநது உணரா மல் நுனிப்புலமேயசசலாக மேலநோக்கப்பாராததறிந்து நிலையிலலாதவற் றை நிலைபுடையனவென்றும் நிலையினவற்றை நிலையிலவென்றும் விபரீதமா கத்துணர்ந்து தாமாதததகாமங்களில் அதியபிமுகரும் மோகந்தலில் அதிவிமுக நுமாய அழிந்துபோவதை ஆலோசித்து, தயாசிறந்துவான் தாமோதரன், தன்ஆனைசெல்லாத இடங்களில் அரசன் தானே நேரிற்சென்று தண்டம் நடத்துதலபோலவும், கிணற்றினுள்வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத் தாய தானும் அதனுட் குதித்தல போலவும், தானே ராமகிருஷ்ணாதிருபத்தால் டீஆதியருசோகியுருவை அங்குவைத்து இவகுப்பிறந்து பரத்துவத்தை இருந ததுதெரியாதபடி விடரசி செளலப்பியத்தையே தலைமைக்குணமாகக் கொ ண்டி உலகத்தோடொத்துவாழ்ந்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டப்பரிபாலனஞ் செய்து அறத்தை நிலைநிறுத்தித் தன்வடிவழகாலும் உபதேசமுக்கதாலும் அநுட்டானமூலமாகவும் பிரசைக்களைத் தன்வசப்படுத்தத் தொடங்கியவளவி லும், பலா, அநாதிகர்மவாசனையாலே சீர்நிருந்தாமல அதிநிருவவதாரமூத திகளதிமத்தும் மறுஷ்யபுத்தியையேபண்ணித் தமமைப்போலவே அவர்களைப்

* பெருமான்திருமொழி - மூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௩.

† திருவாய்மொழி - பதிறாந்திருப்பதிகம் - ௮.

‡ இயற்பா - பெரியதிருவந்தாதி - ௨௮.

§ திருவாய்மொழி - இருபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ௫.

பாவிதது எதிரம்பு கோததுப் போருக்குநின்றும் *கேட்பார்செவிசடு கீழ்
மைவசைக்கையே வைதும் விசவரூபத்தையுமுட்பட இந்நிரசாலமென்று இக்
முந்தும் அதமகதிகளை அடையலாயினா

அதுகண்டு திருமால் திருவுள்ளமிடங்கி 'இனி இவர்களை வசீகரித்தறகு
வழி யாதோ?' என்று திருமகளோடு தீரக்காலோசனை செய்து, 'தீபகங்காட்டி-
மிருகம்பிடிப்பார்போல, இவர்களினதவரென்னலாம்படியான சேதநரைக
கொண்டு இவர்களைக் கைப்பற்றுவதே உததமமாகிய உபாயம்' என நிச்ச
யித்தது, ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளையும் ஸ்ரீபஞ்சாபுதங்களுடைய ஸ்ரீவதஸ்கொஸ
துபவநமாலாதி சின்னங்களுடைய அநந்தகருடவிஷுவக்னேராதியரையும் பார்
தது 'நீங்கள் ஏறம்படி பூலோகத்தில பலசாதிகளிலும் பிறந்து பிரபஞ்சத்த
வரைப் பிறவிப்பெருங்கடலினின்றும் கரையேற நி வாருங்கள்' என்று கட்டினாயி
ட்டு அனுப்ப, அவர்கள் அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு ஆழ்வாராதியராக
அவதரித்தார்கள்

இவர்கள், பகவானுடைய சகலமங்கலாகுணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்
திலே முழுதி மிகவுமாடுபட்டு நன்றாக ஆழந்திடுபவ ராதலால், இவர்களுக்கு
'ஆழ்வார்' என்று திருநாமம்

இவர்கள், இருடிகள்போலத் தாமாக்கிமுயன்று தத் துவளுனத்தைப்
பெறுத லின்றி, எம்பெருமான் தானேவந்து தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கக்
கண்டு, ஞானபக்திவைராக்கியங்களை எளிதிற்பெற்று, சிலாக்கு விலக்காக
மறுக்கப்படுகிற வேதம்போல வன்றி யாவாக்கும் ஒருங்கே உதவுமபடி சகல
வேதவேதாங்கசுசியாததங்களைத் தமிழததில்வியப்பிரபந்தங்களாக அரு
ளிச்செய்து தம்முடைய அறுபவத்தைப் பிராக்ரூப்போதித்தது உலகத்தை வாழ
வித்தருளுதலாக, கூறுதற்கரிய வீறு பெறுவா.

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்
வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திரு
ப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நமமாழ்வார் என ஆழ்வார்கள் பதிந்
மா. திருமாவின் வேறு தசாவதார மென்னலாம்படியான மகிமையுடைய
இவர்களது திருவவதாரக்கிரமம்,

† “பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
யையன் அருளாமாறன் சேலாகோன்—துயயபட்ட
நாதன் அன்பாதான துளி நற்பாணன் நன்கலியன்
நதிவாதோற்றத்தடைவா மிகு” என்று முறைமைபெற்றிருக்கும்.

நமமாழ்வாரது சிஷ்யரான மதுரகவியையும், பெரியாழ்வாரது பெண்பி
ள்ளியான ஜனாடானியுங் கூட்டி ஆழ்வார்கள் பன்னிருவ ரென்பது, சம்பிர
தாயம்.

இனி, நமமாழ்வார் சரித்திரம் வருமாறு.—

‡ “பூழியாகோன் தென்னுரி முததுடைத்து” என்ற முதியாரமொழியி
ன்படி முததுவளத்தை மிகுதியாகவுடையதும், சொதமிழநாடென்று சிறப்

* திருவாயமொழி - அறுபத்தைந்தாந் திருப்பதிகம் - ௩

† உபதேசரத்தினமலை - ௪.

‡ “வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க, சொழ வளநாடு சொறுடை
த்துப் - பூழியாகோன், தென்னுரி முததுடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண
டை, நன்னுரி சான்றோ ருடைத்து”.—ஒளவையாரதனிப்பாடல்.

புற்றதும், * “ரொன்பதாம பாண்டி” என்றவாறு பதினெட்டுத்திருப்பதிக னாயுடையது மாள் பாண்டியநாட்டிலே, கங்கையமுனை முதலிய புண்ணிய நதிகள்பலவற்றினும் மகிமையுடைய தாமிரபாணியென்னும் பொருநையா றின் கரையிலே, திருநகரி யென்பது ஒரு திவ்வியதேசம் அத திருக்குரு கூரிலே வேளாளவருணத்திலே மமசபரமபரையாகத் திருமாலடிக்கே தொண்பிழண்டொழுக்கு சிறந்தகுலத்திலே திருவழுவீளநாட் ரென்னும் பாகவதரது புத்திரரான் அறந்தாங்கியா ின்ற சக்கரபாணியாரது தனையரா கிய அசுத்தரைத் தந்தையாகவுடையவர் செந்தாமரைக்கண்ணா. அவர்பாலு தித்த செங்கண்ணாரது குமாரரான் பொற்காரியார், தமதுபுதலவராயத்தோ ன்றியகாரியாருக்குக்கலியாணஞ்செயவிகக்கருதி மலையமாநாட்டிலிருவண பரிசாரமென்னுந் திருப்பதியி லுள்ள திருவாழமாபரென்னும் பகவதபகத ரது தனையரான் உடையநங்கையாரை மணம்பேசி முடிகக, பின்பு இருவா க்கும் அவ்வுரில் வெகுசம்பிரமமாக விவாகமகோற்சவம் நடந்தேறிற்று. பின் னர் இத்தமபதிகள் திருக்குருகருக்கு வந்து சிறப்பாகப் பலவாணடு இல்ல மமநடத்திவருகையில், ஒருநாள், மாமனாவேணடுகோளின்படி, காரியா, தம துவாழகைத்தண்ணிவிட்டனே திருவணபரிசாரத்தை யடைநது அவருச சில காலம் வசித்திருந்தார்; பிறகு தமதுஇல்லாளோடு தமனைருக்கு மீண்டுவிரு கையில், திருக்குறுங்குடியென்னுந் திருப்பதியை யடைநது அவருளமுந்நரு னியிருக்கிற நம்பி யென்னுந் திருநாடமுடைய எம்பெருமானை வந்தித்து வாழத்தி ‘அடியெங்களுக்கு ஒரு மகடபேறறை அளித்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறுவாததி ‘நாமே வந்துபிறக்கிறோம்’ என்று பெருங்க ருணையோடு அாசசகமுகமாகச் சொல்லியருளித் தனது தீர்த்தம் திருமலை திருப்பரியட்டம் முதலியவற்றைப் பிரசாதித்தருளினை. இங்ஙனம் பெற்ற அவா திருநகரியிற் சென்று வாழ்கையில், உடையநங்கையாகருப்பவதியாக, அவரது திருவயிற்றின்னிற, பகவானது அமசமும் ஸீகௌஸ்தபத்தி னது அமசமும் சேனைமுதலியாரது அமசமுமாக, ஒருகுமாரா, வைகாசிவிசாக தத்திலே† திருவவதரித்தாரா

இப்படி ஒருவா மூவரதுஅமசமாக இருக்கக்கூடுமோ? என்னில்,—சக்க ரவர்த்தியான அரசன் அஷ்டதிகபாலகாளின் அமசங்கள் கூடிப் பிறந்தவ னென்றும், ‡ இளையபெருமானும் § நம்பிமுத்தபிரானும் தனித்தனி ஆதிசே ஷாமசத்தோடு பகவானதுஅமசமும் பொருநதியவ ரென்றும், அநுமான் வாயுவின் அமசத்தடன் ருத்திராமசமு முடையவ ரென்றும் நூல்கள் கூறு கையால், அவைபோலவே இதுவும் ஒக்கு மென்க

இப்படி பகவான் அவதாரஞ்செய்தற்குமுன்னமே, அவனுக்குப் பலவா றறாலும் அடிமைசெய்தலையே உறுதொழிலாகக்கொண்ட திருவணநதாழ வான், இக்குமாராமீது வெயிலமைழைமுதலியன படாதிருக்குமாறு ஒருபெரிய புளியமரமாக வந்து அவதரித்திருந்தார்.

நம்பித்தருளினவரத்தின்படியுதித்த குமாரர் பிறந்தபொழுதேதொடங்கி அமுதல பாணுண்ணுதல முதலிய லோகவியாபாரமொன்று மின்றியும்

* “ஈரிருபதாளு சோழ மீரொன்பதாம பாண்டி, யோர்பதினமூன்றாம் மலைநா டோரிரண்டாளு- சீர்நடுநா, டாரேருஉரெட்டு தொண்டை யவ்வடநா டாரிரண்டு, கூறுதிருநா டொன்றாக் கொள்”.—நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந் தாதி - பாயிரம் - சு.

† ‘கலியுகம்பிறந்த நாமபத்துமூன்றாநாளான பிரமாதிவருஷத்து வைகாசிமாதத்துப் பெளரணமி கூடின வெள்ளிக்கிழமையில் கடகலக்கினத் தில்’ என்று விவரங் காண்க இப்பொழுது நடப்பது, கலியுகவருஷம்- ௫௦௦௧.

‡ லக்ஷுமணன்

§ பலராமன்.

வாட்டமில்லாது பரிபூர்ணராயிருக்கிற அதிசயத்தைக் கண்டு தாயதந்தையர் எம்பெருமான் பக்கவிலே பாரத்தை வைத்திட்டுத் தாம் சிறிது கவலைப்படாமல் பிறந்த பன்னிரண்டாநாளில் அத் திருநகரியிலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு அக்குழந்தையை யெடுத்திக்கொண்டுபோய் அவரு எழுந்தருளியிருக்கிற பொலிந்துநின்ற பிராணைச் சேவிக்கப் பண்ணுவதது, அப்பெருமானது திருமுன்பே, அந்தத்தெய்வக்குழந்தைக்கு, உலகநடைக்கு மாறாக வீருந்ததலை 'மாறன்' என்று திருநாமஞ்சாததி, அருகிலிருந்த திருப்புளியமரத்தி னடியிலே * ஆணிப்பொன்றாம் செயத வண்ணசெய்ததொட்டிலிலே வளாததி ஒம்பிவந்தார்கள்

காப்பத்திருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கிற குழந்தை களைப் பிறந்தவுடனே தனது பரிசுத்தால் அஜ்ஞாததுக்கு உளளாக்கி அமுதல அரமுதல மூதலியன செய்யுமபடி பண்ணிவிடுந்தன்மையதான சடமென்னுமவாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுத்தமருவர, அப்பொழுது இவர அதனை உவகாரத்தால் ஒதுதது ஒட்டி ஒழித்ததலை, இவர்க்கு 'சடகோபர்' என்று திருநாமமாயிற்று.

† "எஞ்சடகோபனைப்பாடினையோவென நமபெருமான் விஞ்சியவாதரத்தாதகேட்ப" என்று பின்புள்ளாருங்கொண்டாடுமபடி இவர நமபெருமானால் 'நமஆழ்வார்' என்று அபிமானித்தது விசேஷகடாக்கஞ்செய்யப்பட்டி மற்றையாழ்வார்களையினும் உயரவு பெற்றதலை, 'நம்மாழ்வார்' என்று ஒரு திருப்பெயர் பெற்றதனா

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் பதினாறு பிராயமளவும் கணவீழியாமல் மௌனத்தோடு எழுந்தருளியிருக்க, அதுநோக்கிய நவகையாரும் அவர்கொழுகும் 'இவர, தம்மைப்போன்ற நிலையுடையா ரெவரையும் உலகத்தில காணுமையால், யாரோடும் பேசாமலிருக்கிறார்' என்று அறியாமல், 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாம் செயத அபராதம் ஏதேனும் உண்டோ?' என்று கருதிக் கலங்கியிருந்தனா

அப்பொழுது பரமபதநாதனது நியமந்தால் சேனைத்தலைவர் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளி இவருக்குத் திருவிலசனைசெய்து சகல மந்திராததங் களையும் உபதேசித்தருளினார்.

இப்படிபெற்ற இவர் பதினாறுகலைகளும் நிறைந்த சந்திரன்போலப் பதினாறுபருவமநிரம்பி உதங்காப்புள்ளிநிழவிலே பதுமாசன்வகொண்டு வீற்றிருந்து பரத்தத்துவத்தை தியானஞ்செய்து ஞானமுத்திரைகைக்கொண்டிருந்த காலத்தில், திவ்வியதேசயாதினாயாகச் சென்றிருந்த மதுரகவியாழ்வார், இவரது பைபவத்தைக் கேட்டும் இவரது திவ்வியஒளியைக் கண்டும் திருவ்யோத்ததியினின்று புறப்பட்டு வந்த அருகிலின்று இவர்க்கு 'உணர்ச்சி உளதோ? இலதோ?' என்று சோதிக்குமொருட்டு இவரமுன்னிலையிலே ஒரு சிறுகலை யெடுத்ததுபோகட, அதுவிறுந்தஒளியைக்கேட்டவுடனே இவர திருக்கண்களைவிழித்துப் பார்த்தருளினார் உடனே மதுரகவிகள் 'இவர்க்கு வாக்கு உண்டோ? இன்றோ? அறிவோம்' என்று எண்ணி இவரைநோக்கி 'அசித்தாகிய சரீரத்திலே அணுவளவினதான ஆததுமா' சம்பந்தித்தால், அது எதை அனுபவித்தது எவரு இருக்கும்?' என்னுங்கருந்தையமைத்தது 'செத்தத

* பெரியாழ்வார் திருமொழி - மூன்றாநிருப்பதிசு - ௧

† சடகோபரத்தாதி - பரியரம் - ௩

‡ பஞ்சஸமஸ்காரம்.

தின்வயிறில் சிறியதுபிறந்தால்* எதைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்? என்று வினாவ, ஆழ்வார 'அச்சரீரத்தைச் சாராத சுததுக்கங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு அதனையே ஆசிரயித்திருக்கும்' என்ற கருத்தை யடைந்தது† 'அதைத்தின்று அவகேகிடக்கும்' என்று விடையருளிச்செய்தாரா அதுகேட்டு மதுர கவிகள் மிகமகிழ்ந்து சடகோபமுனிவரது ஞானத்தைக்கொண்டாடி இவரையடைந் துதாமகடைத்தேறக்கருதி, இவர்திருவடிகளிலே சாஷ்டாங்கப்பிர ணைமாகத் தாளுர்தடக்கையுங்கூப்பிவிழுந்து தண்டனீட்டு இவரது இணையடித்தாமரைகளைத் தியானித்தலும் திருநாமங்களை வழிததுதலும் செய்து கொண்டு இவரை ஆசிரயித்தது 'அடியேனுக்குத் ததவஹிதபுருஷார்த்தவங்களை விளக்கியருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாரா.

அவ்வாறிருக்கையில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்குச் சேவைசாதிக்கத் திருவுளங்கொண்டவனாவிலே, பெரியதிருவடிமுதனது ‡ பக்ஷபாதநதோன்றமுன்வந்துகிறதலும், பெருமான் பிரியாப பிரியமுடைய பிராட்டியுடனே கருடவாகநாருடைய எழுந்தருளி எதிராவதுகிறதும், § "கரு முகில தாமரைக்காழிதது நீடிருசுடிரிபுமத்தேறதி யேடவிழ்திருவொழிம பொலிய ஓர்செம்பொற்குன்றின்மேலவருவபோல கலுழன்மேலவருதுதோன்றிய" அம்முகிலவண்ணனது திருமேனியழகைச் சேவித்துக் கண்களா ஆனந்த வருவிசொரிய உடம்பு உரோமாஞ்சங்கொள்ள ஆனந்தவொளத்தில ஆழநதாரா. அநந்தரம் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியெயம்பெருமான் களும் அவரு எழுந்தருளிக் காட்சிக்கொடுக்க, அவர்களைத் தரிசித்தது அவர்கள் திவ்வியகுணங்களை அனுபவித்தது அவ்வனுபவத்தாலுண்டானபிரீதி உள்ளடங்காமல அதனைப் பிரபந்தமுகமாக வெளியிடக்கருதி, நான்குவேதங்களுள் இருக்கு, யசா, அதர்வணம் என்ற மூன்றுவேதங்களின் சாரார்த்தத்தைத் தீருவிருத்தம், தீருவாசிரியம், பெரியதீருவந்தாதி யென்ற மூன்றுபிரபந்தங்களின்மூலமாக வெளியிட்டு, அவ்வேதங்களுட்சிறாததும் பகவானது சொருபமாகவேயுள்ள துமான சாமவேதத்தின் தத்துவப்பொருளைச் சரமப்பிரபந்தமான தீருவாய்மொழியால் அருளிச்செய்து, அவற்றை மதுரகவிகளுக்கு உபதேசித்தருளினாரா

அக்காலத்தில் நித்தியஞ்ஞிகளும் சுவேதத்துவீபவாசிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரேஷ்டர்களும் காரிமாறப்பிரானது மகிமையைக் காணும்பொருட்டு முன்வந்துசேர, அவர்களைத் தமதுபிரபந்தத்திலே || "பொலிக் பொலிக்" என்று வாழ்த்தியருளினாரா

தம்பககல திருவுள்ளமுடவந்து பொலிந்துநின்றபிரான்பிரசாதித்தருளின மகிழ்மலாமாலையைத் தரித்ததனால் 'வகுளாபரணி' என்றும், பிறமதங்களாகிய யானைகளைத் தமதுபிரபந்தங்களிற்கூறிய தத்துவார்த்தங்களாற் செருக்கடக்கி அவற்றிற்கு மாவெட்டியென்னுங்கருவிபோல இருந்ததனால் 'பராங்குசகீ' என்றும் திருநாமம்பெற்ற திருக்கைப்பிரான், பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபமும் சீவாத்மாவின் துதன்மையும் பரமாத்மாவையடையும் உபாயமும் அங்ஙனம்

* 'சிறியதின்வயிற்றிற்பெரியதுபிறந்தால்' என்பாடமொதி, 'அணுரூபமானசேவினிடத்து விபுரூபமான ஞானவிகாசம் உண்டானால் எதை அனுபவயோக்கியமாகக்கொண்டு எங்குச்சேரும்?' என்று பொருளுரைப்பாரும் உளா.

† 'அதைத்தின்று அவகேகிடக்கும்' என்பதற்கு - 'அகாரவாசகியமான பரப்பிரஹ்மத்தை அனுபவித்தது அதன்பக்கவிலே பற்றும்' என்று பொருளுரைத்தலும் உண்டு.

‡ பக்ஷபாதம் - சிறகடித்தலும், யிக்கஅன்பும்.

§ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - திருவவதாரப்படலம் - கங்.

|| திருவாய்மொழி - நாரதபதிரண்டார்திருப்பதிகம் - க.

அடைதலின்பயனும அசசரணுகதிக்குப்பகையும் என்று சகலவேதசாஸ்திர
குகளினுமசாரமாகச்சொல்லப்பட்ட ஆததபஞ்சகததையும், மந்திரசிரேஷ்ட
மான துவயமென்னும சரணுகதிமந்திரத்தின் ஆததததையும் பிரபந்தரூப
மாக யாவரும் எளிதில அறியத தெரிவித்தருளி,

* “ நளிர்மதிசசுடையனுநான் முக்ககடவுளுந
தளிரொளியிமையவா தலைவனுமுதலா
யாவகையுலகமுமயாவருமகடபட்
நிலநீரீகாலசுடரிருவிசம்பு
மலாசுடாபிறவுஞ்சிறி துடன்மயங்க
வொருபொருளபுறப்பாடின்றிமுழுவது
மகப்படக்கரந்தோராலிசசோநதவெம
பெருமாமாயணயலல
தொருமாதெயவமறறுடையமோயாமே”

என்று தமது சித்தாந்தத்தின் தத்துவத்தை நன்குவெளியிட்டு, தமதுவாழ்
நாளமுழுவதிலும் பிற்தொன்றிற் சிந்தைசெலுத்தாது பரமனையே சிந்தித்து,
பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதிகளை யுடையராயக்கொண்டு உலகநடையாட்
டஞ சமஹதொடராது முப்பத்தைந்து திருநகைத்திரம் வாழந்திருந்து,
அப்பால, இமையவா எதிர்கொள்ள, கின்னரகந்தருவாதியா கீதமபாட,
தேவாகள் தோத்திரஞ்செய்ய, வைகுந்தமாநகா புகு, திருமாமணிமண்ட
பததில அந்தபிலபேரின்பததில அமாந்தனா

இவர், மறையாழ்வார்களப்போல இவ்வுலகவுணாசசினடையாடாறிக
எம்பிராணுளால ஒருகாலவிசேடததில தத்துவஞானமுதலியனதோன்றப்
பெற்று அனுபவித்தவ ரன்றி, திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிகுமா
போலே அவதரிக்கும்பொழுதே இயற்கையில் ஞானபக்திகளையுடையராய
அநநிலே என்றும் மாறாதிருந்ததனால், தலைவராகக் கூறப்படுவா. இதுவே,
இவரை அவயவியாகவும், மறையாழ்வார்களை இவர்க்கு அவயவமாகவும் நிறு
பித்தற்கு ஏற்ற காரணமாம்

அஙஙனம் உருவகப்படுத்தியிடத்து, இவருக்கு, பூதத்தாழ்வாராச சிர
மாகவும், பொய்கைப்பையாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முக
மாகவும், திருமழ்சையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேகராமாழ்வாரையும்
திருப்பாணாழ்வாரையுங் கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்
பாகவும், திருமங்கையாழ்வாரைக் கொப்பூழாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைப்
பாதமாகவும் உரைப்பது, மரபு.

இப்படி ஒப்புயாவற இவ்வாழ்வார எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு
மிகவும் அநதரங்கராக இருந்ததனால், பெருமாளுது பாதுகை, ‘ஸ்ரீடேகோ
பம்’ என்று இவரது திருநாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படுகிறது.

‡ “ தனமாஞ்சிலாக்குததவமாஞ்சிலர்க்குததநருநிறை
கணமாஞ்சிலர்க்கததகாரணமாஞ்சிலாககாரணத்தி
னினமாஞ்சிலாககததகெலையுமாநதொலையோவருள
வனமாலையெம்பெருமான்ருகர்மனன்னவாயமொழியே.”

* இயற்பா - திருவாசிரியம் - எ.

† திருநகைத்திரம் - பிராயம்.

‡ சடகோபரநாதி - ச.

நம்மாழ்வார்க்கு அந்தரங்கரான

மதுரகவியாழ்வாரது வரலாறு. *

சந்தைப்பொதியச செந்தமிழ்ததடவரையை யுடைய தென்னுட்டிலே, நம்மாழ்வாரவதாரஸதஸமான திருக்குருகூருக்கு அருகிலுள்ளதும் வைத்த மாரிதிப்பெருமாள் கணவாளந்தருளுந் திவ்வியதலமு மான †தென்திசைத் திலதமணைய திருக்கோளுரிலே, சித்திரைமாதத்தில், சித்திரைநகஷத்திரத் திலே‡, கணேசரான குமுதரது அமசமும கருடாழ்வானது அமசமு மாய், ஒருவா, ஒரு முன்குரிமபிராமணருக்குப் புத்திரராய அவதரித்தார. சூரியோதயத்துக்குமுன் கிழக்கில காணப்படுகிற அருணோதயம் போலப் பராங்குசா உதித்தமகுமுன் தென்றேயத்தில தோன்றிய இவா, நான்குவேதமும் ஆறு வேதாங்கமும் மீமாஞ்சை நாககம் புராணம் தருமநூல் என்னும் நான்கு உபாங்கமுமாகிய பதினான்குசாஸ்திரங்களுமும் பாலியத்திலேயே பயின்று செவிக்கினிய செஞ்சொற்கவிக்கைப் பாடவல்லராய அதனை 'மதுரகவி' என்று திருநாமம்பெற்று மெய்யுணர்விலை அவாவற்று மகாவிரக்தராய விஷ்ணுபக்திவிஞ்சி யோககிட்டையிலுந் தோருது தாததபாததிரை திவ்விய தேசயாததிரைகளில் திருவுள்ளமுடையராயப் புறப்பட்டிசு சஞ்சரிக்கலுற்று § "தேனமா சோலைக் கற்பகம் பயந்த தெய்வநின்றமலர் கொணாருது, வானவா வணங்குங் கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிரமம்" முதலிய வட நாட்டுத்திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு, பரமபதமருளும் பிரதானபட டண மேழனுள முதல்தான திருவயோத்தியை யடைநது, || "மானதமறிவி ல்தோன்றிவருதலாற் சரயுவென்றே, மேன்முறையமராபோற்றும் விழுகதி யதனிறும்" || நீராடி, முன்பு விபவாவதார மெடுத்தது முடித்ததுத் தென்னுடைச சோதிக்கு எழுந்தருளியவன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிய இடமான அந்தச்சாகேதநகரத்தில் அச்சாவதாரரூபமாய் எழுந்தருளியிருக்கிம இராம பிராணையும் சாங்கிப்பிராட்டியையுந் தரிசித்துத் திருவடிதொழுதி அப்பரிசுத்த பூமியில் நித்தியவாசஞ்செய்யக் கருதிச கிலகாலம் வசித்திருந்தார்,

அக்காலத்தில் ஒருநாள் இரவில் இவா திருக்கோளுரெம்பெருமானைத் திசைநோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத்திக்கிற கணசெலுத்தின்பொழுது, அப்பக்கத்திலே வானுமவளாந்துவிளங்குகிற திவ்வியமான ஒருபேரொளிப் பிழம்பைக் கண்ணுற்று அதுஇன்னதென்றறியாமல் 'கிராமநகரங்களவேகிள் றனவோ? காட்டுத்தீயோ?' என்று சங்கித்துத் திகைத்துகின்றா நின்றுவா இங்ஙனமே அடுத்தஇரண்பிலுன்றுநாள்களிலுங் கண்டு அச்சுடாததிரள் முசு சுடரொளியினும் பிக்குவிளங்கியதனால் வெகுவிப்பபுற்று அதனை அருகிற சென்றுபாத்ததுத்தெளியத் துணிகது பிரஸ்தாநமாய அச்சோதியையே குறி யாக்கொண்டு அதிதுரிதமாக நெடுவழிகடநது நடந்துவநது ஆழ்வார்திருநக ரியையடைநது அதில அவதரித்தருளியுள்ள சடகோடமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச் சேவித்து இதுவே அததனைநெடுந்தூரம்பிரகாசித்த தென்று அறிநது ஆச்சரியப்பட்டு அவ்வாழ்வாரது நிலைமை முன்பு தாமகேள்வியுற

* நம்மாழ்வார்வரலாற்றோடு தொடாச்சுடிள்ளதனால், இவ்வாழ்வார வரலாறும் இங்குக் காட்டப்படுகிறது.

. † திருவாய்மொழி - ஐம்பத்தேழாந்திருப்பதிகம் - சு.

‡ 'துவாபரயுகத்தில் எட்டிலட்சத்து அறுபத்துமூவாயிரத்து எண்ணூற மெழுபத்தொன்பதாவதான் ஈசுவரவருஷத்தில் சுக்கிலசதுரத்ததி கூடின வெள்ளிக்கிழமைபில்' என விவரம்.

§ பெரியதிருமொழி - நான்காந்திருப்பதிகம் - க.

|| கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - வெள்விப்படலம் - ரு

நிருந்தபடியே அப்பிராகிருதமாயிருக்கக் கண்டு அவர்க்கு கட்டிலனுமவாயப் புலனும் உணமையைச் சில உபாயங்களாற் பரிசோதிப்பவரானார் அப் பொழுது, காரிமாம்பிரான் கண்திறந்துகடாக்கித்து இவாகேட்டகை விகு ஏறமவிடை சொல்லியருள, அதுகேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞானவைபவத்துக்கு அதிசயித்து நடுபட்டு அவரையே ஆசாரியராகக்கொண்டு சரணமபுகுநதார்.

அநந்தரம் நம்மாழ்வார் பஞ்சமைஸகாரம்பிரசாதித்து இவரை ஆட் கொண்டு, பரதவம் விபூகம் விபவம் அநதாயாமிதவம் என்னும் நான்குநிலை களுக்கு முறையே வேதம் பாஞ்சராததிரம் இதுகாசம் ஸமிருதி என்பன போல அசசாவதாரத்துக்கு ஏற துதிவடிவமான தமிழநூலகளைச் செயத தொடங்கி, சதுவேதத்தின்சாரமாக நான்குபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து, அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினார்.

‘முநதின மூன்றுயுகங்களில் தியானமாக அசசநவங்களாற்போலக் கடையுத்தில் தோததிரமாததிரத்தால உயாகதி உளதாம்’ என்ற நூற்கொள்கைக்கு ஏறப் மதுரகவிகள் தாம்உபதேசம்பெற்ற திவ்வியப்பிரபந்தங்களைக் கைத்தாளமெடுத்தபு பண்ணிசையோடு எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு திருக்குருகூரநகரமபிக்குப் பிரதானசிவியராய், பரதாழ்வானுக் கேபணிவிடைபுரிந்தொழுகினசத்தருக்கிழுவான் போலப்பகவதபகதியினும் பாகவதப்பிரதிபதியையே பரமாறுஷ்டானமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வாவிஷயமாக ‘கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு’ என்ற திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பாடி முழுக்ஷுகங்களுக்கு உபகரித்தருளி வாழ்ந்திருக்கையில், * தேவிற சிறந்த திருமாதருத் தக் தெயவககவிஞரும் * பாவிறசிறந்த திருவாயமொழி பகா பண்டிதரு மான் காரிமாறா திருநாட்டை யலங்கரித்தார்.

அப்பால், ஆசிரியரைப்பிரிந்ததற்கு மிகஇரங்கி அரிதில் தேவிய மதுரக விகள், அசசாருபமான ஆழ்வாவிக்கிரகத்தை அததிருநகரியிலே ஏறியருளப் பண்ணிப் பிரதிஷ்டித்து அவாக்கு நித்திய நைமித்திக உற்சவங்களை யெல்லாம் சிறப்புற நடத்திக்கொண்டு வந்தார் அததிருவிழாக்களில் ‘வேதநதமிழ் செய்தமாறாவந்தார், ‘திருமாலுக்குரியதெயவப்புலவாவந்தார், ‘அளவிலாஞ் னத்துஆரியா வந்தார்’ என்று இவைமுதலாக அநேகவிருதுகளைக் கூறித் திருச சின்னம் ஒலிமுழங்குதலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச் சங்கத்தாரது தூண்டுதலால் அவர்களமாணுக்கர்கள் வந்து எதிரிட்டு ‘உங்களாழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவானல்லரே, இவா சங்கமேறிய புலவரோ? இவாபாடின திருவாயமொழி சங்கமேறிய செய்யு ளன்றே; இவரை வேதநதமிழ்செய்தவ ரென்று சிலாகிப்பது தகுதியோ?’ என்று பல குதாக்கம் பேசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுரகவிகள் மனம்பொருமல் வருநதி ‘இவர்களுக்குக் காவபங்கமாம்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டும்’ என்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபா ஒருகிழப்பிராமணவடிவத்தோடுவந்து ‘திருவாய மொழியில் “கண்ணன்கழல்விண், நண்ணுமமனமுடைய, ரெண்ணுநதிருநாமந, திண்ணமநாரணமே” என்ற பாசரத்தின் முதலடியை ஒரு சிறமேட்டில் எழுதிக்கொண்டு போய்ச் சங்கப்பலகையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்’ என்று கூறியருளினார். அநநியமனப்படியே சடகோப பக்தரீர் கண்ணன்கழல்விண்யெழுதிய ஏட்டை எடுத்துப்போய வைத்திட்ட மாதத்திரத்தில், சங்கப்புலவர்கள் ஏறியிருந்த பலகை பொற்றாமரைப்பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவாக்கையெல்லாம் நீரில்விழத்தி உடனே கிளம்பித் தன்மீதுவைத்த சிறமுறியைமாததிரம் ஏறதிக்கொண்டு மித்

* சடகோபரந்தாதி - பாயிரம் - க.

† திருவாயமொழி - தொண்ணூற்றைந்தாநதிருப்பதிகம் - க.

நதது அப்பொழுது நீரிவழிமுந்து அமிழந்து தடுமாறி யெழுந்து மெல்ல நீர் திக கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள் சகலவேதசாஸ்திரங்களுடைய பிறராமகற பிக்கப்படாமல் தாமேயுணர்ந்த பகவதமசமான ஆழவாருடைய தெய்விக மான பாண்டித்தியத்தைத் தெரிந்து இறுமாப்பொழிந்து தாமமுன்புஅப சாரப்பட்டதற்குஅதுதாபமுற்று அதனைக் க்ஷமிக்குமபொருட்டு அவரது மகி மைதங்கிய பிரபாவத்தைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாடலபாடி வெளியிடுபவரானார்கள் அப்பாடல்கள் யாவும்

“சேமங் குருகையோ செயய்திருப் பாறகடலோ
நாமம் பராவகுசமோ நாரணமோ—தாமந
துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமா னுனக்கு”

என்ற இப்பாடலவடிவாகச் சிறிதுமவேறுமையின்றி ஓறுறுமைப்பட்ட டிருக்கக் கண்டு அவர்களனைவரும் ‘இது என்ன அற்புதம்? இதுவும் ஆழவா ரது தெய்வத்திருவருளே!’ என்று அதிசயப்பட்டி

“நாயாடுவதோகருடமகெதிரேயிரவிககெதிரின்மினிபாடுவதோ
நாயோடுவதோவுறுமிப்புவிமுனநரிகேசரிமுன்நடையாடுவதோ
பேயாடுவதோவழகூர்வசுமுன்நெருமான்வகுளாபரணன்னருள்கூர
தோவாதுரையாயிரமாமமையின்னெருசொற்பொறுமோவுலகிமகவியே”

என்பது முதலாகச் சிறுசிலகவிகள் பாடிப் புகழ்ந்து அன்றுமுதல் ஆழ வார்க்கு வீருதுகூறல் முதலிப் சகலவிபவங்களுடைய முன்னிலும் பலமடங்கு மிகுதியாக நடப்பித்துவந்தார்கள்.

இப்படி மதுரகவியாழ்வார் *“ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படியே” என்ற படி தமது ஆசாரியருடைய பெருமைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டு அப்பதி யிலே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து பின்பு சிறுதையும்மொழியுஞ்செல்லாநிலை மைத்தான பெருவிட்டை யடைந்தார்

இங்ஙனம் இவ்வாழ்வார் நமமாழ்வாருக்குத் திருவடித்தொண்டரா யொ முகியதனால், அவரதுதிருவடிநிலை ‘மதுரகவிகள்’ என இவாதிருநாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படும்

நம்மாழ்வாருடைய மகிமையையும் அவரது திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் பெருமையையும் பற்றி லீனோதரசமஞ்சரியில் எழுதியுள்ளதோரு விஷயம்.

‘திருவள்ளுவர் குறள்செய்த காலத்தில் அவரும் ஔவையும் இடைக் காடரும் சந்தித்த சமயத்தில், வள்ளுவரை நோக்கி உறையிருவரும் ‘நீர் செய்த நூல் எத்தன்மைததாகியது?’ என்றுவினாவ, அவர் ‘அகஸ்தியராற் பிரசித்தமபண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முதத்திறத்ததாகிய தமிழ், என்னைச் செய்யப்பட்ட குறளும், உடையநங்கையின் திருக்குமார ராகிய சடகோபர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்திரஸ்தானமாகிய வழிநூலாம்’ என்னுங் கருத்தை உள்ளமைத்து,

“குறுமுனிவன் முததமிழு மென்குறளு நங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்” என்று சொன்னதையும்,
அதுகேட்டு ஔவை, ‘அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சதுர்விதபுருஷார்த்தத்தையும் அறப்பாலமுதலியமுப்பாலுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண்மைப்பொருளா

* “நேசனைக்காணவிடத்துநெருசாரவேதுதித்த, லாசானையெவ்விடத்து மப்படியே—வாச, மனையாளைப்பஞ்சணையின்மைநதாதமைநெருசில, வினையாளைவேலைமுடிவில”—ஔவையாராதனிப்பாடல்.

கிய எவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கு சமமதமான மேலான பொருளை, குளிர் சசி தங்கிய தாயிரப்ருணத்தீரத்தி லிருக்குந் திருக்குருகூரித காரிமுதலியார் புதலவராய அவதரித்த நமமாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய திரவிடவேத மென்று சிலா சொல்லுவார்கள், நான், அவர்கள் சொல்லை மறுத்து, அக்கு றனை, இந்த உலகத்திற்குத் தாயாகிய ப்ரீமநாராயணனாற் பிரமனுக்கு உப தேசிக்கப்பட்டுவந்த கீரவாணவேத மென்றே சொல்லுவேன்' என்னுங் கரு ததை உள்ளிட்டு,

“ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத்—தனகுருகூச
சேய்மொழிய் தென்பா சிலிரியா னிவ்வுலகின்
தாய்மொழிய் தென்பேன் தகைநது” என்று சொன்னதையும்,

இடைக்காடா ‘திரவிடவேதமாகிய சேய்மொழியையும் கீரவாணவேதமாகிய தாய்மொழியையும் ஆராய்ந்துசொல்லுமிடத்தில, இரணமம் ஒன்றேயாம், திருவாய்மொழியை யாவரும் சங்கையின்றி வேதமென்றே சொல்லுவார்கள். திருவாய்மொழியைப்போலச் சிறந்தநூல்கள் அனேகம் உண்டு என்று சிலர் குதாக்கஞ்செய்தாலும், நான் அவர்களைமறுத்து, அவைகளும் இந்தக்குறளும் அத்திருவாய்மொழியினது சாயையாயிருப்பவைக ளென்றே சொல்லுவேன்’ என்னுங் கருத்தை யடக்கி,

“சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி விரண்புமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாரு மறையென்ப—வாய்மொழிபோ
லாய்மொழிகள் சாலை வுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழியெனப் பேனயான் தகைநது” என்று சொன்னதையும்,

ஒருகாலத்தில் தாயிரப்ருணத்தியின் வடக்கரையில் வசித்திருந்த யோகி யொருவா வளர்த்த நாயொன்று தென்கரையிலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பிரதிதினமும் மத்தியானவேளையிற் போய் வீதியிலிருக்கும் வைஷ்ணவா களுடைய உச்சிஷ்டத்தைத் தின்று வயிறறை நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிற வழ க்கப்படி ஒருநாள் போய்த் திருமயிவர நேரப்பட்டதனால், யோகியானவா, நாய் இன்னும்வரவில்லையென்று ஆற்றேரத்திலவந்து பாராக்கும்பொழுது, அந்நாய் நட்பாற்றில்வருகையில் அகலமாத்தா வெள்ளம் வந்தமையால் நீந்திக்காலையாந்துபோய் நீரில் அமிழ்ந்து கிளம்பிற்று; அத்தருணத்தில் அதன்கபாலமவெடித்து அந்த ரந்திரத்தின் வழியாய் நாயின் ஆத்மாவாகிய சோதியானது எழுந்து அமாவாசையிருளில் அநேகமநீவட்டி கொளுத்தினது போலப் பிரகாசித்ததைப் பிரத்தியட்சமாகப் பார்த்து, ‘அசேதநமாகிய நாயும், பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றதே, இத்தென்னசாதனத்தையுடைத்தா யிருந்தது? ஒன்றுமில்லாதிருந்தும், ஆழ்வார்திருநகரியின் உச்சிஷ்டத்தை உண்டதனால்லவோ, இப்படிச் சம்பவித்தது? இது, தபசிகள் யோகிகள் ஞானிகள் முதலானவர்களுக்குச் சித்திக்ஷமாட்டாதே’ என்று நினைத்து மன துருகிக் கண்ணீர்விட்டு அழுது அவா

“வாயக்குங் குருகைத் திருவீதி யெச்சிலை வாரியுண்ட
நாயக்கும பரம பதமளித் தாய்ந்த நாயொடிந்தப்
பேயக்கு மிடமளித் தாற்பழு தோபெரு மாளமகுடஞ்
சாயக்கும படிக்குக் கவிசொல்லு ஞானத் தமிழ்க்கடலை”

என்பது முதலாகச் சிலபாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித்ததையும் நினைக்க

உபதேசரத்தினமலை.

“ஆழ்வராகள் வாழி யருளிச செயலவாழி
தாழுவியாது மிலகுரவா தாமவாழி—யேழ்பாரு
முயய வவாக னுரைத்தவைகள் தாமவாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சோந்தி.”

“ஆழ்வா களையு மருளிச செயலகளையுந்
தாழ்வா நினைப்பவர்கள் தாமநரகில—வீழ்வாக
ளென்று நினைத்துநெஞ்சே யெப்பொழுதும் நீயவர்பால்
சென்றணுகக் டுகித் திரி.”

“தெருளுற வாமவராகள் சீமை யறிவாரார்
அருளிச செயலை யறிவாரா—அருள்பெற்ற
நாதமுனி முதலான நந்தே சிகரையலலால்
பேதைமன மேயுண்டோ பேசு.”

“ஏரார்வை காசி விசாகத்தி னேற்றத்தைப்
பாரோ ரறியப் பகாகின்றேன்—சீராரும
வேதந் தமிழ்செய்த மெய்ய னெழிறகுருகை
நாத னவதரித்த நாள் ”

“உண்டோவை காசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்
உண்டோ சடகோபாக் கொப்பொருவர்—உண்டோ
திருவாய் மொழிக்கொப்புத தென்குருகைக் குண்டோ
ஒருபா தன்னிலொக்கு மூ.”

ஸ்ரீ திருவிருத்தம்.

இது - நமமாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்குதிவ்வியப்பிரபந்தங்களுள் முதலாவது; மறமவை - திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்பன இந்நான்கும், முறையே நான்குவேதங்களின் சாரமாம். ஸ்ரீவைஷ்ணவநாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய 'இயற்பா' என்பதில் சேர்க்கப்பட்ட பத்துப்பிரபந்தங்களில், இது ஐந்தாவதாகும்.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பது போல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானநூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள், புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னே மகிமைபொருளாக காட்டிவரும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, ஸ்ரீபக்திசாரா, ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம், ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீகைரவணி, ஸ்ரீபாதம் எனவும்; திருமால், திருமழிசைப்பிரான், திருவாய்மொழி, திருவெட்டெழுத்து, திருவரங்கம், திருவல்லிக்கேணி, திருவடி எனவும் வழங்குமாறறால் அறிக; இனி, இதனை 'ஸ்ரீ' என்பதன் சிதைவென்பாரு முளா. இங்கே, இது - நூலுக்கு அடைமொழி. மேன்மையாகிய விருத்த மெனப் பண்புத்தொகையாகவாவது, மேன்மையையுடைய விருத்த மென இரண்டனுருபுமயனுந்தொக்கத்தொகையாகவாவது விரிக்க.

விருத்தம் - வ்ருத்த மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு, ஏழாம் உயிர் இங்கே இருவாகத் திரிந்தது [நன்னூல் - பதவியல் - 20] இதற்குப் பலபொருள்கள் உள்ளனவாயினும், இங்கே, செய்தியென்று பொருள். இந்நூலில் ஆழ்வாா தமது அன்புயிக்குதி முதலிய செய்திகளை எம்பெருமான்முன்னிலையில் விண்ணப்பஞ்செய்கையால் இதற்கு 'விருத்தம்' என்று பெயராயிற்று என்பது, பூர்வாசாரியர்கள் கொள்கை செய்தியின் பெயர் செய்தியைக் கூறுமநூலை உணர்த்துதல், காரியவாகுபெயரின்பாறபடும வடமொழியில் செய்யுளின் குறிக் கிற விருத்த மென்கிற பொதுமொழி, இங்கே சிறப்பாய்க் கட்டளைக்கலித்துறையெனும் ஒருவகைச்செய்யுளை உணர்த்தி, நூலுக்குக் கருவியாகுபெயரா மெனப்பது, பின்புள்ளாகருத்தது இருவகையிலும், 'திருவிருத்தம்' என்ற தொடர் - அடையதித்த ஆகுபெயராம், அன்மொழித்தொகையாகக் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்ற பாவின் இனம் மூன்றனுள் ஒன்றான துறையின்பாறபடுங் கட்டளைக்கலித்துறையாகிய இந்நூலை விருத்தமென்பது பொருந்தாமோ? எனின், — இங்கே 'விருத்தம்' என்ற சொல் அவ்வினமொன்றை உணர்த்துவதன்றிச் செய்யுட்பொதுப்பெயராதலின், பொருந்த மென்க் கலித்துறையின் வேற்றெருவகையாகிய கலிக்கலித்துறையை 'விருத்தக் கலித்துறை' என்பதும், * "துறையதித்த விருத்தத் தொகைக்கலி", † "உரைசெயும் விருத்தம் பன்னீ ராயிரத் தொருபத் தாறு", ‡ "விருத்தமென்னு, மொண்பாவினுயாகமபன்", § "சிறந்தசெவிக்குமுதமெனத் தமிழ்மொழியின் விருத்தத்தாறு செய்க" எனக் கலித்துறையுமுட்படப் பொதுவாக விருத்த மெனப்படுவதுங் காண்க. [அன்றியும், கட்டளைக்கலித்துறையைத் திருவிருத்தமென வழங்கும் மரபு, சைவசமயத்திலும், திருநாவுக்கரசுநாயனாரதேவா

* கம்பராமாயணம் - சிறப்புப்பாயிரப்படலம் - அ

† " பாயிரம்.

‡ தனிப்பாடல்.

§ விவலிபுத்தூரார் பாரதம் - சிறப்புப்பாயிரம் - உக.

ரத்திருமுறை, பட்டணத்துப்பிள்ளையா பாடல திருமுறை என்பவற்றில் உண்டு.]

இப்பிரபந்தத்திற் பெருமபாலும் ஆழ்வார் தம்மைப் பிராட்டியாக வைத்துத் தமது விருத்தத்தை [=செய்தியை]க் கூறுகின்ற ராதலால், திருவிருத்த மென்பதற்கு - திருமகளினது நிகழ்ச்சியைக் கூறும் நூல என்று பொருள்கொள்ளத்தலும் ஒன்று.

தொல்காப்பியத்துச்செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல, விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எணவகைவனப்பினுள் இந்நூல விருந்தென்னும் வனப்பின்பாற்படும் * “விருந்தேதானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின்மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரவுரையில், ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் ‘விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றா பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுத்துச்செய்யப்படுந் தொடர்நிலைமேலது’ என்றும், ‘அது - முத்தொள்ளாயிரமும், பொய்கையார் முதலாயினோ செய்த அநதாதிச்செய்யுளும் என உணராக; கலம்பகம் முதலாயினவஞ் சொல்லுப்’ என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவா பிறகாலத்தார்; வடநூலார் ‘கண்டகாவ்யம்’ எனப் [பெருங்காப்பியவிலக்கணத்திற் கூறியவாறு பல வருணனைகளைப் பெறும்லும் அமம் பொருள் இப்பம் வீரி என்னுமநாங்கினுள் ஒன்றும் பலவும் குறைந்தும் வரும நூல - சிறுகாப்பியமென்றும், காப்பியமென்றும் கூறப்படும; அவை - அநதாதி, ஆற்றுப்படை, உலா, கலம்பகம், மடல், மாலை முதலியன.]

இன்னும், இது - அநதாதித்தொடையாற் பாடப்பட்ட நூலாதலின், சொற்றொடாநிலை பொருட்டொடாநிலை என்னும் இருவகையுள் சொற்றொடாநிலையாம், [அநதாதித்தொடையாவது - முன்நின்றபாட்டின் இறுதி எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வருமபாட்டின் முதலாகப் பாடுவது] இந்நூல இறுதிச்செய்யுளின் அநதமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையும்படி மண்டலித்துப்பாடப்பட்டுள்ளமையுங் காண்க.

இந்நூலின் பாடல்கள் பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிறைந்தோன்ற ஆன்றோரால் உரையிடப்படுதலால், இது பொருட்டொடாநிலையுமாம்.†

தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் அகப்பொருட்கோவைக்கு உரிய துறைகள் பல இந்நூலிற் கூறப்படினும், அத்துறைகள் யாவும் முறையே கூறப்படாமைபால, இது கோவையாகாது கோவைப்போலியேயாம்.

கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணம் — பெருமபாலும் முதல நான்கு சீர்கள் நரகச்சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் விளங்காய்ச்சீரு மான நெழிலடி நான்கு கொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரசை முதலாயின் ஓரடிகு ஒற்றெழிந்தஎழுத்துப் பதினாறும், நிரையசை முதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழாமாய் ஏகாரச் சிறந்தாய் வருவது. இது - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்ற நாலவகைப்பாவில் கலிப்பாவின் இன்னுமன கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம் என்ற மூன்றில் ஒன்றாகிய கலித்துறையினும் வேறுபட்டு வருவது.

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - உசு௦.

† “பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடாநிலை” என்னுந் தண்டியலங்காரச்சூத்திரத்தின் உரையில் ‘இரண்டென்னது வகையென்ற மிகையான், மூன்றாவது பொருளினுஞ்சொல்லினுந் தொடாதலும் உண்டெனக் கொள்க’ என்றமை காண்க.

திருவிருத்தம்.

தனியன்.

சிறப்புப்பாயிரத்துக்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'தனியன்' என்று பெயர் வழங்கும். அது - நூலிள்கிறப்பையாலும் ஆசிரியர்கிறப்பையாலும் இரண்டையுமாயினும் எடுத்துக்கூறுவது. நூலினுட் சேராமல அதன் புறத்தே தனித்துநிறமலபற்றி, 'தனியன்' என்பது காரணப்பெயராம்; இதில, 'அன்' என்னும் ஆண்பாலவிசுதி, உயர்வுகுறித்தம்பொருட்டு அஃறிணைப்பெயரோடு வந்த தென்பா; 'திருக்கோவையார்,' 'நாலடியார்' என்பவற்றில, 'ஆர்'விசுதிபோல.

கருவிருத்தக்குழிநீததபின்காமக்கடுங்குழிவீழ்ந்
தொருவிருத்தம்புக்குழலுறுவீருயிரின்*பொருளகட்
கொருவிருத்தம்புகுதாமற்குருகையர்கோனுரைத்த
திருவிருத்ததேராதிகம்நிரீர்திருநாட்டக,

இததனியன் கிடாம்பியாச்சான் என்ற பூவாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது; இதனை, சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த தென்றும், ஜளவந்தார் அருளிச்செய்த தென்றுஞ் சொலவாரு முளா

இதில, மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து இறந்து சமுசாரக்கிலேசத்தில் அலைகிற சனங்களை நோக்கி 'இனி உங்களை அறத்ததுக்கம் தொடராமல உங்களுக்கு முத்தியுலகத்து நிரதிசயப்பேரின்பம் உண்டாகுமாறு, திருவிருத்தமென்ற திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் ஓரடியையாவது கற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று உபதேசிக்கிறார்.

(இதன்பொருள்) கரு - கருப்பமாகிற, விருத்தம் குழி - வட்டமான குழியை, நீதத பின்- விட்டபின்பு [பிறந்த பின்பு], காமம் கடு குழி வீழாது- சிறுநின்பப்போகமாகிய கொடியகுழியிலே வீழாது, ஒரு விருத்தம் புக்கு - ஒப்பற்ற [மிகக்] கிழத்தனத்தை யடைந்து, உழலுறுவீர் - அலைதலமிக்க சனங்களே! உயிரின் பொருள்கட்டு- (உங்களுடைய) உயிர் அடைதற்குஉரிய பயல்களுக்கு, ஒரு விருத்தம் புகுதாமல் -இடைபூறு சிறிதும் நேரிடாதபடி, குருகையா கோன் உணர்த்த திருவிருத்தத்து ஓர் அடி கற்று - திருக்குருகை நகரத்தினுள்ளாக்குத தலைவரான நமமாழ்வார் திருவாயமலாநதருளிய திருவிருத்தமென்னும் நூலில் ஒருபாதத்தைப் படித்து அறிந்து, திருநாடு அகத்தே இரீர் - பரமபத்தினிடத்திலே வாழ்ந்திருப்பீர்; (என்றவாறு)

கரு - வடசொல் திரிபு. விருத்த மென்ற வடமொழித் திரிபு-அடிதோறும் தமிழில் எழுத்தொப்புமையுடையதாயினும், முதலடியிலும் நான்காமடியிலும் வ்ருத்தம் [வூத்] என்றது திரித்தாகவும், இரண்டாமடியில் வ்ருத்தம் [வூத்] என்றது திரித்தாகவும், மூன்றாமடியில் விருத்தம் [வூத்] என்றது திரித்தாகவும் உணராக. புகுதாமல், து - சாரியை. குருகா என்னும் வடசொல், ஈறுதிரிந்தது. இரீர் - ஏவற்பன்மை

* 'பொருளுக்கு' என்றும் பாடம்

நலம் அநதயிலலதோர் நாடாகிய புவீவைகுண்டம் எல்லாநாடுகளினுஞ் சிறந்ததாதலால், திருநாடென்று சிறப்பித்துக்கூறப்படும். உயிரின்பொருள் கட்டு ஒருவிருத்தம் புகுதாமற் கற்று என இயையும்; புகுதாமல் உரைத்த என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். காப்ப ஜநம் பாலய யௌவந ஜராமரண நரகங்க ளாகி ஏழுஅவஸ்தைகளையும் 'கருவிருத்தக்குழிநீததயின்' காமக்கடுவகுழிவீழ்ந்து ஒருவிருத்தம்புக்கு உழலுறுவீர்' என்றதனாற் குறித்தவாறு.

இனி, முதலடியில் கரு விருத்தம் [விருத்தம்] குழி எனக்கொண்டு கருப்பமாகிய ஒவ்வாதகுழி யென்றும், கரு இருதது அக்குழி யென எடுத்துக் கருப்பத்தில இருக்கச்செய்தலாகிய அநதக் குழி யென்றும், இரண்டாமடியில் ஒரு விருத்தம் [வ்ருத்தம்] புகுக்கு எனக் கொண்டு வெறுக்கத்தக்க பொல்லா பொழுக்கத்திலே புகுநது என்றும், மூன்றாமடியில் ஒரு விருத்தம் [வ்ருத்தம்] புகுதாமல் எனக்கொண்டு (நீங்காகிய) செயலொன்றும் நிகழாதபடியென்றும் உரைத்தலும் பொருந்தும். இரண்டாமடியில் 'உருவிருத்தம்' எனப் பாடவகொண்டு-வடிவமமுதத லென்றாவது, மிகமுதுமை யென்றாவது பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

'காமமாவது - ஒருகாலத்து ஒருபொருளால் ஜம்புலனும் நுகாதமசிறப்படைத்தாய இன்பம்' என்பா, திருக்குறளையிற் பரிமேலழகர் 'வீழ்நது' என்றதனால், மீளுத்தமகருமை தோன்றும். உயிரின்பொருள்கட்டு, இன்சாரியை. உயிர் இன் பொருள்கட்டு என எடுத்தது, உயிருக்கு இனிமையாகிய பிரயோசனங்களுக்காக என்னுமாம். 'உழலுறுகையாவது - ஜராமரணநரக வேதனைகளிலே அடிப்பட்டு அதுவேயாதரையாயப் போருகிவாக ளென்றபடி, அமமைவயிறுநோடு யமன்கழுவோடு வளையவளைய உழன்றிறே திரிவது' என்பது, பின்னிலோகாயஜ்யா வியாக்கியானம்.

"இத்தால், 'இழக்கிறது ஹேயமான ஸமஸாரம், பெறுகிறது விலகாணமான பரமபதம்: இதுக்குஉடலாக ஸதாசாரயன் அருளிச்செய்த ஒரு நலவார்த்தையை ஸத்துக்களிடத்திலே அபியஸித்ததுரிப்பரனாயிருக்கக்கடவன்' என்னும் அாத்ரு சொல்லிறையதது" என்பதும் மேற்படி விபாக்கியானம்.

இப்பாட்டில் எதுகையை யடுத்தது 'விருத்தம்' என்ற ஒருசொல் வெவ்வேறுபொருளில் வந்தது திரிப்பாற்படும்.

பிரபந்தசாரம்.

“மூன்றுரைத்த திருவிருத்த நூறு பாட்டு
முறையின்வரு மாசிரிய மேழு பாட்டு
மன்னியநற் பொருட்பெரிய திருவந்தாதி
மறவாத படியெண்பத் தேழு பாட்டும்
பின்னுரைத்த தோதருவாய மொழியெப் போதும்
பிழையறவா யிரத்தொருநூற் நிர்ணயி பாட்டு
மிநிலத்தில வைகாசி விசாகத் தன்னி
லெழிற்குருகை வருமாறு விரங்கு நீயே.”

திருவிருத்தம்.

நூல்.

க. பொயநரின்றொனமும்பொலலாவொழுக்குமழுக்குடம்பு
மிந்நினநீரமையினியாமுறமையுயிரளிப்பா
னெநரின்றயோனியுமாயப்பிறந்தாயிமையோதலைவா
மேயந்நின்னுட்கட்டருளாயடியேன்செய்யும்விண்ணப்பமே.

புப்பாட்டில, எம்பெருமானே அகக்கண்ணுக்குஇலக்காகக்கண்ட ஆழ்
வார், அப்பெருமானே விளித்தது, அவன்முன்னிலையில், தாம் சொல்லும் விரய
வாத்தகனைக் கேட்டருளவேணு மென்கிறார்

(இ - ள்) உயிர - எல்லாவுயிரகளையும், அளிப்பான் - பாதுகாத்தரு
ளும்பொருட்டி, எ ின்ற யோனியும் ஆய - பலவகையாய நின்ற பிறப்புக்க
ளையு முடையபை, பிறந்தாய - திருவவதரித்தவனே! இமையோ தலைவா -
தேவர்களுக்குத் தலைவனே! பொய நின்ற ஞானமும் - பொயமமை நிலைபெ
ற்ற அறிவும், பொலலா ஒழுக்கும் - தீயநடத்தையும், அழுக்கு உடம்பும் -
அசுத்தங்களோடுகூடிய சரீரமும், (என்னும் இவற்றோடு கூடி), இ னின்ற
நீரமை - இவ்வாறுநிலைபெற்ற இயல்பை [பிறப்புத்தன்பத்தை], இனி யாம்
உறமை - இனிமேல் நாகுகள் அடையாதபடி, அடியேன் செய்யும் மெய்
விண்ணப்பம் - (உனது) அடியவனாகிய யான் சொல்லும் உண்மையான
வணக்கத்தோடுகூடியசொல்லி, நீயாறு கேட்டருளாய - நின்ற (நீ) கேட்ட
ருளுவாய, (எ - று)

பொயநரின்றொனம் - பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும்
விபரீத ஐயங்களால் ல்ளி உண்மையானுணரும் மெய்யுணாவாகிய தத்துவ
ஞானத்துக்கு மறுதலிபான் விபரீதஞானம் 'விபரீதவுணாவாவது -
மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லை யெனவும் மற்றும் இத்த
ன்மையவரு சொல்லும் மயக்கநூலவழக்குக்களை மெய்நூலவழக்கெனத்
துணிதல், குறதியை மகனென்றும், இப்பியை வெள்ளியென்றும் இவ்வாதே
ஒன்றிப்ப பிறிதொன்றாகத் துணிதலும் அது' என்றா, திருக்குறளுரையில்
பரிமேலழகர் இது - சந்தேகஞானத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐயமாவது -
பலதலையாய உணர்வு, அஃதாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவு
ளும் உளவோ இல்லவோ வென ஒன்றில் துணிவு பிறவாது நிறதல், பேயத்தே
ரோ புள்ளோ, கயிரோ அரவோ எனத் துணிபாதுநிறபதும் அது' என்ப
பரிமேலழகருரைத்ததையு கானக் திருவள்ளுவர் மெய்யுணாதலென்னும்
அதிகாரத்தில் "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளான
ஆம் மாண்பு பிறப்பு", "இருளநீங்கி யின்பம் பயக்கும் மருளநீங்கி, மாசறு
காட்சி யவாககு", "ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தாக்கு வையத்தி ள், வானம
நணிய துடைத்த" என்றபடி நிரதிசயின்பத்ததான முத்தியைப் பெறுதற்கு
சிமித்தகாரணமான தத்துவஞானத்துக்கு மாறான திரிபுணர்வும், ஐயவுணா
வும், பிறப்புக்கு முதற்காரண மாதலால், இவை முதலிற் கூறப்பட்டன
காரணமாகிய இவற்றை ஒழித்தாலன்றிக் காரியமாகிய பொலலாவொழுக்கு
அழுக்குடம்புகள் ஒழியாவாதலால், பொயநரின்றொனம் முன்பு நிறுத்தத்
தக்கதே யாம் இதனை 'அஐஞானம்' என்னுமல் 'ஞானம்' என்ற சொல்லாற்
குறித்தது, இகழ்ச்சி, 'பொயநரின்ற' என்றதை - பொயயிலே நின்ற என்
றும், பொயயாய நின்ற என்னும் விரிக்கலாம்.

பொல்லா பொழுக்கு - தானல்லாத உடம்பை யானென்றும், தன் னோடுஇயையிலலாத பொருளை என்னென்றுறுகருதி அவதறிவிட்டதுப பற ற்ச்செய்து அவவகங்காரமமகாரங்களுக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் நடத்தைகள். அறிவுக்கு ஏற்றபடி நடத்தை யுளதாதலால் பொயநநின்றஞானத்தின்பின் பொல்லாவொழுக்கும், நித்தியமாய ஞானநதலகூணமாயப பரமாதமா வுக்கு அடிமையாயிருக்கிற சீவாதமாவுக்கு இரத்த தீயஅறிவொழுககங்கள் உண்டாகக் காரணம் அசுத்தமானதேகத்தின் சம்பந்தமே யாதலால் அதன பின் அழுக்குடம்பும் நிறுத்தப்பட்டன. * “வினையின் வந்தது வினைக்கு வினாவாயது, புனைவன் நீங்கிற புலால் புறத்திடுவது, மூதது விளிவுடை யது தீப்பிணி யிருக்கை, பறநின் பறநிடம் குறமக் கொள்கலம், புறநடங் கரவிற செறநச சேககை, யவலக கவலை கையா மழுங்கல, தவலா வுள்ளந தன்பா லுடையது, மக்கள யாககை” என்ற மணிமேகலையடிகளாலும், உட ம்பின் சுததமல்லாததன்மையை அறிக. பொயநநின்றஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - இதுஒருவெட்டு இதுஒருவெட்டு என்பாரைப போலே காட்டியபடி. இநநின்றநீரமை - இவ்வாறு நின்ற இயறகை என அணமைச்சுட்டாற குறித்துக்காட்டி இழிவு விளக்கி அதன் ஒழிவை வேண் டியபடி. ‘இநநின்ற நீரமை - இப்படிப்பட்டுள்ள ஸவபாவம் உதிர்க்குறை காட்டுகிறு ரென்று அமமார் ஸ்ரீதண்டகாரணயத்தில் ருஷிகள் பெருமானு க்கு ராகூஸாதின் உடம்பைக் காட்டினாற்போலே பரகருதிநின்ற ஆத மாவைக் காட்டுகிறு ரென்று ஆவநதா’, ‘யாம் - பரநாததம் நெஞ்சிலே படுகையாலே, நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடுகிறா’—இவை பெரியவாச்சார் பிள்ளைவியாக்கியானம். நின்ற - நெடுங்காலமாயதொடர்நதுநின்ற. இனி - உன்ன யாம் அடைநத பின்பும் யாம் - இயல்புபற்றிய தனிதன்மைப்பங் னை யென்றாவது, எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்திய தென்றாவது கெந் ள்க ‘இநநின்ற நீரமை இனி யாம் உறமை’ என்றது, பிறப்பற்ற முத்தி பெறு மாறு என்றபடி. மீளாவுலகமாகிய பரம்பதத்தை யடைநத உயிர்க்கு மீண்டு மறறொருபிறப்பை யெடுத்தல் இலலை யென்க உறமை கேட்டருளாய என இயையும், உறமைச் செய்யும் என இயைததலும் ஒன்று

எநநின்றயோனிபுமாயபிறததல- மீனும் ஆமையும் பன்றியும் சிங்கமும் குறளும் முதலிய வடிவங்களாக அவதரித்தல் ‘உயிரளிப்பான் எநநின்ற யோனிபுமாயபிறநதாய’ என்றது செளலப்பியத்தையும், ‘இமையோதலை வா’ என்றது பரத்துவத்தையும் விளக்கும்,† “பத்துடையடியவாக் கெளியவன் பிறாக்கக் கரிய வித்தகன்” என்பா திருவாயமொழியிலும் [செளலப்பியம்- அடியவாக்குளையனாதன்மை, பரத்துவம் - எல்லாப்பொருளுக்குத் தலைமை யாகப் பரம்பதத்தில் வீற்றிருக்கும் நிலை.] எம்பெருமானது திருவவதாரம் மறறையோரது பிறப்புக்களபோலக் காமசம்பந்தத்தால் ஆவ தன்றி இச சாமாத் திரத்தால் துஷ்டநிக்குகக்கிஷ்டப்பரிபாலாரு செயதற்பொருட்டு உள தாகிற தன்மையை ‘உயிரளிப்பான் எநநின்ற யோனிபுமாயப் பிறநதாய’ என்பதனால் வெளியிட்டா அவன்பிறக்கிற பிறவி நம்பிறவிஅறுககைக் காகவன்றே? அளிப்பான் - அளித்தற்காகவே, வேறொருபயனைக்கருதியன்று. ‘எநநின்றயோனிபுமாய - இன்னதண்ணியகிற பிறவே என்னுதான் உன்றாற் சொல்லலாமோ? இவனுடைய ஜநமத்துக்கு ஓர்அடைவு உண்டாயிருக்கு ம்மே, காமமடியாகவருகிற தாகையாலே, தன்அநுக்ரஹத்தாலே எல்லா க்குமாகப் பிறக்கையாலே, அவனுடைய ஜநமத்துக்கு ஓர்அடை விலலையிமே’, ‘என்ஜநமத்தைப் போக்கித்தரவேணு மென்று உன்னைக் காலைக்கட்டுகிற என்

* மணிமேகலை, பரிக்கறைப்புக்காதை, ககந - கஉ0.

† திருவாயமொழி - மூன்றா திருப்பதிரும - க.

பிறவிபோலேயோ, என்னை எடுக்கப் பிறக்கிற உன் பிறவி எங்கிருர்,' 'பிறந்தாய் - தூணிலே தோற்றினாற்போலே யாதல ஆண்குருதவிறுதம்போலே யாதல ஆவிப்பவிறுதுக் கடக்கநின்ற காரியநதலைககட்டித்தான் போனோயோ? நாட்டா பததுமாசம் கர்ப்பவாசம் பண்ணினால், பன்னிரண்டுமாசம் காப்ப வாசம் பண்ணியன்றோ நீ அவதரித்தது!' என்பவை நம்பினாயீடு.

நகசினாக்கினியா தொலகாப்பிபததில * "இமையோரே தேததம்" என்ற விடத்து, 'இமையாக்கணணராகலின் இமையோ ரொன்றா' என்றும், சீவக சிந்தாமணியில் "இமவ குகணணிமையா" என்றவிடத்து 'கணணிமையா - தேவாக்கு ஓபெயா' என்றும் உரைத்தவை இவ்வுரு உரைத்தககன் † "அயர்வறு மமராக ளதிபதி யவனவன்," ‡ "அசுசுதாவமாரேமே" என மூமிடங்களில் 'அமரா' என்பதுபோல, இவ்வுரு 'இமையோ' என்றது, பரமபதத்திற் பொருந்திய நித்தியமுகதாக்கைக் குறிக்கும். 'இமையோதலைவா' என்றதனால், பரமபதநிலையை இவ்வாசுசுபபட்டமை தோன்றும் இமையோரே என்றது - இவ்வுரு, அகநோக்காகியருனககணகுவிபாதவா என்பதை விளக்கும் என்பா நித்தியவிபுதியாகியபரமபதததுகுததலைவனென்றது, லீலாவிபுதியாகியபுபிரபஞ்சததுக்குததலைவனென்பதற்கும் உபலக்ஷணம், இனி, இரட்டுறமொழிதலால், இமையோ - இமையோ என்பதன் தொகுத்தலாக, இவ்வுருகததாரையும் உணர்த்து மெனினுமாம் மெய் - விண்ணப்பததுக்கு அடைமொழி. மெய்நிலை என இயைத்தது, திருமேனிகாட்டி உணமை யாகநோநின்ற எனினுமாம் நின்று - விரையாது நின்று, முடியக்கேட்டருள வேணு மென்றபடி 'ஐகதவ்யாபாரத்திற் பரபரப் பற்று நின்று' எனது விண்ணப்பத்தை நீ கேட்டருளுதலொத்திரமே உயிரகாஉயதற்கு உபாய மென்பா, 'கேட்டருளாய்' என்றா. 'கேட்டருளாய் என்று - கேட்கை தானே அரு ளென்று கருத்தது,' 'யாமுருமை என்று பன்மையாயிருக்க, அடியேன் என்ற ஒருமையாலே, ரசவரண்குரு விஜ்ஞாபிப்பா தாம் ஒருவருமாய், பல்லாபம் ஸைபரதிஸைபரதிபரமபரைகரும் ஒக்கு மென்றுகருத்தது' என்பன், வரதிகேசரி அமுகியமணவாஜ்யா உரை "நான்" என்றது 'அடியேன்' என்ற தற்கு ஏற்ப, 'சொன்னவாததை' என்றது 'செய்யும்விண்ணப்பம்' என்ப பட்டது

ஞானம், யோனி, விண்ணப்பம் - ஜஞானம், யோனி, விஜ்ஞாபகம் என்ற உட்கொற்களின் திரிபுகள் ஒழுகு-ஒழுகுஎன்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற பெயர் 'யாம்' என்றதனோடு 'அடியேன்' என்றது, பன்மையொருமைமயக்கம். உறுமை - எதிமறைவினயெச்சம். அளிப்பார் - பாவிக்குதிபெற்ற எதிர்காலவினயெச்சம் எந்நிறையோனி - எகரவின, எஞ்சாமையையுணர்த்திப் பன்மையை விளக்கும். யோனியும், உம் - இழிவுசிறப்போடு முற்றுப் பொருளது. 'எந்நிறையோனியிற் பிறந்தாய்' என்றது, 'எந்நிறையோனியு மாய்ப்பிறந்தாய்' எனக் கூறினது, அநதநதப் பிறப்பிற் பிறந்தபோது சிறிதும் வேறுபாடுதொன்றாதபடி அதன் தன் தன்மையாகவே இருந்ததை உணர்த்தும்.

'இமையோதலைவா' என்கையாலே பரபரஹம்ஸைருபமும், 'அடியேன்' செய்யும் விண்ணப்பம்' என்கையாலே சீவாதமாவின் தன்மையும், 'உயிரளிப்பான் எந்நிறையோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்கையாலே பரமாதவா னை அடையும் உபாயமும், 'கேட்டருளாய்' என்கையாலே அங்ஙனம் அடை

* தொலகாப்பியம் - பொருளதிகாரம் - பொருளியல் - ருசு.

† சீவகசிந்தாமணி - நாமகளிலம்பகம் - உகக

‡ திருவாய்மொழி - முதலதிருப்பதிகம் - க

§ திருமொழி - உ.

தலின் பயனும், 'பொயநின்ற மஞ்ஞமும் பொல்லாவொழுக்கும அழுக்குட மபும இநநின்ற ரீமை இனி யாம உரூமை' என் கையாலே அசசரணுகதிக் குப்பகையும் ஆக இப்பாட்டில அர்த்தபஞ்சகமும் குறிக்கப்பட்டதாயிற்று என்பது பூர்வாசாரியாகள் கொள்கை (க)

தலைவீணுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல்.

உ. செழுநீர்தததது துநீகயன் மிளிர்நீதாலொப்பச்சேயரிக்கீ

ணமுநீரது நுமபவலமருகின நனவாழியரோ

முமுநீர்முகில்வண்ணனகண்ணனவிண்ணுட்டவர்முதுவரார்
தொமுநீர்ணையடிக்கேயனபுகூட்டியகுமுகுமற்கே.

(இ - ள்) முழு நீர் முகில் வண்ணன் - நிறைந்த நீரையுடைய, காள் மேகம் போன்ற திருநிறமுடையவனான, கண்ணன் - திருமாவின் து, முதுவர் ஆம் விண்ணாட்டவா தொழு நீர் இணை அடிக்கே - (யாவாக்கும்) முறப்பட்டவரான பரமபதத்து நீத்யசூரிகள வணங்குக தன்மையையுடைய ஒன்றோடு ஒன்றுஒத்த திருவடிகளிலே, அன்பு சூட்டிய - (தனது) அன்பைச் செலுத்தின, குமுகுமற்கு - அடாந்த கூடதலையுடைய இத்தலைகளுக்கு, - செழு நீர் தததது கயல் மிளிர்ந்தால ஒப்ப - மிக்க நீரையுடைய தடாதத்தில் கயல் மின் பிறழ்ந்தாற்போல, சேய அரி கண் - சிவந்தநீரேகையையுடைய கண்கள், அழு நீர் துருமப - (தலைமகனது பிரிவை யாற்றாமையால்) புலம்பின நீர் ததுமப, அலமருகின்றன - தரிமாறகின்றன; வாழி - (இந்த அன்புநிலை) என்றும் நிலைத்தநிற்பதாக, (எ - று) - அரோ - ஈற்றசை, வாழி - (இததுன்பம் நிலகி) வாழுகதிடுக என்றமாம்.

சாவேசுவரானகிய தலைமகனைப் புணர்ந்து பிரிந்து அப்பிரிவை ஆற்றாதவ ளான தலைவியனுடைய வேறுபாட்டைக் கண்டு வியந்த தோழியின் வார்த்தை, வெளிப்படுபொருள், இதற்கு உளளுறைபொருள் - எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆழவார்க்கு உண்டான அன்புமிகுதியா லாகிய கண்கலக்கததைக் கண்டு வியப்புற நண்பர்கள் வார்த்தை இவாக்குப் பிரிவாற்றாமை - எம்பெருமான் ஒருநாள் இவரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கானபொழுது அவனை உடனே சேரவிருமபிப இவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதே சோததுக்கொள்ளாது மறைய அதனுலுண்டான துயரம் ததததுமிளிர்ந்தகயலே நீர்த்துமின் கண்ணுக்கு ஒப்புச்சொல்லுகையாலே, அநீரோடு கண்ணுக்கு உண்டான சோததி தோற்றதலால் ஆழவாரது அக்ககண்ணாகிய ஞானத்தின் ஊற்றுடைமை சொல்லியவாறு. 'சேயரிக்கண்' என்று அந்தக்கண்ணுக்குச் செமமையமைதி கூறுதலாலே, அந்த ஞானம் பக்தியாயினும் தோற்றுகிறது. 'அழுநீரதுருமப அலமருகின்றன' என் கையாலே, அந்தப்பக்தியிருந்தமை தோன்றும். 'கண்ணு' என்பதனால், செல்லப்பியாதோற்றம்; 'கிருஷ்ணனென்றால் பெண்கள் பக்கல்லேமேலிழுவானொருவ னென்று பிரசித்தமிறே' என்ற நம்பின்னையீட்டையும் அதிக 'அன்புவைத்த' என்றுது 'அன்புகூட்டிய' என் கையாலே, ஆழவாரது அன்பு எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு அலகார மென்று தோற்றிற்று; * 'ஆவமென்பதோயு' என்றா பெரியாழ்வாரும். 'இணையடிக்கே யன்புகூட்டிய குமுகுமற்கு' என்ற சொற்போக்கால், எம்பெருமான் திருவடிகள் ஆழவார திருமுடிக்கு அலகார மென்னுமிடமுத தோற்றிற்று. கீழ்ப்பாட்டில் 'இமையோ' என்றதுபோலவே இவரு 'விண்ணாட்டவா' என்றது, தேவரைக் குறிப்பது, எல்லாவுலகங்களுக்கு மெலுள்ள பரமபதத்தி லுள்ளாரைக் குறித்தது. 'முதுவராம விண்

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - முப்பதந்தைநாந்திருப்பதிகம் - டு.

ண்டவர் என்றது, இவ்வுலகங்களின்ருது பரமபதஞ்சோநத முக்த ரன்
றிப பரமபதத்திலேயே என்றும் நிலைத்துள்ள அநத கருட விஷவகனோர்
முதலிய ந்தய ரென்றபடி.

கண்ணன்-கருஷணன் என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு, கருநிழமுபை
யவனென்று பொருள். 'முழுநீராமுகில் வண்ணன்' என வந்ததனால், இங்கே
'கண்ணன்' என்றது பெயர் மாததிரமாய நின்றது. திருக்கோவையாரில்
* "கருங்கண்ணன்" என்றவிடத்துப் பேராசிரியர் 'கண்ணனென்பது-கரியோ
னென்னும் பொருள்தோ பாக்தச சிதைவு, அஃது அப்பண்புநிறியாது ஈண்
டுப் பெயராய் நின்றமையின், 'கருங்கண்ணன்' என்றார், 'சேமநிற பங்கயம்
என்றதனால்' என வுரைத்ததை யுணராக. இனி, கிருஷ்ணன் என்பதற்கு
யாவா மனத்தையும் கவாபவ னென்னும் பொருளும் உண்டு. சூழ்நுழல்
தலைமகன் வசப்படுத்தவல்ல மயிரமுடி யென்றமாம். மூதுவா - முதுமை
யென்னும்பண்படியாப்பிறந்த பெயர், பண்புப்பெயர் ஈறுபோய ஆதிரீண்டது.

முதலில் 'இமையோதலைவா' என்று எம்பெருமானுடைய உததம்புரு
ஷத்தன்மையைக் கருதுகையாலே, அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்
படியான ஆசை யுண்டாய், அங்குனம்அவனைக்கிட்டப்பெறுமையாலே, ஆழ
வார ஆற்றலும் மீதாரந்து தாராதார, அத்தாராச்சியாலே தாமான் தன்மை
யழிந்து ஆண்பெண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி, ஒருபிராட்டிநிலையை
யடைந்தார், ஆண்பெண்ணுதல கூடுமோ? எனில், — "கண்ணிநகாண்டரேல
ஆடவாபெண்மையை அவாவும் தோளிரைப்", † "வாராக வாமன்னே யரங்கா
வட்டநேமீவலவா ராகவா உள்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக
வாதரஞ் செயவன்" என்பவாதலாலே, இது கூடும் ‡ "பெண்டிரு மாணமை
வெகிடப் பேதுறு முலையினுள்" எனப் பெண்பெண்மையையென்றி ஒருபிராட்டி
யின் நிலைமையை யடையுமாறு எங்குனமெனில், — பரமாதமாவின் தலைமை
யும், சீவாதமாவின் அடிமையும், சீவாதமா பரமாதமாவுக்கே உரியதாயிரு
கக்கையும், தாம் எம்பெருமானதுசோகையால் இன்பத்தையும் பிரிவினா
னுன்பத்தையும் அடைதலும், அவனையே தாம் கண்ணகொல்லாவதற்கு
அனுபவித்து ஆநந்தத்தலும் முதலிய காரணங்களால், தம்மைப்பிராட்டிமா
ரோடுஒக்கச்சொல்லாத தட்டிலை தோழிநிலைமையும் தாயாநிலைமையும்
முதலியன ஆகிறபடி எங்கனே யென்னில், தாம்விருமபியபொருளின்வரம்
பின்மையால் அங்குனமாகு மென்க.

தலைமகள் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டாளுய், தலைமகனாக தோழியுமாகப்
பூக்கொய்துவினையாடவென்றுபுறப்பட்டவளவிலே, ஒருவியாசத்தாலே தோ
ழியும் பிரந்தசமயத்திலே, தலைமகனும் ஊழவினையுணமையாலே அங்கே வர,
அங்கே அவனோடே கண்கலவியேகூட்டக் கூடி ஊழவினையிரித்தலால் உட
னேபிரிந்து நாணத்தால் தன்உயிர்த்தோழிக்கும தன்னுக்கழ்ச்சியைத் தெரிவி
யாதபடியிருக்க, மீனெவந்ததோழி இவளதுநிலைமையைக் குறிப்பாலந்ருது
கூறியது, இது. இனி, இயற்கைப்பயணாச்சியிலன்றித் தோழியிருக்கத்தில
நிகழாத தலைமகன்பிரிவுக்கு ஆற்றாத தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்ட
தோழியின் வாததை யென்பாரும் உளர். 'இயற்கைப்பயணாச்சியென்பது -
பொருளதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட தலைமகனும் தலைமகளும் அவ்வாறு ஒரு
பொழில்-தது எதிர்ப்பட்டுத் தெய்வமஇடைநிறப்ப பான்மைவழி யோடி

* திருக்கோவையார் - ஐங்.

† கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - தாடகைவதைப்படலம் - உசு.

‡ திருவரங்கத்தந்தாதி - சு0.

§ சீவகசிந்தாமணி - காரந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் - கூரு.

ஓராவிற்கு இருகோடு தோன்றினம்போலத் தமமுள்ஒத்த அன்பினராய் அவ்விருவர்ஒத்தாரா தமமுள்தாமே கூடுங் கூட்டம்' என்பது, பேராசிரியருரை. இது, தெய்வப்புணாச்சி, முன்னுறுப்புணாச்சி யெனவுமபரிம, இது, எணவகை மனத்தினுள் காந்தருவவிவாகமாம். [எணவகைமணங்களாவன - பிரமம், தைவம், பிராஜாபத்தியம், ஆக்ஷம், ஆசுரம், காந்தருவம், இராகுகதம், பைசாசம் என்பன.] 'காந்தருவமாவது-தனியிடத்தது இருவருடையவுங் காமமோகத்தாலே கூடுகை; இதுக்கு யாதோகூட்டமென்று பெயர்' என்பது, வாதிசேசரி அழகியமணவாணஜீயருரை. தோழியிற் கூட்டம் - தோழிமுலமாக ஒருவரையொருவா கூடுதல்.

'செழுநீர்த் தடத்துக் கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப - தீர்தீரீயுமாய் ப்ரஸநமான ஜலஸைருத்தியை யுடைத்தாய் ஏகராணவம் போலே யிருப்ப தொரு தடாகத்திலே அப்பரப்படவதலும்விமமும்படி மிளிர்ந்த தொரு கயல்* "அலை கடலகீருமும்பு" என்கிறபடியே அதுஅடங்கலுங்குமும்பும்படி இடமவலங் கொண்டாற்போலேபாயத்தது, கண்களிற் புரட்சிஇருக்கிறபடி, உபமானமே தொடங்கித் திருத்திக்கொடுசெல்லவேண்டுகிறது, உபமேயத்தினுடைய வைலக்ஷணம். ஒப்ப என்கிறது - ஸாவதாஸாமயம் என்று; ஒருவகைக்கு ஒப்பாமித்தனை' என்ற நம்பினாசரிம, 'முழுநீர்முகிலவண்ணன் - கடலைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பருகின் காளமேகம் போன்ற திருநிறத்தையுடையவன்' என்ற அழகியமணவாணஜீயருரையும் அறியத்தக்கன.

செம்மை + அரி = சேயரி பண்புப்பெயர்ததிரிபு. அலமருகின்றன், அஸமா - புகுதி வாழிய என்னும் வியங்கோள், ஈற்றுயிரமெய்கெட்டு வாழி என் நின்றது, வாழிப்பரோ என்பதில், வாழியா என்பதை ரகரமெய்யிற்று வியங்கோ ளெனக்கொணர், ஓகாரத்தை அசையென்னலுமாம் 'விண்ணுட்டவர் முதுவராம்' என்பது, மொழிமாற்றப்பொருள்கோள். 'தொழுநீர்' என்பதில், நீர்மை யென்னும் பண்பு ஈறுபோயிற்று. அடிகே, ஏ - பிரிநிலை சூழற்கே, ஏ - ஈற்றசை. சூழ்சூழல் - வினைத்தொகையன்மொழி. உலமையணி. (௨)

பிரிவாற்றாத தலைவி நெஞ்சுழிந்து உரைத்தல்.

க. குழற்கோவலர்மடப்பாவையும்ன்மகளுநதிருவு [முர
நிழற்போலவனாகண்டுநிற்குங்கொன்மீளுங்கொறண்ணந்து
யழற்போலடுஞ்சக்கரத்தண்ணலவிண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழற்போற்சினத்தவப்புள்ளினபிணபோனதனிநெஞ்சமே.

(இ - ள்) தண அம் துழாய் - குளிராத அழகிய திருத்தழாயையும், அழல் போல அம் சக்கரத்தது - (கொடியவாக்கை) நெருப்புப்போலஅழிக்குற சக்கராயுத்ததையு முடைய, அண்ணல் - தலைவனான எம்பெருமான், விண்ணோர் தொழ கடவு - மேலுலகத்தாரவணங்குமபடி ஏறிநடத்துகிற, தழல் போல சினத்த அ புள்ளின் பிண - (பகைவாதிமத்தில) நெருப்புப்போன்ற கடுங்கோபத்தையுடைய அக்கருடாழவானது பின்னே, போன் - சென்ற, தனி நெஞ்சம் - (எனது) தனிப்பட்ட மனம், - சூழல் - வேயங்குழலையுடைய, கோவலா - இடையரது, மடம் பாவையும் - மடப்பத்தை யுடையவர்களான நபினைப்பிராட்டியும், மணம்குறம் - பூமிப்பிராட்டியும், திருவும் - பெரியபிராட்டியும், நிழல் போலவனா - (எம்பெருமானுக்கு) நிழல் போலேயிருக்க அவர்களை, கண்கி - பார்த்தது, நிறகுங் கொல் - (அவ்விடத்தை விடாதே) நிறகுமோ? மீளுங் கொல் - மீண்டுவருமோ? (எ - று)

* பெரியதிருமொழி - நூற்றாண்கார்திருப்பதிகம் - க.

தலைமகன்பிரிவாற்றாத தலைமகள் தனதுவேறுபாடுகண்டுவியந்துரைத்த தோழியை நோக்கி 'அவன்பக்கல போன என் நெஞ்சு மீண்டுவருமோ? வாராதே போய்விடுமோ?' என்கிறாள், ஆழ்வாரா தமது அன்புமிகுதியா லாகிய கண்கலக்கத்தைக் கண்டு வியந்த நண்பரைநோக்கி எம்பெருமான் விஷயத்திலே தமதுநெஞ்சு பிரமாணபூர்வமாகச் சென்றவிதத்தை உரைத்தல், இதற்கு உளநுறைபொருள். ஆழ்வாரா தமதிருவுள்ளம் வேதமயனை புள்ளீய்பின் போனமை சொல்லுகையாலே, சிறந்தபிரமாணமான வேதத்தை யநுசரித்தது அவரது திருவுள்ள மென்பதும், 'அப்புள்' என்ற அகரச்சுட்டினால் அவ் வேதத்தின் மகிமைபு, 'தழற்போற சினத்த அப்புள்' என்று பகைவரையழிக்கவல்ல பராக் கிரமங் கூறுதலால் அவ்வேதப்பிரமாணம் பரமதங்களை யழிக்குந் திறத்த தென்பதும், 'சக்கரத்தணணல கடவுழ புள்' என்றதனால் அப்பிரமாணநதான் ஈசுவராதீந மென்பதும், 'விண்ணோதொழக்கடவுழ' என்றதனால் அநதப்பிரமாணபலத்தாலே தேவாகளாயவரும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவ ரென்பதும், 'தண்ணந்தழாயழற்போலநெஞ்சக்கரத்தணணல்' என்றதனால் எப்பெருமானது இனிமை ஆறமல தலைமை என்கூறு குணங்களும், 'நிழற்போலவனா' என்றதனால் பிராட்டியாமாகும் அடிபட்டியுயல்பென்பதும், நப்பின்னைப்பிராட்டியை முதலாகச் சொல்லுகையாலே மேன்மையிலுடைய கீர்மைக்கு உள்ள மேம்பாடும், 'தனிநெஞ்சம் கண்டு நிறகுந் கொல மீளுங்கொல்' என்றதனால் இப்படிப்பட்ட சிறந்தவிஷயத்தில் பின்பற்றிப் பெருமையுற தமநெஞ்சு அநநிலைமாறுதலின்று நிரந்தரானுபவம் பண்ணுமோ? அன்றி நீங்கியுடுமோ வென்று கவலைப்படுதலுந் தோன்றும்.

'குழற்கோவலர்மடப்பாவை' என்பதற்கு - வேயங்குழமலையால அறிவிலலாத பசுக்களையும் வசப்படுத்தவல்ல இடையாருலத்திற பிறந்ததனாலே தன்மொழியழகால் முற்றுமுணர்ந்த எம்பெருமானை வசப்படுத்தவல்ல என்று விசேஷாததம் உரைப்பா. குழல் - கோவலாக்கு அடைமொழி, மயிரமுடி பென்று உரைத்து, நப்பின்னைக்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். கண்ணனது திருக்குழலிலே தான்றிப்பட்டிருக்கையாலே, அதுதோன்ற 'குழல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தாள். கோவலா - கோபாலரென்னும் வடசொல்லின் திரிபு, பசுக்களைக் காப்பவ ரென்று பொருள் கோவலா என 'வலா' என்பதை வல்லா என்னுந் தமிழ்மொழியின் தொகுத்த லென்றது மாம மடம் - எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோலிருக்குந் தன்மை; 'கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை' என்றுங் கூறுவா. இது, நாணம் அசம் பயிப்ப முதலிய மறைப பெண்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் பாவை- சித்திரப்பதுமைபோல அழகியவள், கணமணிப்பாவைபோல அருமையானவள். உவமையாகுபெயர், நப்பின்னை - ஓர் இடையாமகள்; இவள், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திக்கு மிக உகப்பாக இருந்தனள்; எவராலும் அடக்கவொண்ணாதனவும் அகரத்தன்மைபுண்டனவும் பெருவலியினவு மாள் ஏழெருதுகளைக் கண்ணிராள தன்வலியால் அடக்கி வென்று அழித்து அவ்வெறியையே இவளாததையின் கொள்கைப்படி கரயாசலகமாகி இவளை மணஞ்செய்துகொண்டனன் என்பது கதை. இவள் னீராதேவியின் அம்ச மாதலால், ஸ்ரீதேவி பூதேவி னீராதேவி பென்னுந் தேவிமார மூவரையுங் கூறியவாரும். திரு - எம்பெருமானுக்கு எல்லாச்செலவமுமாக வுள்ளவள். 'நிழற்போலவனா' என்றதனால், இவர்கள் அவளை விடாது தொடரத்திறகுந் தன்மையும், அவளது குளிர்ச்சிக்கு இவர்கள் காரணமாகுந் தன்மையும், இவர்கள் பரத்திறைகளாயிருக்குந் தன்மையும் புலப்படும; இவர்கள் தமயில் ஒருவாக்கொருவா நிழல்போல ஒத்தவியாவக் எனவுரைத்தலும் ஒன்று. அடியார்களுக்கு நிழலாயிருப்பா

கள் என ஐரரப்பினுமாம்; 'ஆசிரிதர்குமத்தைப் பொறுப்பிக்கும, பிராட்டி; குமறம் காண்பானென் பொறுப்பானென் என்றிருக்கும், பூழியிப்பிராட்டி, நப்பிண்ணப்பிராட்டி, கைமைதான் ஒருவடிவாயிருக்கும்' என்பது, பெரியவாச சாஸ்திரிகளை வியாக்கியானம். நிறகுங்கொல மீளுங்கொல- இவர்கள் அவர்கள் - ரீங்காதவாறு போல, நமது தலைவிகும சோக்கை நேரவேண்டு மனக்கநதி அவகு நிறகுமோ? அல்லது இவர்கள் குமசுமியால அவனைக் கிட ல அரிதென்று மீளுமோ என்றவாறு. கொல இரணம - ஐயம்

'தண்ணநதுழாயமுத'போ லிடு சக்கரத் தண்ணல்' என்பதற்கு - (கூடின நிலையிற்) குளிர்ச்சியைத்தருகிற அழகிய திருத்தழாயினிடத்தி லு ள்ள கூடாத நிலையிலவந்ததற்கு நகிர்வெப்பம்போல நல்கிற திருவாழியை யுடைய சாவேசுவர னென்னுங் கந்ததுப்பட உரைப்பா அடபிள்ளை, பிரிந்த நிலை யாதலால், திருத்தழாயிற் வெப்பத்தைப் பாராட்டி கூறியபடி அந் நிலையில் அது காலாகினியினுஞ் சும்மன்றோ? அநுகூலரையே வருத்துகிற துழாயிற் வெப்பம் பிரதிகூலரை வருத்துகிற திருவாழியிற் வெப்பத்துக்கு ஏற்ற உவமையாய்ச் சிறக்கும். பகைவரையழித்தற்குக் கருவியான சக்கரப் படையினும், அப்படைக்கலத்தைப் பிரயோகித்தற்கு உரிய பராக்கிரமமு டைய திருமாலினும், பகைவாழித்தது சேறம் பெரியதிருவடிக்கு மிகுதி யென்பதும், அதனால் அப்புள்ளரசு (சிறப்பித்தது ஆசையிக்கு இராசகுமார னைக் காலவகண்டகிழ்மநதிரி அடக்கி அழைத்துக்கொண்டு போவதுபோ லத்) தன்னுடன்கூடிருக்கிற நாயகன் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டபோ குமபொழுது தன்னைச் சின்னது பாதத்துக்கொண்டே போயிற் றொப்பதும் தோன்ற, 'தழைப்போற் சினத்த அப்புள்' என்றா தனி நெஞ்சம் - என்னை யுமவிட்டு அங்கும முகம்பெருமல தனிப்பட்ட நெஞ்சம் சுவதநிரமான நெஞ்சமென்றுமாம், வேண்டா என்றால் மீளமாட்டாத நெஞ்சு.

துழாய், சக்கரம் - துளசி, சக்கரம் என்னும் வட்சொற்களின் சிதைவு கள். அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். (ங)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்குஆற்றாது வருந்திக்கூறல்.

ச. தனிரெஞ்சமுன்னவாபுள்ளேகவாநத்து தண்ணநதுழாயக் கினிரெஞ்சமிவருக்கவாவதியாமிலநீநடுவே முனிரஞ்சப்பேயச்சிமுலைசுவைத்தானமுடிசூடுதுழாயப் பனிரஞ்சமாருதமெயெமமதான்பனிப்பியலவ்வ.

(இ - ள்) தனி நெஞ்சம் - (என்றோடு) உறவற்று நீங்கிய (என) மனம் முழுவதையும், முன் - முன்னமே, அவா புள்ளோ - அததலைவரது கருடப்ப றவையே, கவாநத்து - (பிராக்கு மிச்சமில்லாதபடி) கவாநதுகொண்டுபோயி றது, தன் அம் துழாய்க்கு - (அவரது) குளிராத அழகிய திருத்தழாய்க்கு, கவாவது - கவாநதுக்கொண்டுபோதற்கு, இனி இவகு யாம் நெஞ்சம் இலம் - இனி இவ்விடத்தில நாம் வேறொருமனத்தை உடையோமல்லோம்; (அவ ளும இருக்க), முனி - கோபிக் குந்தன்மைபுள்ள, வஞ்சம் பேய்ச்சி - வஞ் சனையையுடைய பேயமகளான பூதனையினது, முலை - முலையை, சுவைத் தான் - (பசையற) உருசிபாத்தது உண்டருளின கண்ணனது, முடி - திரு முடியிலே, சூடு - சூடப்பட்ட, துழாய் - திருத்தழாயினது, பனி - குளி ராச்சியையுடைய, நஞ்சம் மாருதமே - விஷம்போன்ற காமதே ரீ நடுவே - ரீ இடையிலே (புகுந்து), எமது ஆவி பனிப்பு - (முன்னமே நோவுபட்டிரு க்கிற) எமமுடைய உயிரை மேலும் நடுங்கச்செய்தல், இயலவே - (உனக்குத் தக்க) இயற்கையாமோ? [தகாது என்றபடி], (எ - று.)

பிரிந்துசென்ற தலைவனது பின்னே தன்மனம் போய்விட அதனை யிழந்த தலைவி அத்தலைவனது திருத்தழாய்மாலையினிடத்தது தனக்கு உண்டான ஈடுபாட்டால் தளராததற்கும்பொழுது, அத்திருத்தழாயின்சம்பந்தத்தையுடைய காரறு வந்து வீசி வருத்தாநிற்க, அதனைப் பொருது, 'நெஞ்சையிழந்து வருத்துகிற எம்மை அத்தலைவரோடு தொடாசகியையுடைய நீ பகைவா போலவருத்ததல தகாது' என்றுகூறினாள், பிரமாணபூாவமாக எம்பெருமாள் பக்கலிலே மனத்தைச் செலுத்திய ஆழவார அப்பெருமானைச் சேருமளவும் வேறுஎப்பொருளும் தமக்குப் பிரியமாகா தென்னுதன்மையைக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள் 'தனிநெஞ்சம் முன் அவாபுள்ளே கவாந்தது' என்றதனால் வேறுமதங்களை அஞ்சரியாமல் தனிப்பட்ட ஆழவாரது திருவுள்ளம் எம்பெருமானையறிதற்குச் சிறந்த பிரமாணமாய் வேறுபிரமாணத்தை வேண்டாத வேதவழியிலே முடிபுறந்து சென்று நிலைத்துநின்ற தன்மைபும், 'தண்ணந்தழாய்க்கு இனிநெஞ்ச மிவருக் கவாவது யாமிலம்' என்றதனால் இப்படி முதலிலே வேதவழிச்சென்று நலஞானங்கைவந்தவாக்கு வேறு அறியலாவது எதுவுமில்லை யென்பதும், பிரதினவாக்கியத்தால் நீங்குவி னோப்பதாயினும் இனிபதுபோலத் தண்ணக்காட்டுகிற பிரகிருதியை [மாயையி]ப் பசையும்க்குரதன்மையுள்ள எம்பெருமானது குணதீசயத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஞாபகம் விரைவையுண்டாக்குவதாயினும் அப்பெருமானது சோககைக்கு அவனது விரைவே வேண்டுதலால் இது இடையிலே வந்து வருத்ததல் தகுதியுடைய மொப்பதும் தோன்றும்.

தனிநெஞ்சம் என்பதற்கு - ஒப்பிலலாத மன மென்றும் உரைக்கலாம், தமயிறகாட்டினும் எம்பெருமானிடத்திலே உண்டான அன்புமிகுதியால் தாம் ஆசைப்படுகிற பொருளினிடத்தது தமக்குமுன்னமே சென்று சோந்து ஈடுபட்ட மனம் போன்ற சிறப்புடைய பொருள் வேறுகிடைப்பது அரிதன்றோ? அன்றியும், 'தனிநெஞ்சம்' என்றதனால், கருடாழ்வான் திருத்தழாய் மந்தமாருதம் எனும் இவற்றுகெல்லாம் ஈடுகொடுத்தற்கு ஒருமனம் பற்றமொ வென்பதும் தோன்றும். கூடியகாலத்து இன்பாதற்கும்பொருளாய்வும் பிரிந்தகாலத்தது துன்பாதற்குதலால், திருத்தழாயையும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட காரணையும் அஞ்சியவாறு 'எவருக்கவாவது' என்று பாடமோதி, இரண்டு வாக்கியமாகக் கொண்டு, 'இனி, அந்தஅழகியதுழாய்தான் விழுங்குவது எந்தபரதேசத்தை? இந்நெஞ்சத்திற்புள் அயர விழுங்கினதாய் அயர மிக்கதோ? நிரவசேஷமாக அட்புள்ளே விழுங்கிமே, இப்படி நெஞ்சுபறியுண்ட நாம் இங்கே இருக்கிறோமென்றிருக்கிறோயோ? யாம் இலம்' என்று உரைப்பா பெரியபரகாலஸவாயி யாம், இலம், எமது - தனித்தன்மைப்பன்மைகள். 'முனிநஞ்சப்பேய்சசி முலைசுவைத்தான்' என்ற பாடத்துக்கு, நஞ்சப்பேய்சசி என இயைத்து - விஷம் போலத் தவறாமற் கொல்லுங் கொடுமையையுடைய ராக்கிச் செய்வது, நஞ்சமுலையென இயைத்து - நஞ்சத்திறிவந்த கொங்கை யெனவது பொருள் கொள்க 'முனிவஞ்சப்பேய்சசிமுலைசுவைத்தான்' என்பதற்கு - 'வெறுத்து ஈஞ்சித்தாரை நவிகையன்றிகே உகந்து செவ்வையுடையாரையும் நலிவாணை?' **"பேயினூயிருண்டிம பிள்ளை நம்பெண்ணுயிர்க்கு இரங்குமோ"* என்று பேயென்றுபாராதே பெண்ணுக்கெமையுமிறே பிணமாக குகைக்கு; அவன்பாடும முலைநலங்கொண்டுகாணும் முடியச்செய்தது' என்று விசேஷாததமுரைப்பா, அழகியமணவாளஜீயா துழாய்ப் பனி நஞ்சமாருதம் - திருத்தழாயின் குளிர்ந்த தேனினால் நனைந்து நஞ்சுட்டிஞா போலே வந்த காரறு, தனக்கு அவ்விடத்திலுள்ள சம்பந்தத்தைக் காட்டி

* பெரியதிருமொழி - எழுபத்தைந்தாநிருப்பதிடம் - ஈ.

அதனால் மிகவருத்தவந்த காற்று எங்க. இனி, துழாய்ப் பனி நஞ்சு என்பதற்கு - திருத்தழாயின் குளிர்ச்சியாலே தான் குளிர்ச்சியடைந்த என்றும் உரைக்கலாம், காற்றுக்குவ குளிர்ச்சியுண்டாக்குமபடி மிகக் குளிர்ச்சி யுள்ளது திருத்துழாய் என்பது தோன்றும்: இதுபற்றியே, அடுத்தடுத்து 'தண்ணீர் துழாய்' என்கிறது இவ்வுரைக்கு. நஞ்சு என்பது - ஹந்த என்பதன் போலி. மாருதமே எமமது ஆவி பனிப்பு இயலவே என்றது - காற்றாகிய நீ காற்று மயமான பிராணனை உன்னிமானதென்று பாராது வேற்றின்மான புள்ளுந துழாயும்போல வருத்தலாமோ? என்றவாறு. எமது ஏகாரம் - எதிரட்டை.

'முனியஞ்சு என்ற விசேஷணத்தாக்குக் கருத்து - பூதனை முனியிலே நஞ்சைக் கலந்துகொடுவதாத்மபோலே, காற்றுத் திருத்துழாய் பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்து பாதகமாகிமடி' என்பது, அப்பிள்ளை உரை, 'அவா தன் முனியிலே விஷத்தை ஊட்டிக் கொண்டு வந்தாத்மபோலே யாயத்து, இது தானுதன்மைக்குமேலே திருத்துழாயோடே கலந்துவந்தபடி' என உரைப்பா நமபிள்ளை 'நெஞ்சம் புள்ளேகவாந்தது' என்றா, 'பருந்தெடுத்துப் போகிறது' என்றாடோல துழாய்க்கு நெஞ்சம் யாமிலம் - நெஞ்சிரண்டு உடையோமல்லோம் 'எமமது ஆவி' என்றது, நெஞ்சம்போல எமமைவிட்டு அவாபக்கவிலே செல்லவல்ல துணி விலலாத உயி ரென்றபடி டனிப்பியலவே- எல்லோரது தாபத்தையுந தணிப்பதற்கு உரிய நீயோ நெஞ்சுபிரிவுண்டாரை இப்படுகொலைசெய்ததற்கு ஏற்பட்டாய்?

இப்பாட்டில் 'அவா' என்ற பன்மையோடு 'சுவைத்தான்' என்ற ஒருமை மாறுகொளக்கூற லாகாதோ? எனின் - அவன்பிரிந்துபோனபடியைக் கருதிச் சினந்து கீழ் 'அவா' என்று உயாததுக்கூறினவன், அவன் முன்பு செய்த உபகாரத்தைக் கருதித் தணிந்து 'சுவைத்தான்' என இயல்பாக ஒருமையாற கூறின ளாதலால், இது வழுவாகாது வழுவமைதியா மென்க, ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

விசேஷமான பலம் சாமாததியம் அழகு முதலிய சிறப்புக்களையுடைய குழந்தைகளைக் கொல்லும்படி கம்சனாலேவப்பட்ட பூதனையென்னும் ராக்ஷசி, நல்லபெண்ணருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்குவாது, தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்தது, நஞ்சு நிறைய தனது முனியைக் கொடுத்ததுக் கொல்லமுயல், பகவானுன் குழந்தை அவவர்க்கியிர் முலைகளைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்து அவனாயிரோடும் உறிஞ்சிப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழுந்து இறக்குமபடி செய்த தென்பது கதை.

நெஞ்சம், நஞ்சம் என்பவற்றில், அம் - சாரியை. புள்ளே, ஏ - பிரிசிலை. கவாவதியாம் - குற்றியலிகரம் பேய்ச்சி - பேயன் என்பதன் பெண்பால் மாருதம் - வட்டசூல. எமமது - ஆறாமவேறுமைவிரி யென்றாவது, ஒன்றன்பாற குறிப்புவிசையாலணையும்பெய ரொன்றாவது கொள்க பனிப்பு - பு விஞ்சி பெற்ற தொழிற்பெயர். (சு)

வாடைக்குவருந்தி மாமையிழந்த தலைமகளைக் கண்டு தோழி இரங்கல்.

நு. பனிப்பியலவாகவுடையதன் வாடையிககாலயிவலூப்
பனிப்பியலவெல்லாநதவாநதெரிவீசுமநதன் ணநதுழாயப்
பனிப்புயலசோருநதடங்சணணிமாமைத்திறத்துக்கொலாம்
பனிப்புயலவண்ணனசெங்கோலொருநான்றுதடாவியதே.

(இ - ள்.) பனிப்பு இயலவு ஆக உடைய - குளிர்ப்பண்ணுதலையே இயற்கைத்தொழிலாகவுடைய, தன் வாடை - குளிரந்த காற்று, இ காலம் - இரந்தக் காலமொன்றிலே, இ ஊர் - இரந்த ஊரொன்றிலே, பனிப்பு இயலவு எல்லாம் தவிராது - குளிர்ச்சியெதலாகிய (தன்னுடைய) இயற்கையை முழு

வதுமவிட்டு, எரி வீசும் - வெப்பத்தை (எங்கும் வெளிப்படையாக) வீசுகின்றது, (இவ்வாறு), பனி புயல் வண்ணன் செங்கோல ஒரு நான்னு தடாவி யது - குளிரந்தகாளமேகம்போன்ற தன்மையையுடைய எம்பெருமானது (என்றும்மாறாத)கட்டளை இவ்வொருகாலத்தில் செவ்வெருகூலாகுகோடினது, —அம் தண்ணம் துழாய் - ஆழ்கிய குளிரந்த (அவனது) திருத்தழாயின் விஷயமாக (ஆசைப்பட்டு), பனி புயல் சோரும் - மழைதளித்தலையுடைய மேகம்போல கிரீசொரிகிற, தட கண்ணி-பெரியகண்களையுடைய இவ்வாறு, மாமை திறத்து கொல ஆம்-மேனிநிறத்தை அழிப்பதற்கோ போலும்? (எ-று)

எவ்வகைததாபதத்துந தணிககவல்ல மந்தமாருதம், இப்பொழுது இவ் லூரில் இவ்வாறு எரிக்கின்றது. இங்ஙனம் பொருளின்நிலைமை மாறுபட்டது, இவ்வாறு நிறத்தை யழிக்கக்கருதி அப்பெருமான தனது செங்கோன்மையை ததவிரந்து வாடையை வேறுபடுத்திவரக்காட்டியதனா லாகக்கூடும் என்று தோழி இரங்கினாள், எம்பெருமானைச் சோதற்கு விரைகிற ஆழ்வார்க்கு இவ் வுலகப்பொருளாயாவும வெறுப்புவினாதலை நண்பா கணி கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இப்பாட்டின் மூன்னிரண்டடிகளால் எம்பெருமானை அடைதற்கு விரைகிற இவர்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பநதரும்பொருள் துன்ப நருவதாகத் தோன்றத்தலும், மூன்றாம்அடியால் எம்பெருமானது குண விசேஷம் காலரீட்டித்தலால் இவர்க்குத்தனாச்சியுண்டாகக்கூன்மையும், நான் காம்அடியால் இவரது பிரிவாற்றாத்தலைமை 'எம்பெருமானது சங்கலபத்துக் கும ஒருமாறுபாடுதோர்த்தோ?' என்று சங்கிப்பதற்கு இடமாயிருந்த தென்ப துந தோன்றும் ஸவாப்தேசத்தில் 'தண்' என்றது ஞானமாதலால், 'சோருந தடங்கண்' என்றதில் அன்புபுகுதிபாற் பேரறிவுடையவனின்னம் தோன்றும்.

தொழிற்பண்பையுங் குணப்பண்பையுங் கருதி 'பனிப்புயலிலவாக வுடைய,' தண்' என்ற இரண்டு அடைமொழி கொடுத்தது இவ் காலம் இவ்வாறு பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றாகிய காற்று மற் றொன்றாகிய அக்கினியின் தன்மையை அடைந்த இரந்த அநீதி, காலாந்தரத்தி லுயிலலை, தேசாந்தரத்தி லுயிலலை அவனைப்பிரிந்த காலத்திலே, பிரிந்து தனியிருக்கிற ஊரிலே யென்க அவ் வாடை மூலப் புவனங்ககே இனிமதாயிருந்ததைக் கருதி, 'இக்காலம்' என்றது. 'இவ்வாறு' என்றது, இவ்வாறு ஆற்றாமையைக் கண்ட ஊராரையும் வாடை தப்பிவித்தலால் நெஞ்சைக் கருடாழ்வான் கொண்க்பொரு னாதலால், நிறத்தைத் தான் அழிப்பதற்கு வாடையைக் கொடியதாகுமாறு சங்கற்பி தது ஏவின்னாலகூடும் என்பது தோன்ற, 'மாமைத் திறத்துக்கொலாம்' என்றது 'புயல்வண்ணன்' என்றது, மேகம்போற் கரிய வடிவத்தையும், அது போலத் தாபநீர்த்ததுக் கைமமாறு கருந்தாது உதவுகிற தன்மைக்குணத் தையும் உடையவ் வனன்றவாறு, இப்பொழுது வருத்தத்தொடங்குவனது இயற்கை இன்னதென்று குறித்தான் * 'நெடுங்கடல் நிறப்புற ஞாயிறு காயவதும் நிறறலும் கால், ஒடுங்கி நடப்பதும் தண்கார பொய்யதும் ஊழி தனிற, சுடுங்கண் பறற்சு கடாதே யிருப்பதும் தும்பைபுச்சுநது, அரிங்கு லாழி யாங்குகோந்த நீருவாணையினே' என்றபடி உலகத்தில் கிருஷ்டிப் பொருள்கள யாவும் புடைபெயாதல் எம்பெருமானது கட்டளைப்படியே யாத லால், வாடைகுணமமறினதை எம்பெருமானது ஆஜ்குஞ் கோணுதலினா லாகிய தென்க குறித்தான். 'ஒருநான்னு தடாவிது' - என்றும் நிலைகுல யாத இச்செங்கோல இவ்வநிறத்தையழித்ததற்காக ஒருபொழுதுகூலாகது. தடாவிதே - நாமப்பட்டதுபுகிரேம, அவனது ஆணைக்கு ஒருநீங்குவாரா தொழியவெண்ணுமே! என்று இரங்கியபடி.

‘இப்படி வாடையாலே நலிவுபடுகிற பிராட்டியுடைய தசையை அநுசந்தித்த திருத்தாயாரா, ‘காமறுக்குளிரக்கடவதாக ஈசுவரன் நியமித்தவதுவும் அநயதாவாகிறது, என்பெண்பிள்ளைநிமித்தமாகவன்றே’ என்று இன்னொருக்கிரூர்; இது தோழிவாத்தை யாகவுமாம்’ என்ற அப்பிள்ளை உரையும், ‘வீசம் - ஒளிக்கவ்வாண்ணைதபடி போனதுமெல்லாந தூவாரின்றது’ என்ற அழகிய மணவாளஜீயா உரையும், ‘வீசம் - இவளுடைய விரவாக்கி தன்மேற்படாத படி கடக்கின்ற வீசாரின்றது, தம் தாம் மேற்படாமை இரூய்த்து நின்று எதிரிகளை எயவாரைப் போலே’ என்ற நம்பிர்நாட்டும், அறியத்தக்கன.

மூன்றுநான்காமாடிகளிலும் ‘பணிப்பியல்’ என்று பாடம் உண்டு அப்பொழுது, துழாய் பணிப்பு இயல் சோரும் எனப்பிரித்தது, துழாயின் குளிராசியிலே தன்னுடைய தன்மையை இழக்கிற என்று பொருளாகொள்க. நான்காம் அடியில், பியல்-புயல்-புயல்-புயல் என்று பொருளாகு. பியல் எனினும், புயல் எனினும் ஒக்கும்; ‘பியல் புயல் மழை இதயாதிகளெல்லாம் வாடித்துக்குப்போ’ என்பா நம்பிர்நா.

தண்ணம் - தண்ணை, அம் - பண்புப்பெயர்வீகுதி இனி, அம் - சாரியை புமாம். ‘தடங்கண்ணி’ என்பதில், தட - பெருமை யுணராததும் உரிசொல. *‘தடவென்கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்’ என்றதனால், ‘தட’ என்னும் உரிசொல - வளைவையும் உணராததுவ தாதலி, ‘தடாவியது’ என்பதை அதனடியாகப் பிறந்த தென்னலாம், நாமேகாரத்தால், இரக்கமும் தோன்றும்.()

தலைமகளேழில்கண்டு வியந்த தலைமகன்வார்த்தை.

கூ. தடாவியவமபுமுரிநதசிலைந்ருமபோகவிட்டிக

கடாயினகொண்டொலகும்வல்லியிதேனுமகராமங்கல்

கடாவியவேகப்பறவையினபாகன்மதனசெங்கோ

னடாவியகூற்றங்கண்மருயிரகாயினகண்ஞாலத்தாளனே.

(இ - ள்.) தடாவிய - வளைந்த, அம்பும் - அம்புகளையும், முரிநத - ஒடிநத, சிலைந்ரும - விறகுகளையும், போக விட்டு - கொள்ளாமல் ஒழித்து, கடாயின கொண்டி - உபயோகிக்கத்தக்க அம்புகளையும் விறகுகளையும் ஏறதி, ஒலகும் - துவண்டு நடக்கிற, வல்லி எனும் - ஒரு பூங்கொடிபோன்ற பெணவடிவமாயிருந்ததேயாயினும், —இது—, —அசுரர் மங்க - அசுரர்கள் அழியும்படி, கடாவிய - ஏறிநடத்தப்படுகிற, வேகம் - விரைவையுடைய, பறவை - பகிராசனாகிய வாடிநததுக்கு, இன் பாகன் - இனிப் பாகனாகிய எம்பெருமானது, (சம்பந்தம் பெற்ற), மதன் - மன்மதனது, செங்கோல் - ஆளுகையை, நடாவிய - நடத்துகிற, கூற்றம் - யமனாயிருக்கும், ஞாலத்தாளனே - இந்நிலவுலகத்திலே, கண்டா - (இந்த அழகிய வடிவத்தைப்) பாராதவாகனே! உயிர் காமின்கள் - (உலகஞாயிரக்) காததுகொள்ளுங்கன், (எ - று)

ஒரு தலைமகனது அழகிய வடிவத்தைக் கண்டு அதனிடத்து மிக ஈடுபட்ட தலைமகன் உலகத்தாரை நோக்கி ‘இவ்வடிவம் காட்சிக்கு ஒரு மெல்லியல் வடிவமாகத் தோன்றினும் உண்மையில் மன்மதனது ஆஜனஞயை முழுவதும் தவறாம செலுத்துகிற தொரு கூற்றமாகும். இந்த உலகத்திலே அநத மிருதயுவைத் தப்பினாலும் இந்த மருதயுவைத் தப்புதல் அரிது. இது கண்டவாளுயிரைத் தன்வசமாகுந் தன்மைய தாதலால், உலகஞாயிரை இதன்பக்கல் இழக்காது நீங்கள் குறிகொண்காததுக்கொள்ளுங்கன்’ என்று இவ்வளம் வியந்து கூறினான், ஞானசாதனங்களாம் சிறந்து அமைதியோடிருக்கிற ஆழ்வாரது பிரபாவத்தைக் கண்ட அன்புடையாரான ஈகவதர் திருவுள்ளமுகந்து உலகத்தாரை நோக்கி ‘இவர் தம்மையறிக்கிற

சம்சாரிகளை முத்தராகச் செய்யவல்லவர்: நீங்கள் சமுசாரத்திலேயே நிலை ததிருக்க விரும்புவீராயின், ஊரும் நாடும் உலகமும் தம்மைப்போலேயாக வல்ல இவர்க்கு வசப்பட்டாமல் தப்புங்கள்' என்று ஆழ்வாராமகிமையை வியரது கூறுதல், இதற்கு உன்னுமைபொருள். ஸவாபதேசத்தில, தலைமகன் - ஆழ்வாரா; தலைமகன் - பாகவதா.

கீழ் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகக் கூறிவந்தவர் இவரு புனைவண்ணவர் களைத் தலைமகனாகக் கூறலாமோ? எனின், - எம்பெருமான் பாட்டுடைத் தலைமக னென்றும், புனைவண்ணவர்கள் கிளவித்தலைமகக னென்றும் வேற பாடலிக கிளவித்தலைமகனும் பாட்டுடைத்தலைமகனு மாக இரண்டு தலை மகன் அமைதல், இறையனாகப்பொருளுரையாலும் விளங்கும் ஆழ்வார எம்பெருமான் பக்கவிதப்போல * "மாயப்பிராண்டியாகக் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்று கொலோ?" என்று அவனது சம்பந்தம்பெற்ற அடியார்களிடத் தும் மிக்கபக்தி கொண்டு அவர்களுடும் தமக்குத் தலைவராகக்கொள்ளுந தகுதியுடையவராதல், புனைவண்ணவர்களைக் கிளவித்தலைமகனாகக் கொண் டதற்குக் காரணம். † "உறதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றிரிதே திரு மங்கையாழ்வாரும்

'தடாவிய அம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டுக் கடாயின கொண்டு' என்றதனால் மாறுபடும் இயல்புடைய உலகத்தாரது அறிவு உபாயங்களினும் நிலைத்த இயல்புடைய ஆழ்வாரது ஞானசாதனங்களுக்கு உள்ள மேன்மை யும், 'வல்லி' என்றதனால் கொள்கொம்பை ஆதாரமாகப் பறியல்லது தா னே நிலைத்திருக்கமாட்டாத கொடிபோல ஆழ்வார எம்பெருமானைப்பற்றி யல்லது தரியாது பரவசப்பட்டுத் தமவசமிழந்தவ ரென்பதும், 'அசாராமங்கக் கடாவிய வேகப்பறவையின்பாகன் மதனசெங்கோல நடாவிய கூறமம்' என் றதனால் கொடுந்தன்மையையுடைய புறச்சமயத்தார நிலைகெடுமபடி உபயோ கிக்கப்படுகிற சிறந்த பிரமாணமான வேதத்துக்குத் தலைவனான எம்பெருமா ன்திறத்தில மிக்கசாதலைபுண்டாக்கி முததிபெறுவீதது அதனால் ஊழவினைத் தொடாசசிக்கு ஒரு யமனாகவுள்ளவா ஆழ்வார ரென்பதும், 'கண்ட ருயிர காமின் கள ஞாலத்தூள்ளே' என்றதனால் உலகத்தில் இவரைத்தரித்த வாகளில் எவரும் சுவதந்திரராகா ராதலால் 'உங்களுயிர உங்களுக்கு உரிய தாக வேண்டின் நீங்கள் காததுக்கொள்ளுங்கள்' என்பதும் தோன்றும். உள்ளுறை பொருளில் ஞானமென்ற கொள்ளப்படுகிற கண்ணுக்கு, குறித் வறுது எய்யுந்தன்மையதான அம்பை உவமைகூறியதனால், இவரது ஞானம் பரம்பொருளைத் தவறுதுபற்றாந தன்மைய தெனக் குறித்தவாறு. வில் என் பது அம்பைச்செலுத்துங்கருவி யாதலால், உள்ளுறைபொருளில், அது - ஞான சாதனங்களைக்குறிக்கும். ஞானமாகிய அம்புக்கு, வளைவு - விஷயாதரங்க ளிற்செல்லுதல். ஞானசாதனங்களாகிய விறகளுக்கு, ஒடிவாவது - ஒருகால தவறுகை இவங்களைக்கெடுத்த லிலலாது நிலைபெற்ற ஞானசாதனங்களைபுடைய ரென்பது தோன்ற, 'கடாயின கொண்டு' என்றது, 'கண்ட ருயிரகாமின் கள ஞாலத்தூள்ளே' என்றது, ஆழ்வாரைச் சேவிக்கவே சமசாரம் அடியறு மென்றபடி.

'தடாவியவம்பும் முரிந்தசிலைகளும் போகவிட்டுக் கடாயினகொண்டு' என்றது, மறமை மகளிரது கண்புருவங்களின் அழகினும் இததலைமக் ளினது கண்புருவங்களின் அழகின் சிறப்பைக் கூறியவாறு. மன்மதனது அம்பும் சிலையும் வளைபுந்தன்மையன வென்று கருதி அவற்றை யொழித்து

* திருவாய்மொழி - பதின்மூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௧௦.

† பெரியதிருமொழி - எண்பதாந்திருப்பதிகம் - ௩.

அவளுணையை உலகத்தில தவறாது நடத்தும்பொருட்டுத் தன்கண்புருவங் களையே தக்க அம்புசிலைகளாகக் கொண்டு உலாவுபவ னென்க. மன்மத னதுஐந்துமலரம்புகளினுமொருகருப்புவில்லினும் இவளது இருகண்பார்வையும் இருபுருவங்களும் வேட்கைவிளைததவிற சிறப்புடையன என்பதும் தொனிக் கும். ‘அம்பு’ என்றது - பாலபகாஅஃறிணைப்பெய ராதலால், பலபாணங்க ளையுணர்த்தி, அவற்றால் பலவகைநோக்கங்களைக் குறிக்கும். ‘பறவையின் பாகன் மதன்ன’ என்றது, மன்மதன் திருமால்ந்மகனாதலால், கண்ணபிரா னது மனைவியும் திருமகளின் திருவவதாரமு மான ருக்மிணிப்பிராட்டியினி டம் மன்மதன் பிரதமந னென்னுங் குமாரனாகத் தோன்றின னென வர லாறு காண்க, பிறரும் *‘நெடியான்மகன்’ என்றார். உலகத்துப்பொருளாக ளெல்லாவதையும் எம்பெருமானோடு ஒ நுவகைச்சம்பந்தமுடையன வென் றல்லது சொல்லவறியாத அன்புமிகுதியால், வேட்கைவிளைதது வருத்தப்பவ னுள் மன்மதனையும் அவன துசம்பந்தநதொன்ற ‘பறவையின்பாகன் மதன்ன’ என்றது. †‘படைமங்கையா’ என்றபடி மன்மதனுக்குச் சேனையென்பபடு கிற மகளிருட சிறந்தவளான இவள் அவளது சேனத்தலைவியாய் அங்கங்குச் சென்று மரணந்தமான் காமவேதனையை உயிரகளுக்கு உண்டாக்கி இங்ங னம் மன்மதனுணையைச் செலுத்துவ னென்பது தோன்ற, ‘மதன்செங்கோல நடாவிப் கூற்றம்’ என்றது, ‡‘மீனசோ குழாமனைய மேகலையும் வெமழு லையும் கூற்றங் கூற்றம், ஊர்ச்சே நுயிருபயக் கொண்டோடிப் போயிற் க ன்ரைத்தேம்”, §‘இக்கொடியையின்ருளபொலும், கொளவா னுலகுக்கோர் கூற்றின்ரு ளம்மவோ கொடியவாதே” என்பவற்றோடு இதை ஒப்பிடுக.

‘கீழே தாய்பேச்சாலே தமக்குப் பிறந்த ஞானவைபவத்தைப் பேசின ஆழவாா நாயகனவாரததையாலே தம்முடையவைபவத்தைப்பேசுகிறு ரென் று சங்கதி’ என்ற பெரியவாச்சான்பினா வியாக்கியானதது வேறொருஅரும் பதமும், ‘கிளவித்தறையில், இப்பாட்டு - ‘நலம்பாராட்டு’ என்னுதல், ‘மருங் கண்ணதல்’ என்னுதல், ‘காட்சி’ என்னுதல், பராயேன காட்சியாயிருக்கிறது. இம்முன்றுதான் நாயகன் வாரததை. இத்திற காட்சியாகிறது - நாயகனு க்கும் நாயகிக்கும் பரதமத்திற பிறக்கும் தருஷ்டிபந்தம் இதுதான் பின்னை பரதமத்திலே யாகவேண்டாவோ? முதற்பாட்டுத்தான் தாமான தன்மையிலே நின்றாராகில இரண்டாம் பாட்டிலே தான் உண்டாகவேண்டா வோ? என்னில், —இப்பிரபந்தநதன்னில் இப்படியிருப்பதொரு கிளவி யடை வில்லாமையாலே, ஓரிடத்தே சொல்லுமித்தன் வேண்டுவது அதில இவ்விடத்தே சொல்லிறறுகிறது, அன்றிகே, கண்டபொதெல்லாம் நித்தியா பூர்வமாயிருக்குமிதே அததாலே சொல்லிறறுகவுமாம், அங்ஙனன்றியகே, இனி, பாகவதாகளைத் தலைமக்களாகச் சொல்லுகிற இடத்தில் முதற்பாட்டு இதுவாகையாலே, இத்தை முதற்பாட்டாகச் சொல்லிறறுகவுமாம். வேளை டிற்றது ஆகிறது’ என்ற நம்பினா யீடும் இங்கு அறிபத்தகன.

‘முறிந்த’ என்றும்பாட்டம், கடாயின்-கடாவின என்பதன்விகாரம், பெயர் ஓலரும், ஒலகு - பகுதி. அசுரா - சுராக்கு எதிரானவா, இன்பாகன் - பண்புத் தொகை; ‘இன்’ என்பதைச் சாரியையாக கொண்டு, பறவையினதுபாகன் எனினுமாம். பாகன்-செலுத்துபவன். மதன் - வடசொல், களிப்பை விளை ப்பவன். நடாவி - நடவிய என்பதன் விகாரம், வு - பிறவினைவிடுதி கூற

* சீவகசிந்தாமணி - காரதருவத்ததையாரிலம்பகம் - கஅக.

† இரத்தினசசுருக்கம் - அ.

‡ சீவகசிந்தாமணி - காரதருவத்ததையாரிலம்பகம் - கசரு.

§

”

”

கசுசு

மம் - உடனையும் உயிரையும் வேறுகூறுக்குபவன். 'காமின்' என்ற ஏவற பன்மையின்பேரே, கள் - விருதிமேலவிகுதி. (சு)

காலமயக்கு .

எ. ஞாலம்பணிப்பச்செறித்து நன்னீரிட்டுக்கால்சுதைந்து
நீலவலவேறுபொராரினறவானமிது திருமால
கோலஞ்சுமநதுபிரிந்தாகொடுமைகுமுறுதண்பூங்
காலங்கொலோவறியேன்வினையாட்டியேனகாண்மின்றவே.

(இ - ள்.) ஞாலம் பணிப - உலகம் நடுவகுமட்டி, செறித்து - (தமமில் தாம்) நெருங்கி, நல நீர இட்டு - (தம் உடம்பின்) நீரை நன்றாக வெளிச் சிந்தி, கால் சிதைந்து - காலகாலம் தரையைக் கீழிக்கொண்டு, நீலம் வல ஏறு - நீலநிறத்தை யுடைய வலிய எடுத்துகள், பொராரின்ற - பொசெய்யப் பெற்ற, வானம் - ஆகாயமாகும், இது - திருமால்கோலம் சுமந்து - திருமகர்களுவனான எம்பெருமானது வடிவத்தை யுடையதாய், பிரிந்தா கொடுமை குமுறு - பிரிந்துபோனதலைவரது கொடுத்தனமையைக் கூறுகிற, தண்பூ காலம் கொல ஓ - குளிராத அழகிய காகாலந்தானோ வினையாட்டியேன் - தீவினையுடைய நாள், காண்கின்ற - காண்கின்றவற்றை, அறியேன் - (இன்னதென்று) அறிகிறேனிலை, (எ - று)

'காகாலத்திலே மீண்டு வருகின்றேன்' என்று சொல்லிக் காலவருதித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைமகன் அக்காகாலம் வந்த வாயிலும் தான் வாராதொழிய, அக்காலவரவை நோக்கி வருநதுகிற தலைவியைத் தோழி 'இது, அவன் சொல்லிப்போன காகாலம் வந்த தன்று வானத்தில் நெருங்கி நீர் சொரிப்பை, மேகங்காலம், ஒன்றோடொன்று போசெய்கிற கடித்த எருதுகளுக்கான' என்று காலத்தை மாறுட்டக்கூறி ஆற்றுவித்தான் இத்துறை, திருக்கோவையாரில் 'காலமறைத்துரைத்தல்' என்றும், தஞ்சை வாணங்கோவையில் 'இருளைவம்பென்றல்' என்றும், தணிகைப்புரானத்துக் களவுப்படலத்தில் 'ஆயிடைத்தோழியநிதியம்பழித்தல்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. 'பருவங்குறிக்கப்பட்ட தலைமகன் பருவவரவின் கண ஆற்றாளாகக் காப்பருவம் வருவழி, அவா பாணிப்பாரலலா வந்தார வாராரின் றா வருவர் எனவும் இத்தனை பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமே யெனக் கருதினாயேயெனில் அவராத குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று, என்னை?— அவா பொய்யுரையுனாயா ராகலான், யாம் தெனியேம் எனவும், காலங்காட்டியுஞ் சகுளஞ்சொல்லி யாழ்ப்பண்ணியும் எல்லாப் பாசுரத்தானும் தலைமகளை ஆற்றுவீக்கும் என்றவாறு, தலைமகன் மனை அன்பிலன் கொடியன் எனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாஞ் சொல்லியும் ஆற்றுவீக்கும், அவற்றுள், பருவவரவின் கண ஆற்றாளாய் தலைமகளை ஆற்றுவித்தற்குப் படைத்து மொழிந்து பருவமன் மென்றதற்குச் செய்யுள்' என்ற இறையனாரகப்பொருளுரையையும் அறிக. * "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புனர்தீராத, நன்மையக்கு மெனின்" என்ப வாதலால், இது பொய்மமைக்குமறத்தின்பாற்படாது, அவரு 'குமறநீராதான்மைதருதலாவது - பெருநீரகையாயினும் மரணத்தையாயினும் அடையநின்ற தோர் உயிர் தாங்குதுஞ்சொற்களின் பொய்மமையால் அதனுப்பத்தினின்று நீங்கி இன்பமடைதல்' எனப்பட்டி, இங்குப் பிரிவாற்றாமையால் தலைமகளுக்கு உண்டாகும் அடாயத்தைப் புனைநதுரையால் ஒழித்தவாறு காண்க.

ஞாலம்பணிப - உலகத்தவர் கண்டு நடுக்கமடைய, ஞாலம்பணிப பன்னீரிட்டு என இயைத்து, பூமி முழுவதும் நனையும்படி நன்றாக நீரைச்

சொரிநது என்றமாம். நீர் - வியர்வைநீரும், சிறுநீரும். எருதுகள் கால சிதைத்ததற்குக் காரணம், சினமிசூதி. மேகத்துக்கு, ஞாலமடனிப்பசுசெறித்து நன்னீரிடுதல் - உலகம் நடுங்குமபடி நெருங்கி நல்லநீரைச் சொரிதல்; அல்லது, நெருங்கி உலகம் குளிரும்படி நீரைச் சொரிதலுமாம். காலசிதைதல் - மழைக்காலிவங்குதல்; அல்லது, காற்றினால் ஒன்றிச் செல்லொன்றாக அடர் தலுமாம். பொராரின்ற வானம் - பூமியில் இடம்போதாமல் ஆகாயத்திலே பிணங்குகின்றன என்றவாறு காகாலத்ததுமேகம் விளங்குகிற மின்னலானும் கழத்த நிறத்தாலும் திருமகளை மாப்பிடுகொண்ட கரியதிருநிறமுடைய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் போலுதலால் 'திருமால்கோலஞ்சுமந்து' என்றும், மேகம்முழங்குதல் பிரிந்து போய் இக்காலத்திலே வாராத தலைவரது கொடுமையை ஞாபித்து வருத்ததலால் 'பிரிந்தாகொடுமைகுழறு' என்றங்கூறினது. திருமால்கோலஞ்சுமந்து நீலவலலேறு பொராரின்ற என்ற இயைத்து, நீலநிறமுள்ள எருதுகளுக்கு அநநிறமுடைய திருமால் உவமம் பென்றலும் ஒன்று. கொடுமை - சொன்னபடி வாராத குற்றம் 'தண்புககாலம்' என அடைமொழிக்கொடுத்தது கூறினது, அக்காலத்தினது கலவிக்துநியதன்மையைக் காட்டியபடி. 'தண்புககாலம்' என்று என்றது 'தண்புக்காலங்கொலோ அறிவேன்' என்று ஐயந்தோன்றக் கூறினது, எங்ஙனமாயினுந் தன்னையாற்றுவித்தறப்பொருட்குக் கற்பனைவகையால் முழுப்பொய்கூறுகிறு னென்று தலைமகன் கருதாடல் தவ்வாரத்தையை நம்பித் துணிவுபிறவாது ஐயப்பட்டு ஆராய்ந்துகொண்டாயினுஞ் சிறிதுபொழுது ஆறியிருத்தறப்பொருட் டென்க, அங்கும் அக்காலமேயாக ஆறாது அவன் விசுவிலவந்திவா னென்பதுபற்றியுமாம். விசையாட்டியென் - உன்னை இப்படிக் வருந்தக் காணுதற்கேற்ற பாவத்தைபுடைய நான் என்றபடி. 'அவன் வாராமல் நீ வருந்துதற்குக் காரணம், அவனது இரக்கமின்மையு மன்று, உனது ஆற்றமையு மன்று, காலமு மன்று, காண்கிறனெனது பாவமே' என்று தனது இரக்கந் தோன்றக் கூறினான்; 'இரம்பிரான் வனஞ்சென்றதற்குக் காரணம், மந்தரை சூழ்ச்சியும், கைகேயி சூழவினையும், தசரதச்சக்கரவாததியின் அறுமதியும், சக்கரவாதத்திதிருமகனாது பணிவும் அன்று' என்று 'திவினயே' என்று பரதாழ்வான் கூறினாற் போல

இனி, உள்ளுறைப்பொருள் - இவ்வாறுகொண்ட அன்பு பிசுதிக்கு ஏற்றபடி உடனே எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அனுபவித்துப் பேரானந்தம்பெறுதற்கு உரியகாலமாயிருக்க, அங்ஙனம்நேரமால் விளம்பித்தலாலே 'அவிவேகமாகிற மேகம் மூடிப் பலவாறு துன்பங்களைச் சொரிந்து சமுசாரமாகிற விடாப்பெருமழைக்காலத்திலே அகப்பட்டேன்' என்று வருத்தமடைந்த ஆழ்வாரை நண்பர்கள் ஆற்றியுரைத்தல். 'நீலவலலேறு ஞாலம் பணிப்பசுசெறித்து நன்னீரிட்டுக் காலசிதைந்து பொராரின்ற வான் மிது' என்றதனால் தமோகுணரஜோகுணங்களைபுடையா உலகமநடுங்குமபடி ஒருவாக்கொருவா மாறுபாடுகொண்டு நெருங்கி நல்லகுணத்தைப்போகுகி னில்குலைந்து ஒருவரையொருவர் மேலிட்டிடக்கூற இடங்காணும் இது என்றும், 'திருமால் கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தாகொடுமைகுழறு தண்புககாலங்கொலோ' என்றதனால் அங்ஙனம் ரஜோகுண தமோகுணங்களை புடையவாதாம் எம்பெருமானைச் சேர்ந்ததாக வெளிக்காட்டிப் பிரிந்தவரது கொடுமையைக் குறிப்பிக்கிறதனால் இது பொருமலவருந்துதற்குரிய காலமாகாதோ? என்றும் இரண்டு வகையாகக் கூறி ஆழ்வாரது பிரிவாற்றமையை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தணிக்கத்தொடங்கின ரென்க. 'நீலவலலேறு' என்றதில், 'நீலம்' என்றது - தமோகுணத்தையும், 'வல' என்றது - செருக்காகிய ரஜோகுணத்தையும், 'ஓறு' என்றது - அக்குணங்களைபுடையாது அடங்காமிடுக்கையுட

ருதிக்கும். ஸவாபதேசத்திலு, நீர்-நீர்மையென்னும் பண்பி னடி இவரு 'அநியேன் வினையாட்டியென் காண்கின்ற' என்றது, சமுசாரத்தைத் தொலைப்பித்தலையாவது எமபெருமான உடனே கூட்டுவித்தலையாவது செய்ய வழியறியாது உமதுகண்கலக்கத்தைப் பார்த்துநிற்கும் பாவத்தைபுடையோம யாம் என்றபடி.

செய்தது' என்றும் பாடம். ஏறு - பசுவின் ஆண்பாற் பெயர்பொராவின்ற, ஆகின்ற - நிகழ்காலஇடைநிலை. பொராவின்ற வானம்-பெயரெச்சம் இடப்பெயர்கொண்டது. 'இது' என்றது - மததிமதிப்பமாய், முன்வாக்கியத்திலுநின்ற 'வானம்' என்றதனோடும், பின்வாக்கியத்திலுநின்ற 'காலவகொலோ' என்றதனோடுங் கூடும் குழறுதல் - தெளிவிலலாது கூறுதல்காலவகொலோ—கொலு இரண்டனுள், ஒன்று- ஐயம், மறறென்று-அசை. வினையாட்டி என்ற படாக்கைச்சொல், என் என்னுந் தன்மையொருமை விசுத்தியோடுகூடி, தன்மையாயிற்று வினையாட்டி- வினையையாப்பவன், ஆளுதல் என்றது, உடைமையை இது - வினையாளன் என்பதன் பெண்பால், ஆட்டி என்றதில், ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால் விசுத்தி, ட் - எழுத்துப்பேறு. இனி, வினையாட்டி என்பதற்கு-வினையினால் ஆட்டப்படுபவன் எனப்பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று 'வினை' எனப்பொதுப்படக்கூறினும் சந்தாப்பத்தால் தீவினையைக் குறிக்கும் காண்கின்ற-பெயர் நந்திரிப்பேற்றவன.

'கலந்துபிரிகிறதலைமகள் காகாலத்திலே வரவைக்குறித்துப் போக, அவன்சொன்னபோதே பிடித்து வாஷாயிராக்கும்மே இவளுக்கு அதுககுமேலே மெய்யான அக்காலம் வந்தால் மிகவும்பொறுக்கப்போகாதே; அததாலே தோழியைப்பார்த்து 'கண்டாயே, அவன்குறித்துப்போனகாலம் வரச்செய்தேயும் அவன்வந்திலன்' என்று நோவுபட, அவளும் 'இது நீநினைக்கிற வாஷாகாலமன்றாகாண, புருஷபடி கேளாய், இவளுனே விஸஜாதீயமாயிருப்பன இரண்டு ருஷபங்கள் தன்னிலையெதிராது பொருகிறபடிகாண' என்று காலத்தை மயக்கித் தரிப்பிக்கொள்ளுள்; 'இவை மேகமாகில் சிறிதுபோது நின்று வாஷித்து வெளுத்துப்போகாதோ?கண்டாயே, இவை ஒருபடிப்பட்டக் கறுத்திருக்கிறது, மேகமாகில் சிறிதுபோது நின்று வாஷித்துவிடுமே, இவை பொருவதாக உத்யோகித்தவையாய் அதிகரித்த காயத்தினின்றும் மீளக் கடவதன்றிக் கே யிருந்துள்ள ருஷபங்கள்,' 'கொடுமை - பிரியவுமாயிமே குறித்துப்போனகாலத்திலே வரப்பெறாதாகில், அக்காலத்துக்கு முன்னே வரவேண்டியிருக்க, அநிலுமவாராமையாலே, இது ஒரு க்ரொளாயமே' என்கொள்ளுள்; 'குழறு - அக்காலத்து அடைத்தபடியே தான் குழறிற்றமாய் அவனுக்குப்போலியானவடிவோடேகூட நின்று, நான் வந்ததன்பும் அவன்வந்திலன்கண்டாயே யென்று அவனுடைய குறத்தை இவளுக்கு முன்னிரிந்த தாயிருக்கை' என்கிற நம்புள்ளோயிடு அறிபத்தக்கது (எ)

தலைவன்பொருள்வயிற்றிந்தல் குறிப்பாலறிந்த தலைவிதோழிக்குக் கூறல்.

அ.காண்கின்றன களுங்கேட்கின்றன களுங்காணிலிநநாட்

பாண்குனநநாடாபயிலகின்றன விதெல்லாமறிந்தோ

மாண்குனநமேந்தித்தணமாமலைவேங்கடத்துமபாநம்புரு[வே.

சேன்குனநருசெனறுபொருள்படைப்பானகம்நதிண்ணன

(இ - ள்.) குன்றம் நாடா - மலைகளையுடைய நாட்டையுடைய தலைவர், இ நாள் - இன்றைத்தினத்திலு, பயிலகின்றன - பலவாறாக நடத்துகின்றவையான, காண்கின்றனகளும் - காணப்படுகிற செய்கைகளும், கேட்கின்றனகளும் - கேட்கப்படுகிற சொற்களும், காணில - ஆராயநதுபார்க்குமிடத்து, பாண - வெளியுபசார மாததிரமாம், இது எல்லாம் - இந்த மிகஉப

சாரமெல்லாம்,—மாண் குன்றம் ஏந்தி - மாட்சிமையையுடைய கோவாத்தர கிரியை இளைப்பின்றிஎடுத்த கண்ணிரானது, தன் மா மலை வேங்கடத்து - குளிர்த பெரிய திருவேங்கடமலையின், உமபா நமபும சேண குன்றம்-மேலு லகத்தார் நிரும்புந்தன்மையதான உயாந்தசிகரத்தை, சென்ற-பொயஅடை நது, பொருள் படைப்பான் - (அங்குப்) பொருளீட்டுமபொருட்டு, கமற - (புதிதாகப்) பயின்ற, திண்ணனவு - வலிமையின் செயல், (என்று), அறிக தோம்—; (எ - று.)

பொருளீட்டுதற்பொருட்டுத் தலைமகளைப்பிரியக்கருகிய தலைமகன் அப் பிரிவுக்காலத்தில் அவர்நினைத்து ஆறியிருத்தற்பொருட்டு அவள்பக்கல் சில பணிவான செயல்களைப் புரிதலும் சிலபணிவானசொற்களைச் சொல்லுத லுஞ் செயல், அதுநோக்கி, தலைமகன், இதற்குமுன்பு கண்டிரு கேட்டும அறி யாமல் இப்பொழுது புதிதாகக் காண்கின்றவற்றையும கேட்கின்றவற்றையும ஆராய்ந்துபார்க்கில், அவை பொய்யாகத் தோன்றுகின்றன; இங்ஙனம் வரம் புகடந்தவற்றைச் செய்தற்கு ஒருகருத்து உளதாதல் வேண்டும். அது, பொரு ளீட்டுதற்பொருட்டு எம்மைப்பிரியநினைத்த வன்மையே என்றாகுதுகிறான். 'தலைவன்கண் நிகழாத மிக்கதலையளி, வஞ்சமென்று தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங்கொலென நினைத்ததற்கு நிமித்தமாயிற்று' என்ற தொல்காப்பிய உரை யும், "முன்னுமழ முனையெயிற மமுதாறந தீநீரைக, கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மமையாரென், ஔளளிழை திருத்தவா காதலா மறமவ, ருள் னாவ தெவன்கொ லறிபே னென்னும்"; "கழிபெரு நலகல் ஒன்று உடைத்து" என்ற பாலைக்கலியும் இங்குஅறியத்தக்கன. இதற்கு, "நிகழாதது நினைத்தற கேதுவு மாறும்" என்பது, விதி

'பொருள்வயிற்பிரிவு என்பது - பொருளீட்டுதல்காரணமாகப் பிரியு ம். பிரிவு. எனின், முன்பொருளிலும, ஆகவே, என்னுந் பணித்தலும் இரந்தோ ர்க்கீதலும் நன்னொருநாட்டிலும் நயவாரொறுத்தலும் என்னும் இவையெல் லாம் பொருட்குறைபாடுமையாகக் நிகழாமையான், இக்குறைபாட்டெ லாம் உடையனும் அவைஉடையானது பொருள்விறப்பு என்னையோ வெ னின்,—பொருளிலுறையப் பிரியுமென்பதன்று, தன்முதுகுரவராத படைக்கப் பட்ட பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்கொல்லாது கிடந்ததுமன் அதுகொடு துயப்பது ஆணமைத்தன்மையன நெளத தனது தாளாற்றலாத படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்குவாழ்தற்குப் பிரியு மென்பது, அல்லதாம, தேவகா ரியமும் பிதிருகாரியமும் தனதுதாளாற்றலாத படைத்த பொருளாத செய்த தனக்குப்பயன்படுவன, என்ன?—தாய்ப்பொருளாதசெய்தது தேவரும் பிதி ரரும் இன்புறா. ஆகலான், அவர்களுடும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியு மெனக் கொள்க' என்ற தஞ்சைவாணன்கோவையுரையாலும், 'பொருள்வயிற்பிரித் லென்பது - குரவாகலாத படைக்கப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ் செய்தால் அதனால் வரும்பயன் அவாக்கு ஆம் அத்துணையல்லது தமக்கு ஆகாமையால், தமது பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தற்குப் பொருள்தே டப் பிரியாநிறமல்' என்ற திருக்கோவையாருரையாலும், செலவமநிறைந்த தலைமகன் பொருள்வயிற்பிரித்தற்குக் காரணம் அறிக.

காண்கின்றனகள் - காலைப்பிடிப்பது, கையைப்பிடிப்பது, சூம்பிடுவது, அஞ்சலிசெய்வது, மனநலிமாறுவது முதலியன. கேட்கின்றனகள் - பிரி யேன், பிரியிலதரியேன் என்றுகூறுதல் முதலியன. 'இந்நான்' என்றதனால் முன்பு இப்படி வரம்புகடந்தசெயல்க ளிலலாமையும், 'பயில்கின்றன்' என்ற தனால் ஒருகாற செய்ததையே மீண்டும் பலகாறசெய்தலும், ஒருகாறசொ

* கவித்தொகை - பாலைக்கலி - ௩.

† தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - ௪௩.

ன்னதையே மீண்டுமபலகாற்சொல்லுதலும் தோன்றும். பாண் என்பது - பாணருடைய தொழிலாய், அதாவது - மனப்பூர்வமாகவன்றி வெளிக்குச்செய்யுந் தோத்திரமாய், இவகு, பொய்யாகச்செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்தது. இனி, பாண்குன்றம் எனஇயைத்து, (வண்ணிகளின்) இசைப்பாட்டையுடைய மலையெனினுமாம். “இருபுனலும் வாய்நீந் மலையும் வருபுனலும், வல்லரணம் நாட்டிநீது உயிப்பு” என்றபடி மழைக்காலத்தில் உட்கொண்ட நீரை வெயிறகாலத்தில் வெளிப்படுத்தித் தன்மையுடையதாய் வாய்நீந் மலையின் வளம் பெற்ற நாட்டையுடையவ ரென்பாள் ‘குன்றநாடா’ என்றார். ‘குன்றநாடா’ என்றது, வர்னெஞ்சு ரென்ற குறிப்பு, ‘குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைமகன் என்றபடி’ என்பா பெரியவாச்சாள்பிள்ளை குறிஞ்சி - கூடுமிடம் கூடியே யிருக்கவேண்டியிருக்கப் பிரியநினைக்கக்கூடுமோ வென்னுங் கருத்தாலே, ‘குன்றநாடா’ என்ற தென்க. மிகப்பலவாள் பசுக்களுங் கன்றுகளும் ஆயாகளும் எத்தனைநாளவெண்ணென்றாலும் இனிது தவகுதற்கு இடமான மலையென்பது தோன்ற, ‘மாண்குன்றம்’ என்றது. ‘மாண்குன்றமேநதி’ - மாணுமாயக் குன்றமேநதியு மானவ் னென்று வரமந் திருவண்ணாவதாரங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ‘மாண்குன்றமேநதிதன்மாமலையெங்கடத்து’ என்ற தனால், ஒருமலையை மேலெடுத்தும் ஒருமலையின்மேல் நின்று சமயோசிதமாக உயிரகளைக் காத்தருளவன் எம்பெருமான் என்க. ‘தன்மலை’ என்ற தனால், சோவாரது பலவகையினைப்பெய்த தணிக்ருதன்மை தோன்றும். மாமலை - திருவேங்கடத்துக்கு ‘பெரியதிருமலை’ என்று ஒருபெயர். உம்பாநம்புஞ் சேண்குன்றம் - * “மாண்பிறக்குருதுயாபோய் வைகுரதம்புக்கவரும், மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே” என்றபடி. எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரம்பதத்திலுள்ள நித்தியசூரிகளும் விருமபி விரையவரதுதொழுதற்கு அணியதாமபடி உயர்ந்ததும் சிறந்ததும் யுள்ள சிகரம் என்றபடி. பரம்பதத்தில் தாங்கள் அனுபவிக்கிற பரத்துவத்தினும் திருவேங்கடத்தில் எம்பெருமான் அனுபவிப்புகிற செளபியம் மேம்பட்ட தென்று அதில் ஆழ்தலால், அவருள்ளா இவ்விடத்தை விருமபுவ ரென்க இத்தனால், இவ்வுலகத்தாரால் விருமபித்தொழுப்படுதன்மை தானேவிளங்கும். அருஞ்சுரமேறியும் பொருளதேடலுற்ற ஊக்கத்தைக் காட்டித்தற்கு, ‘சேண்குன்றஞ் சென்று பொருளபடைப்பான்’ என்றது. ‘கற்றதிண்ணவ’ என்றதனால், பொருளின் பொருட்டுப் பிரியக்கருதிய இவ்வன்மை இவாக்கு இயற்கைக்குணமன்று, எவ்விடத்தோ புதிதாகக்கற்றுவரத் செயற்கைக்குண மென்றவாறு. முன்பு தலைமகன் தன்னைநோக்கி ‘மீயே பொருள்’ என்றும், ‘எனக்கு இனிப்பெறவேண்டும் பேறு வேறுண்டோ?’ என்றும் உபசாரமாகக்கூறினவை இப்பொழுது பொருளபடைக்கச்செல்லக்கருதியதனால் பொய்யாகித் தன்மையை ‘பொருளபடைப்பான்கற்ற திண்ணனவே’ என்றதனால் கூறிடப் பரிசுத்தபடி.

இப்பாசரத்தைத் தோழியைநோக்கிக் கூறியதாகக் கொள்ளாமல், தலைவனைநோக்கியே முன்னிலைப்படர்க்கையாகக்கூறிய தென்றலுமாம், இனி, தலைமகன்பொருள்வயிற்பிரிவிநததோழி தலைவனைநோக்கி யுரைத்த லாகவுமாம் எம்பெருமானது பிரிவை ஆற்றாமல் வருந்தியநிலையிலே தம்மைஆற்ற வித்த அன்புடைய பாகவதா பின்பு பரம்பொருளைத் தேடிப் பெறுமபொருட்டுத் திவ்வியதேசமாதாராபேஷை யுடையராயத் திருவேங்கடத்துக்குச் செல்லத் தொடங்கியதை ஆழிந்த ஆழ்வார அவர்கள் பிரிவை யாற்றாமையால் அறியச்செய்த வாரததை, இஃதற்கு உள்நுழைப்பொருள். முன்னுரண்டு அடி ஆழ்வாரைப்பிரிந்தபோகலுற மபாகவதா இவ்வரனும் தியோடேவிடைகொள்ள

வேணுமென்று நினைத்து இவர்பக்கல்லே பலவாறு பணிந்து வணக்கத்தோடு சிலவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவர்கள் பிரிவுக்கு அடியாம் இது வென்ற அறிந்து, பொறுத்தருளாமல் 'இவாகள் பணிவுகளெல்லாம் பாணர்செயல் போல வெளிக்காட்டாயுள்ளன, இதன் அபிப்பிராயம் அறிந்தோம்' என்றபடி. இவர்களை 'குன்றநாடர்' என்றது, * "வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர் கான்" என்றபடி திருமலையை இடமாகக்கொண்டு வாழ நினைந்தவர்க ளாத லால். பின் இரண்டுஅடி - † "குன்றமேந்திக் குளிராமழை காதவன், சென் றுசேர் திருவேங்கட மாமலை" யிலே ‡ "நிகரிலமர் முனிக்கணங்கள் விரு ம்பும" உயர்ந்தகிரத்ததைச் சென்றசேர்ந்து அங்கு நீவைத்தமரிதியாம் மது குதனைப் பெறுதற்குத் துணிந்த துணியே இது என்றபடி. அந்நாபதேசத் தில் தோழியைநோக்கிக் கூறியதாயின், ஸ்வாபதேசத்தில அன்பரை நோக் கிக் கூறியது, தலைமகன் நோக்கி முன்னிலைப்பாட்கையாகக் கூறியதாம் போது, பாகவதரை நோக்கி அவ்வாறு கூறிய தென்னலாம், பிரிவறிந்த தோழி தலைவினைநோக்கி யுரைத்ததாக கொள்ளின், பிரியலுறற்பாகவதரை நோக்கி இவ்வாழ்வாரியலபறிந்த அன்பர்கள் கூறியதாம்.

கூடியநிலையிலும் பிரிவைக்கருதி இரங்குமபடி அன்புமிக்கமை, இதனால் தோன்றும் 'திண்ணனவு' என்றதனால், பாகவதரோடு கூடியிருக்கும் இருப் பொழிய வேறு எம்பெருமான் உகந்தருளின திவ்யதேசத்துக்குப்போகநினைக் கையும் தவறு மென்று, பாகவதசகவாசத்தின் சிறப்பைக் கொண்டாடியபடி.

குன்றமேந்தியகதை - திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களுள்ளொருங் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்நினை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற றைக் கண்ணபிரான் அவனுக்கு இடாதபடி விலகிக் கோவாததநமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாருபவகொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ் விநதிரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவாததம் முதலிய பலமேகவகளை ஏவி, கண் ணன்விருப்பிமேயக்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்ட ரான இடையாக்கும் இடைச்சியாக்கும் தீவகுதருமபடி கலமழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெயவித்ததொழுது, கண்ணன் கோவாததநமென் னுமலையை யெடுத்திக் குடையாகப்பிடித்தது மழைபைத் தடுத்த எல்லா வுயிர்க்கையும் இடைபூறு சிறிதுமின்றிக் காதருளினன் என்பதாம் இவ் வரலாற்றால், தேவராசனையும் வெலலதக்க எம்பிரானது திவ்வியசக்தியும், மறுஷ்வாவதாரத்திலும் அவ்வற்புதசக்தியைக் காட்டித் தன் அடிமைகளை ஆதரித்தருளும் வாரசலியமும் விளங்கும்.

இதனெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். இது - சாதியொருமை மாணகுன்றம் - பண்புத்தொகை. குன்றம், அம் - சாரியை. நாடா - உயர்வுபன்மை. குன்றமேந்தி - பெயர். ஏந்தி, இ - கருத்தாப்பொருள் விசுதி. ஏந்திதணமாமலை - உயர்நினைப்பெயரின்முன் வலி இயல்பு, வேங் கடத்துக் குன்ற மென இயையும். உமபர் என்னும் மேலிடத்தின்பெயர், அங்குள்ளாரைக் குறித்ததனால், இடவாகுபெயர்; இதில், உகர்ச்சுட்டு - மேலிடத்தை யுணர்த்திற்று: இதன் எதிரொழி - இம்பர். || "நமபும மேவும நகையாகுமமே" என்றதனால், நமபு என்பது - விரும்புதலுணர்த்தும் உரிச சொல்லாம். படைப்பான் - பாள்விசுதிபெற்ற எதிரொலியையெச்சம். 'திண் ணெனவு' என்றதன் தருதி.

* நாய்ச்சியார்திருமொழி - எட்டாந்திருப்பதிகம் - சு.

† திருவாய்மொழி - இருபத்துமூன்றாதிருப்பதிகம் - அ.

‡ "அற்பதாந்திருப்பதிகம் - சு.

§ "ஜம்பத்தேழாந்திருப்பதிகம் - கக.

|| தொல்காப்பியம் - சொலதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - டக.

வேங்கடம் - திருமாலினது திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் ஒன்றும், வடநாட்டித்திருப்பதிகள் பன்னிரண்டனுள் முதலதுமாகிய தலம். தன்னையடைந்தவர்களது பாவமனைதையும் ஒழிப்பதனால், இப்பெயர் பெற்றது; வேம - பாவம், கடம் - எரித்தல். இனி, வேம - அழிவிடும்மை, கடம் - ஐசுவரியம் எனக்கொண்டு, அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தருதலால், இப்பெயர்கொண்ட தென்றலும் உண்டு; இப்பொருள், இவ்விடத்துக்கு ஒத்தது. (அ)

தலைவன் தலைவியின் நீங்கலருமை கூறல்.

கூ. தின்பூஞ்சுடர் நுதிநேமியஞ்செவவர்விண்ணாடனைய
வன்பூமணிவல்லியாரேபிரிபவாதாம்வையோ
கண்பூங்கமலங்கருஞ்சுடராடிவெண்முததரும்பி
வன்பூங்குவளைமடமானவிழிசகி ஏறமாயிதழே.

(இ - ள்.) திண - வலிய, பூ - அழகிய, சுடா - ஒளியுள்ள, நுதி - கூர்மையையுடைய, நேமி - (சுதரிசுநெண்ணு) திருவாழியையுடைய, அம் - அழகிய, செல்வா - எல்லாஐசுவரியங்களையுமுடைய எம்பெருமானது, விண்ணாமி - பரமபதத்தை, அனைய - ஒத்த, வணமணிபூவல்லி - அழகிய சிறுதபூங்கொடிபேரன்மனை, யாரே பிரிபவாதாம் - எவாதாம் பிரியவல்லவா? [எவரும் பிரியவல்லரல்லா என்றபடி], (ஏனெனில்),—இவையோ கண - இவர்களைகள் கணகளமாததிரமாயிருக்கின்றனவோ? பூ கமலம் - தாமரைமலர்களாய், வண பூ குவளை - அழகிய செங்கழுநீராமலாக்களுமாய், மா இதழ - பெரியஇதழ்களையுடையவையாய், கரு சுடா ஆடி - கரிய (அஞ்சனத்தின்) ஒளியை யணிந்தது, வெண்முத்து அரும்பி - (நமமைப்பிரிதலாமருமையாலுண்டான கண்ணீராகி) வெளுத்தமுத்துக்கள் தோன்றப்பெற்று, மட மார்விழிக்கின்ற - மடப்பத்தையுடைய மார்போல நோக்குகின்றன, (எ - று) —ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு, வியப்பு.

கீழ்ச்சொன்னபடி தலைமகள் பிரிதலைக் குறிப்பா லறிந்து கூடியுள்ளதிலையிலும் பிரிவைநோக்கி ஆற்றாது பிரிந்தாலுண்டாமவருத்தத்தை யடைந்த தலைவியினது எழிலையும் வேறுபாட்டையுங் கண்டு பிரியமாட்டாத தலைவனது உட்கோளான வாததை இது.

ஆபுதகோடி ஆபரணகோடி யென்னும் இரண்டிலும் திருவாழி சுமப்பத முடையதாய்ப் பகைவாக்குக் கொடுமையையும் அன்பாக்கு இனிமையையும் விளைத்தல தோன்ற, 'திண', 'பூ' என்ற அடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன. 'நேமியஞ்செவவர்' என்றது, கையுந் திருவாழியுஞ் சோந்த சேர்த்தியா லுண்டாகும் அழகையும், செல்வங்களான திருவாழியுஞ் கூடியிருக்குந் தன்மையையுங் கூறியதா மென்பா. 'விண்ணாடனைய வல்லி' என்றது, பரமபதம்போலச் சோந்தவர்மீள்வொண்ணாததாய் எல்லையிலானத்தத்தைத் தரவல்ல கொடி யென்க. மேனியினது மெல்லிதாய் ஒலி ஒகியுந்தன்மையையும் கண்கை கால் முகம் வாய் முதலிய உறுப்புக்கள் பலவகைமலர்கள் போன்ற தன்மையையுங் கருதி, 'பூவல்லி' என்றது. 'ஆரேபிரிபவாதாம்' - மனிதர்க்கு உரிய விவேகமுடையார் பிரியார் என்றபடி. கமலம் - செந்தாமரை, 'கமலம்' என்றது - செவ்வரிசிதறுதலையும், 'குவளை' என்றது - கடைச்சிவப்பையும் குறிக்கும். குவளை - கருநெய்த லெனக் கொண்டால், கருநிறத்துக்கு உவமைகூறியதாம். தான்பிரிந்துசெல்லியுலாதபடி அழகிதாகனோக்கித் தன்னைக் கவருந்தன்மையை, 'மடமார்விழிக்கின்ற' என்று கூறினான். 'இதழ்' என்றது, கண்ணின் மேலிமை கீழிமைகளை. 'மாயிதழே' என்று சிறந்தஅதரத்தின்தன்மையை வியந்ததாக வுரைப்பாறும் உளா. 'மாயிதழே' என்பதை,

சிறந்த அதரத்தையுடைய என விளியாக் கொள்ளின், 'வலலி' என்றது - முன்னிலைப்பாக்கையாம்.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள் - பிரியநினைத்த பாகவதரை நீங்கமாட்டாது வருந்திய ஆழவாரது தன்மையையும் ஞானமிகுதியையுங் கண்டு பிரிய மாட்டாமல் அப்பாகவதா கூறும் வாரத்தை. 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவரை பயிரிடுதல் தங்களுக்குத்தரிக்கவொண்ணாமையை இவர்க்கு அறிவித்தது அவ்வழியாலே இவரைத் தரிப்பித்ததபடியைச் சொல்லிற்று' என்ற அப்பிள்ளையுரை அறியத்தக்கது. இப்பாட்டின் முதலவாக்கியத்தால், சக்கரச்செல்வனும் திருமகனாகேனவனுமான் எம்பெருமானுடைய பரம்பதம்போல அந்தமில்லாபரதருவதும் சிறந்தபுமொழியுஞ்செல்லாநிலைமையதும் ஒளிமயமானது மாயக் கொள்கொம்பையே அவாவிநித குங்கொடிபோலப்பரதந்திரமாகவுள்ளசொரு பத்தையுடைய இவ்வாழ்வாரை ஞானமங்கைவந்தவரில் விவராருண்டோ? என்றபடி. 'வணமை - ஓளதாராயம்; தமக்கு மாநலாநுஸந்தாநமாகஅறுதவித்திருக்க அமைந் திருக்கச்செய்தே ஜகத்துக்கு உபகாரமாகப் பிரபந்ததையருளிச்செய்தபடி, எம்பெருமான தம் ஒருவாக்கும் மயாவற மதிரலம் அருளத் தாம் ஜகத்துக்கு மயாவறமதிரலம் அருளினபடி; தாமே சொல்லிலும் *"வணசடகோபன்" என்றிறே செல்வது' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியாந்ததை இங்கே அறிசு. 'இவையையோ கண்' என்றதனால் இவரது ஞானம் மறமஉலகத்தாராஞானம்போலவதொன் றன் மென்றும், 'பூங்கமலங்கருளுகடராடி' என்றதனால் இவரதுஞானம் செந்நாமரைநிறத்தவனான திருமகனையும் மைநிறத்தவனான திருமாலையும் இலக்காகக்கொண்டு தமையமாயுள்ள தென்றும், 'வெணமுத்தருமபி' என்றதனால் இவரதுஞானம் சூத்த சத்துவகுணமயமான தென்றும், எம்பெருமானின் யனுபவித்தலால் ஆநந்தக் கண்ணீர்பெருகப்பெற்ற தென்றும், 'சுவணை'; 'மாயிதழ்' என்றவற்றால் செம்மையையும் பெருமையையுங் குறித்தது, இவரதுஞானம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாபக்கல அநுராகமிகுதியையுடைய தென்றும், 'மடமான்விழிக்கின்' என்றதனால் பிரிவாற்றாமை தோற்றமபடியுள்ள தென்றும் தோன்றும்.

அதி, நேமி, வலலி, கமலம் - வடசொற்கள். 'வணபூவணிவலலி' என்றும் பாடம் யா என்ற வினா எதிமறைகுறித்தது. ஏகாரம்-வாக்கியாலங்காரம். தாம் - அசை முதது - உவமையாகுபெயர். மான்விழிக்கின் - உவமைத்தொகை விழிக்கின் - அன்சாரியைபெறாத பலவின்பாலமுற்றம். மாயிதழ்—மாஎன்பது உரிச்சொல்லாதலால், அதன்முன் யகரந் தோன்றிற்று, [நன் - மெய - நக] (க)

மதியுடம்படுத்தலுற்ற தலைவன் குறையுறவுரைத்தல்.

க0. மாயோன் வடதிருவேங்கடநாடவல்லிக்கொடிகா
 ணேயோவுரைக்கிலங்கேட்கினறிவீருரையீர் நுமது
 வாயோவது வனநிலவினையே னுங்கினியுமெளகு
 மாயோவடுந்தொண்டையோவறையோவிதறிவரிதே.

(இ - ள்.) மாயோன் - ஆசாரியகரமான குணஞ்செயல்களையுடைய எம்பெருமானது, வட திரு வேங்கட நாட - வடக்கிலுள்ள திருவேங்கடம் லையை இடமாகவுடைய, வலலி கொடிகாள்-பூங்கொடிபோன்ற இளமகளிரே! நோய் ஒ உரைக்கிலும் கேட்கின்றிலா - (எனனுடைய) காதலநோயையோ (நீங்கள் தாமாக அறியாவிடினும் நான்) சொன்னாலுங் கேட்கிறீரிலலை; நுமது - உங்களுடைய, வாயோ - வாயின அழகோ? அது அன்றி - அதுவல

* திருவாய்மொழி - பதினான்றகாந்திருப்பதிகம் - கக.

லாமல, வல வினையேனும் கிளியும் எங்கும் - கொடிய தீவினையையுடைய நானும் கிளியும் தளருமபடியான், ஆயோ - (உங்களை) ஆயோ என்கிற சொல்லோ? தொண்டையோ - தொண்டைப்பழம்போலச் சிவந்த (உங்கள்) அதரமோ? அரிம்-(என்னை) உயிர்க்கொலை செய்யாநிற்கும், இது அறிவு அரிது - இவற்றில் இன்னது என்னை வருத்த மென்பது அறியஅரிதாயிராநின்றது, உரையா - சொல்லுங்கள்; (எ - று) - 'அறையோ' என்றது, அறியவொண்ணுமையால் முறையிட்டுக்கூறும் வார்த்தை.

* "இரததுகுறையுறது கிழவியுந் தோழியு, மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்விநோக்கிப், பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅயப், புதுவோள் போலப் பொருந்துபு கிளந்து, மதியுடம்படுத்தற்கு முரிய னென்ப" என்றபடி பாங்குறகூட்டத்தினாலாவது இடந்தலைப்பாட்டினாலாவது தலைமக்களைக்கூடிய தலைமகன் அதன்பின்பு தோழிமாட்டுச்சென்று இரததுகுறையுறமல தலைமகனாக தோழியும் ஒருங்குகூடிப் புனங்காத்திருக்கிற அமயம் நோக்கி அவரருகிற சென்று நின்று புதியாள்போலச் சிலகூறிய தன்குறையை யறிவித்துத் தோழியை மதியுடம்படுத்த துறை இது. இவ்வு மதியுடம்படுத்தலாவது தலைமகனது வேறுபாட்டையுந் தனதுசெய்கையையும் நோக்கி இவற்றிற்குக் காரணமென்றேவென்று கவாசசிப்பட்டதோழியினது அறிவைத் தலைமகன் தன்கருத்தறிவித்தலாலே இவற்றின் உணமைக்காரணமென்னதென்றுதெளிந்ததூறவழிப்படச்செய்தல்.

‘காட்சியில தலைவி ஆயவெள்ளம்புடைசூழந்து குற்றேவலசெய்ய வீற்றிருந்தா னென்று கூறி, இவ்வளந் திண்புனங்காத்திருந்தா னென்று கூறியதும், தலைவனும் பறப்பதூறியருங் கூாவேலினை னா புடைசூழத் தேரேறி வேட்டையாடவந்தா னென்று கூறி, இவ்வளம் தமியனாய்த் தழைப்பநதிவந்தா னென்றுங் குறையிரந்தானென்றுங் கூறியது மாறுபாடன்றோ எனின், - மாறுபாடன்று, என்னை? - தலைவி ஆயக்கூட்டமும் முன்போலே சூழ்ந்துபிரிந்தது வினாயாடாநிற்ப இவளும் பறப்பவினாயாட்டினா இதுவும் ஓர்வினாயாட்டாகவும் தலைவர் குறியிட்டதவரின் தனித்த அவனைக் கூடவேண்பு மென்னுங் கருத்தாகவும் புனங்காத்தா னென்றும், தலைவர் கூாவேலினை நும் வேட்டைவிரும்பாற சூழ்ந்துபிரிந்துசெல்லாநிற்ப, இவளும் வேட்கைநீர்ப்பட்டுப் பாங்கியாற கூடவேண்பு மென்னுங் கருத்தினால், தலைவி குலமுறைமை ஒருவாக்கொருவா தழைப்பங் கண்ணிப்பங் கொடுத்ததுக் காண்டலும் இவா அவற்றையேற்றக்கோடலுந் தொன்றதொட்டு நடந்துவரும் இயல்பாதலால், தழைப்பங் கண்ணிப்பங் ஏந்திவந்துநின்று குறையிரந்தா னென்றுங் கூறியது மாறுபாடன்றென வுணாக. எனவே, எளியாய்ப் புனங்காத்தாளுமல்லன், எளியனாய்க் குறையுறநிறந்தானு மல்லன் என்பது தோன்றியவாறு உணாக’ என்ற தஞ்சைவாணன் கோவையுரையால், தலைமகாபுனங்காத்தற்காரணம் தெற்றெனவிளங்கும்.

வேங்கடம்எவ்விடத்திலுள்ளதென்றால், வடக்கிலுள்ளதெனவேண்புதலின், ‘வடதிருவேங்கடம்’ என அதனை விளங்கக்கூறினா, எனவே, இவ்வு, வடக்கு - இன்மவிளக்கவந்ததன்றி இயற்கைவிளக்கவந்த அடைமொழியாம் அல்லது, தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கெனலையாதல் தோன்றக் கூறியதுமாம். கொடி என்றது - பெயர்மாதத்திரமாய், மகளிரை புணர்த்தியதனால், ஓலன் பெய்வந்த உவமையோடு கூறியதுகூறலாகாது, “‘முகிலவண்ணன் கண்ணன்’ என்றாற்போல. தலைமகனைக்கூறித்தற்குத் துணையாய்நின்று உதவுந் தன்மையைக் கருதி, தோழியையும் ‘கொடி’ என்று ஒப்பச்சொல்லி விளித்தது.

* இறையனாகப்பொருள் - சு.

† திருவிருத்தம் - 2

‘கொடிகாள்’ என்றதனால், குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைமக னென்பது கோள் மென்பர், கொடிகுடியொன்று குறிஞ்சிநிலத்துமகளிர்க்குப் பெயர். கேட்கின்றிலீர் உரையர் - ‘கோளாதவர்களைச் சொல்லி ரென்கிறது, ஆசையின்மிகு தியிருந்தடி’ என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ‘நோயோ உரைக்கிலும் கேட்கின்றிலீர்’ என்றது, எனதுபிரிவால் நீங்கள் கோவுபுகிறீரிலலை யென்ற குறிப்பு. ‘கேட்கின்றிலீர்’ என்றதனால், கேட்டலமாத் திரத்தையும் தான் பயனைக்கருதினமை தோன்றும். திண்புணங்காப்பவர் கிளிகுடிதற்பொருட்டு வாய்திறந்து ஆடல்கிற குரலொலியைக் கேட்டும், அவர்வாயினழகைக் கண்டும் தாள்நிபட்டதுபற்றி, இவ்வனங்கூறினார். இவா கூறும் ஆயோ வென்கிற சொல்லைக் கேட்டிக் கிளிகள் அஞ்சிப் பின்செல்லுதலும், இச்சொல்லிற்குத் தாம் கொஞ்சிக்கூறஞ் சொல்லும் ஈடாகா தென்று அக்கிளிகள் நாணதலும் தோன்ற, ‘கிளியமென்கு மாபோ’ என்றது. இப்படிப்பட்ட காதலனோயில் தான் அகப்பட்டுவநுதலைக் காட்டுதற்கு, ‘வலவினையேன்’ என்றான். இவாகஞ்சொல்லிற்குத் தோற்றல தனக்குக் கிளிகூறும் பொதுதன்மையாதலபற்றி, ‘வலவினையெனும் கிளியும் எங்கும்’ எனச் சொத்து உரைத்தது. ‘அறையோ’ என்றது, இவாகன்வராததைக் கேட்கையில் விருப்பத்தால் முறையிட்ட சொல்லாகவுமாம். தொண்டையோ - கண்டத தொனியோ என்றமாம். இது சிறிவரிது - காரியந தெரிகிறதென்பாழியக் காரணாதெரிகிறதிலலை பென்றடி.

ஆழ்வாரைப்பிரியமாட்டாத அன்பரானபாகவதர் அவரது அலுவலவின் கத்திலும் அருளிச்செய்யும்மொழிகளிலும் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வாதத்தை, இதற்கு உளஞ்றைப்பொருள். ‘மாயோள்வடதிருவேங்கடநாடவல்லிக்கொடிகாள்’ - ஆசரியகரணன் எம்பெருமான் லோகஸுமரக்ஷணாத் தமாகப் பரம்பதத்தைவிட்டுப் பெரியதிரும்மலையில் வாதுகிறகிற நீராமையை நாடுதன்மையையும் அத்நாற்பரவசப்படுத்திய முடையவரே’ என ஆழ்வாரை விளித்தபடி, பன்மை - உயாவுபற்றினது. ‘நோயோ உரைக்கிலும் கேட்கின்றிலீர்’ - உமமிடத்து அன்புமிகுதியால் நாங்கன்பரிமபாட்டை விண்ணப்பஞ்செய்தாலும் (உமது பரவசத்தால்) கேட்கிறீரிலலை என்றபடி நமது வாயோ - உமமுடைய திருமுகமண்டலமலாச்சிபோ? அது அன்றி - அதுவல்லாமல், வலவினையேனும் - உமமைப்பிரிந்துபோகலாகாதபடிக்கூறியவலிபாசபந்ததையுடைய யாமும், கிளியும் - (பஞ்சாமநிதத்தாலும் செய்வாயினாலும் இன்சொல்லாலும்) கிளிபோன்ற எம்பெருமானும், எங்கும் - ஈடுபடுமபடியான, ஆயோ - (உமது) சொற்போக்கோ? தொண்டையோ - அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறும் வாயிதழ்களோ? அல்லது, குரலொசையோ? அரிம - (எமமை) ரெகிழ்ச்செய்யும், இது அறிவு அரிது - இவை தனித்தனியே ரெகிழ்ச்செய்யுநதன்மையனவாதலால் இவற்றில் எமமை ரெகிழ்விப்பது இன்னதென்று பகுத்து அறிதல் அரிது, உரையர் - நீராதோ இத்தன்மையிததுச்சொல்லிர் என்க. ‘அறையோ’ என்றது, தமமை அறிவது இன்னதென்று உணராமையாத கூறும் முறைப்பாடு.

மாயன் என்பது - மாயோன் என அகரவீற்று அயல் அகரம் ஓவாயிற்று. நாட - நாடு என்பதன்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம் கிளிகாள் - ஈற்றயல்திரிந்த விளி. நோயோ, ஒ - இழிவுகிறபடி, இரக்கமுமாம். ‘நமது’ என்றதை, ஆயோ, தொண்டையோ என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. ‘கிளியும் வென்கும்’ என்றும் பாடம். (க0)

பிரிவாற்றாததலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தலைவன் உரைத்தல்.

கக. அரியனயாயின்னு காண் கினறனகண்ண விண்ணையாய பெரியனகாதமபொருட்கோபிரிவெனஞாலமெயதம்

சூரியனவொண்முத்துமபைம்பொன்னுமேந்தியொரோகுடங்கை
பெரியனகெண்டைக்குலமிவையோவரதுபோகின்றவே. [ப்

(இ - ள்.) யாம் இன்று காண்கின்றன - நாம் இப்பொழுது பார்க்கின்றவை, அரியன் - (உலகத்தில் வேறு எவரும் பார்த்ததற்கு) அருமையானவை; 'கண்ணன் விண்ணையா - எம்பெருமானது பரமபதம்போல எல்லையின்பந்தருபவனே! பொருட்கோ பெரியன காதம் பிரிவு - பொருளீட்டிதற் பொருட்டாகவோ அதிதூரங்களான பலகாதங்களில் தலைமகன்பிரிவு (நிகழ்தல் உண்டு)', என-என்று (யான் உலகநிகழ்ச்சியை எடுத்தது) கூற, - ஞாலம் எய்ததற்கு உரியன் - எல்லாவலகங்களையுந் தமவசமாகப்பெறுதற்கு உரியவையும், ஒரோ குடங்கை பெரியன் - தனித்தனி ஒரு அகங்கையவ்வளவு பெரியவையும் ஆகிய, கெண்டை குலம் இவை - கெண்டைமீன்களின் இனமான இக்கண்கள், ஒன் முத்துமபை பொன்னும் ஏந்தி - (பிரிவாற்றாமையால் வராத கண்ணீர்ததுளிகளாகிய) ஒள்ளிய முத்துக்களையும் (பசுநிதமாகிய) பசும்பொன்னையும் கொண்டு, வந்து போகின்ற - (என்முன்னே) வந்து உலாவுகின்றன, ஓ - இது என்ன வியப்பு! (எ - று)

பொருளீட்டிதற்பொருட்டித தலைமகனோப பிரிந்துசெல்லக்கருதிய தலைமகன், சொல்லாது சடக்கென்பிரிந்தாலும் அன்றிச சடக்கென்ப பிரிவதையுணராததிலும் தலைவிஇறந்துபடுவ னெனக் கருதி, அவன்ஆற்றமாறு சிறிது சிறிதாகப் பிரிவையுணராதததொடங்கி, 'உலகத்தில் பொருளவயிற்பிரிவென்பது ஒன்று உண்டு' என்று பலபிரஸ்தாபங்களில் ஒருபிரஸ்தாபமாக இதனை யெடுத்ததுசொல்ல, அதுகேட்டவுடன் அவன் 'இதுகூறினது என்னப்பிரிதற் பொருட்டன்றோ?' என்றும், 'அப்பிரிவு எனக்கு நிகழாமாயிச, யான் என்செயவேன்?' என்றஞ் சங்கிததுப் பிரிந்தாற்போலவருந்திப் பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகும் பசப்பென்கிற நிறவேறுபாட்டை அடைந்து கண்ணுங்கண்ணீருமாய் நிற்க, அதுகண்டதலைமகன் பின்பு தோழியை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது, நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது இதற்குத் துறை அதிக. இது, திருக்கோவையாருரையில் 'வாட்டங்கூறல்' என்ற பெயரால் வழங்கப்படும. 'வாட்டங்கூறல்என்பது - பொருள்வயிற்பிரியலுறுநின்ற தலைமகன், 'இருமையும் பொருளானே முற்றுப்பெறு மென்று யான் பொதுவகையாக் கூற, அக்குறிப்பறிந்து கண்பணிவர இத்தன்மையளாய வாடினா, இனி என்றை பிரிவுரைத்த லரிது நீ உணராததுமாற்றான் உணராதது' எனத் தோழிக்குத் தலைமகளது வாட்டங் கூறுநிறை' என்ற உரையையும், "பிரிவுகேட்ட அரிவைவாட்டம், நீங்கலுற்றவன் பாங்குகுரைத்தது" என்ற கொஞ்சவையு காண்க.

கண்ணன் விண்ணையா - தலைவியை நோக்கிய விளி' என்றது, இவ்வையடைந்தவா மீண்டு செல்லவொண்ணாமையைக் குறிப்பிக்கும்; தோழியை நோக்கியதுமாம். பொருட்கோ, ஓ - தெரிநிலை 'ஞால மெய்தற் சூரியன்' என்பதற்கு-உலகமுழுவதையும் விலையாகப்பெறுதற்கு உரியவை யென்றும், உலகமெல்லாம் பெறவிருமுபுதற்கு உரியவை யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம் முத்தும, பொன்னும் - கண்ணீரக்கும், பசப்புக்கும் உவமையாகுபெயர். 'தட' என்பதுபோலக் குடவென்பது - வளைவுணராததுவதோ உரிச சொல் லாதலால், குடங்கை யென்றது - வளைந்த கை யெனப் பொருள் பட்டுச் சேரங்கையைக் குறிக்கும். குடக்கையென வலியிகாது குடங்கையென மெலியிக்கதற்குக் காரணம், உரிசசொற்புணாச்சியாதலே, [நன் - மெய் - நட்ச] குளிர்ச்சியாலும் மிளிர்ச்சியாலும் ஒழிதலாலும் மதமதப்பாலும் கண்கள் கெண்டைமீன்போலுதலால், 'கெண்டைக்குலம்' என்றது. குலக்கெண்டை யென மாற்றி இயைத்து, உயர்ந்தசாதிக்கெண்டை

மீ னெனவுமாம். ஓ - வியப்பிடைச்சொல். பொருட்பிரிவைக் கூறலுற்ற என்முன், பரந்தகணகள், உலகைவிலைபெறத்தக்கவையாய்ச்சிறந்த முததையும் பொன்னையும் ஏந்திவந்து எதிரின்று 'நீ பொருளின்பொருட்டுப் பிரிந்து செல்வேண்டாம்; இப் பொருள்கள் உனக்கு உரியவையேகாண்' என்று கூறுகின்றனபோன்றன என்பதற்குத் தோன்றும். பெரியனகாதம்பொருட் கோபிரிவென - பொருளுக்காகவோ நெடுங்காதம் பிரிவ தென்று, இவர்கணகள் முததையும் பொன்னையும் ஏந்தி (என்முன்) வந்துபேர்கின்றன என்க. இதற்கு உள்நுறைபொருளில், பகவதஸேவைக்காக நெடுங்காருஞ்செல்ல வேண்டுமோ? என்று ஆழவாரது ஞானவகைகள் சுததசததுவகுணத்தையும் பகவதஸவருபததையும் தம்மிடத்தேகொண்டு எவகன்முன் வந்து பரவுகின்றன என்க.] பிரிவென ஒபெரியனகாதம் என்று இயைத்து, பிரிவென்று சொன்ன மாதிரத்திலே (இவனுக்கு) நெடுங்காததூரம் பிரிந்தாய்விட்டன என்றலும் நன்று. பிரிவைக் கருதலாற் கண்ணீரும் நிறவேறுபாடுமாயிருந்த இருபபும் புதிதாக ஒருமுததணியையும் பொன்னணியையும் அணிந்தாற்போலத் தனக்கு ஒருஅழகுவிளைத்த தென்பது தோன்ற, 'ஒணமுததும் பைம்பொன்னுமேநதி' என்றொன உரைத்தலு முண்டு. குடங்கை கண்ணுக்கு வடிவுவமை யாதலை* "கொண்டாருடங்கையளவேயுள்கண்ணினுளை" எனவுகாண்க.

பகவதஸேவையின்பொருட்டு ஆழவாரைப் பிரிந்து தேசாந்தரஞ்செல்லக்கருதிய பாகவதா தமதுபிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதபடியான அவருடைய ஞானவிசேஷத்தைக் கண்டு கூறுதல், இதற்கு உள்நுறைபொருள். 'அரியனயாயின்றுகாண்கின்றன' என்றதனால், இவருடைய ஞானவிசேஷம் வேறுஎவ்விடத்திலுங் காணவரி தென்றபடி. கண்ணன்விண்ணையாய் - எம்பெருமானது பரம்பதம்போல அளவிடப்படாத மகிமையையும் அந்தமிலின்பமளித்தலையும் பிரகிருதிசம்பந்தமில்லாமையையும் என்றும் வேறுபாடில்லாத இயல்பையு முடையவரே! என ஆழவாரை விளித்தபடி. பெரியனகாதம் பொருட்கோ பிரிவு என - பகவதஸேவைக்காக நெடுங்காருகிவ் வியதேசயாததிரை செல்லுதலுண்டு என்று யாம் சொல்ல, ஞாலம் எய்தற்கு உரியன - எல்லாஉலகங்களுடைய வேண்டியவேண்டியவாறு பெறுதற்கு உரியவையும், அல்லது, உலகத்தாரைமெல்லாம் வசப்படுத்த வல்லவையும், ஒணமுததும் பைம்பொன்னும் ஏந்தி - சுததசததுவகுணத்தையும் ஒளிமயமான எம்பெருமான்வடிவத்தையும் தன்னுட்கொண்டவையும், ஒரோகுடங்கைப் பெரியன - † "அளளிக்கொளவறமே" என்றறபோலக் கைகளால் மொண்டெடுத்தது அனுபவிக்குமபடி அன்பாக்கு எரியவையும், மிகுள்ளவையும், அல்லது, கைவசப்பட்டவையும், கெண்டைக்குலம் - எம்பெருமானது மதஸயாவதாரத்திலே இறங்கி ஈடுபட்டித் தன்மயமானவையும் ஆகிய, இவை - ஆழவாரது ஞானத்தின்வகைகள், வந்து போகின்ற - பரவிவந்து (பிரியவொண்ணாதபடி) ஆசையை மூட்டுகின்றன ஓ - இது என்னவியப்பு! என்க. ஸ்வாபதேசத்தில் 'முதது' என்முதலை, முததிலை குறிக்கப்பட்ட தென்னலுமாம். ‡ "உலகமென்பது உயாந்தோர் மாட்டே" என்பவாதலால், 'ஞாலமெல்லாம் எய்தற்குரியன' என்பதற்கு - விசேஷஞானமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லோரும் அனுபவித்தற்குத் தக்கவை யென்று கொள்ளலாம். பிரிவென்று ஒன்று உலகத்தில் உண் டென்று முளவில் ஸ்ரீவைஷ்ணவகன்பிரிவுதமக்கு ஒருகாற் பிரிந்திடுமோவென்று வெருவுமபடி ஆழவார்க்கு அவர்கள் விஷயத்திலுள்ள பிரிவாற்றமை விளங்கும்

* சேவகசிறதாமணி - பதிசு - கௌ

† திருக்குமர் - பசப்புறுபருவரல் - எ.

‡ திவாகரம் - மககட்பெயாததொகுதி.

அனையாய - அனையா னென்பதன் றாறுதிரிந்த விளி. எயதற்கு என்ற
எதிர்காலவினையெச்சத்தில், எயது - பகுதி ஒரோ, ஒ - அசை. போகினற -
முறறு. (கக)

தலைவன்பிரியப்பெற்ற தலைவி தன்ஆற்றாமைகூறி நெஞ்சோடுகலாய்த்தல்.

கஉ. பேர்கினறது மணிமாமைபிறங்கிய ள்ளறபயலை

பூராகினறது கங்குலாழிகளேயிதெல்லாமினவே

யீர்கின்றசக்கரத்தெம்பெருமானகண்ணன்றணனந்துழாய்
சார்கின்றநன்னெஞ்சினாதநதுபோனதனிவளமே.

(இ - ள்.) மணிமாமை - (எனது) அழகிய நிறமானது, போகின்றது -
வேறுபடாநின்றது, பிறங்கி அளளல் பயலை - விளங்கி அடாதலையுடைய
பசலைநிறமானது, ஊராகினறது - மென்மேற பரவாநின்றது, கங்குல - இராத
திரி, ஊழிகளே - அநேகமபங்களாகாநின்றது, இது எல்லாம் இனவே -
இதன்மையனவான இவையெல்லாம், - ஈர்கின்ற சக்கரத்து - (கொடி
யாரை) அறுத்திரிகிற திருவாழியையுடைய, எம் பெருமான் கண்ணன் -
எமதுதலைவனை கண்ணபிரானது, தண் அம் துழாய் - குளிராத அழகிய திரு
துழாயிலே, சார்கின்ற - ஆசைப்பட்டிச்செலகிற, நல நெஞ்சினா - (எனது)
நல்லமனம், தநது போன - (தான்) செலகிறபொழுது எனக்குக் கொடுத்த
விட்டுச் சென்ற, தனி வளமே - ஒப்பில்லாத வளப்பங்களுக்கான, (எ - று)
என்று பரங்கியநோக்கித் தலைமகள் தன் ஆற்றாமை சொன்ன ளாகவுமாம்.

மாமையாவது - மங்கையாக்கு இளமைப்பருவத்திலுள்ள ஒளிபெற்ற
நிறம். 'மணிமாமை' என்றது, தன்நிறத்தை அவளபுகழும் வித்ததாலே
சொல்லியதாய்த் தமபுகழ்ச்சியாகாது. ஆளிறபயலை - பசலை வண்டலிழந்த
ன்மையைக் குறிக்கு மென்றுங் கூறுவா. கங்குல ஊழிகளே - *
"ஊழி பலவோ நிரவாயிறறே வென்னும்", †
"ஊழியிறப்பரிதால் நாழிகை யென்னும்"
என்றபடி கூடியநிலையில் ஒருகணமாகக் கழிகிற இரவு பிரிந்தநிலையில் கல
பகோடிகால்மாக நீட்டிக்கிற தன்மையைக் கூறியபடி. 'எல்லாம்' என்றத
னால், அன்றில் தென்றல் திங்கள் கடல் சூயில் முதலியவை வருததுவனவா
தலுங் கொள்ளப்படும். ஈர்கின்ற சக்கரத்து எம்பெருமான் - கையுந் திரு
வாழியுந் சோந்த சோத்தியா லாகிய அழகினால் என்னைப்பிளக்கிற தலைம
கென்றபடியுமாம், 'பிரதிகூலரை ஆணமையாலே கொல்லும், அநுகூலரை
அழகாலே கொல்லும்' என்பா பெரியவாசகாஸிள்ளை 'உகவாதாரை அணுகி
நின்ற முடிக்கும், உகப்பாரை அகல் நின்ற முடிக்கும்' என்பா நம்பிள்ளை.
கண்ணன் துழாய் சார்கின்ற நெஞ்சு - அவனது சம்பந்தம் பெற்ற திருந
துழாயோடேனும் தனக்குச்சம்பந்த முண்டாதலைப் பேறுகக்கருதி ஈடுபட்ட
மன மென்க. 'சார்கின்ற' என்றதனால், கிடைக்கும் கிடையாது என்று
விசாரியாதே பதறிவிழாதமை தோன்றும். நலநெஞ்சு - உடையவளாகிய
தன்னை வருந்தவிட்டுக் காதலனிடத்திற் சென்ற வேட்கைமிகுதியையுடைய
நெஞ்சு என்றவாறு. நெஞ்சினா - கோபத்தினால் அஃறிணை உயாதிணையாக்
வும், ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாகவும் கூறியது திணைபாலவழுவமைதி;
உயாவிலுமாம் [நன் - பொது - உஅ.] மாமையிழத்தல் முதலியவற்றை
'வளம்' என்றது, எதிமறையிலக்கணை. பசலை - நிறவேறுபாடு.

அகக்கண்ணறைகண்டஎம்பெருமானைச் சேரப்பெறுது நெஞ்சிழந்து தனி
த்துவருநதகிற ஆழ்வா தமதுஆற்றாமையைக் கூறுதல்; இதற்கு உளருமை

* நளவெண்பா - சுயமவரகாண்டம் - க0அ.

† பெரியதிருமொழி - பதினேழாந் திருப்பதிகம் - ச.

பொருள். 'பேர்கின்றது மணிமாமை பிறங்கி அள்ளறபயலை ஊர்கின்றது' என்றது, இயற்கைக்குலைந்து அன்பின்மிகுதியாலாகிய செயற்கை மெய்ப்பாடு மிக்கபடியைக் கூறிப்பவாறு. கங்குல ஊழிகளே - பிரிந்திருக்குங்காலம் பிரிவாற்றாமையால் நெடுமபொழுதாக நீட்டித்தது தோன்றுகிறது. 'கங்குல' என்றது, மோகந்தக்காரத்தோடு கூடிய பொழுதாதலால். இறுதிவாக்கியத்தால், இப்படிப்பட்ட இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய மாண்புமிகிலே யீடுபட்ட மனம் தாதுபோன ஒப்பற்றசெலவமே என்றதாயிற்று. என்று ஆழ்வார அன்பரை நோக்கியருளிச்செய்ததாகவுமாம்.

கீழ்க்குறபாசரங்குளில் பாகவதாகனே தலைமகனாகப் பேசுவதது, இதில பகவானே தலைமகனாகப் பேசுகிறது, பாகவதரதுசோக்கை பகவானதுசோக்கையை முடிவாகக் கொள்ளவேண்டிதலால்.

அள்ளல் - தொழிற்பெயர் பயலை - இடைப்போலி. இன் - இன்ன என்பதன் தொகுத்தல். இதெல்லாம் - ஒருமைபன்மைமயக்கம். (கஉ)

பிரிவாற்றாத தலைவி இருளுக்கும் வாடைக்கும் இரங்கல்.

கங. தனிவளாசெங்கோனடாவுதழலவாயாசவியப்
பனிவளாசெங்கோலிருளவீற்றிநுடதுபாழுமுதுந்
துனிவளர்காதற்றுழாயைத்துழாவுதண்வாடைதழந
தினிவளைகாப்பவராரெனை யூழிகளீவனவே.

(இ. ள்) தனி வளா - ஒப்பில்லாமல் வளருந்தன்மையதான, செங்கோல - (தனது ஒளியாகிய) அரசாட்சியை, நடாவு - (எங்கும்ஒப்பத தடையரசு) செலுத்துகிற, தழல் வாய அரசு - வெப்பமவாயந்த சூரியனாகிய அரசன், அவிய-ஒழிய,பனி வளா செங்கோல இருள்-(சனங்களுக்கு)நடுக்கத்தைச் செய்கிற ஆட்சியையுடைய இருளாகிய சிமறரசு, பா முழுதும் - பூமிமுழுவதும், வீற்றிருந்தது - அரசுவீற்றிருந்தது, இனி - இனிமேல், துனி வளர்காதல் துழாயை துழாவு தண் வாடை தழ்ந்து - துன்பத்தைமிகச்செய்கிற என் வேட்கைக்கு இலக்கான (தலைவனது) திருத்தமுாயமாலையை அனைந்து வருகிற குளிர்ந்தகாற்றை யழித்து, வளை காப்பவா - (பிரிவாற்றாமையால் மெலிந்த எனது கைகளினின்று கழன்றுவிழத்தொடங்கின)வளைகளை(க கழல்வொட்டாது தடுத்தது)ப பாதுகாப்பவா, ஆ - யா உளா? [எவருமில்லையென்றபடி], ஊழிகள் - கற்பவடிவங்கொண்ட இராததிரிகள், எனை - என்னை, ஈவன - பிளக்குந்தன்மையன, (எ - று.)

'ஆதலால்,என்றா காக்கமுடியாது என்று கருத்து. அழைமிக்கிற ஆதித்யன் காக்கவோ? அறிவுழிக்கிற அந்தகாரங் காக்கவோ?வருத்துகிற வாடை காக்கவோ? வருந்துகிற நான் காக்கவோ? என்றதாயதது' என்பது, அழகிய மணவாளசீயர்உரை.

பகவில இரதிரியங்கள் பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடுதல் கூடு மாதலால், ஒருவாறு பிரிவை ஆற்றிநிறுக்கலாம்; இரவில் அங்ஙனமன்றி எல்லாப்பொருளும் அடங்க இரதிரியங்களோடு மனம் பிரித்தபொருளொன்றையே நாடுதலாலும், கலவிக்குஉரியகால மாதலாலும், அதில ஆற்றமாட்டாது வருந்துகிறாள். சூரியனுடைய ஒளியிலே சந்திரன் நகைத்திரம் விளக்கு முத்தவிய எல்லாவொளிகளும் இருந்தவிடந்தெரியாதபடி மறைந்திருதலால், 'தனிவளர்செங்கோல்' என்றது. சூரியனது உஷ்ணகிரணமும் அரசனது பிரதாபமும் ஆகிய இரண்டும் 'தழலவாய' என்றதனும் பெறப்படும். சூரியாஸ்தமரத்தை 'மறைய' என்னுது 'அவிய' என்றது, யீணமும் விடியக்காணுது இராப்பொழுது நீட்டித்ததாகத் தோன்றுதலால், சூரியன் அழிர்

தான்போலும் என்று கருதி, பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தைவளர்க்கிற நிலைமையையுடைய இருளின் ஆட்சியை 'செங்கோல்' என்றது, எதிர்மறையிலக்கணையாய்க் கொடுங்கோன்மையைக் குறிக்கும்; பிறகுறிப்பு. பாாமுமுதம் வீற்றிருந்தது - உலகமுழுவதையுந் தனக்குள்ளே யாக்கிக்கொண்டு தன்னை யெதிர்பாரிலலாமையால் தன்பெருமைதோற்றமபடி யிருந்தது; அன்றி, சூரியன் அரகாண்ட இடமுமுதம் இருளுக்கு வீற்றிருத்தமகுழாததிரமே இடமாயிற் றென்பதந் தோன்றும். 'தணவாடை' என்றது, முன்புகூடியிருந்தபொழுது இன்பஞ்செய்த நிலையைக் கருதி, அன்றி, வெவ்வாடையைத் தணவாடையென எதிர்மறையாக் கூறி வெறுத்தபடியுமாம். தடிந்தது - வெட்டி, உருவமில்லாதபொருளாகிய காமதை 'தடிந்தது' என உருவுடைய பொருள்போலக் கூறியது, அதுசெய்யுநதுயர்மிகுதி நோக்கி. 'இனி' - காப்பவனான தலைவன் நீங்கி வருத்ததுவதான இரவு நேர்ந்தபின்பு. 'துனிவளாகாதல்' என்றதனால் கரிமம் மாணாதமான வேதனையைச் செய்யும் இயல்பும், 'வளைகாப்பவா' என்றதனால் பிரிவாற்றாமையாலாகிய மேனிமெல்லிவுந் தோன்றும். வளைகாக்குகை - புணர்ச்சியை யுண்டாக்குகை. ஈற்றங்காரம் - இரக்கமுமாம். எனை ஊழிகள் ஈாவன் - எதனைக் கற்பவன்கள் வருத்ததுவன்? என்றது கொள்ளலாம், ஓரிருவையே டலகற்பவன்களாகக் குறித்தது.

எம்பெருமானதுபிரிவை பாற்றாமல் அறிவுகூலேந்து மோகமயிக்குத் தளர்ச்சிபிறந்து தனக்கதேரிமபடியான தமதுநிலைமையை ஆழவாக்குதலால், இதற்கு உள்முறைப்பொருள். தனி வளா செங்கோல் நடாவு தழுவாய அரக அவி - இருளை யொழிப்பதும் வெவ்வியதும் தடையற்றதும் ஒப்பிலாததுமான சூரியனொளிப்போல், மதாரதரங்களை யொழிக்கவல்லதும் அதனால் பிரதாபமயிக்கதும் எங்குநதடையற எம்பெருமான்கட்டளையை நடத்துவதும் அதனால் ஒப்பிலாததுமான விவேகமுங் குலையும்படி, பனி வளா செங்கோல் இருள் வீற்றிருந்தது - வருத்தத்தை வளரச்செய்கிற பெருமையுடைய மோகாதகாரமானது பரவிவிட்டது, இனி - இனிமேல், துனி வளா காதல் துழாயை துழாவு தனை வாடை தடிந்தது - பிரிந்தநிலையில் துன்பமாய் முடிவதான எனது அன்புமிகுதிக்கு விஷயமான எம்பெருமானது இனிமையை நினைப்பூட்டி விரைவையுண்டாக்கிக்கொண்டு நடக்கிற இவ்வுலகத்துப்பொருளை விலக்கி, வளை காப்பவா ஆ - மறாதுமபுறந்தொழாதபடி எனக்குள்ள அடிமைக்குணத்தை நீங்காமற் பாதுகாப்பவா ஆ? வளையென்பது, வாழும்களாக்கு மங்கலவாழ்க்கைக்குரிய அறிகுறியாதலால், அது ஸ்வாபதேசத்தினால், எம்பெருமானது சம்பந்தத்துக்கு அறிகுறியான அடிமையை யுணர்த்தும். எனை ஊழிகள் ஈாவன்வே - காலநீட்டிப்படி என்னை அழிக்கமுயல்கிறது என்றபடி.

வீற்றிருத்தல் - வேறென்றற்கிலலாத சிம்பபுடன் இருத்தல். வாடை என்றது, காமறமாத்திரமாயிற்றது, சிறப்பப்பெயா பொதுப்பொருளை யுணர்த்திற்று. எனை - என்னை யென்பதன் தொகுத்தல், அநேகமென்ற பொருளில், எனை - எதனை யென்பதன் மருஉ.

'என வளை காப்பவா' என்ற பாடத்துக்கு, என - என்னுடைய என்க.

* "பொருவிலாழியொன்றுருட்டியெப்புவனமும்விளக்கு, மிரவின்ன வனிமத்ததுமெதிராதபுன்மலை, பரவைமாரிலமுழுவதும்பரிப்பவனிதப்ப, விரவுவெந்தொழிந்ததுகிலவேருபோன்றுதே" என்பதை இப்பாட்டின் முதலவாக்கியத்தோடு ஒப்பிடுக. இதில் உருவதவணி தோன்றும் (கூட)

நலம்பாராட்டு.

கசு. ஈர்வனவேலுமஞ்சேலுமுயிராமேன்மிளிர்ந்திவையோ
பேர்வனவோவல்லதெய்வநலவேளகணைப்பேரொளியே
சோவனநீலச்சடர்விடுமேனியமமானவிசும்பூர்
தோவனதெய்வமனனீரகண்ணேவிச்செழுங்கயலே.

(இ - ள்.) ஈர்வன வேலும் - (பகையைப்) பிளப்பனவான வேல்கள் போலவும், அம் சேலும் - அழகிய சேலமீன்களபோலவும் உள்ளனவான, இவை—, உயிராமேல் மிளிர்நது - (எனது) உயிரை வசப்படுத்தும்பொருட்டு அதன்மேற் பாய்நது, போவனவோ அல்ல - (அதனைவிட்டு) நீங்குவனவல்ல; தெய்வம் நல வேள் கணை போ ஒளியே சோவன - தெய்வத்தன்மையுடைய அழகிப் பம்மதனது அம்புகளின் சிறந்தஒளியையே தாம் வெளியிடுவன; நீலம் சடர் விடு மேனி அம்மான் விசும்பு ஊர் தோவன - நீலத்தினைத்தினை ஒளியை வீசுகிற திருமேனியையுடைய எம்பெருமானது திருநாடாகிய பரமபதத்தைத் (தனக்குட்படாகத்) தேடுதன்மையன; இ செழுகயல் - கொழுத்த கயலமின்க னென்று சொல்லத்தக்க இவை, தெய்வம் அன்னீர கண்ணே - (மோகிடு பென்னும்) பெண்தெய்வத்தை யொத்த உமது கண்களோ? (எ - று.)

நலம்பாராட்டு - தலைமகள் தலைமகளது நன்மையைக் கொண்டாடுதல். தலைவிண்ணழகுகண்டு வியந்த தலைவன் வாததை இது. 'நாயகனுனவன் தலைமகளோடே கலநது பிரிகிறசமயத்திலே தன்சுபிட்டாலும் தனக்குத் தாரணாததமாகவும் மேல் பிரிந்தால் இவன் நம்மையொழியவுஞ்சிவிக்கவல்ல னென்று அவளொருசிறு படைமைக்காகவும் அவளழகைக் கொண்டாடுகி ஞ்' என்ற நம்பினனாயிடு இவகுஅறியத்தக்கது. பாங்கிபுடன்தலைவியைப்புன ததிடைக்கணமெதிர்ப்புடன்படுத்தலுற்றதலைவன்குறைநயநதுரைத்தலுமாம்.

கூரியநுனியால் எதிரியையழிகும் வேலபோலக் கூர்மையான நோக் கத்தால் தன்னைவருத்ததல தோன்ற 'நாவன வேல்' என்றும், மடப்பழம் பிறழ்ச்சியும் தோன்ற 'அம் சேல்' என்றும், இலக்குத்தப்பாது மாமத்திலே பட்டுவிடாதுதைத்து உயிரைக்கவரும் அம்புபோல் இவையும் உயிரிதலையிலே பட்டு அதனைக் கவராது தவறு வென்பது தோன்ற 'உயிராமேல்மிளிர்நது இவையோ போவனவோவல்ல' என்றும், மனமதனது பஞ்சபாணங்கள் செய்யும் சிறதை நிறவேறுபாடு சூயப்பனதெவிட்டல் அழங்கல் அயர்ச்சி என்னுந் தொழிலக்கையெல்லாம் இவ்விரண்டுந் தாமே செய்வன வென்பது தோன்ற 'தெய்வநலவேள் கணைப் பேரொளியே சோவன' என்றும், தம்மை ஒருகாலஅனுபவித்தவா மீளவொண்ணாத திறத்தில மீளாவுகமா கிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யொப்பன வென்பது தோன்ற 'நீலச்சடர்விடு மேனியம்மான் விசும்பூர்தோவன' என்றும், உலகத்துக்கயன்மீன்களினும் இவ றறிற்குஉள்ள சிறப்புத் தோன்ற 'இச்செழுகயல்' என்றும், இவ்வுலகநடை யைக்கடந்து மேம்பட்டுள்ள உலகங்கண்களோ வென்பது தோன்ற 'தெய்வ மன்னீரகண்ணே' என்றும் கூறினான். 'நாவனவேலு மஞ்சேலும்' என்பதை 'தெய்வநலவேளகணைப் பேரொளியே சோவன' என்பதனோடு இயைத்து, (மனம்தபாணங்கள்), நாவனவேலும் - (பிராணிகளைத்தவறும்பொழுதாகப்) பிளப்பனவோயினும், அஞ்சேலும் - தாம் ஐந்தேயாகிலும், அவற்றின் மிக்க வொளியை இவ்விரண்டுமே கொண்டு ஆசைமுட்டுகின்றன என்று உரைப் பாறும் உளா; இவ்வுரைக்கு, ஏனும் - என்னிலும் என்பதன் மருஉ: அஞ்சு - ஐந்து என்பதன் போலி. இவையோ, ஒ - இரக்கம், வியப்புமாம். போவ னவோ அல்ல, ஒ - தெரிநிலை. எல்லாவுயிரையுந் தவறாது தன்வசப்படுத்தி

யின்பஞ்செய்யும் அழகிய மன்மத னென்பான் 'தெய்வநலவேள்' என்றான். 'விசம்பூர் தோவன்' என்பதற்கு - இந்த லீலாவிபூதியை வசப்படுத்தினது போதாமல் அந்த நிதயவிபூதியையும் வசப்படுத்தத் தேவன் வென்றும், மீளாவுலகத்தில் நிரதிசயவின்பமனுபவிக்கும் நிதயமுத்தராலும் ஆசைப்பட்டி நாடுதற்கு உரியன வென்றும் உரைக்கலாம். 'உயிாமேலமிளிராது' என்றது, அநிததியமாய அழியும் இயலினைதான் உடம்பையே யன்றி நிததியமாய அழியாவியலினைதான் உயிரையும் அழிக்கத்தொடங்கினமையைக் காட்டும். பேர்வனவோ அல்ல - பறிததுமருந்திடுகைக்கேயன்றிப் பறித்துத் திருப்பிக் குத்தவேண்டுமென்றாலும் பறிக்கடபோகின்றனவிலை யென்றபடி.

ஆழ்வாரது ஞானவிளக்கத்தைக் கண்டு கொண்டாடுகிற பாகவதர்வார்த்தை, இதற்கு உள்நுழைபொருள் இப்பாட்டுக்கு வைப்பதேசத்தில் தலைமகன் உயர்வுடையவர்கள். 'ராவனவேலுமஞ்சேலும்' என்றதனால் இவரது ஞானத்தின் கூர்மையும் நீர்மையும் பரசமயத்தவரைத்தோற்கடித்துத் தம் மவரையுட்பயிக்குநதன்மையும், 'உயிாமேலமிளிராது இவைவையோபோவனவோ வல்ல' என்றதனால் இவரதுஞானம் சேதநாயாவரிடத்தும் பூணமான் அருளைத் தவறாமற்கொண்டுள்ளமையும், 'தெய்வநலவேள்களைப்பெரொளியேசோவன்' என்றதனால் பரம்பொருளைநாடுதல் தவறாத நிதயமுத்தரது மனமொழி மெய்களின் விளக்கத்தை இவரதுஞானம் தான்கொண்டுள்ளமையும், 'நீலசகடர்விமேனியம்மான்விசம்பூர்தோவன்' என்றதனால் எம்பெருமானதுபரம்பதத்தையே நாடுநதன்மையது இவரதுஞானம் மென்பதும், 'இசைமுங்கயல்' என்றதனால் இவரதுஞானம் மதஸயம்முதலிய அவதாரங்களில் ஆழந்துள்ளமையும், 'தெய்வமன்னீரகண்ணே' என்றதனால் இவரது இவ்வுலகத்திலிருந்து கொண்டே நிதயசூரிகளையொத்திருந்ததலுபோல இவரது ஞானமும் இவ்வுலகநடையைக் கடந்து மேம்பட்டுள்ள தென்று வியத்தலுந் தோன்றும்.

அன்னீர் - அன் என்னும் உவமவிடைச்சொல்லடியாய் பிறந்த அன்னீர் என்னும் முன்னிலைப்பன்மைக் குறிப்பு வியனாலையும்பெயரின் ஆறாம் வேற்றுமைவிரி, அ - ஆறனுருபு அசையென்றும், குறிப்புப்பெயர்ச்சை விசூதியென்றும் கொள்ளுதலும் ஒன்று 'அந்நீர்' என்றபாடததுக்கு அப்படிப்பட்ட தன்மையுடையன வென்க. (கசு)

தலைமகன்கருத்தறிந்த தோழி அவனைநோக்கி யுரைத்தல்.

கரு. கயலோநுமகண் களென நுகன்று வினவினிறநீ
ரயலோரநியி லுமீதென்னவாரததை கடலகவாந்த [மொடும்
புயலோடுலாங்கொண்ட ஸ்வண்ண னபுனவேங்கடத்தெம்
பயலோவினீர்கொலலைகாக்கின நநாளுமபலபலவே.

(இ - ள்.) கன்று வினவி - யானே (இங்குவரக்கண்டதுண்டோ? என்று) கேட்கத்தொடங்கி, கயலோ நும கண்கள் என்று நிதநீர் - உங்கன்கண்கள் கயலமீன்கள்தாமோ? என்று (எங்கன்கண்களைக்) கொண்டாடி நீங்காதுநின் நீர்; அயலோ அறியிலும் ஈது என்ன வாரததை - அயலா அநிதநாலும் இது என்ன பொருநதாதவாரததை? கடல் கவாந்த புயலோடு உலாம் கொண்டல வண்ணன் - கடலநீரை முழுவதுங் கொள்ளுகொண்டு உண்டதும் மழையோடு மந்தமாகச் சஞ்சரிப்பதுமான காளமேகம்போன்ற சூனிரந்த திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானது, புனம் வேங்கடத்து - (பல)கொலலை களையுடைய திருவேங்கடமலையில, கொலலை காக்கின்ற நாளும் பல் பல் - (நாகங்கள்) கொலலைகாதவருகிற மிகப்பலநாள்களின் லொன்றிலும், எம் மொடும் பயலோ இலீர் - எவகளோடு (நீர்) பாகமுடையீரலலீர், (எ - று.)

பயல என்று பாகமாய், எவகளோடு உமக்குக் கூட்டுப்பயிரிலையே யென்றபடி; ஆதலால், புதியராயவந்தநீர் கூட்டுப்பயிர்பாப்பவாபோல இவரு எழுமூடன் நெடுமபொழுது நிறமல தகா தென்பதாம் பயல - பாகமாதலை **“பாதிபூம் ஸ்மரணம் பள்ளமும் பயலெனல”* என்ற பங்கலநதையாலும் அறிக. ‘பயிலோ இலோ’ என்ற பாடத்துக்கு - பழங்குழுடையிலே ரென்று பொருள்; பயில - முதனிலைத்தொழிற்பெயர் புதியரான நீர் பழகினார் போல இவருநிற்பது தகுதியன்று என்றவாறு களிறுவினவி நுமகண்கள கயலோ வென்று நிற்றீர் - களிறுதேடிவினாவிவந்தநீர் அதுகாணுவிட்டால் அப்பாறப்போவதன்றி எவகளுக்கண்களைக் கொண்டாரிகைக்கும் போகாமல் எவகளருகு நிறமறமும் என்ன சோத்தியுண்டு? என்றபடி. அயலோர் அறியிலும் ஈது என்ன வாரத்தை - இதுகேட்டால் களிறுவினவிவந்தவாக்குக் கண்கொண்டுகாரியமென் னென்று அயலார் நிறைப்பரே யென்று கருதது. அநேகவருஷ்காலமாகத் தினந்தோறும் புன்வகாததுவருகிற நாவுகள் இப்புதுமையை ஒருநாளுக கண்டதில்லை யென்பது தோன்ற, ‘கொல்லுகாக்கின்ற நாளும பலபல’ என்றார்.

மதியுடம்பிககலுற்ற தலைமகள் தலைமகளுந் தோழியும் தினைப்புனங் காததிருந்த சமயமநோக்கி அங்கேசென்று தான்பேசுதற்குவிவாஜமாகச் சில வறறை வினாவத்தொடங்கித் தலைமகளது நோக்கத்தில் ஈடுபட்டு அவர்கண்ணழகைக் கொண்டாடித் தனஆற்றமுமையைத் தெரிவிக்க, அவர்கருததைக் குறிப்பாலறிந்த தோழி கேட்பாக்கு அவனது ஆசையை மறப்பதாகத் தோன்றுமாறு பேசித் தலையினது ஆற்றமுமையையுங் குறிப்பால உணர்த்துகிறார். ‘கயலோ நுமகண்க ளென்று களிறுவினவிநிறீர்’ என்ற தனால் எவகளுக்கண்களையே வினவாது நீர் களிறுமையும் வினவலாமோ? என்றும், ‘அயலோர் அறியிலும் ஈது என்ன வாரத்தை’ என்றதனால் மெய்க்காத லுடைய பிறர் கேட்டால் இவ்வாரத்தை கொண்டாடத்தக்கதன் மென்றும், மறைமயோரை ‘அயலோர்’ என்றதனால் காங்கு உமக்கு உரியோ மென்றும், நீர் எவகளுக்கு உரியீ ரென்றும், ‘ஈதென்னவாரத்தை’ என்றதனால் இவ்வாரத்தை வெகுஅழகிய தென்றும், ‘கொல்லுகாக்கின்றநாளும பலபல’ என்றதனால் உமது வருகையை யெதிராபாதது நாவுகள் கொல்லுகாததலென்று ஒருவிவாஜமவைத்து நெடுநாளாகக்காததிருக்க நீர் இதுகாறும் வந்திலிரே யென்றும், ‘பயலோ இலோ’ என்றதனால் நெடுநாளபழகினாலும் கண்டறியாதனபோல என்றும்புதியனவாயுள்ள உமது அழகுடைமைமுதலியன என்றவ கூறித் தோழி தலைமகனது காதலைக் குறிப்பித்தபடி.

ஆழ்வாரது ஞானவிளக்கத்தைக் கொண்டாடுகிற நிலையிலே இந்நிரிய நிகிரகமுதலிய உபாயாநதரவகளிலும் நாட்டமுடையார்போலத் தோற்ற விருந்த பாகவதரை நோக்கி ஆழ்வாரருகிலுள்ள அன்பர்கள் அவர்களுருந்தைச் சோதிக்கும்பொருட்டுக் கூறும் வாரத்தை, இத்தற்குள்ளுறைபொருள். ‘கயலோ நுமகண்க ளென்று’ என்றதனால் ஆழ்வாரது ஞானத்தைக் கொண்டாடுதலும், ‘களிறுவினவி’ என்றதனால் இவ்வுலகத்துப்பொருள்களாகிய காடுகளிலே ஓங்கித் தமது இந்நிரியமாகிய மதயானையைத் தமது அறிவாகிய தோட்டியால் வசப்படுத்தத்தொடங்குதலும், ‘நிறீர்’ என்றதனால் ஆழ்வாரது ஞானத்தினிடத்திலுள்ள ஈடுபாட்டால் இதனைவிட்டு வெளிச்செல்லமாட்டாமையுந் தோன்றும். ‘அயலோர் அறியிலும்’ - ஆழ்வாரது ஞானத்தில் ஈடுபாதுத் தமஞானத்தாலே இந்நிரியநிகிரகம் பண்ணத்தொடங்குவார் (அறியத்தகாத மறைபொருளான இதனை) அறிந்தாலும், ஈது என்ன வாரத்தை - உபாயாநதரவகளைப்பற்றாத பிரபந்தரான ஆழ்வாரது ஞானத்தைக்

கொண்டாடுதலும், இந்நிரியங்களைத் தமதுமுயற்சியால் அடக்கத்தொடங்கி உபாயாதரத்திறப்பற்றுகையும் என்னும் இரண்டும் ஒருததாக்ருப் பொருத்த மல்ல வென்று நினைப்பரே யென்றபடி. கடலகவாந்தபயலோரிலாங்கொண்டலவண்ணன் - குணபூர்த்தியாலும் பக்தப்பாதயிலலாமற் கைமமாறுகரு தாது உதவுதலாலும் எல்லாவுயிர்களுக்கும் இன்றியமையாமையாலும் அழகியவடிவத்தாலும் மெகம்போன்ற எம்பெருமானது, புனவேங்கடத்து அடியவாக்கெளியன யெழுந்தருளியிருக்குந் திருப்பதியான திருமலையாகிய போகஸ்தாந்ததில், எம்மொடும் பயலோ இலர் - (வேறுஉபாயந்தேடாது பிரபந்ரான்) எங்குளோர் (உபாயாதரங்களுக்கும் நாட்டமுடைய உங்களுக்கு) ஓகக இன்பமறுகாதல இலலை யென்றபடி. கொலை காக்கின்ற நானும் பலபல - இந்தப்போகஸ்தாந்ததைப் பலநாளாக நாங்கள் பாதுகாத்துக் கொண்டு அவ்வக்காலத்துக்குத்தக்கபடி இடையறாத இன்பம் நுகரத்துவருகிறோம் என்றபடி. 'கொலைகாக்கின்ற' என்றதனால், பிரபந்ருடைய சோக்கையே இந்தப்போகஸ்தாந்தத்துக்குப் பாதுகாவ லென்றவாறு.

'இயற்கையிலேகலந்துபிரிந்த தலைமகள், இரண்டாகுட்டத்துக்காகப் புனத்திலேவந்து கிட்டக்கடவதாகக் குறிவரவிட்டுப்போயக் காலாதிகரம் பிறந்து பின்பு அங்கேசென்று கிட்டினவள், இவர்களைக்கண்டு கலங்கி அங்கத்தபாஷ்ணம்பண்ண, அவர்களும அததைக்கொண்டு, இவாவருவதாகப் போனபடிக்கும் வாத்தடிக்கும் இப்போது ஆற்றாமைதோற்றப் பேசுகிற பேச்சுக்கும் ஒருசோத்திகண்டிலோ மென்று சிந்தித்துக்கொண்டாடுகிறார்களா. இவள்தான் வீரனாகையாலே, என்றும் ஆணவேட்டைக்குப்போயடழக்கத்தாலே, ஆணவேட்டையை விளங்குகொண்டு செலலக்கடவதாக நீள்ககிறாள் பிடியையிழந்ததொரு கன்று தன்ஆற்றாமையாலே அம்னைப்பட்டுத்திரியுமாபோலே இவர்களைப்பிழந்து தான் ஆற்றாமையோடே திரிகிற படியை அறியாதேசத்தாலே ஆவிஷ்ககிகிறாள்' என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளைவியாகியபாடம் அறிபத்தக்கது

கயலோ, ஓ - வின. உலாம் - உலாவும் என்பதன் விகாரம் பயலோ, ஓ - தெரிநிலை. (கரு)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி பாங்கியைநோக்கி இருளவியந்துரைத்தல்

கசு பலபலவூழிகளாயிடுமன்றியோநாழிகையைப்
பலபலகூறிட்டகூறியிடுந் தண்ணனவிண்ணனையாய்
பலபலநாள நபாகூடிவிரீங்கிலுமயாமெலிதும்
பலபலசூழ வுடைத்தமமவாழியிப்பாயிருளே.

(இ - ள்.) கண்ணன் வினை அனையாய - கண்ணபிரானது பரம்பதம் போல மிகப்பிரியமானவனோ பலபல ஊழிகள் ஆயிற்ம் - (தலைவரைப்பிரிந்தநிலையில் இருட்பொழுது) மிகப்பலகற்பங்களாகாநிற்கும், அ - நி - அது வலீலாமல, ஓ நாழிகையை பலபல கூறு இட்ட கூறு ஆயிற்ம் - (தலைவரைக்கூடியநிலையில் இந்தப்பொழுதுதானே) ஒருநாழிகையைப் பலபலபகுப்புகளாககிய கூறுகளில் ஒன்றாகாநிற்கும், பலபலநாள அன்பாகூடினும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும் - பலபலநாள காதலாகூடிநின்றாலும் (காலம் மிகச்சுருங்குதலால்) யாம் வருந்துகிறோம், பலபலநாள காதலா நீங்கிநின்றாலும் (காலம்மிகவளாதலால்) யாம் மிகவருந்துகிறோம், (ஆதலால்), இபாய இருள் - இந்தப் பரந்த இருட்பொழுது, பலபல சூழல் உடைத்து - சிறுமைக்கும் பலஉபாயமுடையதாய்ப் பெருமைக்கும் பலஉபாயமுடையதாயிராநின்றது, அமம வாழி - (எத்தனிலையிலும் வருத்தகிற இவ்விருட்பொழுது) அந்தோ வாழாதிரிக! (எ - று.)

கலாதுபிரிந்ததலைமகனது பிரிவை ஆறறாத தலைமகள் அவனில்லாமல் இரவுகழித்தமகரியதாயிருக்கிறபடியைத் தோழிக்குச் சொன்னது இது புணராதநிலைமகன் கிழைப்பததானதலை கண்டு தலைமகள் தோழியைநோக்கிக்கூறுகிறவியாஜத்தால் தனக்குண்டான பிரிவாற்றாமையை அவனுக்கு உணர்த்துகிறு னெனக் கொள்வா இதனால், என்றும் பிரிதலில்லாத கலவியிலே தனக்குக்கருந்த தென்னுமிடந் தோற்றம். அன்றி, புணர்ச்சிநிகழாதபின் அநநிகழ்ச்சியின் தன்மையை வினாவிய பாங்கிக்குத் தலைவி 'பிரியிற் காலம் நெடுகுதலபோல கூடிற் காலம் குறுகுமபடி. என்னே!' என்று கலவிநிலையிற் காலங் கழிவதுதெரியாதுகழிந்த இன்பச்சிறப்பைக் கூறின ளாகவுமாம் இதனைத் தோழிவாத்தையென்னவும் இடமுண்டென்பா. ***“கொடியா கொடுமையிற் றுகுகொடிய இநநாள, நெடிய கழியு மிரா”** என்ற திருக்குறளையும், **“காதலரொடு நாம் இன்புற முன்னாகளில் சூறிய வாய், அவாபிரிவாற்றேமாகின்ற இநநாள்களிலே நெடியவாய்ச் செலகின்ற கங்குலங்கள்”** என்ற அதன் உரையையும் இங்கு அறிக.

பலபலவழிகள் - பலஅவாந்தரகலப்பதையுடைத்தான மகாகலபங்கள். நாழிகையைப் பலபலகூறியதில் - கலை காஷ்டை நிமிஷம் முதலியவற்றால் இனிக் கூறிடவொண்ண தென்னுமபடி பங்கிடுதல் **“கூடினும் பலபலஊழி கள் ஓநாழிகையைப் பலபலகூறிட்ட கூறியிடம், அன்றி, நீங்கினும் ஓநாழிகையைப் பலபலகூறிட்ட கூறு பலபலவழிகளாயிடம் என்ற வேறொரு அருமபத்தாக்கியும் அறியத்தக்கது அன்பா - பிரிந்தநிலையிலும் அன்புடையா ரென்னுமபடி யிருந்தது, கூடியநிலையில் தலைமகள் காட்டிய அன்பெனக். ‘அன்பா என்று, பிரிந்ததுநிதிநுககப்போகாமையைச் சொல்லுகிறது’** என்பது, அப்பிள்ளையுரை. **‘அம்ம’** என்றதனால், வியப்பும வருத்தமுந் தோன்றும் வாழி - மிக்கவெறுப்பினால் வைதபடி, எதிர்மறையிலக்கணை.

பாகவதரைக் கூடிய நிலையில் அநிஅறபழம் அவாகளைப் பிரிந்த நிலையில் அநிமகத்தும் ஆகிற காலத்தினால் இருவகையிலும் தாமபடுகிற தளாச்சியை ஆழ்வார்தம்மது அப்பாகருக் கூறுதல், உளநுறைப்பொருள். **‘இப்பாயிருள்’** என்றதனால், மோகாந்தகாரத்தைச்செய்வதான கால மென்றபடி. கண்ணன்விண்ணையாய் - காலபரிணாமியல்லாத பரமபதம்போ ஓள்ளி நீங்க னெனக்கொண்டாடியபடி **‘அம்மவாழி’** என்றது, தாமநினைத்தவடிவுகொள்ள வல்லகாலத்திந்தன்மையை வியந்து நொந்தபடி. மறறவை, வெளிப்படை.

நாழிகை - நாடிகா என்னும் வடமொழியின் திரிபு. நீங்கில் ஊழியாயிடம், கூடில் நாழிகைக்கூறியிடம் என்று மாறிச்சென்றியைதலால், **வழிநினைப்போருக்கோள், மொழிமாற்றநிரனிறை, மயக்கநிரனிறை யென்பதும்** இது மெலிதும், **‘தும்’** விருதி - காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. சூழல் - சூழ்ச்சி, வீரஞ். அம்ம - இடைச்சொல் பாயிருள் - வினைத்தொகை.

தலைவி கட்டைநோக்கித் தேர்வழிதூர லென்றல்.

கள. இருளவிநிந்தாலன்னமநீர்த்திறைகொண்வொழியிரோ
விருளபிரிந்தாரன்பாதோவழி தூரலரவணைமே
விருளவிநிலக்கருஞாயிறுகடாகாலவதுபோ
விருளவிநிசோதிப்பெருமானுறையுமெறிகடலே.

(இ - ள்.) இருள் விரி - இருளை வெளியுமிழுகிற, லீமம் - லீரத்தினம் போன்ற, கரு - கருமைகிறமுடைய, ஞாயிறு - சூரியமண்டலமொன்று, கடா காலவது போல - ஒளிவீசுவதுபோல, இருள் விரி சோதி பெருமான் - கரு

மைநிறம் மிக்க ஒளியையுடைய திருமால், அர அணை மேல - ஆதிசேஷ னாகியசயநதின்மேல, உறையும்-நிததியவாசஞ்செய்யப்பெற்ற, எறி கடலே- அலை வீசுகிற கடலே! வாழி - வாழ்ந்திருக்க, இருள் விரிந்தால் அன்ன - இருள் பரம்பிறைப்போன்ற, மாநீர திரை கொண்டு - கறுத்த நீரையுடைய அலைகளால், இருள் பிரிந்ததா அன்பா தோ வழி தூரல் - இருளிலே பிரிந்துசென்ற தலைவரது தோ சென்ற வழியை அழியாதொழிவையாக, (எ - று.)

களவினால் தலைமக்கோப புணர்தலின்ற தலைமகள் அதனால் ஊரெவரும் பழிபரவுதலை அறிந்து அப்பழிதூறதல்அடங்குமாறு அவளைச் சிலநாள பிரிந்திருக்கக்கருதி அதனைத் தலைமக்களுக்குக் கூறாமல் தான்பிரிதலை அவள் அறிந்தால் வருந்துவ னென்று அவளறியாதபடியும் ஊராராஅறியாதபடியும் அவளமுகங்காண்கின்றபொழுது தான் போகமாட்டாமையாலும் இருளிலே பிரிந்து செல்ல, பின்பு அப்பிரிவையறிந்து ஆறறுதுவருந்தகின்ற தலைமகள், அவனதுதோசக்கரமசென்றசுவட்டை நோக்கி அவள்மீண்டிருமுள்ளும் அதனையே தனதுஉயிராகுப பற்றுக்கோடாகப் பாவித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அவனும் பிரிந்திருந்து இரங்குபிடம் கடற்கரையாகிய நெய்தலநீலமாதலாலே, அததோக்காதசுவட்டைக் கடலிலே அலை வீசிவந்து அழிக்கப்புக, அழித்திடாதே யென்று அதனை வண்டுகி வேண்டியது இது இதுதனை, திருக்கோவையாரில் 'தோவழிநோக்கிக் கடலொழிகூறல்' என்றும், தனிகைப்பராணததில் 'ஆறறுவதெனத் தேராதநிசுப் போற்றல்' என்றும் கூறப்படும் * "உள்ளமுருகி யுரோமஞ்சிலிப்ப வுடையவனாட், கொள்ளுமவரி லொகூட்டந் தந்தான் குணிகும புலியூர், வானும் பரிசு சென்றார் வியன்றோவழி தூரல் கண்டாய், புளரூந் திரையும் பொரச சங்க மாக்கும் பொருகடலே" என்ற திருக்கோவையாரையும், "மீன்தோய துறைவா மீளும்ளவும், மான்றோ வழியை யழியே லென்றது" என்ற அதன்கொளுவைவும், 'இனி அவாவருகின்ற ரல்லா, எமஉயிராகுப பற்றுக்கோடு இனி இதுவே இதுனை நீ அழியாதொழிவாய் என அவன்சென்ற தோவழி நோக்கிக் கடலொழிகூறுநிறமல்' என்ற அதனூரையையும் காண்க.

மாநீர - மிக்கநீ ரென்றமாம் இருள்பிரிந்ததா அன்பா - உடன்சென்ற அயோத்திகரத்தசுசன்வள்ள அறியவொண்ணாதடி இராமபிரான் இரவிலே தேரேறிச்சென்றறபோலச் சென்றச் சொக, அதற்கும் இதற்கு முள்ளாவாசி, தோக்காலவழிபைமறைத்துப்போகாமல் தெரியும்படி போதல். முன்றும்அடி - எம்பெருமானது திருமேனியின் மிக்கஒளியும் கரியதிருநிறமும் பற்றி வந்த அபுதோபமை. இலபொருளுவமை கூறியதனால், உலகத்தினுள்ளபொருள்களுள் ஒன்றும் இப்பருஷோத்தமனுக்கு ஒப்பாகா தென்று உணரப்படும் † "ஓங்குநாயிறு, அந்தமில்லாக் கதிப்பரப்பி யலாந்ததொககு மமமான" என்பா பின்பும், ‡ "கருநாயிறுபோலவவா," § "கண்டாமரை போற் கருநாயிறென" என்பா கம்பரும். வாழி - தோவழிதூராமல் தனக்குஉதவும்பொருட்டு வாழத்தினை பின்இரண்பிஅடிகளால், உனதுதலைவனான பெருமான எப்பொழுதும் உன்னிடத்துப்பிரியாது வாசமபண்ணுதலால் பிரிவுத்தயரறியாது களித்துக்கிளாந்துள்ளாய் நீ யென்றபடி. இருள்விரி, நீலம், கரு என்ற மூன்றையும் ஒருபொருட்பன்மொழியாக்க கொள்ளலுமாம் கருநாயிறு நீலசுகடா காலவதுபோல என இயைத்தலுமாம். வாக்கியத்தினைடையில் 'வாழியரோ' என்றது, திரைக்கடலாகையாலே காரியஞ்சொல்

* திருக்கோவையார் - கஅரு.

† திருவாய்மொழி - எழுபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - எ.

‡ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - கடிமணப்படலம் - ச.

§ " ஆரணியகாண்டம்-சரபங்காபிதப்பரீங்குபடலம்-உச

ஹமளவுகுகளாதே அழிகுமபடியைக் கண்டு நடுவிலே சரணமபுக்கவாறு. திரைகொணரி - அலைகளைக் கைகளாகக் கருதியபடி. பகலிற் பிரிந்துசென்றாராகில அவா ஆற்றாமையால் தளாந்துசெலுமநிலையைக் கருதியாயினும் உயிதரிக்கலாம், அங்ஙனமிலலாதபடி இருளிற் செலுகையால், இததோக் காதசுவட்டையனறி வேறு தஞ்சம் இல்லை யென்றாள். இருள்பிரிந்தாரா என்ற, சோதற்கு உரிய காலத்திலே பிரிந்துபோனமையைக் கூறியதுமாம். 'பகலு பிரிந்துபோனாராகில ஆற்றாமையாலே நடக்கமாட்டாதொழிகிறபடியையும், அவாமுகத்திலுண்டான குளித்தியையும் ஸமிதத்தையுங் கண்டு தரித்திருக்கலாயதது, அவாதாமும் பகலுபோகிலு இவ்வகைகண்டுவைத்துக் காலநடைதாராதென்னுமபடி இருளிலே போனா. எங்ஙனும் போனருந் சேருங்காலத்திலே போனா பதாதததாசங்ஙனாலே ஆறியிருக்கவொண லாத காலத்திலே போனா ஸம்போககாலத்திலே போனா. நான்செய்ய வேண்டுவதுள்ளொன்றகேட்க, தோ வழி தூரல - உள்ளதெல்லாதையுங் கொடுத்தது உஞ்சவ் நத்திபுண்ணி ஜீவிப்பாரைப்போலே அவரைப்போகவிட்டு வழியைப்பாதகுக்கிடந்தோம் இததைபழியாதேகொள் என்கிறாள்' என்ற பெரியவாசகான்பின்னாவியாக்கியாரம் அறியத்தக்கது.

அன்பரான பாகவதரைப் பிரிந்து வருந்துகிற நிலையில் அவாகளப்பக்கல மது மனோரதத்தை இடைவிடாதுசெலுத்தி அதனாலேனும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கிற ஆழ்வா அமமனோரதப்போகுகைஇடையிற் குலையாதொழியவேண்டுமென்று ஸமஸாரமாகிற கடலினோக்கிப் பிராரத்தித்துக்கூறுதல், இதற்கு உளனாற்பொருள் ஸமஸாரத்தை 'அலைச்சங்கடல்' என்றது, பலதுன்பங்களை மேலமேலதந்து அகப்பட்டவராமுந்திடுமபடி பரவுதன்மைய தாதலாலும், அளத்தற்கரியபரப்புடைமையாலு மென்க. பின் இரண்டுஅடி - சமுசாரம் எம்பெருமானது லீலாவிபுத்தி யென்பதைக் குறிக்கும், எம்பெருமானடியாராகள்பக்கல் ஈடுபட்ட தமக்குத் தீங்குசெய்திடாமைப்பொருட்டு, சமுசாரத்துக்கு உள்ள பகவத்சம்பந்தத்தை யெடுத்ததுகாட்டி உறவுகொண்டாடியபடி இருள்விரிந்தாலன்ன மாரீரத் திரைகொணரி - மோகாந்தகாரப்பெருக்கை உணர்புண்ணுகிற பலசமுசாரக்கவலைகளாகிற அலைகளால், இருள்பிரிந்தாரா அன்பா தோவழி தூரல - இருந்தருமாளுலமான இவ்வுலகத்திலே எம்மைவிட்டுப்பிரிந்துசென்ற ஆபதபந்துக்களான பாகவதவிஷயத்தில் யான்செலுத்துகிற மனோரதநெறியைக் குலைத்திடாதே என்று வேண்டியபடி வாழி - தமக்கு இததீங்குசெய்யாமல் உதவுமபொருட்டு வாழத்தினா. பின் புள்ளாரும் மனோரதத்தை ***"உள்ளமான தோ"** என்பது காண்க.

வாழியரோ - கீழ் இரண்டாமபாசரத்திற் காண்க தூரல - எதிமறையேவெலொருமை பெருமான் - பெருமையைபுடையவன்.

இப்பாட்டில் அடிதோறும் எதுகையில் 'இருள்' என்ற ஒருசொல்லே வந்தது, யமக்கமாகது, பொருளாவேறுபாடு இன்மையால் முன்பின்பாடல்களுக்கும் இதுகொள்க. (கள்)

கார்காலங்கண்டழிந்த தலைவியின் ஆற்றமை கண்டு பாங்கி இரங்கல்.

கஅ. கடலகொண்டெழுந்ததுவானமவவானததையனறிசென்று, கடலகொண்டொழிந்தவதனாலிதுகண்ணனமன்னுமவிண்ணுங், கடலகொண்டெழுந்தவககாலங்கொலோபுயறகாலங்கொலோ, கடலகொண்டகண்ணன்ரருவிசெய்யாநிறகுங்காரிகையே.

(இ - ள்.) வானம கடல கொண்டு எழுந்தது - ஆகாயம் கடலைக்கவர்துகொண்டு கிளம்பிய தென்னலாம்; அன்றி - அல்லாமல், கடல அ வானத்தை சென்று கொண்டு ஒழிந்த அதனால் - அக்கடலதான் ஆகாயத்தைப் போய்க் கவர்துகொண்டிட்ட தென்னலாம்படியாயுள்ளதனால், இது - இரநிலை, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் கடல கொண்டு எழுந்த அ காலம் கொல ஓ - திருமாலின் து உடைமையான மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் பிரளயசமுத்திரம் தன்னுள் ஆக்கிக்கொண்டு மேற்கிளர்ந்த அநக்கம்பாந்தகாலந்தானோ? புயல காலம் கொல ஓ - (அன்றி) மழைக்காலந்தானோ? (இக்காலத்து), காரிகை - அழகுமயமான இவா, கடல கொண்ட கணநீர் அருவி செய்யா நிறகும் - கடலளவினதான் கண்ணீர்வெள்ளத்தைச் சொரிந்தநிறகுள, (எ-று.)

காக்காலத்திலேயிண்பெருவே னென்று காலவருதித்துப்பிரிந்துசென்ற தலைமகள் அக்காலமவருதும் தான்வாராததால், காலத்தைநோக்கித் தலைமகள் ஆற்றாது வருந்த, அதுகண்டு பாங்கி இரங்கிக்கூறியது இது கீழ் ஏழாம்பாட்டைப்போல இதனையும் காலமயக்குத்துறை யென்னலா மென்பது, அப்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை நம்பிள்ளை இவாகா கொள்கை, வான்வ கடலைக்கொண்டதோ கடல வானத்தைக்கொண்டதோ என்றுவிகற்பிக்கலாம்படியுள்ள இது, எல்லாப்பொருள்களையும் முடிக்கவந்த பிராயகாலமோ? நமமை முடித்தற்காகவே வந்த காக்காலமோ? என்று இருவன்கயிலும் அதனது வருத்தத்தருந்தன்மையையே சூறித்தலால், தலைவியை ஆற்றாதற்கு உறுப்பான காலமயக் கென்றல இனிபதன் மென்பது, வாதிசேசரிஅழகியமணவாளசீயாகருத்து. அதுவே இவருக்கு கொள்ளப்பட்டது, பரகாலஸவாயிக்கு இரண்டிவகையும் திருவுள்ளம்

‘கடல்கொண்ட’ என்றது, கண்ணிருக்கு அடைமொழி, கண்ணுக்கு அடைமொழியாகக் கிள், கடல்போன்ற கண்ணென்ப பொருளபரிம கொண்ட - உவமவுருபு, பரப்பில் உவமை: கடலைவெற்றிகொண்ட கண்ணெனலாமாம் ‘காரிகைக்கு’ என்ற பாடத்துக்கு - இவாதுகண்ணீர் அருவிசெய்யா நின்றது என உருமயக்கமாக்கி யுரைக்க காரிகை - அழகு, உடையவருக்கு, ஆகுபெயர்.

சோதற்குரியகாலத்தில எம்பெருமானை அல்லது பாகவதரைச் சேர்ப்பெருது பிரிந்துவருந்துகிற ஆழ்வாரது ஆற்றாமைகளைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத அன்பாகா வாதத்தை, இதற்கு உளருறைப்பொருள். வானம் கடல கொண்டு எழுந்தது - பரமாகாசமானது மைஸாரஸாகரத்தை உண்டொட்டத தென்னுமபடியும், அன்றி - அல்லாமல், கடல அ வானத்தை சென்று கொண்டு ஒழிந்த அதனால் - மைஸாரஸாகரத்தான் பரமாகாசத்தோடு ஒன்றுமைப்பட்டதென்னலாம்படியும் உள்ளதனால், இது, கண்ணன்மண்ணுமவிண்ணும் கடல கொண்டு எழுந்த அ காலம் கொல ஓ - எம்பெருமானது லீலாவிழிதியும் நியவியூதியு மாகிய இரண்டையும் ஒழிக்கும்படியான ஒருகாலம் வந்திட்டதோ? அல்லது, புயல காலம் கொல ஓ - இவருக்கு விரைவைஉண்டாக்கி ஆற்றாமைகளைச் செய்கிற காலவிசேஷமோ? காரிகை கடல கொண்ட கணநீர் அருவி செய்யாநிறகும் - (பிரிவாற்றாமைமயால்) இவரது எல்லையிலாத ஞானம் கலக்கமடைகின்றது என்று பொருள் கணிக்கொள்க. இவரது தளாச்சியை நோக்கித் தமக்கு உண்டான மனக்கலக்கத்தால், இவரது பிரிவாற்றாமைக்காலத்தை, அழிவிலலாத நியவியூதியையுமுட்பட எல்லாப்பொருளையும் அழிக்குவகாலமாகச் சங்கித்தன் ரெங்க

செய்யா நிறகும் என்பதை, செய்து நிறகு மென இரண்டுசொல்லாகக் கொள்ளுதல எளியவழி, இதில், ஆநின்று என்னும் நிகழ்காலஇடைநிலை விகா

ரபப்ட்ட தென்றலும் ஒன்று அன்றி - எதிமறைக்குறிப்புவினையெச்சம்; இனி, உடன்பாட்டுத்தெரிநிலைவினையெச்சமாக, கோபித்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் அன்றுதல - கோபித்தலாதலை *‘அன்றிய வாணன்’ என்னு மிடத்துவ காணக். நீரை நிக்சேஷமாக வானம் பருகிக்கொண்டுபோகக் கண்டு அததைச சீறித் தொடராததுசென்று கடலானது மீட்டுக்கொண்டது அவ வாகாசத்தை’ என்ற அடபிளையுரையைக் காண்க. கீழ் ஏழாமபாட்டில் ‘எருதுகள் போசெயகின்றன காண இது’ என்று வேறொன்றுகூறிக் கால ததை மறைத்தாற்போல, இங்கு ‘கடலுக்கும் வானத்துக்கும் நடப்ப தொரு பெரும்போகாண இது’ என்று தோழி காலத்தைமறைத்து உரை தத்தாகக் கொள்ளுதல, காலமயக்கென்பாருதது, இவாக்கு, ஈற்றடி - தலைமகளைநோக்கிய விளியாதலுமாம் அப்பொழுது, ‘செய்யாநிற்கும்’ என் பது - பெயரெச்சம். அவவுரைக்கு, நான்காமடியும் - இது மழைவொள்ள மன்று, உன்கண்ணாவொள்ளமே என்று காலத்தைமறைத்து உரைத்தவாரும்

சேவிலி பழிக்கு இரங்கல்.

கக. காரிகையாநிறைகாப்பவாயாரெனுகார்கொண்டினனே
மாரிகையேறியறையிடுங்காலததுமவாழியரோ
சாரிகைப்புள்ளரநதண்ணநதுழாயிறைகூயருளார
சேரிகையேறும்பழியாயவினைநததெனசினமொழிககே.

(இ - ள்) ‘காரிகையா - மகளிருள், நிறை காப்பவா - (எமமுள்) நிறையை அழியாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ளவல்லவா, யா - யாவா உள னாரா?’ என்று - என்றுகருதிச்செருக்கி, மாரி - மேகங்கள், கா - கொண்டு - கருமைநிறங்கொண்டு, இவனே - இவ்வாறு, கை ஏறி - ஒழுங்காக (வாந்த திவீது) ஏறி நின்று, அறையிடும் காலததும் - அறைகூவுகிறகாலத்திலும், சாரிகை புள்ளா - விரைநதநடையையுடைய கருடப்பறவையையுடைய இவள தலைவா, அம் தண்ணம் துழாய - அழகிய குளிராத (தமது) திருத்தழாயை, கூய இறை அருளா - (இவளை) அழைத்தது (இவளுக்கு) ச சிறிதுவகொடுத்தரு ளுகிறாநிலை, (அகவே), என் சில மொழிக்கு - சிலபேச்சுக்கூடியுடைய என் மகளான இவளுக்கு, சேரி கை ஏறும் பழி ஆய வினைநதது - (அவாபகல கொண்ட காதலதான்) இவ்வாழுமுவதும்பரவுமபழியாயப் பவித்தது, வாழி யரோ - (இவள இததுன்பமீங்கி) வாழந்திடுக, (எ - று.)

காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகள் அக்காசகாலம் வந்தவளவிலும் தாள் வந்து அருளாமையால் ஆற்றாத தலைவிகு நிகழும் பழிகுசு செவிலி அஞ்சிய துறை இது. ‘என்சின்மொழிக்கு’ என்று தனது உடைமையாதல தோன் றக் கூறினமையால், இது, தாயவாாததையேயாம், தோழிவாாததையாகாது. பெரும்பாலும் தாயவாாததை ‘எனமகள்’ என்ற வாய்பாடு தோன்றவும், தோழிவாாததை அவ்வாய்பாட்டுதோன்றாமலும் வரும், இது, இவ்விருவா வாாததைக்கும் எளிதில் வேறுபாடறியத்தக்க நுட்பங்களுள் ஒன்றாம். இத்தன்மை சிறுபாண்மை பிறழதலும் உண்டு இப்பாட்டைத் தாயவாா ததையென்பது மறறையெல்லாவுரைகாராகாது திருவுள்ள மாதலால், அழ கியமணவாளையொருவாமாததிரம் ‘பாங்கு பழிக்கிறங்குள பாசுரம்’ என் றமை கொள்ளப்படவில்லை, அன்றியும், மேகமுழக்கத்தைக்கேட்டுத் தலை மகன் கலங்க, அக்கலக்கத்தைக் கண்டு தேற்றியாற்றுவிக்கவொண்ணாமையால் தோழியுங் கலங்க, இவ்வளவிலே அநநிலையயநிந்த தாயா அவாக்கு க்கு மங்கலவாழ்த்துபாடிக் காப்புஅமைத்தலோடு இங்கனம் இரங்கிக்

* பெரியதிருமொழி - முப்பத்துமூன்றாதிருப்பதிகம் - அ.

கூறின னென்பர். இப்படிப்பட்டதைச் செவிலித்தாயவார்த்தை யென்றலே மரபு, நற்றயவாரத்தையென்றலுமரபன்று தொல்காப்பியத்தில் * “தாயக் கும வரையா நுணாவுடம்படினே” என்ற சூத்திரத்தில் ‘தாயக்கும்’ என்றா, இவட்கு அத்துணைப்பயின்றவாரா என்றமது, அது, நற்றய இல்லறம் நிகழத்தக்கருத்து வேறு உடைமையின், உற்றுநோக்காள் செவிலியே தலையியை உற்றுநோக்கியொழுதுவா னாதலின் இலக்கணமுண்மையின், இலக்கியம் வந்துழிக் காணல்’ என்றும், † “ஆய்பெருநு சிறப்பி னருமறை கிளத்த வின, தாயெனப் படுவோர் செவிலி யாகும்” என்ற சூத்திரத்தில் ‘எனவே, ஈன்றதாயினும் களவீன்கட்சிறந்தாள் இவள்’ என்றா கற்பிதகு இருவரும் ஒப்பாராயினர்; செவிலிசிறந்தமை சான்றோசெய்யுளுட் பலருங் கூறிய வாறு காணல்’ என்றும் கச்சிணாக்கியியா உரைத்தது காண்க

காரிகையா - அழகையே தலைமையாகவுடைய மெலவியலா ரென்ற படி, மகளிராக்கு வடமொழியிலே 'அபலை' என்ற ஒரு பெயர் நிறையா வது - மனத்தில் அடக்கத்தக்கவற்றை வாய்விடாமல் அடக்குதல், "நிறையென்பபடுவது மறைபிறையாமை" என்றதையும், "நிறையென்ற சொ லைப்படுவது - மறைநதொருகாரியம் பிறையாமலொழுகுதல்" என்ற அதனு ரையபுல காணக் இனி, நிறை - நாணம் முதலிய பெண்கைக்குணநிறை வுமாம் யா என்ற வினா, எவருமில்லா எதிர்மறைப்பொருள் குறிக்கும். இனி, 'காரிகையா நிறை காப்பவா யா' என்பதற்கு - மகளிரதுநிறையை அழியாது பாதுகாக்கவல்லா ஆ? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம், தோழி செவிலி முதலியோராலும் அது காததற்கு அரிது என்றபடி. 'கா ரிகையாநிறைகாப்பவா யா' என்றது, உரவாதம். கா - கருமை யெனும் பண்பின் விகாரம். இனி, 'காக்கொண்டு' என்பதற்கு - கோபங்கொண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம், "காறுபுளு சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்" ஆதலால் கா மார்கொண்டு கையேறி என மாற்றி, மேகங்கா மழையைக் கொண்டு அணிந்து ஏறி என்றும் உரைக்கலாம். கையேறுதல் - பட்டையணி வகுத்தாற்போல வரிசைபட்டிக்கிறதல் அறைகூவுதல் - வலியப்போரு க்கு அழைத்தல். முழுகுதலையே, போருக்குகூவுமலையாகக் கற்பித்தது. காற்றுகுஏறமபடி மிகவிரைநதுவருவதான் மேகத்தின் வருகைக்கு உறபத் தலைம்கள் நடந்துவரவல்லனோ வெனில், மிக விரைநத நடையையுடைய கருடனை வாக்காமாகவுடைய உரதலால், இவாகுது எவ்வளவுகாததிலிருந்தா லும் வரவேண்டுமென்றால் முடியாமையிலலை யென்பது தோன்ற, 'சாரிகைப் புள்ளா' என்றது. சாரிகை - வட்டமிட்டநுடையுமாம். துழாய் அருளா - இவளின் பமடையுமாறு கலந்தாராயினும் இவள் ஆறியிருந்து உயரது வாழ்ந்தபொருட்தீத தம் துசம்பந்தம்பெற்ற திருத்தழாயைத்தானும் தருகி ருமில்லை யென்றவாறு. உயரதருளுவீன்கெபோலத் திருத்தழாய் போன வியரையும் மீட்கவல்ல தென்பது தோன்ற, அதனை 'தண்ணந்தழாய்' என விசேடித்தகூறினது. 'கையருளா' என்றதனை, திருத்தழாய்தாராவிடி னும் அன்போடு அழைத்தலதானும் அரிதாயிருத்தது என்றபடி. 'இறை கூ யருளா' என்றதனை காதலராக இதுசெய்யாவிடினும் தலைமையாகவாயினும் இதுசெய்யலாகாதோ? என்பதும் தோன்று மென்பா, இதற்கு, இறை - தலைவா தானேவந்து கொடுக்கப் பிரியமில்லையாயினும் இவளைத் தான் உள்ள வீடத்திலே அழைப்பித்தாயினுந் தரலாமே: அதுவுஞ்செய்கின்றிலா என்பது

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - களவியல் - 2௫.

† ” ” ” 15-16.

† கவிததொகை - நெய்தற்கவி - ககூ

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - எச்

தும் 'கூயருளா' என்பதனால் தோன்றும். அருளா - நமதுகாதல்வென்று சம்பந்தம்பற்றி உளதாகும் அன்பு இல்லாவிடினும் தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்களின்மேலும் கொள்ளும் அருளும் இவள்பக்கல இன்றாவதே' என்க ஊரிற்சிறப்பான்மையன்று, ஊராமுழுவதும் என்பது, 'சேரிகையேறம்' என்றதனால் விளங்குதல். 'சேரிகையேறம்' என்பதற்கு - ஊரார் கையெறிததுக் கூறத்தக்க என்றும் உரைப்பா பழி - இந்நிலையிலும் வந்திலென்றும், இவள் மேலவிழாது ஆசைப்படுகிறாள் என்றும், அவனிடத்தாபிபட்ட இவளுக்கு இவ்வளவுமே வேண்டுகின்றமிக இளமையிலே இவள் இவ்வளவாயினாள் என்றும், இப்படியும் ஒருதுடிப்புண்டோ என்றும் இவை முதலாகப் பல படியாலும் தத்தமக்குத் தோன்றினவாறெல்லாம் பேசுவன் சின்மொழி - 'மிதமாகப்பேசுவன், குளிர்ந்தபேச்சுடையவ ளெனினுமாம். செயல்முழுவதும் அறம்கு சிலசொல்லாத்திரமே மிச்சமாகவுள்ளவ ளென்பாள், 'சின்மொழி' என்று ளென்பா.

எம்பெருமானே அனுபவித்ததற்கு உரிய காலத்தை நோக்கி ஈடுபட்ட ஆழவாகு அப்பெருமான் விரைய அருள்செய்யாது விளம்பிக்க, அதனால் அவர் பரிமபாட்டைக் கண்டு அறிவுடையா கூறுதல், இதற்கு உளருமைப்பொருள்காரிகையாநிறைகாப்பவாயார் என்று-மகளிர் போலப் பரத்திராள் இவரது ஆழியிருக்கும்நிலையை அழியாதுகாத்திடுவா உண்டோ என்று, காரிகொண்டி இன்னே மாரி கைடேறி அமையிடுங்காலத்தும் - பகவானது சொற்புத்தையும் குணமழையையும் நினைப்பூட்டிக்கொண்டு காலம் நோந்து விரைவையுண்டாக்கவும், சாரிகை புள்ளா அம் தன்னம் துழாய் இறைகூய அருளா - அழகிபசிமூதவாகநத்தைட்டைய அல்லது தவறாதபிரமாணமுடைய எம்பெருமான் ஆனைக்கு அருளசெய்தாற்போலே விரையவந்து கம்பீரமான தனது திருமயிற்செய்யாள் இவரை அழைத்து இனிய தனது அருளை இவர்க்குச் சிறிதுஞ்செய்தருளுகிறானிலை, என் சின்மொழிக் கு- சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைக்குஞ் சொல்லமுதலையவரும், எங்களுக்கு விருமபுப்பொருளுமாகிய இவருக்கு, சேரிகை ஏறம் பழியாய் விளைந்தது - (தமதுஅன்பு) உலகத்திலுள்ள சாத்தவிக் ஜநங்க எல்லாம் இரங்கிக்கையெடுத்துக்கூப்பிடுமபடி பழிப்பாய்ப் பரிணமித்தது என்க நிறை - குணபூத்தியுமாம். எம்பெருமான் ரக்ஷகனாயிருக்கையில், எத்தனையிசன்ம வந்தாலும் பொறுத்திராமல் தானே தன்காரியந தலைக்கட்டிக்கொளவதாக விடைதல குற்றத்திற்கிடமாம் என்பது தோன்றும். 'இப்போது இவா பழியென்கிறது, பகவதபராவணயத்தையிறே, அதைப் பின்பைப் பழியென்பானென்னென்னிலை, - அததலையாலே வரக்கண்டிருக்கு மத்தனையொழிய் இததலையாலே பெறப் பரவாததிக்குமிது பழியாயிருக்கும்மே ஆனபின்பு பழியென்னத தட்டலையிறே' என்ற நம்பினையிடு இவரு அறியத்தக்கது எம்பெருமானைப் பிரிந்துள்ள நிலையில் அவன் துசம்பந்தம் பெற்ற பொருள் யாதானுமொன்றிலாவது தரித்திருக்கலாமபடி ஆழவாகு ஆற்றமைமிக்கமை இதில வெளிபாம்.

நிறை - நிறைத்துதல்: தொழிற்பெயர்; ஐ - விருதி. நிறைவென்றபொருளில், முதனிலைத்தொழிற்பெயராம். முந்தினபொருளுக்கு, 'கையேறம்' என்பதில், கை - துழிவழங்குதல், 'கைகூடும்' என்பதிற்போல. காலத்தும், உம் - இழிவுசிறப்பு. சின்மொழி - பண்புத்தொகையன்மொழி. முன்னிரண்டி - தற்குறிப்பேற்றவன். (கக)

வேறி லி ல க் கு .

உ. சின்மொழிநோயோகழிபெருந்தெய்வமிந்நோயினதென்
நின்மொழிகேட்டுமிளந்தெய்வமன்றிதுவேலினனீ

யென்மொழிகேண்மினென்னமனை மீருலகேழுமுண்டான்
சொன்மொழிமாலையநண்ணநதுழாய்கொண்டுகுடடுமினே.

(இ - ள்) சில மொழி நோயோ - சிலசொற்களையுடைய இவளது நோயோ, கழி பெரு தெய்வம் - மிகப்பெரிய தெய்வமான எம்பெருமான விய்யமாக உண்டானது இநோய இனது என்று இல மொழி கேட்கும் இள தெய்வம் அன்று இது - இந்தநோய இப்படிப்பட்ட தென்று வரையறுத்து இல்லாதமொழிகளைப் படைத்துச் சொல்லக் கேட்கத்தக்க சிறுதெய்வத்தின்விய்யமாக வந்ததன்று இது, யேல நீ நில - வெறிபாட்டாளனே! நீ விலகிறபாயாக, என அம்மனையீர் - எனது தாய்மாமர்களே! என் மொழி கேண்மின் - (இவள்தன்மையை உண்மையாகஅறிந்த) என்சுவாந்தையைக் கேளுங்கள், உலகு ஏழும் உண்டான் சொல் மொழி கொண்டு - ஏழல்கங்கையும (பிராயகாலத்தில்) திருவயிறறிற்கொண்டு காததருளிய எம்பெருமானது திருநாமத்தைச் சொல்லுதலிச செய்துகொண்ட, மாலை அம் தண்ணம் துழாய் குட்டியின - (அவளது) மாலையாகவுள்ள அழகிய குளிரந்த திருத்தழாயை (இவளுக்கு) சூட்டுங்கொ, (எ - று)

களவொழுகத்தால் தலைமகனாக கூடிய தலைமகன் பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளும்பொருட்டுப் பொருளதேடிவருதற்காக அவளைப் பிரிந்து சென்று வரவுகுறித்தகாலத்தில் வாராகு நீட்டிகக அநநிலையிற் பிரிவாற்றாதுமிசைவருநிதம் தலைமகனாகச் செவ்வீத்தாயமா எதிர்ப்பட்டு அவளது வடிவுவேறுபாட்டை நோக்கி 'இவள் இவ்வன்ம மெலிதற்குக் காரணம் என்னே?' என்று கவலைப்படிக் கட்டுவிசையைக் குறிக்கேட்க, அவளும் தன்மரபிப்படி ஆராயந்து 'இவளுக்கு முற்க்ககடவுள் ஆவேசித்த தொழியப்பிறிதொன்று மில்லை' என்கூற, அந்தக்கேட செவ்வீத்தாயா உடனே வெறிபாட்டாளனே அழைப்பிதது அவளைக்கொண்டு ஆவெசமாடுவிகக முயல், அதற்குத் தலைமகன் மிகவருந்தாறிக, அசாபயத்தில் அவளது துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தை யறிந்த தோழி வேலையும செவ்வியரையும் நோக்கிச் சிலகூறி வெறிவிலக்குகிற துறை இது ஆறவா திருவாய்மொழியில் "தோப்பாரையாமினி" என்று தொடங்குகிற பெய்ல்கருப்பதித்ததினம் * "திசைக்கிறதே யிவன்னோ யிதுமிக்க பெருந்தெய்வம், இசைப்பினி நீ ரணங்காடு மிளந்தெய்வ மன்றிது, திசைப்பிற்றியே சங்குசக்கரமென்றிவன் கேட்க நீர், இசைக்கிறற்றிராநில நன்றே யிற்பெறுபிது காணம்மனே", "இதுகாணமி என்னமீ ரிககட்டுவீர்சிசொற்கொண்ட நீ, சொதுவாறுஞ்செய்தவகோர் கண்டு மிறைச்செயுந ஓவேன்மிய, மதுவா துழாய்முடி மாயப் பிரான் கழலவாழத்தினு, லதுவே யிவருற்றனோய்க்கு மருமருந தாருமே" என்று அருளிச்செய்தமை அறிக.

சின் மொழி - வாய்விட்டு வாராததெசொல்லவும் மாட்டாத இளமையை யுடையவன், மிதபாஷிணி, மழலைச்சொல் மிழிறுபவன் குளிரந்த மொழியாளுமாம் ஓ - இரககம், நோயினாழிபுகக்கு வருந்நியபடி. பரதேவதையானபகவானுக்கும் கூடாததிரதேவதைகளுக்கும் உள்ள பாவதபம் மாண்புபிரமாணமான வாகி தோன்ற 'கழிபெருந்தெய்வம்', 'இளந்தெய்வம்' என்றது. இன்மொழிகேட்கும் என்று எடுத்தது, இனிப்பொழியைக் கேட்டுப் பயன்கொடுக்கிற [ஸ்தோத்திரப்பிரியமான] என்றும் உரைக்கலாம் 'அாததரகிதமான மொழி கேட்கும் இளந்தெய்வ மன்று இது, தனக்கு இல்லாததை உண்டாகச் சொல்லடபுகால் கேட்கக்கொண்டாறந தெய்வமன்று இது. கைக்கலிக்கொடுத்தது கவ்பாடுவீத்துக்கொள்ளுந தேவதைக ளன்று'

என்பர் பெரியவாசசான்பின்னை முருகக்கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக ஏதிக்கொண்டு நின்று ஆடுதலால், வேல னெனப்பட்டான்; 'வேள்கன்' என்றும் வழங்கும் வேல நில நீ - இவ்வகம் தேவதாரநரசம் பந்தமுடையா புறம் அக மன்றுகாண என்று வெருட்டியபடி 'வேல-
* "கூராராழிவெண்கவிதே" என்று சொல்லுகிறபடியே கையுள் திருவாழியுமாகக் காணவேண்டியிருக்கிறவிடத்தே நீ கையும் வேலுமாக வந்துதோற்றுவதே" என்பது, பெரியவாசசான்பின்னை வியாக்கியாரம். அமமனைமீர்-
உணமைக்காரண முரைக்கப்படுதற்கு உரிமையையும், இவளியலபிறகு ஏற்ற படி நன்மைசெய்யும் வாதசலியத்தையும் உடையவாகனே' என்றபடி 'உலகேழுமுண்டான்' என்றது, லோகஸைரக்ஷணத்தில எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஆதரத்தையும் அற்புத சக்தியையும் குறிக்கும். உலகேழுமுண்டான் சொல் மொழி - இவளநோயைப் பரிகரித்ததற்கு, உலகமுழுவதும் வந்தநோயைப் பரிகரித்தவனது போதானே தக்க தென்றபடி, † "ஒருவகாவே யுலகேழும விழுங்கி யுமிழந்திட்ட, பெருந்தேவன் போசொல்கிறகிவிவளைப் பெறுதிரே" என்பா திருவாய்மொழியிலும், சொல்மொழிகொண்டு துழாய்கூட்டுமின் எனஇயைதலால், முறைநீரன்றைப்பொருள்கோள்; கிரமாலங்காரம். இந்நோயதீர்த்ததற்கு எம்பெருமானது திருநாமம் தக்கமநதிரமும், அவனது பிரசாதமான திருத்துழாய் பசுமருந்தாமா என்க 'கூட்டுமின்' என்றதனால், அந்நரச சஞ்சீவிமூலிகைதான் உட்கொள்ளக்கடவதன்றியே தலைமேற்கொண்டு நன்குமதிக்கக்கடவ தென்றுதோன்றும். வியாதிநதாரக்கு உட்கொண்டதுவ தொரு மருந்தும், மேலிற்புகுவ தொரு மருந்தும் உபயோகித்தல்போல, எம்பெருமானது திருநாமங்களை அவளசெவிவழியே உள்ளேபுகும்படி உச்சரித்துப் புறம்பே அவர்சாததின திருத்துழாய்மாலையைக் கொண்டுவந்து சூட்டுங்கோ என்று பரிகாரங் கூறினார்.

எம்பெருமானது சோக்கையைப் பெருமல வருந்துகிற ஆழ்வாரது துயரத்தைத் தீர்த்ததென்பொருட்டு, அவாபக்கலுள்ள பரிவா லுண்டான கலக்கததால், எம்பெருமான் உபாயநதரங்களை அடையதக்கவனல னென்பதை மறந்து, தேவதாரநரசபஜந்ததாலாவது இவரது ஆற்றுமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ வென்று தொடங்கிய ஞானிகளைக்குறித்தது, ஆழ்வாரதுதன்மையைநிறை அன்பாகள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை, இத்தற்கு உள்ளுறைபொருள். சின்மொழி - இவா பிறநுநன்மைக்காகப் பேசுதலையுறந்த தன்காரியந தலைக்கட்டிக்கொள்ளுநகைக்காக மிககுப்பேச அறியாதவ ரென்றபடி. 'நோய்' என்றது, எம்பெருமானை அனுபவிக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையாகிய பகதியின் மிகுதியா லான ஆற்றுமையை கழிபெருந்தெய்வம் - ஒப்புயாவற மிகச்சிறந்த சாவேசுவரன்விஷய மென்றபடி. இதெய்வத்தக்குக் கழிபெருமை - வேதாதிபிரமானங்களுக்கும் மனமொழிமெய்களுக்கும் எட்டுதற்கு அருமை. நோய் இன்னது என்று கேட்கும் இளந்தெய்வம் அன்று இது - இந்நதஆற்றுமை இத்தன்மைதென்று வரையறுத்தக்கூறும்படி. பொருள் சேராப்பொய்ப்புகழ்கேட்கும் க்ஷுத்திரதேவதைகளுக்குப் பரிகரிக்கத்தக்கதன்று. ஆகையால், வேல நில நீ - தேவதாரந்தர சம்பந்த முடையாரது சோக்கையும், மறந்துபுறந்தொழாமாததான பாகவதர்க்குக் குறிக்கொண்டு விலக்கத்தக்கதாம். 'என்மொழி கேணமின்' என்றதனால், ஆற்றுமைதீர்த்ததற்கு ஆழ்வாரது உபதேசம் மூலமா மென்பது தோன்றும். 'என் அமமனைமீர்' என்றதனால், முதியானமீர் இனையான எமது வாதத்தை உபேக்ஷிக்கலாகது என்றபடி. உலகேழுமுண்டான் சொல்மொழி கொண்டு - காக்குங்கட

* திருவாய்மொழி - ஐம்பத்தொன்பதாநதிருப்பதிகம் - க.

† ,, முப்பத்தாறாநதிருப்பதிகம் - ச.

வுளது நாமோச்சாரணமே சகலரோகசாந்திகரம் என்றதாம் மாலைநதண ணநதுழாய்கூட்டுமீன் - அவனது சம்பநதம் பெற்ற பொருளின் சோக்கை தானும் ஆநநதகரமாய ஆற்றுமைதாக்கும் என்றபடி. 'கூட்டுமீன்' என்ற தலை, பகவத்பிரசாதம் சிரசாவகிக்கத்தக்க தென்றவாறு.

கழிபெரு - ஒருபொருட்பொழி கழி - மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொ ல். னைவம் - வடசொல் இனது - இன்னது என்பதன் தொகுத்தல் இன் மொழி - பண்புத்தொகை அம்மணீமீர் - அம்மணீமாரா என்பதன் வீளி, இதில், மா - பலாபாற்பெயாவிருதி உலகுஏழ - கீழேமும், மேலேமும். மொழி - மொழிதல் முதனிலைதொழிற்பெயா.

வேல்! நில, நீ: உலகேழுமுண்டான்சொல் மொழி, என் அம்மணீமீர்! என்மொழி கேணமீன் மாலைநததுழாய கொண்டு கூட்டுமீன் என்று முறை யேஇயைத்துப் பொருள்கொள்ளவும் அமையும், இத்தற்கு, மொழி - ஏவ லொருமை. (உ0)

ஏறுகோள்கூறி வரைவுகடாதல் ✓

உக. சூட்டுந் நமாலைகடுயனவேநதிவிண்ணோகணனன்

ராட்டியநதூபநதராநிறகவேயங்கோமாயையினு [கூன் லீட்டியவெண்ணெய்தொடுவுண ணப்போநதியிலேற்றுவன் கோட்டிடையாடினை கூததடலாயர்தங்கொம்பினுககே.

(இ-ள்) அங்கு - அவவிடத்தில் [நிதயவிபூதிபாகிய பரமபதத்தில்], விண்ணோகா - நிதயஞ்ரிக்கா, ஈல நீர் ஆட்டி - பரிசுத்தமானதீரத்தத்தால் (உனக்குத்) திருமஞ்சனஞ்செய்து, தூயன சூட்டுந் நல மாலைகா ஏந்தி - பரிசு ததமானவையாய (உனக்கு) சூட்டுதற்குத்தக்க அழகியமாலைகளைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டுநின்று, அம் தூபம் தராநிறக - அழகியதூபத்தைச் சமர்ப்பித்துக்கொண்டுநிறக, ஓர் மாயையினு - (உனது) ஒப்பிலலாத மாயையொன்றினு, ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடு உண்ண போந்து - (நுக்குத் திருவாய் பபாடியிலுள்ளா நாள்தோறும் கடைந்து) சேர்த்த வெண்ணெயை எடுத்து அமுதுசெய்ய விரும்புவாது, அடல் ஆயாதம் கொம்பினுக்கு - வலிமையையுடைய இடையரது குலத்திற் பிறந்த பூங்கொம்புபோன்ற மகளான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, இயில ஏறு வல் கூன் கோட்டிடை கூத்து ஆடினை - முசுப்பையுடைய ஏழெருதுகளின் வலிய வளைந்த கொம்புகளின் நடுவிலே கூத்தாடியிருளாய், (எ - று)

'ஈனடுகூறுவானுதலுக்கின்றது முலலைத்தினை யாகலின், அநதமுலலைத்தினைக்கு மரபாவது - ஓரிடத்து ஒருபெண பிறந்தால் அப்பெண்ணைப் பெற்றவா தம்தொழுவில் அன்றுபிறந்த சேங்கன்றுள்ளவெல்லாம் தன்னூட்டியாகவிட்டு வளர்த்து அப்பரிசினால் வளரந்த ஏறதைத் தழுவினு நெருவனுக்கு அப்பெண்ணைக் கொடுத்தல் மரபென்ப' என்ற திருக்கோவையாருரை இங்கு அறிபததக்கது. முலலைத்தத்துத் தலைமக்கை களவொழுக்கத்தாற் கூடிநின்ற தலைமக்கை நோக்கித் தோழி 'இனி நீ இவள்குலத்துக்கு உரிய மரபின்படி வெளிப்படையாக விரைந்து வந்து ஏறதழுவி இவளை மணந்துகொள்வாயாக' என்று வற்புறுத்திக்கூறுதல், இத்துறையின் இலக்கணம் முன்பு நப்பின்னையை வரைதற்பொருட்டு நீ ஏறதழுவினு யென இது கூறியதலை, தோழி தலைவனை 'இப்பொழுது ஏறதழுவி இவளை வரைந்து கொள்வாயாக' எனக் குறிப்பால் ஏறுகோள்கூறி வரைவுகடாயினவாறு. இதினைத் தலைமக்கள்கூறற்குவுக கொள்ளலாம். இனி, அடலாயாதம் கொம்பினுக்கு என்பதற்கு - இந் த முலலைத்தினைத் தலைமக்களுக்கு எனப் பொருள்கொண

டால, தலைமகளை வரைந்துகொள்ளுதற்பொருட்டுத் தலைமகள் ஏறுதழுவின அருமையைக் கண்டு பிறா வியநதுரைத்த துறை யென்னலாம்

சூட்டு நன் மாலைகள் தூயன - எம்பெருமான் முடியிற சூடுதற்கு உரிய படி குறையொன்றுமில்லாத திருத்தழாயமாலை முதலியன. 'சூட்டுமாலைகள்' என்றதனால், அடியா அன்போடு கொண்டுவந்து சமாப்பிச்சிற எவற்றையும் எம்பெருமான் அவற்றின் எளிமைபாராது அவரது அன்பையே நோக்கி முடிமேற்கொண்டு கொண்டாடுவ னென்பதும் போதரும். 'நல்' என்பதை மத்தியமதிப்பமாகி, நற்கூட்டு, நன்மாலைகள் என இயைத்து, திரு முடிசூட்டு ம திருத்தோளமாலைகளும் என்றும் உரைப்பா இந்ந மாலைக ளுக்குத் தூயமை - வேறொருபிரயோசனத்தை வேண்டாமல் சாததுகையே பிரயோசனமாகக் கொடுக்கப்படுகை 'ஏநதி' என்றது, எம்பெருமான் திருவுள்ளமுடவது ஏற்றிக்கொள்ளுமாவும அடியா சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்தும் நிலையை. நன்னீராட்டுதல் - அழக்கறுத்தற்காக வன்றி இவனே யெல்லாவுலகங்களுக்குத் தலைவ னென்று காட்டுதற்காக எப் பொழுதுஞ் செய்யும் பட்டாபிஷேகம். இவரு 'மாயை' என்றது, பகவானது சங்கற்பத்தை புகைநிலுவில் ஒளித்தவருவார்போல அங்குநின்ற இவருவ நனை யென்பான், 'அந்நூபந்நாநிதகவேஅங்கு ஓமாயையிற்றை போந்து' என்றான் 'கோட்டிடைக்கூத்தாடினை' என்றது, அவற்றை யடக்குமபொருட்டு மிக்கதெரியத்தோடு அவற்றின் கொம்புகளினிடையிலே புகுந்து விரைந்து தொழில்செய்த நிலையை, இதனை * "மருபிடைக் குளிகு மாறும்" எனச் சிந்தாமணியில், தனித்து யாண்டபுடன் போசெய்கையில் அது கொல்லுதற்கு இறங்கினால் அதன் கொம்பிரண்டிற்கும் நடுவே யாகும் விதங் கூறப் பட்டாரம்போலக் கொள்க. அடலஆயா - பிரபலரான இடைய ரெனப்படி.

பிரிவாற்றாத ஆழவாரது துயரத்தைத் தீர்க்கக்கருதிய அன்பர்கள் எம்பெருமானை நோக்கி 'நீ வெண்ணெயை விருமபி நியவிபூதியினின்று லீலா விபூதிக்கு வந்து நடுபிண்ணப்பிராட்டியைக் கூடுதற்கு இடைபூறுகவுள்ள ஏறக்கூத தவிர்த அவினைக்கூடினாப்' என்றகூறியதனால், 'பாரதநதிரியத தாம் பெனதன் மையைடைந்துள்ள ஆழவாரது இனியபக்தியை விருமபி அங்குநின்ற இவருவந்து அவரது பிரதிபந்தங்களைப் போக்கி அவரை அனுப வித்தலாகாதோ' என்றருளிப்பித்தல், இதற்கு உளநுறைபொருள் அகக் கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்ட எம்பெருமானை நோக்கி ஆழவார தாமேகூற்றிராக்ஷமாம். அங்கு விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டிச் சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன ஏநதி அம தூபம் தராநிதக - நியவிபூதியிலுள்ளார உளதுதிருவாராதநதைக் கருத்தோடு நடத்திக்கொண்டுவர, ஓமாயையினால் ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடு உண்ணப் போந்து- தயிரான நிலையைக் கழிந்து நெய்யாகுநிலையிற் புகாமல் நடுநிலையில் நிற்கிற வெண்ணெய்போலச் சமசாரசாகநிலையை அறிவென்னுமமத்திட்டுக்கடைதலாம் கழிந்து பரமபத்திற் புகப்பெற்றமல் நடுவில் நிற்கிற முழுக்ஷுக்களுடைய இனியபக்தியை அனுபவத்தல் லுண்டான் ஆதரத்தாலே இந்ந லீலாவிபூதியில் வரச சங்கற்பித்துக்கொண்டு வந்து, அடல ஆயாதம் கொம்பிலுக்கு - தமவலிமையால் ஊழுவின்யொழிக்க வேண்டுமென்றிருப்பவரது நடுவிலே பரதநதிரமாய வேறுசரணமில்லாத தொரு ஆத்மாவை அனுபவித்ததற்பொருட்டு, இயிலேற்றவன் கூன்கோட்டிடைக்கூத்தாடினை - ரஜோகுணயிகுதியாற்செருக்கையுடைய சரீரத்தினது காப்பம் முதலிய ஐவாவுவதைகளிலும் உள்ள மிகவலிய அடக்குதற்கரிய

* சேவகசிந்தாமணி - கனகமாலையாரிமைபகம் - கஉக.

† முழுக்ஷுக்கள் - முததிபெற்றவருமபுவா.

‡ ஏழுஅவதைகள், தனியனுரையிற் கூறப்பட்டன, கக - ஆம் பக்கம்.

நல்வினை தீவினை யென்னும் இருபகுப்பையும் எளிதில் அழித்தருளினாய். என இதனால், ஓராதமாவைச் சேர்த்துப் பொருட்டு அதன்காமத்தைப் போக்கியருளிய நீ ஆழ்வாரது இடைபூறத்தைத் தவிர்த்து இவரையும் சேர்த்தருளவேணும் என்றவாறு

தொடு - தொட்டு என்பதன் தொகுத்தலவிகாரம்; ***“வரிப்புனை பநது”** என்பதில் ‘வரி’ என்பதுபோல, பகுதியே வினையெச்சப்பொருளாத தெனினுமாம். இனி, தொடு உண்ண - களவினால் உண்ண என்னுமாம், †**“மாயை தொடு பட்டிமை வஞ்சனையாகும்”** என்பது காண்க கொம்பு - ஆகுபெயர்.

ஸநாநமும் அலங்காரமும் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதால், போசனமும் பரிக்கையும் லீலாவிழையிலுமாகக் கூறியதனால், இரண்டும் அவனுக்கு வேறுபாடற்றி ஒருகிரக உரிப்பை யென்பது விளங்கும் முன் இரண்டுகளில் பரத்தவதிலும், பின் இரண்டுகளில் செல்லப்பயத்திலும் ஈடுபட்டவாறு திருவாய்மொழியின் இருபத்தோராமபாட்டிலும், எம்பெருமானது பரத்துவத்தையும் கிருஷ்ணாவதாரசெல்லப்பயத்தையும் கருதி ஆழ்வார ஈடுபட்டமை காண்க. (உக)

தோழி தலைவனை நகுதல்.

உஉ. கொம்பார்தழைகை சிறுநாணெறிவிடமவேட்டைகொண்டா
டம்பாராகுளியுவினவுவதையாபுளறொருங்குளவா [ட்
தம்பாரகத்தெனறுமாடாதன் தமயிறகூடாதன் [தே.
வம்பாரவினாசசொல்லவோவெமமைவைத்ததிவ்வானபுனத

(இ - ள்.) ஐயா - இப்பெரியவரது, கை - கையில் உள்ளது, கொம்பு ஆரதழை - மரக்கிளையிற்பொருந்திய தழையாகும், சிறுநாணெறிவிடம - (இவாகையில் விலஇல்லாமையால்) சிறியநாணியை (கைவிரலால்) தெறித்து ஒலிசெய்தலைக் கேட்டிலோம், கொண்டாட்டு - (இவா தமக்குப்) பிரியமாக வெளிக்காட்டுவது, வேட்டை - வேட்டையாடும், வினவுவது - (இவா நமமைக்) கேட்பது, அம்பு ஆரகளிறு - (எய்யப்பட்ட) அம்போடு பொருந்திய யானையாம், (இவரது செயல்களும் சொற்களும்), புள ண்றும் களவர் தம்பாராகத்தது என்றும் ஆடாதன் - கருடப்பறவையை ஏறிநடத்துகிற மாயவரான திருமாவின் து உரிப்பொருளாகிய இவவுலகத்தில் எக்காலத்திலும் நடவாதனவும், தமயில் கூடாதன் - தமக்குள் (ஒன்றோடொன்று) பொருத்தயில்லாதனவமாகவுள்ளன, வம்பு ஆர வினா சொல்லவோ - புதுமை மிக்க கேள்விகளுக்கு விடைகூறும்பொருட்டோ, எமமை இவான் புனத்தேவைத்தது - நமமை இவநப்பெரியகொல்லையிலே (நமதுமுதுகுரவா காவல்) வைத்தது? (எ - று)

இயற்கைப்பணாச்சியும் பாவகற்கூட்டம் அல்லது இடநதலைப்பாடும் நிகழ்நதபின்பு தோழிக்குத் தன்கருததைப் புலப்படுத்தி அவளாழைமாத தலைக்களைச் சேர்த்தாகிய தோழியிறகூட்டத்திற கருத்துவைத்த தலைமகள் அததோழியைத் தனியே கண்டு தன்கருததை வெளிப்படையாக விரையக் கூறியிரவாமல் குறிப்பாகக் கூறக்கருதித் தலைமகளுந் தோழியும் தீர்ப்புளவகாததுநின்றவிடத்துத் தழையுங் கண்ணியு மாகிய கையுமைகளை ஏந்திக்

* திருமுருகாறுபபபடை - சு.அ.

† பிங்கலத்தை - பண்பிறசெயலிற்பகுதிவகை - கருடு.

‡ **“பததுடையடிவாககெளியவன்பிறாகருக்கரிய, வித்தகன் மலர்மகள் வீருமபும் நம அருமபெறலடிகள், மத்துறுகடைவெண்ணெய்களவினி லூர் விடையாபுன, டெத்திற முரலினோடிணைநதிருநதேவகிய வெளிவோ”**

கொண்டு சென்று அவர்களை நோக்கி வேட்டைக்குவந்தவன்போல 'எனது அம்போடு ஒருமதயானை இவ்விடத்துவரக கண்டீரோ?' என்று வினா, அத தலைமகனது தன்மையை பரிசுத்தித்துத் தோழி தலைமகனோடு கூறியது இது அன்றி, தோழி அததலைமகனை நோக்கிக் கூறிய தெனினுமாம்; அப்பொழுது, 'ஐயா' என்பது - முன்னிலைபட்டாகக்க. அண்மைவிளியுமாம். முன் உரைக்கு, 'எம்மை' என்பது - முன்னிலையை உடையபடுத்திய தன்மைப்பன்மை; பின் உரைக்கு, படாகக்கையை உடையபடுத்தியதாம். 'மதியுடம்படுத்த தற்குக்களிறுவினவிவந்து குறையுற தலைமகனைத் தோழி நகைத்துரைத்த பாசரம்' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை அறியத்தக்கது.

இவன் சூழிஞ்சிவிலத்தது தலைவி யாதலாலும், இவளது குலமுறைமை தழையுங் கண்ணியுங் கையுறையாகக் கொண்டு கொடுத்ததுக் காணுத லாத லாலும், தான் கொண்டுசெல்லுந் தழையை அவா ஏற்பிற் அது தன்னை அவா ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு அறிகுறி யாதலாலும், தழையை உடையாகப்பண்ணுது உடுத்தலும் மரபாதலாலும், இவள் கையில் தழைகொண்டு சென்றான். அன்றியும், மரக்கொம்பிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட தழை வாட்டத்தோடுகூடியிருக்கு மாதலால், தலைமகனாகக்கடா மையால்தனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாட்டத்தைக் குறிப்பித்தற்கு ஒருகருவியாகவும் தழைக்கக்கொண்டுசென்றான். அதன்மையிற் கருத்தாற்றித் தோழி 'கொம்பாதழைக்கை' என்றதனால், இத்தழைதான் இவர்கைப்பட்டதனால் தளிர்ச்சிபெற்றது, தலைமகனுக்கு இத்தன்மை நிகழுகிறதிலையே யென்று இரங்கியபடி. 'சிறுநாணெறிவிலம்' என்பதற்கு - இப்பொழுது கையில் விலஇல்லாமைமையென்றி முன்பு விலநாணெறிந்த தழும்புக்கூடக் கண்டிலோ மென்றும், சிறுநாண எறியப்படுவதால் விலலைக் கண்டோ உல்லோ மென்றும் உரைப்பா இரண்டாம்உரைக்கு, 'சிறுநாணெறிவு' என்பது - விலலுக்குத் தொழிலாகுபொயா. 'வேட்டைகொண்டாடும்' - வேட்டையென்பது வெளிவியாஜமாததிரமே, வந்தது, தலைவிபக்கல் வேட்டைகவிஞ்சுதலாலே 'அம்பார்களிறு வினவுவது' - * "பண்ணுறத் தேர்மொழிப் பாவைநல்லி ரோபகழி மூழ்கப், புணனுறத்தமாபொன்று போந்த துண்டோ நுமபுனத்தயலே," † "கவளத்தின் விவகிக் கடுகிய வேழங் கடுக்குமுவாத, துவளத் தொடுத்தவிட்டேன் வந்ததோ விவகுத் தூநகையே," ‡ "மணப்பட்டகோபம் மதம்பட்ட வாயும் வடிக்கண்தோய, புணப்பட்டமேனியுமாய் வந்ததோ வொரு போர்க்களிறே" என்றறபோலவன்; § "கருங்குளியா மதயானை யுண்டோ வரக்கண்டதுவே," * "பொருமால் களிஞ்ஞன்று போந்ததுண்டோ நுமபுனத்தயலே," * "பிடியொழி போந்ததுண்டோ வுரையீ ரோபெருங்குளிறே" இவைமுதலியனவுங் காண்க இங்ஙனம் விஞ்ஞதலால் 'அம்புனத்தத்துண்டிருவுங்குளிறின் நிலைமை போன்றது, இவள்கண்ணுக்கு இலக்காய் நான் படுகிற பாடு' எனக் குறிப்பித்தாலும், "நீ இங்குப்போந்தது என்?" என்ன, "வேட்டைக்கு" என்றான், ஆயின், 'வில எங்கே?' என்ன, தழையைக் காட்டினான், 'அது இல்லாவிடினும், அம்பாயினும் உண்டோ?' என்ன, 'ஆனையிலேட்டுக் குளித்தது' என்றான், இங்ஙனம் 'பல் புணநகரைகளை வேட்கையிருதியால் நாணமின்றிக் கூறினவனது பணிவை 'ஐயா' என்ற உயாசொல்லாற குறித்து நகையாடியபடி.

களவர் - உயிரகளை அவையறியாமல் உரிமைகொள்பவர். சேராச்சேரத்தியான இச்சொற்செயல்கள் இரதலீலாவிபூதியிலிலை, அநதநிதயவிபூதியி

* இறையனாகப்பொருளுரை, சு - ஆம் குத்திரத்தின்கீழ்க் கண்டது.

† தணிகைப்பராணம் - களவுப்படலம் - கசுரு.

‡ தஞ்சைவாணன் கோவை - எ௨.

§ திருக்கோவையா - ௩௨.

லுண்டோ அறியோம் என்பது தோன்ற, 'தம்பாரகத்து என்றும் ஆடாதன, தமயிற கூடாதன' என்றது. தமயிறகூடாதன - கையிலதழைக்கும் வெட்டைக்கும் என்னசம்பந்தம்? என்றபடி, 'தழைகொணர்வருகையும் அம்போடே ஓர்ஆண்போந்ததோ என்று தேரிகையும் அற அடைந்தவர்கள்' என்பது அப்பின்னே உரை. இப்படி பொய்கலந்தவையாயிருப்பினும் அவன் கேட்டுக்கேள்விகள் தமக்குப் புதியனவாய் வியப்புவிளைத்தல்தோன்ற, 'வம்பாவினா' என்றாள் 'வம்பாவினாச சொல்லவோ' என்பதற்கு - வீண்கேள்விகள் கேட்கப்படுதற்கோ? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வம்பாவினா - இதுவரையிலுங் கேட்டறியாத வார்த்தைகள் 'எம்மைவைத்ததிவ்வான்புனத்தே' என்றதனால், நாங்கள் எங்கன்பெரியோர்க்குப் பரதந்திரர்கள், சுவதந்திரர்கள் எல்லோம்: ஆதலால், அம்முதுகுரவரையடுத்தப் பலரும் அறிய வரைந்துகொள்ளுதல் முறைமை யென்றானாம் 'வான்புனத்து' என்றதனால், பரந்த இக்கொலையைப் பாதுகாததற்கேயொழியக் கேட்பார்க்கு விடைசொல்ல எங்களுக்கு அவகாசப்படுமோ? என்றபடி.

எம்பெருமானுக்கு உகப்பாயிருக்கிற இவ்வாழ்வார்புகழிலே நமஸுடையசிலகேள்விகளைக்கேட்போமென்று வந்த கலவிச்செருக்குடையாரை நோக்கி 'இவர்கள்சொற்செயல்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையின்றிப் பரஸ்பரவிரோதமுடையன' என்று ஆழ்வாரருகிலுள்ள அன்பா ஆழ்வாரோடு கூறுதல், இதற்கு உளநுறைப்பொருள், அக்கலவிச்செருக்கினரை மூன்றிலைப் படுத்திய தெனிலுமாம் கொம்பாராதழை'கை - ஐம்புலவாசையாகிய தளிர்களை இவர்கள் கைவிட்டதிலை, இதனை, * "செடியார் வினைகள்" என்றும் போலக் கொள்க. சிறுநாணெறிவிலம் - பிரணவமகாமந்திரமாகிய விலல்து உச்சாரணமாகிய நானொலியும் இவர்களிடத்து இலலை. வேட்கை கொண்டாட்டு - சமுசாரமாகிய காட்டிலுள்ள காமவெகுளிமயக்கங்களுக்கிய கொடியவிலங்குகளைத் தொலைக்கத்தொடங்கிவிட்டோம் நாங்கள் என் கின்ற கொண்டாட்டமாததிரமே இவர்களுக்கு உள்ளது. 'அம்பு ஆரகளிறு வினவுவது' - கலவியறிவாகிய அம்பால் தாமசயயாநிற்கையில் தமது இரத்திரியமாகிய யானை புலன்களாகிய காட்டில் விரைந்தோடித் தென்று அதனைப் பித்தொடாந்து தூரத்துவதே இவர்கள்செயல் ஐயா - இவர்களது அறிவிற்பெருமித்ததை இகழ்ந்தபடி. புள்ளருங்களுவாதம்பாரகத்து என்றும் ஆடாதன தமயிறகூடாதன வம்பாவினாச சொல்லவோ எம்மை வைத்தது இவ்வான்புனத்தே - வேதமாகிய பிரபலப்பிரமாணத்தை எங்கும்பரவச்செய்கிறவனும் யாவரும் அறியாமல் மறைந்துகொண்டு எல்லாப் பொருளையும் பாதுகாப்பவனுமான எம்பெருமானது உலகத்தில் ஒரு காலத்திலும் இல்லாதவையும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்பட்டாதவையுமாகிய புதிய இவர்களவீன்கோவிகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுதற்கோ எம்பெருமான் அடிமைகளாகிய எங்களை இரத்தலீலாவிழியில் நியமித்துவைத்தது? என்க. தத்துவஞானமும் பிரபத்திமாக்கமு மில்லாமல் போலிமாக்கத்தாற் செருக்குடைய கற்றோரைச் சோதிருத்தும்பொருட்டு இவ்வளவு கூறிய வாறு. இதற்கு ஸ்வாபதேசம் வேறுவகையாக உரைப்பது முண்டு.

இலம்-இல்லோம், தன்மைப்பன்மையெதிர்மறைப்புகுறிப்புமுற்று வேட்டை-வேடி என்னுங் குற்றியலுக்கம் தன்னொழிந்திடி ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. கொண்டாட்டு - கொண்டாடுதல், முதனிலைதிரிந்த தொழிம்பெயா.

† "தழை கொண்ட தங்கை யுரை கொண்ட தாற் மணி வேட்டை யுளங், கழை கொண்ட வாரிசிலைக் காமரு வே னைகளைக் கொண்டதால்,"

* திருவாய்மொழி - அறுபதாந்திருப்பதிகம் - எ.

† தன்னைப்பராணம் - களவுப்படலம் - உகக.

*“பித்தினாபோலப் பலதொடுத்தார பிறங்கெக்கலைக்கும், வித்தினர்போல விடையும் விடுத்தனா மெய்மையுளம், பொத்தினாபோல வுரைக்கொத்த விலவின் ரல்லா பொறுப்புகொத்தினர் யாவாகொல சேயருமல்லாக் குறிப்பினரே”, “மின்னேதழைக்கொண்டு வேழமெய்தா ரந்தவேழமவந்து, பின்னே பிண்பிரியுங்கலையானது பேசி வின்னவ, கொன்னேபுகழுவகுறுமுயலாகவுங் கூடுங்கொல்லோ, வென்னேபுலகிவிவரைபொப்பாரிலையேவினுக்கே” என்பன இக்கருத்துப் பொருள்துதல் காண்க. (உஉ)

தலைமகன் குறையுறவுரைத்தல்.

உஉ. புனமோபுன ததயலேவழிபோகும்ருவினையேன்
மனமோமகளிரா துங்காவலசொல்லீர்புனடரீகத்தங்கேழ்
வனமோமனையகண்ணாணைகண்ணன்வாளுடமருந்தெய்வத்
தினமோமனையீரகளாயிவையோ துமமியலவுகளே.

(இ - ள்.) மகளிர - பெணமைக்குணமுடையவாகளே! புனமோ - இத்திண்புனமோ, புனதது அயலே வழி போகும் அரு வினையேன் மனமோ - இப்புனத்தினருகிலே வழிச்செல்லுகிற அரியதிவினையையுடையனது தெஞ்சமோ, தும் காவல் - உங்கன்காவலுக்கு உரியபொருள்? சொல்லீர் - சொல்லுங்கா, புனடரீகத்தது அம் தோழ வன்ம ஓர் அனைய கண்ணன் - செந்தாமரைமலரின் அழகிய ஒளியையுடைய காட்டை ஒருபுடையொத்த திருக்கண்களையுடையவருகிய, கண்ணன் - கண்ணபிரானது, வான் நாடி - பரம்பதத்திலே, அமரும் - வாசம்பண்ணுகிற, தெய்வத்து இனம் - நிதயசூரிவாக்கத்தை, ஓர் அனையீர்கள் ஆய - ஒருபுடையொத்தவர்களாய், தும் இயலவுகள் - நீங்கள் கொண்டுள்ள தன்மைகள், இவையோ - (அயலாமனத்தைக் கொள்ளுகொளளுதல் முதலிய) இச்செய்கைகளோ? (எ - று)

புனங்காத்திருந்த தலையையுந் தோழியையுங் கண்டு தலைமகன் தான் குறைவேண்டுதலைக் கூறிய துறை, இது, திருக்கோவையாரில் ‘கருத்தறிவித்தல்’ என்றும், தஞ்சைவாணன்கோளவயில் ‘தலைவனுட்கோளசாற்றல்’ என்றும், தணிகைப்புராணத்தில் ‘இருவருமுளவழி யேந்தலவினதல்’ என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. தன்மனம் இவர்காவசப்பட்டதைக் கூறின குறிப்பால், தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தினவனாவர்.

நீங்கள் புனத்தைவிட்டுநீங்காத்துபோல என்மனத்தைவிட்டுநீங்குகிறீரில்லை யென்றும், புனம்போலவே என்மனமும் உங்கன்பாதுகாப்புக்கு உட்பட்டுக்கிடக்கிற தென்றுங் கருத்தது ‘புனத்தயலேவழிபோகும்’ என்றதனால், அவர்களழகைத் தான் காணும்பொருட்டும் தன்முக்கத்தை அவர்கள் பாக்கும்பொருட்டும் இவர்களுள்ளவிடத்தின் சமீபத்தில் இவன் தமோழித் திரிந்தமை தோன்றும் அருவினையேன் - அகப்பட்டால் தப்பமாட்டாது வருகிறதுதருக் காரணமான முற்பிறப்புத்தீவினையையுடையேன் என்றபடி மகளிரா - பெண்களுக்குரிய எல்லாநல்லிலக்கணமும் அமைந்தவா, புனடரீகமென்னும் வெணடாமரையின் பெயர், இங்கே செந்தாமரையைக் குறித்தது, ‘புனடரீகாகூன்’ என்பது காண்க வன்ம - வன்புமாம். ஓர்னைய, ஓர்னையீர்கள் என்பவற்றால், கண்ணிச்சிறப்பு முழுவதுக்கும் தாமரையும் இவர்கள்சிறப்பு முழுவதுக்கும் நிதயசூரிவாக்கமும் எல்லாப்படியானும் உவமையாதற்குப் போதாமை விளங்கும்.

பாகவதா ஆழவாபகக்கலிலே தமது நெஞ்சு துவக்குண்டபடியைச் சொல்லுதல், இதற்கு உளஞறைபொருள். புனமோ - உமது எலிலைக்கு

* தணிகைப்புராணம் - களவுப்பட்டம் - ௨௦௩

† அம்மிகாபதிக்கோவை - ௬௨.

உட்பட்ட இடமோ, புனத்துஅயலே வழிபோகும் அருவினையென் மனமோ - அவ்விடத்தினருகிலே வழிச்செல்லுகிற உமமிடத்துப்பாசபாதமுடைய எங்குள் மனமோ, மகளிரா நாம காவல-பரதநதிரான உமது பாதகாப்புக்கு உரியது? சொல்லீர் - சொல்லும்; புண்டரீகத்து அம் கேழ வனம் ஓர் அனைய கண்ணன் கண்ணன் வான் நாடு அமரும் தெய்வத்துஇனம் ஓர்ணயீர்களாய் நாம் இயல்வுகள் இவையோ - கண்ணமுருமிககவனம் சாவலபனு மான எம் பெருமானது பரம்பதத்தில் வசிக்கிற நியதருளிவாக்கத்தோடு ஒருபுடை யொப்புமை சொல்லுமபடி * “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியா” என்றவாறு அவாக ளினுஞ் சிறந்தள்ளவராய் நீர் செய்யுஞ் செயல்கள் உபாயாததத்தில்ணக்க முடையராயவேறுவழிச்செல்லவோரையும் உமவழிப்படுத்திச் சீர்திருத்தியரு னும் இவையோ? என வியந்தவாறு ‘தெய்வத்துஇனம் ஓர்ணயீர்களாய்’ என் கிறது, ஆழ்வாரொருவரும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு அபாவமும்அமர் கள் எல்லாரும் திரள் இருந்தாற்போலே யிருக்கை’ என்ற அபயிர்ணையுரை யும் அறியத்தக்கது

ஓகாரங்குள் - வினா மகளிர் - அணமைவிளி காவல - ஆகுபெயர். சொல்லீர் - உடன்பாடு ‘அணயீர்களாய்’ என்பதன்பின் ‘உள்ள’ என ஒரு வினை வருவித்தலும், ‘ஆய’ என்பதை ‘ஆய’ என்பதன் தொகுத்தலாக் கொள் ளத்தலும் பொருந்தும் (உரு.)

பிரிவாற்றுத்தலைமகளிப்போடுகண்ட சேவிலி இரங்கல்.

உச. இயல்வாயினவஞ்சநோய்கொண்டிலாவுமொரோகுட ங்கைக், கயலபாய்வன பெருநீராகக் கண்டமொடுங்குனறமொன்றா ம, புயல்வாயினநிரைகாத்தபுள்ளூர் திகளநுருந்துழாய்க, கொய லவாயமலர்மேனமனத்தொடெனநுகொலெங்கோலவனைக்கே.

(இ - ள்.) இயல்வு ஆயின - சுவபாவமானதும், வஞ்சம் - பிறரறியாத பழியுள்ளதான, நோய - காதலநோயை, கொண்டு - உடையவையாய், உலா வும் - (ஆற்றமையிடுதியால் எங்கும்) பரந்துபார்க்கிற, ஒரோ குடவகை கயல பாய்வன பெரு நீர் கண்களந்தமொடும் - ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு அகங்கை யளவாகவுள்ளவையும் கயலமீன்போலப்பிறழ்வனவு மாகிய மிக்கநீரப்பெருக் கையுடைய கண்களுடனும், குன்றம் ஒன்றால் புயல்வாய இனம் நிரை காதத புள ணாதி கள் ணாரும் துழாய் கொயல் வாய மலர்மேல மனத்தொடு - கோவாததநிலையாலே பெருமழையிற் பசுக்கூட்டங்களைப் பாதுகாததருளி னவனும் கருடவாகநனு மான கண்ணபிரானது தேன்பெருகுந் திருத்ததுழா யினுடைய பறிக் கப்படுகவொருநதின பூவின்மேல் (ஆசைப்பட்டிச்சென்ற) மனத்தோடும், எம்கோலவனைக்கு என் ஆம் கொல - அழகியவனையலகையுடைய எம்துமகளுக்கு (இன்னும்) என்னநிலைமை நேருமோ? (எ - று.)

கண்கலக்கமும் நெஞ்சுழிவு மானவளவன்றியே இனி ஏதாயமுடியுமோ வென்று அஞ்சியுரைத்தா ளென்க. ‘கோலவனைக்கு’ என்றதலை, உடம்பு மெலிதலாற் கைவளைகழலும்படியானநிலைமை நேருமோ வென்று வனைக்குக் கவலைப்பட்டமை தோன்றும். ‘எம்’ என வந்ததலை, இது தாயவாத்தை யெனக் கொள்ளப்பட்டது, இனி, ‘எம்கோலவனைக்கு’ என்பதற்கு - எமது தலைவிக்கு என்று உரைத்தது, இத்தனைத் தோழியிங்குத லென்பாரும் உளா; அது அத்துணையாச் சிறப்பன்று. ‘இயல்வாயினவஞ்சநோய்கொண்டிலாவும கொலவனை’ என்று அநவயமாகவுமாம்.

* திருவிருத்தம் - ௬௬.

இப்பாட்டு, பாட்டுடைத்தலைவனே கிளவித்தலைவனாக கூறியது; இது மருவிதி * “காமப் பகுதி கடவுளும் வரையா, ஏனோ பாங்கினு மென்ம னா புலவா” என்பதனுள் “ஏனோ பாங்கினு” என்பதனால் அமைக்கப்பட்டது.

† “வாயிற பலவு மெழுகில் மயிரும் முடிசூடிநில, ... மாயன் மாமணிவண்ணன்மே ல்வன் மா லுறுகின்றனே” என்னுமபடி இவன் மிக்கஇளமைதொடங்கிக் கண்ணிராண்டிக் காதலகொண்டமை தோன்ற, ‘இயலவாயின் நோய’ என்றான்; இருநூலின் அறுபதாமபாசுரத்தையும் காண்க ‘வஞ்சநோய’ என்பதற்கு - தலைமகன் பிரிகது சென்று வாராது வஞ்சித்ததனால் லாகிய வருத்த மென்றும் உரைக்கலாம். அன்றி, வஞ்சநோய்கொ ள்ளதால் - பிறரைப் பாராவையழகால் வசப்படுத்தி வருத்தநூதன்மையைக் கொள்ளுதலுமாம் கயல் - பருத்த நீண்ட வடிவத்துக்கு உவமை. கயல் பெருநீர்பாயவு அன்கண்கள் என்று இயைத்தது, கயலின் மிக்கநீர்ப்பெருக்கிலே பாயதலபோலக் கண்ணீர்வெள்ளத்திற் புரளுகிற கண்க ளென்று உரைத்தலும் ஒன்று.

எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெறுது வருந்துகிற ஆழவாரது தன்மையை நோக்கின் ஞானிகள் வாரத்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அடியாப் தேசத்தில் தோழிவாரத்தை யென்பா, ஸ்வாபதேசத்தில் அன்பர்கள்வாரத் தையென்பா. இயலவாயின் - செயற்கையாகவன்றி ‡ “அறியாக் காலத்து ள்ளே யடிமைக்க ணன்புசெய்வித்தது, அறியா மாமாயத் தடியேனை வைத்தா யால்” என்னுமபடி இயற்கையாகவுள்ளதும், வஞ்சம் - தன்னுள்ளிற் பிற ரால் அறியப்பட்டாதது மான, நோய - ஆற்றமைத்துயரை விளைக்கிற பக்தி மிகுதியை, கொண்பி - உடையவையாய், உலாவும் - ஒருநிலையில்லாமல் தடு மாறுகிற, ஒரோ குடவகை கயல் பாயவன் பெருநீர் கண்கள்தம்மொழிய - அகவகைகளால் மொண்டிடுதது அனுபவிக்குமபடி அழகியநிலைமையுடைய வையாய் ஆற்றுகையாலாகிய கண்ணீர்வெள்ளத்திலே அலைபடுகிற ஞானவ கைகளோடும் கண்களோடும், குன்றமொன்றால் புயலவாய் இன்னிரைகாதத் புளாந்தி களான்றும் துழாய் கொயலவாய் மலாமேல் மனத்தொழி - சரணு கதரக்ஷணத்தின்பொருட்டு அருந்தொழில்செய்பவனும் பசுபராயமான பிராணிகளைப் பாதுகாப்பவனும் மிக்கவிரைவையுடையவனுமான எம்பெருமானது மிகஇனிய திருத்தழாய்மாலையழகை யனுபவித்தலில் ஆழந்த மனத்தோடும், எம் கோல வளைக்கு - எமக்கு மிகவெஃகரான இவாக்கு, என் ஆம்கொல - இன்னும் யாதுநிலைமை நோந்திடுமோ? என்க. ‘வளை’ என்பதற்கு ஸ்வாப தேசம், பிறாக்கு உரிமையன்மை யென்று முன்னமே கூறப்பட்டது, ஆகவே, ‘கோலவளைக்கு’ என்றதனால், ஆழவாரது ஆற்றமைமிகுதியைக் கண்ட சாது ககள் கலவகி இவரது பாரதநதிரியத்துக்குங் குறைவுநேருமோ வென்று சுவ கித்தவாறு ஸ்வாபதேசத்திலும் ‘வஞ்சநோய்கொண்பிலாவது கோலவளை’ என் இயைத்தது, ‘உலாவும்’ என்பதை ஆழவார்க்கு அடைமொழியாகக்கொள் ளலாம். ‘வஞ்சநோய’ என்பதற்கு - எம்பெருமான் தரிசுநதநதபோதே இவாக்குப்பேறுதவாமல் வஞ்சித்தது காரணமாக உண்டான வருத்த மென் றது கொள்ளலாம்.

ஆயின் - பெயரெச்சம் பலவீன்பாலவீனையாலையும்பெயர்ந்து, ‘நோய’ என்றது, இவரு ஒருமையாதலால். ஒரோ, ஒ - அசை புயலவாய், வாய்-ஏறு வுருபு. புளாந்தி, கோலவளை-பண்புத்தொகையன்மொழிகள். ஊதி-ஊர பபடுவது, இ- செயப்படுபொருளாகிதி. ‘களான்றும்’ என்றும் பாடம். கொ

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - புறத்தினையியல் - ௨௮.

† பெரியாழ்வார்திருமொழி - இருபத்தேழாம்திருப்பதிகம் - ௨.

‡ திருவாய்மொழி - பதின்மூன்றாத்திருப்பதிகம் - ௩.

யல-தொழிற்பெயர்; கொயதல வாயமலா-வினைத்தொகை கோல-கோலம் என்பதன் விகாரம்; 'நீல' என்பதுபோல. 'சூயல வாய மலர்' என்ற பாடத் துக்கு - 'சூவிந்தவாயையுடைய சூ' என்று பொருள். (உச)

தலைமகனதுதாரில்பட்ட தலைவி ஆற்றுகூறல்.

உரு. எங்கோலவளைமுதலாக்கண்ணனமண்ணுமவிண்ணும்மளிச் செங்கோலவளைவுவிளைவிகுமாழிறல்சேரமரா [குரு தங்கோனுடையதங்கோனுமபரெல்லாயவர்க்குந்தங்கோ னங்கோனுகக்குருதுழாயெனசெயயாதினிநானிலதே.

(இ - ள்.) திறல சேர் அமராதம கோனுடைய தம கோன்-வலிமை பொருந்திய தேவர்களெல்லார்க்குந் தலைவனான பிரமதேவனுக்குந் தலைவ னும், உமபர் எல்லாயவர்க்கும் தம கோன்-பரமபதத்திலுள்ள நித்தியசூரிக ளெல்லோர்க்குந் தலைவனும், நம கோன் - (இவ்வுலகத்திலுள்ள) நமகருந் தலைவனும் ஆகிய எம்பெருமான், உகக்கும் - விருமபித்தரித்ததுள்ள, துழாய- திருத்தழாயானது, எம கோல வளை முதல ஆ- எமது(கையிலுள்ள) - மூகிய வளைநிமித்தமாக, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் அளிக்கும் செயல்கோல வளைவு விளைவிக்கும்- அப்பெருமானது லீலாவிபூதியையும் நித்தியவிபூதியையும் பாதுகாக்கிற தட்டிலலாதகட்டையின் நோமைக்கும் ஒருகோடுதலை உண்டாக்காநின்றது, இனி நானிலதது என செயயாது - இங்ஙனமானபின்பு (அததுழாயதான்) இவ்வுலகத்தில் வேறு எததீயகைத்தான் செயயமாட்டாது? (எ - று) - ஆல-ஈதறகை, தேற்றமுமாம்

கூடியநிலையில் தலைமகனுடம்பின்பரிசுத்தால இன்பநதத திருத்தழாய, பிரிநதநிலையில் அவ்வின்பத்தை ரூபகப்படுத்தி ஆற்றுமையை மிகச்செய்து, அதனால் உடம்புமெலிந்து கைவளைகள் கழன்றவிழப்பண்ணி, பகூபாத மிலலாமல எல்லாவுயிர்க்கையும் பாதுகாக்கிற எம்பெருமானது செங்கோன் மைக்கும் என்னைப்பாதுகாவாமையாகிய ஒருகுழையை உண்டாக்குகிறது, இன்னும் என்னபாடுபடுத்தினோ? என்று தலைவி இரங்கினாள். 'எங்கோல வளைமுதலா' என்பதற்கு-அழகிய வளையையுடைய எமதுமகள்காரணமாக என்று உரைத்தது, இதனைச் செவிலித்தாயவாததை யென்றலும் ஒக்கும் 'எம்' என வந்ததனால், தோழிவாததையென்றல் சிறப்பன்று. கீழ் ஐந்தாம் பாட்டோடு இதற்குள்ளுள் ஒற்றுமையேற்றமுமையங்களை உய்த்துணராக, இனி, தலைவனான கண்ணபிரான்தானே (பிரிந்து மீண்டுவாராது உடேகித்த லால்) எம்கோலவளைகாரணமாக மண்ணும் விண்ணும் அளிக்ஞந் தலசெக கோலுக்கு ஒருவளைவை உண்டாக்குகிறாள், இனி, அவனதுபரிவாரமான திருத்தழாயதான் என்செயயமாட்டாது? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அவன் உபேகித்தமாததிரத்திலே இது அழிக்கு மென்று கருத்தது. என்னுடைய வளைநிமித்தமாக இவனே அழிக்கத்தொடங்கினால் வேறு ரக்ஷிப்பார் ஆர் என்க.

இரண்டாம் அடியில், மால் என எடுத்தது, திருமாலென உரைத்தலு மாம் 'அமராதங்கோன்' - இரத்திரனெனக் கொள்ளுதல் சிறப்பன்று. நம கோன் உகக்கும் துழாய - * "தோளிணைமேலும் நன்மாபின்மேலும் தடா முடிமேலும், தாளிணைமேலும் புனைநத தண்ணநதுழாயுடையமான்" என மபடி திருத்தழாய திருமாலுக்கு மிகப்பிரியமாதல் அறிக. இனி, 'உகக்குரு தழாய' என்றதில், அவனது காரியத்தைத் தான் முன்னின்று தலைககட்டித் தரவல்லதாய அங்ஙனஞ்செய்தலால் அவனுக்குத் தன்னிடம் பிரியத்தை

வளர்த்து அதனால் அவனைத் தனக்குச் சுவாதினப்படுத்தியுள்ள திருத்தூழாயென்பதற் தோன்றும். 'திருலசேரமார்தங்கோனுடைய தங்கோன்' என்பதற்கு- மகிமைமிக்க நித்தியசூரிகளுக்குத் தலைவரான சேனைமுதலியாருக்குத் தலைவனாகவுள்ளவ னென்று உரைத்து, 'உம்பரெல்லையவாக்குந தங்கோன்' என்பதற்கு - தேவாதிதேவனென்று உரைப்பர், நம்பிநீர்.

நானிலம் - நான்காகிய நிலங்களை யுடைய தென்ப பூமிக்குக் காரணப் பெயர்; நாலவகைநிலங்கள் - முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பன: முல்லை - காரும், காரிசாரதலுடமும்; குறிஞ்சி - மலைபுறம், மலைசார்ந்ததுடமும்; மருதம் - நாரும், நாரிசாரதலுடமும்; நெய்தல் - கடலும், கடலசார்ந்ததுடமும். மற்றொன்றுகிப் பாலைநிலம், பிராணிசஞ்சாரததுக்கு உரியதன் மென்று இங்கே விலக்கப்பட்டது; அது, நீரும் நிழலும் யிலலாத கொடுநிலம் பாலைக்குத் தனியே நிலமிலலை யென்பதும், நாலவகைநிலங்களுந் தத்தநதன்மைகெட்டவிடத்தே பாலையா மென்பதும் சிலஆசிரியர்கொள்கை.

எம்பெருமானது இனிமையிலே ஈடுபட்ட ஆழவார் அவ்வினிமையிக்குறி மக்கு ஆறமைமிகுவிதது வருததுவதாதலைக் கூறுதலுத்தமரு உள்ளுறை பாருள். திருலசேரமார்தங்கோனுடைய தமகோன் உம்பரெல்லையவாருந் தங்கோன் நங்கோன் உகக்கும் தூழாய - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றலகங்களி லுள்ளாக்கும் ஓப்பததலைவனாகவுள்ளவனது இனிமை, எம் கோலவளை முதலா - எம்மிடத்ததுவிளவகுகிற பாரதாதிரியம் காரணமாக, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் அளிக்கும் செங்கோல வளைவு விளைவிக்கும் - உயவயிபூதியையும் நிலைநிறுத்துகிற பகவத்சங்கலபததைப் பின்பற்றி ஆறியிருக்கவொட்டாதபடி விரைவையுண்டாகி அவனதுபாதுகாப்பு எம்மிடம் நிலைநிறுத்த தென்று கருதும்படி செய்கிறது; இனி நானிலத்தது என் செயயாது - இனி அது பிரபஞ்சத்தில் எதைத்தான்செய்யமாட்டாது? என்க. அன்றி, 'எம் கோலவளை முதலா' என்பதற்கு - நம்ஆழவாவிஷயமாக என்று உரைத்தால், இது அவாபககல அன்புடைய ஞானிகளவாராததையாம்.

'எல்லையவா' என்பதில், 'எல்லாம்' - பகுதி, மகரம் கெட்டது - ம் - எழுத்துப்பெறு, அ - சாரியை, வ் - சரதி, அர் - விகுதி. நாலநிலம் - பண்புத்தொகையன்மொழி. விண்ணுமமளிக்கும், மகரவொற்று - விரித்தல. (உரு)

நகர்காட்டல்.

உஈ. நானிலம் வாயுகொண்டு நனனீரறமென்று கோதுகொண்ட, வேனிலஞ்செலவனசுவைத்துமிழ்பாலைகடந்தபொன்னே, காலிலநதோயரது விண்ணோதொழுங்கண்ணன்வெங்காவதுதமிழ், தேனினஞ்சோலையப்பாலதெப்பாலைக்குஞ்சேமத்ததே.

(இ - ள்.) நால நிலம் வாய் கொண்டு - (முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும்) நாலவகைநிலங்களையும் (தன்கிரணமுகத்தாலே) வாயிற்பெய்துகொண்டு, நல நீர் அற மென்று - சாரமான நீர்ப்பசை அறம்படி மென்று, கோது கொண்ட - அசாரமானபாகும் (இதுவென்று) அறிந்த, வேனில அம் செலவன் - வெப்பத்தைத் தனக்குரிய சிறந்தபொருளாகவுடைய சூரியன், சுவைத்து உமிழ் - உருகிபாத்தது வெறுத்துக்கழித்த, பாலை - பாலைநிலத்தை, கடந்த - தாண்டிவந்த, பொன்னே - பொன்பொன்றவளே! விண்ணோர் - மேலுலகத்தோயாவரும், கால நிலம் தோய்ந்தது தொழும் - (நிலந்தோயதல்லலாத தமது) காலகள் நிலந்தோயும்படி (இங்குவந்துநிலைத்துநின்று) வணங்கும்படியான, கண்ணன் வெங்கா - கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவெங்காவானது, உது - அடுத்ததுள்ளது, அம் பூ தேன் இள

சோலை அப்பாலது - அழகிய பூவையுந் தேனையுமுடைய இளமைமாறாத
சோலை அவ்விடத்துள்ளது, எழுலைக்கும சேமத்தது-(அது நமது) எல்லாத்
துன்பங்களுக்கும் (மாறாய்) இன்பநதருவதோரிடமாம்; (எ - று)

நகர்காட்ட லென்பது- தலைமகன் உடன்கொண்டு இடைவழிப்பாலைகட
ந்து தன்னைக்குச் செல்கின்ற தலைமகன் அவளுக்கு வழிநடையிலே படித்துள்
பந் தோன்றாதிருத்ததம்பொருட்டு அவளைநோக்கி 'அப்பெரியநகரகாண நம
முடைய நகராவது' என்று தனதுநகரைக் காட்டி அணிமைதோன்றக் கூறு
தல என்று திருக்கோவையாருரையால் தெரிகிறது, "கொடுங்கடஞ்சூழநத
குழைமுக மாதர்க்குத், தடங்கிடங்குழு தன்னகா காட்டியது" என்ற கொ
ளுவையுங் காண்க. இது, தஞ்சைவாணன்கோவையில்தலைவன் தன்பதியடை
ந்தமை சாமரல்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது; இதனையே 'புணாநது உடன்போன
தலைமகன் நடந்துஇளைத்ததலைவியைக்குறித்து இடநதலைப்பெயதமைசொள்
ன பாசரம்' என்பா அழகியமணவாளசீயா, தலைமகனுந் தலைமகளும் தாம்
ஒருவாக்கொருவர் தனிமீழலாயிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்நிலத்தின்
கொடுமையாலுண்டாகு மீளாபு இலையேயாகியும் பொழுதுபோக்குக்கா
கத தலைவன் தலைவியை நோக்கி இவ்வனங்கூறின தென்றலு முண்டு.

* "கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்திய லிழநத விய
னிமை போல, வேனிற் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், தானநத திருகத் தன்
மையிற் குன்றி, முலையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் மிரிநது, எலியல பிழநது
நடுங்குதுய ருறுத்துப், பாலை யென்பதோ படிவங் கொள்ளும்" என்றபடி.
இயற்கையில் பாலைக்குத் தனியே நிலமின்மையும், நாலவகைநிலங்களும் தந
தமதன்மைதிரிநது பாலையாதலு மாகிய உண்மை, 'நானிலம் வாயக்கொண்டு
நன்னீர்தமென்று கோதுகொண்ட வேனிலஞ்செலவன் சுவைத்துமிழ் பாலை'
என்றதனால் விளங்கும் 'நிலநதான் நாலென்பாரும் அஞ்செனபாருமா
யிருக்கும்; ஐந்தென்கிழவர்கள், பாலைநிலத்தையும் தன்னிலே ஓன்றாகக்கி
சொல்லுவார்கள் நாலென்றவர்கள், இப்பாலைநிலநதான் மததைநாலிலும் உண
டென்கிருர்கள், அதாகிது - நீரும் கிழலு மிலலாத விடம் பாலையாமதனை
யிறே' என்ற நம்பின்னோடடையுங் காண்க. † "நீரின்றி வேனில தெறுநிலம்
பாலை" என்றபடி நீரின்மையே இந்நிலத்திற்குச் சிறப்பாதல 'நன்னீர்த' என்
றதனாலும், சூரியன் தன்கிரணங்களால் பூமியிலுள்ளநீரைக் கவருநதன்மை
'நானிலம்வாயக்கொண்டு நன்னீர்தமென்று' என்றதனாலும், நாலவகைநிலத்
துள்ளும் இது அசார மென்பதும் இன்பத்திற்குநிற்ப பிரிதமறப்பதிற்கு
உரிய இதன் கொடுமையும் 'கோதுகொண்ட', 'மென்று சுவைத்துமிழ்' என்ற
வறறாலும், இந்நிலத்துக்குஉரிய காலமாகிய நடுப்பகலும் இளவேனிலமுதவே
னிலகளும் 'வேனில' என்றதனாலும், இதற்குத்தெய்வம் சூரிய னென்பது 'வேனி
லஞ்செலவன்' என்றதனாலும் குறிக்கப்பட்டன. 'வேனிலஞ்செலவன் சுவை
த்துமிழ் பாலை' என்றதனால், உஷணகிரணங்களை இயலியலுடைய சூரிய
னும் வெறுக்கும்படியுள்ளது பாலையின்கொடுமை யெனத் தோன்றும். ‡ "பரு
திவானவ் விலம்பசையறப் பருகுவான், விருதுமேற்கொண் டிலாம் வேனிலே
யலலதோ, நிருதுவேறின்மையா லெரிசடாககடவுளுங், கருதினவே முள
ளமுங் காணிலவேம் நயனமு" என்பதுங் காண்க 'நன்னீர்தமென்று
கோதுகொண்ட வேனிலஞ்செலவன்' என்றபின் மீண்டும் 'சுவைத்து' என்றது,
கிறிதுமநீரிலலாதபடி பசையறப்பருகினமை தோன்றுதற்கு. பாலை - நீரும்
கிழலு மிலலாத வறு நிலம். 'பாலை கடநத பொன்னே' என்றது, இப்படிப்

* சிவப்பதிகாரம், காடுகாணகாதை, ௬௦ - ௬௬.

† திவாகரம் - இடப்பெயாததொகுதி.

‡ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - தாடகைவதைப்படலம் - ௫.

பட்டகொடியஅநிலத்தைந் காலாலநடனதுகடந்துவந்து மிகவருந்தவேண் டியநிலையிலும் தலைமகளைப்பிரியாது அவனுடன் வருதலையே ஒளின்பமாகக் கருதி எரிசிறநெருப்பில் ஓடவைத்த பொன்போல ஒளிவிடுகிற தன்மையைக் கூறி விளித்தபடி.

காலநிலந்தோயாமை, தேவர்க்கு இயல்பு; இவ்வுரு, அதுமாநிக் காலநிலந் தோய்வரென்று கூறினது, அவ்வுலகத்தினும் இததிவ்வியதேசத்துக்கு உள்ள மகிமையைக் காட்ட. காலநிலந்தோயபவரான மண்ணுலகத்தோருங் கால பொருந்துதற்கரிய பாலையின் வெப்பத்தைத் தணிக்கவல்ல வெஃகா காலநிலந் தோயாதவரானவிண்ணுலகத்தோருங் காலபொருந்துமடியான தென நயங் காணக. அன்புமிகுதியால், இடம்பாராது காலதோயவர் திருவெஃகாவிலொழுக தருளியுள்ள எம்பெருமான் பத்துடைமடியவாக் கெளிமையால் *கணிகண்ணென்னும் பாகவதா சொன்னபடி தான்செய்து 'சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமான்' என்றும், 'யதோகதகாரீ' என்றும் திருநாமம்பெற்றமை தோன்ற, சொல்லப்பியத்தைக் குறிக்கிற 'கண்ணன்' என்றபெயரான குறித்தது வெஃகா-திருமாலின் தூறமெட்டுத்திருப்பதிகளுள் தொண்டைநாட்டிலு காஞ்சி புர மென்கிற பெருமாள்கோயிலிலுள்ள தொரு திவ்வியதலம் [ஆழவாக ளுட் சிறந்த இந்நமமாழ்வார தமது முதலதிவ்வியப்பிரபந்தமாகிய இத்திரு விருத்தத்தில் திருவேங்கடம் திருவெஃகா திருவரங்கம் என்ற மூன்று திருப்பதிகளைமாதிரிமே கூறியுள்ளதுபற்றியும், அமமூன்றும் 'கோயில திரு மலை பெருமாள்கோயில்' என்றுசிறப்பித்துக்கூறப்படு மென்பா அறிந்தோ] உது என்றது, தன்முன் சிறிதுசெய்மையிலுள்ளதைக் குறித்தது; † "செய்குள் றுவையிலைசீர்மலாவாவி . .. பொய்குள் றவேதியரோதிட முநதிடம்" என்பதில், 'உவை' 'உநதிடம்' என்றவற்றைக் காணக. இளஞ்சோலை எப்பொழு தும் இளவேனிலாகிய வசந்தகாலமாகவே செழித்ததோற்றுகிற சோலை, இதுகூறினது, தாபந்தணிதற்குத் தக்கஇட மென்று காட்ட நல்லகுறிஞ்சி நிலத்திலேகூடி அரியபாலிலிவங்கடநது இனியமருதநிலம்புகுகிறே மென்று காட்டியபடி 'எப பாலைக்கும' என்பதில், பாலை என்பது - இலகணையாய், துன்பத்தைக் குறித்தது, பான்மையென்னும் பண்புப்பெயர் மைவிருதிபோய ற் விகுதி பெற்றுப் பாலையென்ற ந்தெனக்கொண்டு, எந்தநிலைமைக்கும் எளவுரைத்தலும் ஒன்று 'எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே' என்பதற்கு, நம்பிள்ளை யீடு:— 'எல்லாப்பாலைநிலங்காலவந்த வெமமையைபும போக்கி நமக்குரகூக் கழுமான தேசங்காண் அது; இந்தப்பாலைநிலமேயன்றிக்கே இன்னமுஞ் சில பாலைவனமுங் கடக்கலாகாண இந்நிலமுண்டாக' என்பது

ஆழ்வார கொடியசமுசாரமாககத்தைக் கழித்த தன்மையையும், எம் பெருமானுநதருளின் நிலத்தின் மிக்கஇனிமையையும், அணிமையையும், அவாக்குப் பாகவதா எடுத்துக்கூறி, அவராத்ருமையைத் தவிர்த்தல, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். முன் இரண்டடி-ஒளிவுடிவஞ் எம்பெருமான் பலவகை நிலைகளையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஆராய்ந்து அவற்றில் அசாரமென்று கழித்ததும் பசையற்றதும் வெப்பமயிக்கதுமான சமுசாரத்தைக் கடந்து மிக்கஒளிபெற்றவரே என்று ஆழ்வாரைப் பாகவதா விளித்தபடி. பின் இரண்டடி - மீளாவுலகத்தவரான நித்தியசூரிகளும் மீண்டுவந் துவசிக்குமபடியான மகிழையுள்ள சாவகலபனை சாவேகவரனது அரசாவதாரணதலம் அதி சமீபமாய் மிகஇனிமைதருவதாய எவ்வகைத்துன்பமுந் தவிரப்பதாய் கேட்க மரமான புகலிடமாய் உள்ள தென்றபடி.

* இச்சரித்திரத்தை யாம எழுதிவெளியிட்டுள்ள ஆழ்வார்கள்கீர்த்திரத் தில் திருமழிசையாழ்வாரவரலாற்றினுட் பரக்கக் காணக.

† திருக்கோவையார் - ௨௨௩.

பாலிவனத்து நடந்துசெலுகிற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க்கு விசுவாமித்திரம காமுனிவன் உபதேசித்த பலை அதிபலை என்னும் மந்திரவித்தைகள்போல, இத்தலைவன்வா ததைத் தலைவிக்குத் தாபநதணிக்கு மென்க.

‘அம்பூந்தேனினஞ்சோலை அப்பாலது’ என்றது, திருவெஃகாவுக்கு அருகிலுள்ள ‘திருத்தணகா’ என்னுந் திருப்பதியைக் குறித்த தென்னவுமாம்: [திருத்தணகா-விளக்கொளியெம்பெருமான் சநிதி]

‘வேனிலஞ்செலவன்’ என்பதில், அம் - சாரியையாகவுமாம். பொன்-உவமையாகுபெயர்; திருமகன்போன்றவளுமாம் உது - உகரச்சுட்டடியாப்பிறந்த பெயர்; இது, உகரச்சுட்டு - மிக்கசெய்மையும் மிக்கஅண்மையு மல்லாத இடையிடத்தைக் குறித்தது. சேமம்- க்ஷேமமென்னும்வட்சொல்லின் திரிபு.

திருவெஃகாவிலெம்பெருமான், பிரமன்செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதிரதியைத் தடுக்குமபொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற பள்ளிகொண்டருளினவ னாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் ‘வேக லேது’ என்று பெயர், அது தமிழில் ‘வேகவணை’ என்று மொழிபெயராத அது பின்(நாகவணையென்பது நாகணையென விகாரப்படுதலபோல) ‘வேகணை’ என விகாரப்பட்டு, அது பின்னா ‘வெஃகணை’ எனத் திரிந்தது, தானியாட பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்தது, அது பின்பு ‘வெஃகா’ என மருவிவழங்கி மென் நுண்ணிதின் உணாக.

‘தேனலஞ்சோலை’ என்றும் பாடம்

(உசு

தலைவி தார்பெற்று மகிழ்தல்.

உஎ. சேமஞ்செங்கோளருளேசெய்வாருடபாருவரென் றேமம்பெறவையஞ்சொலலுமெய்யேபண்டெலலாமறையாமங்கடோறெரிவிசநங்கண்ணனநதண்ணநதுழாய்த தாமம்புனையவவவாடையீதோவநதுதண்ணென்றதே.

(இ - ள்.) செம கொள் அருளே - (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) நேரில் தலைவனை எம்பெருமானது திருவருளே, சேமம்-(நமமைப்) பாதுகாப்பது, (என்று கொள்ள), செய்வாரும் நட்பு ஆகுவா-பகைப்பவரும் அழகூலராவா, என்று—, ஏமம் பெற - உறுதிபொருந்த, வையம் சொல்லும்-உலகத்தோர் கூறுகிற, மெய்யே - உண்மைமொழியின்படியே,—பண்ணெல்லாம்அறைகூய் யாமங்கட்தோறு எரி வீசம்-மூன்பு எல்லாம்[பிரிந்திருந்தகாலத்துப்] பகைத்து எதிராவது போருக்கு அழைத்து இரவுகள்தோறும் அக்கினிசகவாலையை (எம்மேல்)வீசுநதன்மையுள்ள, அ வானட-அநதக்காறது, நம் கண்ணன் அம தண்ணம் துழாய் தாமம் புனைய - நமது தலைவனை எம்பெருமானது அழகிய குளிரந்த திருத்துழாய்மாலையை (யாம்பெற்று)த் தரித்ததலை, அதோ வநது தண்ணென்றது - இது வநது (இப்பொழுது) குளிர்ச்சியாயிராநின்றது; (எ - று.)—ஏ-தேற்றம்.

‘நாயகனை நசுவரனுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் தரிக்கையாலே, முன்புநலிந்துபோந்த வாடை தணிந்தபடியை நாயகி உட்கொண்பிரைத்த பாச்சரம்’ என்றா அழகியமணவாளசீயரும் ‘தலைவிஆற்றாமையிந்த தலைமகன் இரவிடத்துக்கலந்தமை தோற்றுவித்தது’ என்றலும் உணர்

எம்பெருமானதுகுணவிசேஷத்தைஅநுசந்தித்து அதனால் ஒருவாறுஆற்றாமைதணிந்தஆழ்வார்,முன்புஅப்பெருமானைஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருடை விடாதுவருத்திவந்த இவ்வலகத்துப்பொருள் இப்பொழுதுஇனியதாகிற் தன் மையைக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். சாவேசுவரனது கருணைய ரக்ஷகமானால் அவனுக்குஅடங்கியஅனைவரும் அனுகூலப்ப ரென்று நம்

புதலுண்டாமபடி உயர்ந்தோசொல்லுஞ் சத்தியவாக்கின்படியே, முன்புபிரி வாற்றாத நிலையில வலியவந்து எதிர்ப்பட்டு எப்பொழுதும் தாபவேதவாய நின்ற லௌகிகபதாரதம் சாவகலபஞ்ஞ எம்பெருமானது பிரசாதத்தைப் பெற்றவளாவிலே அநுகூலித்து ஆற்றமுமைதணிப்பதாயது எனக் கண்க.

செங்கோள் - நீதிதவறாத தலைவனுமாம். அருளே, ஏ - பிரிநிலை. செறு வா-எதிராகால வினையாலினையும்பெயர், நட்பு-ஆகுபெயர், வையம்-பொருள் கள்வைக்கப்படும் இடம். அமைகூய - இறந்தகாலவினையெச்சம். கூய + யாமம் = கூயாமம், தனிக்குறிலைச்சாராத யகரம், யகரம் வரக் கெட்டது. யாமம் - காலப்பகுதியுமாம், வடசொல் ஏழரைநாழிகைகொண்டது. வீசும் வாடை யென இயையும். தாமம்-வடசொல், ஈதோ - இதே எனலும் வட சொல்லின் பிராகிருதச்சிதைவான 'இதோ' என்பதன் நீட்டல். செங்கோள் ருளே சேமம், வையம் மெய்யே சொல்லும் என்று தனிவாக்கியங்களுக்காக முடித்தலுமாம். 'மெய்யே' என்றவரையில் பொதுப்பொருளும், மற்றது சிறப்புப்பொருளு மாதலால், வேற்றுப்பொருள்வப்பணி, [அர்த்தநதர நயாஸாலங்காரம்]. 'செருவா' என்று பாடமோதி, போருக்கு உரியா ரென்றலும் ஒன்று (உள்)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு வருந்தி யிரங்கல்.

உஅ. தண்ணநதுழாயவளைகொளவதுயாமிழப்போநடுவே
வண்ணநதுழாவியோவாடையுலாவும்வளவாயலகாற்
புண்ணநதுழாமேபொருநீர்ததிருவாங்காவருளா
யெண்ணநதுழாவுமிடத்துளவோபனடுமினன்னவே.

(இ - ள்) வள்வாய அலகால்-கூர்மையான வாயின் நுனியினால், புள்- பறவைகள், நுநது உழாமே- (தன்னிடத்து உள்ள) சதுங்கக் கொததாதபடி, பொரு- அலைமோதுகிற, நீர்- காவிரிநீராகுமுந்த, திரு அரங்கா- பூர்வகமென் னுந் திருப்பதியுடையவனே! தண் அம் துழாய - குளிராத அழகிய (உனது) திருந்துழாய, வளை கொளவது - (எமது) கைவளைகளைக் கொள்ளுகொள் ளாநின்றது; யாம் இழப்போம் - (உன்பக்கல் ஈடுபட்ட) நாம் (அதற்கு வளையை) இழக்கக்கடவோம், (இங்ஙனமிருக்க), ஓர் வாடை - (எமக்கும தனக்கும யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத)ஒருகாமருனது, நடுவே-இடையிலே (பிரவேசித்து), வண்ணம் துழாவி உலாவும் - (எமது) மாமைநிறத்தை (க்க வாதற்பொருட்டு)த தடவித்தேடிக்கொண்டு சஞ்சரிக்கத் தொடங்குகிறது; அருளாய- (அதற்கு யாம் மாமையிழக்காதபடி எமபக்கல் நீ) கருணைசெய்து வந்துசொந்த நளவாய, எண்ணம் துழாவும் இடத்து - மனந்தரிமாறமளவி லும், பண்டும் இன்னன்ன உளவோ - முன்பும் இப்படிப்பட்ட [எமநிலைமை களபோன்ற] நிலைமைகள் (வேறுஎங்கேனும்) உள்ளனவோ? (எ - று)

'வாடையாலேநோவுபட்டு நாயகஞ்ஞஎம்பெருமானேநோக்கி நாயகி தன் னிலஇரங்குகிள பாசரம்' என்பா அழகியமணவாளசீயரும். ஆற்றமுமைமிகுதி யால் தலைவனை எதிரில நிற்குரூப்போலப் பாவித்து முன்னிலைப்படுத்திக்கூறி யதுஇது, அன்றி, உருவெளிப்பாட்டில் கண்ட தலைவனை நோக்கி யுரைத்த துமாம். உனதுசம்பந்தத்தை நேரிடபெற்ற திருத்துழாய பிரிந்தநிலையில் கூடியநிலையை ஞாபகப்படுத்தி மிகவருத்தி மேனிமலிவை யுண்டாக்குத லும், அதற்கு ஆற்றது நாம் மெலிந்து வளையிழத்தலும் இயல்பே; அதுவ ன்றி, இயல்பிலுள்ளுக்குஅஞ்சிடக்குநதன்மையதான் காமறு உனதுசம்பந்தம் பெற்ற நம்மைச் சமயம்பாராதது வருத்திக் கொள்ளுகொள்ளத் தொடங்கு வது தகுதியோ? அங்ஙனம்ஆகாதபடி எம்மைக் காத்திடவேண்டும்; உன்பக்

கல்அன்புனைவத்தாரில் எமமைப்போல வருந்தியவரும உன்னைஉபேகிசுக்கப் பட்டவரும் இதுவரையிலும் எங்கும் எவரு மிலையே யென்றான்.

ஓவாடை - பிரிந்தாரை வருத்துதலில் துணைவேண்டாமல் அனவாய மான திறமையுள்ள வாடை 'உலாவும்' என்றதனால், கம்பீரமான செருக்கு நடை தோன்றும். மூன்றாம்அடியால், உள்தூராட்டுக்கு உறுப்பான நீரும் தன்னையடைந்த பொருளை எதிரிகவராதபடி திரைக்கையார் பொருது காத்திருக்கின்றதே; உனக்குமாததிரம் அது இயல்பாகாதோ? எனக் குறிப்பித்தபடி.

திருவரங்கம் - நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் முதலதும் முக்கியமு மான தலம்; சோழநாட்டுத் திவ்வியதேசம். இது - கோயிலென்றும், பெரிய கோயிலென்றும் வழங்கப்படும். அரங்கம் - ரங்க மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளது உள்ளக்கமலம் இவை யெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் திருமால் இவரு ரதிரைய [ஆசைப்பெருக்கத்தை] யடைந்த திருவுள்ளமுகந்த எழுந்தருளியிருத்தலால், 'ரங்கம்' எனப் பெயர் பெற்றது. இவரு, அரங்க மென்பது - விமானத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கா தோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்] திருமகளாருக்குத் திருநிறுத்தஞ்செய்யுமிடமா யிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது திருவுக்கு [மேன்மைக்கு] க்கூத்துப்பயிஸ்டமா யிருத்தலாலும், உபயகாவேரிமத்தியி லுள்ளதோர் ஆற்றிடைக்குறையாதலாலும், இப்பெயர் வந்த தெனிலும் அமையும்.

அருளாய் - ஸீஅருளுகிறாயிலலை யென்றுமாம், செய்யாய என்னும் வாய் பாட்டுச்சொல், உடன்பாடு எதிமறை இரண்டுகும் பொது.

எம்பெருமானைச் சேராதநிலையில் அவனது இனிமையும் இவ்வுலகத்துப் பொருளும் அவனை நினைப்பூட்டுவனவாய்த தமமை வருத்தும் நிலைமையை ஆழவார் அப்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுதல், இதற்கு உளநுறை பொருள். தண்ணந்துழாய் வளாகொளவது யாமிழப்போம் - குளிரந்ததன் மையையும் அழகியகுணத்தையுமுடைய உனது இனிமை எமது பிறர்க்குஉரி மையல்லாததன்மையைக் கவர்ந்துகொள்ளவுமாம், அதனை அவ்வினிமைக்கு நாம் இழக்கவுமாம் (அதுவன்றி), ஓவாடை நடுவே வண்ணம் தூழாவி உலாவும் - உன்கட்டளையை அனுசரித்து நடக்கக்கடவதான லெளகிகபதார் த்தம் எமது உருவத்தை மாற்றலுற்றது, புள நந்து வள் வாய அலகால் உழாமே பொரும நீர் திருவரங்கா- வஞ்சனையுள்ள மாயை சுத்தமான ஆத்து மாவைக் கொடியுண்டாழவினமூலமாக வருத்தாதபடி தடுத்தாக்காக்கி குணத் தையுடைய ஸ்ரீரங்கநாதனே! அருளாய்- (அதுபோல) எமமிடத்தும் கருணை செய்வாய், எண்ணத்துழாவுமிடத்து பண்டும் இன்னன்ன உளவோ-துன்பத் தால் மனநடுமொறுகிறநிலையிலும் இப்படிஇரங்காதிருந்தவை மூன்றும் உண்டோ? இலலை யென்றபடி ஸ்ரீஜாநகிப்பிராட்டி, திரௌபதி, கஜேந்திராழ வான், பிரகலாதன், விபீஷணன், காகாசுரன் தொடக்கமான அளவற்ற அடியார்களிடத்தெல்லாம் இப்படிப்பட்ட உபேகைக் கண்டதிலையே எனக் கே இவ்வனமாயிற்று என்று ரென்க

உழாமே - மேல்குதி பெற்ற எதிமறைவினையெச்சம் உழுதல் - கொத்திக்கின்றுதல் உளவோ, ஒ - எதிமறை. இன்னன்ன - பெயர்; இன்ன அன்ன என்பதன் தொகுத்தல்: இவைபோலபவை யென்க 'எண்ணத்துழாவுமிடத்து' என்பதற்கு 'மனத்தினால் ஆராய்ந்துநோக்குமிடத்து என்றுபொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று (உஅ)

தலைமகள் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைத்தல்.

உக. இன்னன்ன தூதெமமையாளற்றப்பட்டி ரந்தாளிவளென் றன்னன்ன சொல்லாப்பெடையொடும்போய் வருநீ லமுன்ன

மின்னன்னமேனிப்பெருமானுலகிற்பெண்டுதுசெல்லா
வன்னன்னநீமைகொடோருடிச்சீரமையிலன்னங்களு.

(இ - ள்.) குடிசீர்மை இல அன்னங்கள் - உயர்குடிப்பிறப்பால வருளு
சிறப்பு இல்லாத இவ்வன்னப்பறவைகள், — 'இவள் — ஆள் அற்றம் பட்டு -
(வேறுதனக்கு) ஆளிலலாமையால், இன்னன்ன தூது-இப்படிப்பட்ட தூதாக,
எமமை — இரந்தாள் - குறைகூறி வணக்கத்தோடு வேண்டிக்கொண்டாள்,' என்று - என்றுநின்றது, அன்னன்ன சொல்லா - அப்படிப்பட்ட
தூதுமொழிகளை (த தலைவனிடஞ் சென்று) சொல்லாமல், பெடையொடும்
போய் வரும் - (தமக்குஇனிய) பெண்பறவைகளுடனே (மந்தகதியாக மகிழ்
ச்சியோடு) உலாவத்திரிகின்றன, (இதற்குக் காரணம்: —), நீலம் உண்ட மின்
அன்ன மேனி பெருமான் உலகில் - நீலநிறத்தைபுட்கொண்ட மின்னல்
போன்ற திருமேனியையுடைய எம்பெருமானது உலகத்தில, பெண தூது
செல்லா - பெண்களுக்காகத் தூதுசெல்வ திலலாத, அன்னன்ன நீமை
கொடோ - அப்படிப்பட்ட தன்மையை யுடைமையோ? (எ - று.)

‘நாயகனான ஈசுவரவிஷயத்திலே தூதாக அபேக்ஷிக்கசெய்தேயும்
அதுசெய்யாதன சில அன்னங்களைக் குறித்து வெறுத்துச் சொல்லுகிற நாயகி
பாசரம் என்பா அழகியமணவாளையேரும் இத்திறை, திருக்கோவையாரில்
‘அன்னமோடழிதல்’ எனப்படும் ‘உலகமெல்லாந் துயிலாநின்ற இந்நிலை
மைக்கண்ணும் யான் துயிலாமைக்குக் காரணமாகிய என்வருத்தத்தைச்
சென்று அவாக்குச்சொல்லாது தான் தன்சேவலைப் பொருந்திக் கவற்சியின்
நித் துயிலாநின்றது என அன்னத்தோடு அழிந்து கூருநிறமல்’ என்ற உரை
யும், * “சேவலத்திடுசென்று தான் துஞ்சும் யான் துயிலாச் செயி எம், காவல்
தழீயுவாகுக்கு ஓதாது அளிய களியன்னமே” என்ற திருக்கோவையாரும்,
“இன்னகையவ லிரவ நுதயரம், அன்னத்தோ டழிநுரைத்தது” என்ற கொ
ளவும் இவ்வுருக் காணத்தக்கன

இன்னன்னதூது - எல்லாப்பொருள்களினும் மேலான பொருளாகிய
புருஷோத்தமனிடத்துக்குச் செல்லுந் தூது, தாழ்ந்த இடத்துக்குத் தூது
செல்வதோ என்று இகழ்த்தக்கதன்ற எமமை - விரைந்தூதுசெல்லு
தற்கு உரிய சிறக்கமைதி முதலிய கருவிகளிற குறைவிலலாத எமமை, எம்மா
லாகாதென்று ஆற்றலின்மை கூறி மறுத்தற்கு இடமில்லை. போகாமலும்
வாராமலும் இவ்வேயே தங்குகின்றனவிலலை, தம்காரியத்திற்காக இனத்
தோடு உலாசமாகப் போய்வருகின்றன அவஸனஞ் செல்லும்பொழுது,
எம்காரியத்தைபுஞ் செயயலாமே, அது இல்லை யென்பது தோன்ற, ‘அன்ன
ன்ன சொல்லாப் பெடையொடும் போய்வரும்’ என்றான். ‘பெடையொடும்’
என்றதனால், தன்காதலியோடு போனதனால் நம்காதலை மறந்திட்டன என்
றவாறு. இன்னன்னதூது - நவவியாகாண்பண்டிதன்போலவானா விந்நற
கேற்ற தூது. இரந்தாள் - இவள், தன்பெணமையும் பாராது நாமபறவை
யென்பதும் நோக்காது நமமை மிகப் பிராத்தித்தாள். ஆள் அற்றப்பட்டு -
வேறு ஆளைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விலகச் சந்தாப்பயிலலை. எம்பெருமான் திரு
மேனியிலுள்ள கருமைநிறத்தைபுந் திவ்வியவொளியையும் பற்றி, ‘நீலமு
ண்டமின்னன்னமேனி’ என்றது, இனி, மின் உண்ட நீலம் அன்ன மேனி யென
மாறியுயைத்து, மின்னற்கொடியை நடுவிலேகொண்ட நீலமேகத்தை யொ
த்த திருமேனியெனக் கூறினால், மின்னல் - திருமார்பிலுள்ள திரும்களுக்
கும், மேகம் - திருமேனிக்கு உவமையாம். பெண தூதுசெல்லா அன்னன்ன
நீர்மைகொடோ - அதுமான் தூது, கண்ணன் தூது முதலிய வரலாறுகளில்

ஆடவர்பொருட்டாகவே தூதுசெல்லுதல் மரபா மென்றும், அதனால் பெண்பிறந்தார்க்குத் தூதுசெல்லக்கடவேமலலே மென்றவகருதினவோ? என்றபடி, (கூடத்திலுள்ள அன்னத்தூதும் முதலில் நன்னிடத்தினின்றிற் சென்ற தாதல் காண்க.) தன்கருத்தின்படி நடவாததால், 'குடிசசோமையி லன்னவகள்' எனக் குலத்தையுமுட்படப் பழித்தாள். * "நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக், குலத்தின்க ணையப் படும" என்றபடி உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பாகிய இன்சொல் இகழாமை உபகரித்தல் முதலிய நற்குணங்கள் இல்லாமையால், குடிசசோமையிலலாத அன்னவக ளென்றது. † "அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம், பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு" என்றதனால், தூதர்க்கு உயர்குடிப்பிறப்பும் இலக்கணமாதல் அறிக ‡ "இயம்புகின்றகாலத்து எகினம் மயில் கிள்ளை, பயம்பெறுமேகம்பூவை பாங்கி—நயநதகுயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரம் ஈரைநதுமே, தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை" எனத் தூதுவிடப்படுமவற்றுள் அன்னம் முதலாதல் அறிக.

ஸவாபதேசத்தில்தூது என்பது ஆசாரியவிய்யததை என்பா. எம்பெருமானைச் சேரப்பெற்றது ஆழ்வா தமமுண்டிய ஆற்றாமையை ஒருவாமுகமாக அவனுக்கு அறிவிக்கவென்று நினைத்தது தாம் வேண்டியவிடத்திலும் ஒருவரும் தக்கவா நேரிடாமல் அவரவா தத்தவகாரியத்திலே அபிமுகராயிருக்க, ஆழ்வா வெறுத்ததுகூடும் வாததை, இதற்கு உாளுமைபொருள் 'இன்னன்னதூது' என்றதனால், ஒப்புயாவற்ற மேலான இடத்திற்குச் செல்லுந் தூ தென்பதும், 'எமமை' என்றதனால் ஆழ்வாநிலையை எம்பெருமாள் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்தற் கேற்ற ஞானம் முதலிய சாதனங்களில் தமக்குக் குறைவிலலாமையும், 'ஆளறப்பட்டு' என்றதனால் ஆழ்வாரது வேறு கதியின்மையும், 'இரந்தாளிவளென்று' என்றதனால் அவனை யே தஞ்சமா கப்பற்றிப் பரதநதிரமாயிருக்கை தவிராது நமமையும் இவா பிராத்தித்தா ரென்று கருதி இவாதித்தது அபிமானிக்கவேண்டியிருக்க அங்ஙனஞ் செய யாமையும், 'அன்னன்னசொல்லாப் பெடையொடும் போயவரும்' என்றதனால் இவாபொருட்டி ஒருவாததையுஞ் சொல்லாமல் தமக்குவேண்டினவர்களோடு சென்றுவருதலும், 'நீலமுண்டமின்னன்னமேனிப் பெருமா னுலகிற் பெண்தூதுசெல்லா அன்னன்னரீமைகொலோ' என்றதனால் இனியதும் சுவயம்பிரகாசமுமான வடிவமுடைய சாவேசுவரனது ஜகத்தில பரதநதிராயிருப்பாரைச் சேரவிடாமலிருக்கிற அது இயற்கையோ? என்பதும், 'குடிசசோமையிலன்னவகளை' என்றதனால் இங்ஙனம் உதவாதார்க்கு உயர்குடிப்பிறப்பின்பிறப்பு இருந்தும் பயனில்லை யென்பதும் தோன்றும். 'அன்னன்ன சொல்லாப் பெடையொடும் போயவரும்' என்றதனால், சுவகாரியபரபாய்ச் சென்றுவருகையில் நமகாரியத்தையுங் கூடச்செய்யலாகாதோ? என்றவாறு. வெண்ணிறமுடையதும், பறவைகளிற்சிறந்ததும், அழகியதும், பாடையும் நீரையும் பருத்தது நீரையொழித்துப் பாடையுட்கொள்ளுநதன்மையது மான அன்னம், சத்துவகுணபூரத்தியும் மறறையோரினும் மேம்பாடும் விலகாணமானதன்மையும் சாராசாரங்களைப் பருத்ததுணாநது அசாரத்தைத் தள்ளிச் சாரத்தைக்கிரகிக்கும்இயல்புமுடைய நல்லாசிரியாக்கு உவமையாகத்தகும். இனி, இப்பாட்டுக்கு - எமமிடத்து அன்போடு பெடையொடு தூதுபோய்வந்த அன்னங்கள் யாதொன்றுஞ் சொல்லக்காணாமையால், அவ்வெம்பெருமானது நாட்டில் மகளிர்விடதூது உட்கொல்லலாகா தென்ற நியதி

* திருக்குறள் - குடிமை - அ

† " " தூது - க.

‡ இரத்தினசசருக்கம் - ௭.

உண்டோ? என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரைக்கு, 'குடிசசீர்மையிலன்னங்கள்' என்பதற்கு - குடிப்பிறப்பாலவந்த சீர்மையுடைய [நலகுடியிறப்பிறந்த] அன்னங்க ளென்று பொருள்: இல - சாரியை. சொல்லா - சொல்லாமல்; நறு கெட்ட எதிர்மறையினையெச்சம். பெடை - பெணமைப்பெயர். (உக)

பிரிந்தலைவி அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூதுவேண்டேல்.

நட. அன்னஞ்செலவீரும் வண்டானஞ்செலவீருநதொழு திரந்தேன், முன்னஞ்செலவீரகண்மறவேன்மினோகண்ணனைவை குருதனோ, டென்னெஞ்சினாரைக்கண்டாலெனைச்சொல்லியவரி டைநீ, ரினன்னஞ்செலவீரோவிதுவோதகவென்றிசையினகளே.

(இ - ள்.) அன்னம் செலவீரும் - (வானத்திற பறந்து) செல்லுகிற அன்னப்பறவைகளாகிய உங்களுடும், வண்டானம் செலவீரும் - (அங்குலம்) செலப்பவர்களாகிய வண்டானக்குருகுகளாகிய உங்களுடும், தொழுது இரந தேன் - (யான்) வண்டுகிப் பிராத்தித்தேன்; (என்னவென்று எனில்), - முன்னம் செலவீரகண்மறவேன்மினோ - உங்களுள் முன்னே செலப்பவர்கள் (என்வேண்டுமோ) மறவாதொழிவீராக; கண்ணன் வைகுருதனோ - கிருஷ்ணவதாரஞ் செயதருளினவனும் பரமபதத்துக்குத் தலைவனு மாகிய பெருமானுடன், என் நெஞ்சினாரை கண்டால் - (முன்பு சென்றிட்ட) எனது மனத்தை (அங்கு நீங்கள்) பாராததால், என்னை சொல்லி - (அதற்கு நீங்கள்) என்னக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி, 'அவரிடை நீர் இன்னம் செலவீரோ - அவரி டத்த நீர் இன்னமுஞ் செலவாதிருக்கிறீரோ? இதுவோ தகவு - இது தகு தியோ?' என்று இசையின்கள் - என்று சொல்லுவார்கள்; (எ - று.)

'அன்னம் தொடக்கமானவற்றை நாயகன்பின்சென்று தன்னையகன்ற நெஞ்சை நோக்கித் தூதுவிரிகிற நாயகிவாாததை' என்பர் அழகியமணவாள சேயரும் 'அவன்வருமென்று ஒருபொரு ளிலலை பென்று அதில் நசையமறு, அவன்பக்கம்போனநெஞ்சை மீட்கத் தூதுவிரிகிறான்' என்ற அப்பிள்ளையு ரையையும் அறிக. அப்பொழுதை நிலைமையால், சேயமையிற சென்ற நெஞ்சினும் அண்மையிலுள்ள வேறுசிலவற்றை அநதரங்கமாகக் கருதினான். வண்டானம் - நாரையில் ஒருசாதி. 'தொழுது' என்றதனால் காயிகமான வேண்டுகோளும் 'இரந்தேன்' என்றதனால் வாசிகமான வேண்டுகோளுங் கூறியதனால், இவற்றிற்கு இன்றியமையாத காரணமான மாநமமானவேண்டு கோர் தானேபெறப்படும, ஆகவே, மனமொழிமெய் பென்னுந் திரிகரணங் களாலும் இவற்றைச் சரணமடைந்தமை தோன்றும்: இங்குனஞ் சரணம் புக்காரது வேண்டுகோள் மறுக்கத்தக்கதன் மென்றவாறு. முன்பு சிலர் மறக்கக் காண்கையால், இவற்றை 'மறவேன்மின்' என்றான். 'பூவளபிரகிரு தியையறியும் நாயகன் மறவாதான், அவன்னைப்பின்னேபோன நெஞ்சம் மறத் தது: இனி, யாதான் மறவாதான்' என்பது, நம்பிள்ளையீடு. மறத்தல் உங்க ளுக்கு இயற்கையல்லாவிடினும் அவ்விடத்துச் சோக்கையாலாகு மென்க் கருதியவாறு. 'கண்ணன்' என்றது, செளலப்பியவாசகம். 'வைகுருதன்' என்றது, பரத்துவவாசகம். 'கண்ணன் வைகுருதனோ என்நெஞ்சினாரைக் கண்டால்' என்றதனால், தனது செளலப்பியத்தைக் காட்டி. என்மனத்தைக் கவந்துகொண்டு தனதுபரத்துவத்தால் என்னை இன்றளவும் வந்துகலவாது கிறப்பவனிடத்து என்மனம் வீணே சென்று சோரது அலைகிறது என்றபடி. தலைமகனிடத்துத் தனக்குஉள்ள கௌரவத்தால் அவனைப்பற்றிச் சென்ற மனத்தை 'நெஞ்சினா' என்று உயர்த்திக்கூறினான். 'பண்ணிபோலன்றியிலே அவனாலே கொண்டாடப்பட்டவ ளாகையாலே, சொல்லுகிறான்' என்பர் பெரியவாசகானபின்னை. வைகுருதனோ நெஞ்சினாரைக் கண்டால் - பரம்

பதவாசியான பகவானைக் காணிலும் காணலாம்; அவனைத்தான்சேர்த்தபலத் தாற செருக்கிரிபதும் அவனதுஅநதரங்கபரிவாரங்களுள் தானுமொன்றாய விட்டது மான நெஞ்சைக் காணுத லரிது என்றபடி. 'என்னைச்சொல்லி' - அந நெஞ்சுக்கு உடையவன் நீ எனென்பதையும், எனதுஉடைமை அது வென்பதையும், எனக்கு அது இன்றியமையாத தென்பதையும், யான் தனித்தள்ள தன் மையையுந் தோன்றச் சொல்லி; எனவே, இவ்வறையெல்லாம் நெஞ்சம் மறந துள்ளமை தோன்றும். புந்ஷோத்தமனாகிய சிறந்தநாயகனைத் தான் கூடியதன லாகியமேன்மைபற்றித் தன்னைப்பிராஉயாத்துசொல்லுவ கூற்றால், 'அவா' என்றான்; அந்தநன்குமதிப்பே, தன்மனத்தைப் பிறர் முன்னிலைப்படுத்தும்பொழுது 'நீ' என்று உயாவுப்பன்மையாற கூறுவ ரென்றதற்குங் காரணம். 'அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ' - நீவருகிறபொழுதே ஆறாமை மிக்க அவரிடத்து அவருக்கு அநதக்கரணமான நீ அவர்துயரை யறிந்து நீ ததிடாமல தலைமகன்பொருட்டேயன்றித் தம்பொருளான உமடொருட்டும் அவர் ஒருதாதுவிடம்படி இன்னமும் போகாதொழிவதே! என்றபடி. இது வோ தகவு - உடைமை உடையதுக்குஉரியதாதன்மை இவ்வன்மோ? இன்னுமஇதனால், உமது பரதநிரமாயிருக்குதன்மைபற்றி நீசெல்லாவிடினும், உமதுதகுதிக்கு ஏற்ற அன்புபற்றியாவது செல்லவேண்டாவோ? என்றதாம். இன்னது முன்புசெல்லு மென்று அறியாமையால், 'செல்லீர்கள்', 'மறவேன மினே', 'இசைமின்கள்' என்று பன்மையாற கூறினா, * "தனிகையத் துழக்கி வென்றீர் தையலைச் சார்மின்" என்றவிடத்து நச்சினாகுகினியா 'துணிய லாகாமையின், பன்மையாறகூறினான்' என்றதனால், இன்னாரென்று துணிவு தோன்றாதவிடத்துப் பன்மையாற கூறுதல் இலக்கணமாத லறிக. அன்றி, முன்னேமுன்னே செல்பவரெல்லாங்கண்டுசொல்லுங்கள் என்றுங் கொள்ளலாம், பலரும் பழித்துக்கூறினால் ஒருகால் மீளக்கூடு மென்று கருத்து. இவ்வன்ம பலவறமையும் ஒருங்குதாதுவிடதலால், ஒன்றை முன்புதாதுவிட்டு அது போயத் தொழிலசெய்து வருமளவும் பொழுதுபோககி ஆறியிருக்கமாட்டாமை தோன்றும்.

ஆழ்வார் சிலரைத் தம்மைஎம்பெருமான்பக்கறசேர்த்ததற்குஉரிய ஆசாரியராக வரித்து அவர்களைரோக்கிச் சொல்லும் வாதத்தை, இதற்கு உளநுமைபொருள். அவர்களிற சிறந்தாரை அன்னமென்றும், சிறிது தாழ்ந்தாரை வண்டானமென்றும் குறித்தது. 'செல்லீ' என்றதனால், அவர்கள் எம்பெருமானது திவ்வியதேசத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டமை தோன்றும் தொழுது இரந்தேன் - திரிகரணத்தாலும் அவர்களிடத்துப் பூரணமான பிரபத்தியை மிகவிரைந்து செய்தபடி. 'முன்னஞ்செல்லீர்கள் மறவேன்மினே' என்றதனால், ஆழ்வாருது ஆறாமை தோன்றும். அவர்களுந் நடைபிணம் பேசுபிணம் ஈடுபட்டு, 'செல்லீர்கள்', 'இசைமின்கள்' என்றா. எம்பெருமானை இடைவிடாது நினைத்திருக்கையினும் அவனைச் சேரந்து அனுபவித்தது ஆநந்திக்கப்பெறுமையா லுண்டான ஆறாமைத்தயுரியும் அவனை மறத்தலே அமையு மென்று அன்புபுகுதியால் ஒருவெறுப்புகொண்க, என நெஞ்சை மீட்டிடுங்கள் என வேண்டின ரென்க.

மறவேன்மின்-மறவேல என்ற எதிர்மறை யேவ லொருமையின்மேல, மின்-ஈவற்பன்மைவிருதி. ஓ-வாகுகியால்ங்காரம். வைகுந்தம்-வைகுண்டம் என்னும் வடமொழிச் சிந்தைவு. செல்லீர்-எதிராமறை தகவு - தகு என்னும் பகுதியி னடியாப் பிறந்த தொழிலாகுபெயர். (௩௦)

தூதுசெல்லாதமேகங்களைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல்.

கூக. இசையினகடுதெனற்சைத்தா ள்சையிலமென்றலைம
லசையினகளென்றலசையுங்கொலாமம்பொன்மாமணிக
டிசையின்மிளிர்ந் திருவேங்கடத்துவனராட்சிமய
மிசையின்மிளிரியபோவான்வழிகொண்டமேகங்களே.

(இ - ள்.) அம பொன்-அழகிய பொன்னும், மா மணிகள்-சிறந்த இரத தினங்களும், திசை-திக்குக்கள்தோறும், மின் மிளிர்நம்-மின்னலபோல ஒளி வீச மிடமான, திருவேங்கடத்து-திருவேங்கடமலையினது, வல தாள் சிழியும மிசை-வலிய அடிவாரத்தையுடைய சிகரத்தின்மேல், [சிகரத்தை நோக்கி], மின் மிளிரிய போவான்- மின்னலகன் விளங்கு செல்லுமபொருட்டு, வழிக் கொண்ட-பிரயாணப்பட்ட. மேகங்கள்—, தூது இசையின்கள் என்று இசை த்தால் - ‘(நீங்கள் எமக்காகத்) தூதுக்கு இசைந்து சென்று சொல்லுங்கள்’ என்று சொல்லி வேண்டினால், இசையிலம் - (அதற்குஉடனே) உடன்பட்டுச் செல்லக் காணுகிறோமில்லை; (அவை), என் தலைமேல் அசையின்கள் என்றால்- ‘எனது தலையின்மேல் பொருந்துங்கள்’ என்று வேண்டினால், அசையும்கொல் ஆம் - (அங்கு) செல்லக்கூடுமோ? (எ - று)—வாய்வாத்தமைத்திரத் தாலவேண்டியதற்குஉடன்படாதவை அவற்றின் கால எமதுசிரசிற பரிமபடி சரணாகதி செய்தால் அதற்கு இசைந்து ஒருகால உடன்பட்டுச்செல்லுமோ? என்று கருத்து.

‘மேகங்களைத் தூதாகவிடத்தேடுகிற ராயகிவார்த்தை’ என்பா அழகிய மனவாள சீயா. திருவேங்கடமலையின்மேற் சென்று சேரும்பொருட்டுப் பிர யாணப்பட்ட மேகங்களைநோக்கித் தலைமகள் ‘என்னைப்பிரிந்துஅங்குசென்று வசிக்கிற எனதுதலைமகனுக்கு என்நிலைமையைச் சொல்லுமாறு நீங்கள் எனக் குத் தூதமைவீ’ என்றுவேண்ட, அதற்கு அவை உடன்படக்காணுமையால், மீண்டும் அவற்றைநோக்கி ‘அவனுள்ளவிடத்து ஏறச் செல்லும் பாக்கிய முடைய நீங்கள், அங்குனஞ் செல்லமாட்டாத எனது தலையின்மேல் உங்கா பாதத்தை வைத்தாவது செல்லுங்கள்’ என்று பிரார்த்திக்க, திருமலைத்தலை மேற்சென்று தங்குதற்கு விளாகிற அவை இவள்தலைமேல் தங்குகிறதற்கும் இசைதல் அரிதாயிருந்த தன்மையைக் குறித்துத் தலைவி இரங்குகிறாள் மாம. கீழ் அன்னங்களையும் வண்டானங்களுயுந் தூதுவேண்டியவள் அவை அங்கு னந் தூதுசெல்லக் காணுமையால் ‘இப்பறவைகளாதாம் தத்தவ காரியத்தி லேயே கருத்துடையனவாதலால் நமகாரியத்தைச் செய்தனவிலலை’ என்று கருதி மேகங்களை நோக்கி ‘எப்பொழுதுங் கைமமாறு கருதாது பிறாக்கு உதவுதலையே இயலபாகவுடைய இவை நமகாரியஞ் செய்யத்தக்கன’ என்று துணிந்து அவற்றை வேண்ட, அவையும் இவள்காரியஞ் செய்யாமையால் மிகஇரங்கினு ளென்க. இங்ஙனம் பலவாறுகூறி அலறறுதற்குப் பயன், மூடி யிருந்துவேவதோ கொள்கலம் மூடிநிறத்தவிடத்து ஆவியெழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கிற்றைபோல, ஆற்றாமையால் உள்ளேயிக்குளில் தாபத் தை வாயவிட்டுவெளியிட அது சிறிதளவு குறைதலே தூதுவிடுதற்கு உரிய தைத் தன் தலைமேல் அடிவைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டிதலை * “எங்காள லகங்கழிவா யினாதோந்தவ கிணிதமருஞ், செங்கால மடநாறாய் திருமுழிகு களத் துறையுங், கொங்காபூந் துழாயமுடியெங் குட்கூதாக்கென் தூ தாய், நங்காலக ளென்தலைமேற் கெழுமீரோ றுமரோடே” என்னுமிடத் துங் காண்க.

இசையிலம்-இசையபபெற்றமலோம். ஆம்-அசை தாள்-பாதமென்னும் வடசொல்லின் பொருளது. மிளிரிய-செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; இட-எதிர்காலங்காட்டும் விருதி. மிளிரிய என்பதைத் தெரிநிலையிதகாலப்பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, மிளிராத என்று உரைத்துமேகங்களுக்கு அடைமொழியாக்கலும் ஒன்று. போவான் - வான்விருதிபெற்ற எதிர்காலவினையெச்சம்.

கீழ் எம்பெருமான் பக்கலாழ்ந்தனெஞ்சை மீட்குமபடி வேண்டப்பட்டவாக 'இவ்நெஞ்சைமீளச்செய்தல் எல்லாமவல்ல இறைவனான அவ்வெம்பெருமானுக்கே ஆகாதொன்றானால் நமமாறசெய்யலாவதோ?' என்று கைவிடப்பின்பு ஆழ்வார், 'சிவ்வியதேசயாதிராபரராயத திருமலையைநோக்கிச்செங்கிற் சிலரைக் கண்டு, 'இவா நமகுமையை எம்பெருமான் பக்கல விண்ணபடநு செயது நமமை அவனோடு சோததற்கு ஏற்ற புருஷகாரமாவா' என்று கருதி, அவர்களை ஆசாரியராக வரிக்க, அவர்கள் இவர்க்கு ஆசாரியராவதற்கு உடன்படாமையால், * "எம்பெருமான் தாள் தொழுவா கானமில் என்றலைமேலாரே" என்னுமபடி இவா நமது சிரசின்மேல் தமது அடியை வைத்தலும் பேறுமென்று அதனை வேண்டிதல், இதற்கு உளருமைபொருள். ஸவாபதேசத்தில், அமையுள் என்றது-சிறந்ததன்மையும், மாமணி என்றது-சிறந்த குணங்களும், சிமயம் என்றது-எம்பெருமானும், அதன் தாள் என்றது-எம்பெருமானது திருவடியும், அதன்வன்மை என்றது-அத்திருவடியின் அடியார்களைக்காக்கி மசக்கியும், மேகங்கள் என்றது - கைம்மீறுகருநாது அருளுநதன்மையுள்ள பாகவதரும், மின் என்றது- அவர்கள் துள்ளவிளக்கமுமாம்

"கீழ் + "நீலமுண்டமின்னன்னமேனிபெருமானுலகு" என்று பரமபத்தே தூதுவிட்டாள், அது பரபத்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி யுத்தரானாக கல்லது புகவொண்ணாத தேசமாகையாலே, அவதாரங்களிலே தூதுவிடப் பாததாள், அதுவும் சமகாலத்திலுள்ளார்க்கு ஆயப் பிண்ண இல்லையாகையாலே பிறபாடருக்கும் அனுபவிககலாமபடி சலபமான திருமலையிலே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதாக விரிகிறான். திருமலைநோக்கிப் போகிற மேகங்களை! என்னுடைய தூதவாக்கியங்களைக் கொண்டு போய்ச் சொல்லுங்கோ ளென்றால் சொல்லுகிறில்கோள், திருமலைக்குட போகிறபராக்கிலேபேசாதேபோகிறவறறைக்கண்டு, சொல்லமாட்டிகோளாகில் உங்கள் திருவடிகளை எந்தலைமேலே வையுங்கோ ளென்றால் வைப்புக்கோளோ? திருமலைக்குப் போவாருடைய திருவடிகள் உத்தேசயமாயிதேயிருப்பது. திருமலைக்குப் போகிறவர்களைத் தலையிலே வைக்கக் கிடைக்குமோ? திருவடியைப் பிராட்டி இவகே ஓரிராத தங்கிப்போகவேணுமென்ற அருளிச்செய்ய, ஒண்ணது என்று அவனும் மறுத்துப்போனபோலே போகாநின்றன்" - என்பது, பெரியவாசகான்பின்னை வியாக்கியாராம்.

'இசையிலம்' என்றும், 'இசையல்' என்றும், 'இசையில' என்றும் பாடங்களை உண்டு, 'இசையில' என்ற பாடம் பொருளுக்கு இனியது (கக)

தலைவி போலிகண்டு உரைத்தல்.

௩௨. மேகங்களோவுரையீர்திருமாறிருமேனியொக்கும்
யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறுபெற்றிருயிரளிப்பான.
மாகங்களைலலாநதிரிநதுநனனீர்க்குமநது நூநத
மாகங்களைவவருத்துந்தவமாமருள்பெற்றதே.

* பெரியதிருமொழி - அறுபத்துநான்காநதிருப்பதிகம் - க.

† திருவிருத்தம் - ௨௧

(இ - ள்.) மேகங்களுள்—திருமால் திருமேனி ஒக்கும் யோகங்கள்—திருமண்கணவனுள் எம்பெருமானது திருமேனியை யொக்கும்படியான உபாயங்களை, உங்களுக்கு எ ஆறு பெற்றார் - உங்களுக்கு (சகித்திக்கும்படி) எவ்விதமாய் அடைநீர்க்கா? உரையீர் - சொல்லுங்கள்; உயிர அளிப்பான் - உயிரகளைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு, நலநீர்கள் சுமந்து - நலநீர்களைத்தரித்து, மாகங்கள் எல்லாம் திரிந்து - பெரிய வானங்களிலெல்லாஞ் சஞ்சரித்து, நுமதீம் ஆகவகளை நோவ வந்தும் - “உங்களுடைய உடம்புகள் நோகுட்படி (அவற்றை) வந்ததிச செய்த, தவம் ஆம் - தவம்போலும், அருள் பெற்றது - (அவ்வெம்பெருமானது) அருளை (நீங்கள்) பெற்ற காரணம், (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்தநிலையில் கண்ணிற காணப்படும பொருள்களை யெல்லாம் நோக்கிப் பலவாறுஇரங்குந தலைவி, திருமாலாகிய தலைவனோடு ஒத்த தன்மையையுடைய மேகங்களைக் கண்டு, அவற்றைநோக்கி, “எம்பெருமானது திருமேனியையொத்த மேனியையுடைமையாகிய சாருப்பியநிலையை நீங்கள் என்னமுறமுகிகள்செய்து பெற்றீர்கள்? கைமமாறுகருதாமல் பரோபகாரத்துக்காகவே நல்லநீரைச் சுமந்துகொண்டு உடம்புவருந்தச்சென்று ஆங்காங்குடபெய்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாத்தலாகிய பெருந்தவமுடைமையால், உங்களுக்கு எம்பெருமாண்கருணை நோந்து அதனாலேதான் இரத்தநிலை வரத்துபோலும்” என்று கூறினாள். மேகம் வடிவத்தால் திருமாலையொக்குமென்று தலைவகூறுதலை “கருமபெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணென்று ஏறப்பதற்கும்”, “நன்றுபெய்யும் மழை காணில் நாரணன் வந்தான்” என்று ஆலும்” என்னுமிடங்களிலுங் காண்க. திருமால்-திருமகளிடத்து மால்கொண்டவன்; மால் - ஆசைமிகுதி முன்னிரண்டுஅடியால், அவைபெற்ற உபாயத்தை அறிந்து தானுஞ்செய்து அநநிலைமைபெறக் கருதினமை தோன்றும்.

பரம்பதத்திலுள்ளவரும் எம்பெருமானோடு ஒத்த வடிவத்தை அவனருளாற பெற்றவருமான முகதர்களை ஆழவா பாவனையாலே எதிரிகாண்பபெற்று அவர்களைநோக்கி “நீங்கள் இச்சாருப்பியநிலையை எவ்வளவம் அடைந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள், “ஆதியந்த மந்தத் தமபுத மான வானவா தமயிரான், பாத மாமலா சூழிம் பத்தி யிலாத பாவிக ஞாயந்திடத், தீதில் நன்னெறி கரட்டி பெங்குந திரிந் தரங்க னெம்மானுக்கே, காதலசெய்தொண்டா” என்றபடி இவ்விலகத்தில் எல்லாவுயிரகளையும் உயவத்தற்பொருட்டு மெய்வருத்தம்பாராமல் எங்குநதிரிந்து குணரசபூததிகொண்டு நல்லொழுக்கங்காட்டிக் கைமமாறுகருதாது உதவுதலாகிய சாதனத்தால் பகவானருளைப் பெற்று அதனால் உமக்கு இரத்தநிலை நோரத்துபோலும்” என்றுகூறுதல், இதற்கு உாளுறைபொருள்.

மேகங்களுள் - ஓகாரம் மிக்கது, விளியுருபு, ஒமேகங்கள் என மாறினுமாம். உரையீர் - கூறுகின்றீரிலலை யென இரக்கமுமாம். அளிப்பான் - எச்சம். மாகம் - மஹாகம் என்ற வட்சொல்லின் திரிபு. மாகங்களுள்ளாம் என்ற பன்மை - பொருளின் பன்மை குறிப்பாது ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்தது. மேகம் பலவாதலால், நீரும் பலவாயிற்று அன்றி, நீர்கள் என்ற பன்மை - மிகுதி காட்டுவ தெனினுமாம்; இதனை மருவழமக் கொன்றலும் உண்டு. நச்சினாகுகினியா கலித்தொகையில் “மன்னுயி ரேமுற மலா ஞாலம் புரவீன்று, பன்னீராத காலபுன்ல பரந்தாட்டி யிறந்தபின், சின்

* திருவாய்மொழி - முப்பத்துநான்காநதிருப்பதிகம் - கூ.

† “ ” ச.

‡ பெருமாள் திருமொழி - இரண்டாநதிருப்பதிகம் - சு.

§ கலித்தொகை - பாலைக்கலி - நடங்.

னீரா னறல்வார” என்றவிடத்து, ‘பன்னீர், சின்னீர் - ஆகுபெயர். இது- “தகுதியும் வழக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறிய மருஉ’ என்றும், * “சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால சிலகாட்டி” என்றவிடத்து ‘பாலைச் சிறிதென்னுது சில வென்றல் மருஉ’ என்றும், தொல்காப்பியத்தில் † “தகுதியும் வழக்குந் தழீஇன வெழுதும், பகுதிக் கிளவி வரைநிலையிலவே” என்றசூத்திரத்து ‘குடத்துள்ளும் பிறகலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னுது சிலவென்றலும் போலவன வழக்காம்’ என்றும் உரைத்தவை, இவ்வு ‘நீர்கள்’ என்ற விடத்தில் அறியத்தக்கன.

‘இப்படி தன் அபேக்ஷிதம் செய்யாதே அவை போகப்புக, நீங்கள் எம் பெருமானுடைய திருமேனியோடு ஒக்கும் வடிவு உண்டாகைக்குப் பண்ணின பாக்கியத்தைச் சொல்லுவகோ ளென்று கேட்க, பேசாதே அவை போகப்புகவாமே, இதுக்கு அடிதானே நிச்சயிக்கிறாள். மேகங்குளோ உரையீர்-மேகங்கள் கழியப்போனவாமே; அவற்றைக்குக் கேட்கும்படி யழைத்து, ஒருவாற்தை சொல்லிப் போகவேணு மென்கிறாள்’ என்ற அப்பிள்ளையுமாயும், ‘திருமால் திருமேனி யொக்கும்-பிராட்டியோடே கூடினவன் வடிவுபோலே யாயத்து, மிக்கொடிதழுவ இருக்கிற இவற்றின் வடிவும், நிதயவீசலேஷத்தாலே உடம்பு வெளுத்திருக்கிற எண்ணப்போ லன்றிக்கே, நிதயஸம்சலேஷத்தாலே நிறம்பெற்றிருக்கிற அவனுடையவடிவுபோலே யிராநின்றதி! உங்களுடைய வடிவும்’, ‘இதில, பகவத் விசலேஷத்தில் போலிகண்டலது தரிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது’ என்ற நம்பிள்ளையீடும் அறியத்தக்கன எவ்வளவுதூரத்தி லிருந்தாலும் தன்ருரல்கேட்கும்படி ‘மேகங்குளோ’ என்று கூப்பிக்கிறாள், ‡ “நாராயணவோ! மணிவண்ண நாகணையாய்” என்று கஜேந்திராழ்வாள் கூப்பிட்டார்போல (௩௨)

தலைவியாற்றமைகண்டதோழி தலைவனைவெறுத்துரைத்தல்.

௩௩. அருளாரா திருச்சககரத்தாலகலவிசும்பு நநிலனு

மிருளாவின்கெடச்செங்கோனடாவு திரீங்கொபெண்பால்
பொருளோவெனு மிகழவோளிவற்றினபுறத்தாளென்றெண்
தெருளோமரவணையீரிவணமாமைசிறைக்கினறதே. [இனே

(இ - ள்) அரவு அணையீர் - ஆதிசேஷ சயந முடையவரே! அருள் ஆர் திரு சக்கரத்தால்-கருணை நிறைந்த திருவாழியைக்கொணர், அகல விசும்பும நிலனும் இருள் ஆர் வின்கெட-பரந்தவிண்ணுலகத்திலுமாமண்ணுலகத்திலும் இருளையொத்த கொடியதொழில்கள் நிகழாதபடி (துஷ்டநிககிரகஞ்செய்து), செங்கோலநடாவுதிர- (உமது) கட்டளையைத் தடையரச் செலுத்துகிறீர், (அப்படி லோகபரிபாலகஞ்செய்கிற நீர்), இவள் மாமை சிறைக்கினறது- (இவளுக்கு அருளாமல்) இவளது மேனிநிறத்தை அழிக்கிறது, நங்கு ஓர் பெண்பால் பொருளோ எனும் இகழ்வோ-இவ்வுலகத்தில் ஒரு பெண்ணைக் காதல புருஷராததமோ என்கிற அநாதரமோ? (அன்றி), இவற்றினபுறத்தாள என்ற எண்ணோ- (உமமாத் பாதகாக்கப்படுவாங்கிய) விசும்புக்கும் நிலத்துக்கும் உள்ளாகாமல் வெளிபாயிருப்பவ னொருத்தி யிவள் என்ற எண்ணமோ? தெருளோம்-அறிக்ரோமில்லை, (எ - று.)

‘நாயகியாற்றமைக்கு உதவாத நாயகனுள் ஈசுவரனை நோக்கிப் பாங்கி உரைத்த பாசரம்’ என்பா அழகிய மணவாள சேயரும். சகலலோக சமரசுக்

* கலித்தொகை - மருதக்கலி - எ.

† தொல்காப்பியம் - சொலவழிகாரம் - கிளவியாகம் - கள.

‡ சிறியதிருமடல் - கூக

ணபரரான நீர் இவ்வொருத்தியைப் பாதுகாவாது கைவிட்டது, குறிக் கொண்கிரகத்தற்கு உரிய தகுதியொன்று மில்லாதா ளொருத்தியிவ ளென்று இகழ்ந்தோ? நமமாம் காக்கப்படும உலகங்களுக்கு உட்பட்டவளே இவளு மென்று கருதாமையோ? என்று வருந்திக்கூறியவாறு.

திருவாழியாமுவானும் சேதனகோடியி லொருவ ராதலால், 'அருளாா திருச்சக்கரம்' என அருளுடைமை கூறினது ஆயுதகோடி ஆபரணகோடி என்னு மிரண்டிலும் அவயிதத திருவாழிக்கு, பிரதிகூலநிக்கிரகத்திற கோபம்போலவே அநுகூலரக்ஷணத்தில அருளும் மிகஉரியதாம். இருளார் வினை-அஜஞ்ஞாவிருளோடுகூடிய தொழி லென்றுமாம். 'அரவணியீர்-இவள தமைக்கிடைகிடக்க உமக்குப் படுக்கை பொருளுவதே? படுக்கைக்கு மேலவிரி வேண்டாவோ? படுக்கையிற் கிடப்பார்க்குத் தனிக்கிடை யமையு மோ?'; 'இவளமாமை சிதைக்கின்றது-அவ்வாதானே கைதொட்டு அழிக்கிறு னென்றபடி; பிரஜை கிணறறிலே விழுந்தால் வரங்காத தாயைத் தள்ளினு ளென்னுமோபாதி ரக்ஷகளுள்வன் ரக்ஷியாதொழிந்தால் அவ்வளவுரு சொல லையிதே' என்பன, பெரியவாசகரானபின்னை வியாக்கியாகம.

ஆழவாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமானே நோ க்கி விண்ணப்பஞ்செய்த வாததை, இதற்கு உள்நுழை பொருள். முதல வாக்கியத்தால், பகவான் தனது சங்கலபநுபணை திருவாழியைக்கொண்டு நித்தியவிபூதியில் பகவதநுபவவிடைபூறுகிய இருள் நடையாடாதபடியும், லீலாவிபூதியில் அஜஞ்ஞாகாரியமான பொலலாவாழ்க்காகிய இருள் நடை யாடாதபடியுஞ் செயது இரண்டுவிபூதியையும் இருள் அகலப் பாதுகாததல தோன்றும்; 'கையுந் திருவாழியு மாள அழகைக் காட்டி, பிரியாமையாலே ரக்ஷிக்கும், அங்குள்ளாரா, அததைக்கொண்டு விரோதிகளை இருதுண்ட மாக இட்டு, ரக்ஷிக்கும், இங்குள்ளாரா' என்பது நமபின்னையீர். ஆழவார்க்கு உடனே பேற உதவாது அவாக்கு ஆற்றாமையால் நிறவேறுபட்டை உண்டாக்கினது, இவ்வுலகத்தில் ஒருபுறத்தில் தமமைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் ஆற்றல்லாமற் பரதந்திரராயிருப்பவ ரிவ ரென்ற உபேகை யோ? இவ்வுலகத்தார்போலச் சமுசாரத்திற காலாழதலும் அவ்வுலகத்தார் போல எம்பெருமானையிடுது அடிமைசெய்து ஆநதித்தலு மில்லாதவ ராத லால், இவா் நடந்து பாதுகாப்புக்கு உட்பட்ட இரண்டு உலகிலுஞ் சேராது புறம்பானவ ரென்று நினைத்தோ? இன்னதென்றதெரியவில்லை யென்று அன் பாகள் கூறியவாறு. 'அசக்தியும் பாரதந்திரியுமும் அநாதரததுக்கு உறுப பலலாமையாலும் விபூதிதவயவ்யாவ்ருத்தி வைலக்ஷணயததுக்கு உறுப்பா கையாலும் அங்குகாரணேது உண் டென்றபடி. 'அரவணியீர்' என்கையா லே, அநதவிபூதியிலுள்ளாரோடு நிதயமசலெழும் நடக்கிறபடி சொல்லு கிறது' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை அறியததக்கது.

நடவழிர் என்பதில், 'த'இடைநிலை நிகழ்காலவ காட்டிற்று. என்றெண்- பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். எண்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அரவணியீர்-அரவணியார் என்பதன் விளி

இப்பாட்டைத் தாயவார்த்தை யென்றல் அததுணை சிறுவாமையைக் குறிப்பால் அறிக. (௩௩)

கூடலிழைத்துவருந்துந்தலைவிநிலையைப் பாங்கி தலைவற்கு உணர்த்தல்.

௩௪. சிதைக்கின்றதாழியென நுழியைச்சீறித் தன்சீறடியா லுதைக்கின்றநாயகநதனனொடுமாலேயுனதுதண்டார் ததைக்கின்றதண்ணநதுழாயணிவானதுவேமனமாயப் பதைக்கின்றமாதின் றிறத்தறியேனசெயற்பாலதுவே.

(இ - ள்) மாலை-பெருமையிற் சிறந்தவனே! ஆழி-கூடலவட்டம், சிதைக்கின்றது-(காரியத்தைக்) கெடுக்கிறது, என்ற - என்ற காரணத்தால், ஆழியை-அக் கூடலவட்டத்தை, சேறி - கோபிதது, தன் சிறு அடியால்-தனது சிறிய கால்களால், உதைக்கின்ற- நாயக்கதன்னெடுமி- மேம்பாட்டுடனே, உனது தண தார ததைக்கின்ற தண அம் துழாய அணிவான் அதுவே மனம் ஆய்பதைக்கின்ற-உனது வாடாத மலாகளநிறைந்த குளிரந்த அழகிய திருநதுழாயைச் சூடுமபொருட்டு அதிலேயே கருத்தாய் வருவதுகிற, மாதின் சிறந்தது-இம் மங்கைவிஷயத்தில், செயலால்-செய்யத்தக்கபரிசாரத்தை, அறியேன்-(யான்) அறிகிறேனிலை, (எ - று)

‘நாயகனான ஈசுவரனைக் கூடுகைக்குக் கூடலிழைத்து அதுகலவசுகையாலே ஈடுபடுகிற நாயகியைக் கணடுதோழி கலவகியுரைத்த பாசரம்’ என்பர் அழகியமணவாளசேரும் கூடலிழைத்தலாவது - தலைமகனைப்பிரிந்த தலைமகள் கூடலதெய்வத்தை வாழ்த்தி மணலில் வட்டமாக ஒருகோடுகீறி அதனுட் சுழிசுழியாகச் சுற்றஞ்சுழித்து அச்சுழிகளை இவ்விரண்டாகக் கணக்கிட்டு அக்கணக்கு இரட்டைப்பட்டால் பிரிந்ததலைவா வந்துகூடுவ ரென்றும் ஒற்றைப்பட்டால் அவாவந்துகூடா ரென்றும் குறிப்பாப்ப தொரு மரபு, இதுகூட நாயச்சியார் திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவாகியாரதது அருமபத்திலே ‘கூடலாவது-வட்டமாகக் கோட்டைக்கீறி அதுக்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றஞ்சுழித்து இவ்விரண்டு சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று சுவகேதம்’ என்றதனாலும், * “ஆழிதிருத்தம் புலிபுருடையான் அருளின் அளித்தது, ஆழி திருத்தம்மணற்குன்றினீத்தகன்றாரா வருகென்று, ஆழி திருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி நையாம லைய, வாழிதிருத்தித் தரக்கிறியோ உள்ளம் வள்ளிலையே” என்றன திருக்கோவையாரில் “ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி” என்றதனாலும் அறிக. அது காரியத்தைக் கெடுத்த லாவது - சுழிக்கணக்கில் ஒற்றையாய் கூடாமையைக்குறித்தல், இதுவே, கலவகுதலென்றும் பிழைத்தலென்றும், தவறுதலென்றும், கூடாமையென்றும், சிதறுதலென்றும் கூறப்படும் இரட்டையாய்க் கூடுதலைக்குறித்தல், காரியத்தை அறுகூல்க்கச்செய்தலாம், அது, கூடுதலென்பப்டும் நாயச்சியார்திருமொழியில் “தொளியார் பலா” என்ற கூடலிருப்பதிகத்தில் “கொள்ளுமாகில நீ கூடிடு கூடலே,” “கூட்டுமாகில நீ கூடிடு கூடலே,” “கோமகன்வறிந் கூடிடு கூடலே,” “கூடுமாகில நீ கூடிடு கூடலே” எனப் பல வாய்பாடுகளால், கூடற தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தவாறும் காண்க இனி, கூடலிழைத்தலாவது-கணக்கை மூடிக்கொண்டு தரையில் வட்டமாக ஒருகோடுகீறிப் பின்பு கணத்திறந்துபாத்தது அது தொடங்கியவிடத்தில் தவறுதுவந்து கூடியிருக்குமாயின் பிரிந்ததலைவன் தன்னைவாதுகூடுவா னென்றும், அங்ஙனம்வந்து கூடாமல் விலகியிருக்குமாயின் தலைவன்வந்துகூடா னென்றும் குறிப்பாத்தல் என்று கூறுவாரும் உளர்; அங்ஙனம் இலக்கணங்கொளுந்தமகு மேற்கொள்குடைப்பரிது. பிரிந்தார இரங்குவது நெய்தலநிலத்திலே யாகையாலே, இது கடற்கரையிலே நிகழும்

‘ஆழியை’ என்றது, அதனை யெனச் சுட்டுப்பெயர் மாதிரமாய் நின்றது. கூடலவட்டம் காரியத்தைக் கெடுக்கிற தென்றது, தன்காரியங் கைகூடாமையைப் புலப்படுத்தலையே. † “நுத லடி நுகப் பென மூவழிச் சிறுக” என்றபடி மகளிர்க்குப் பாதம் சிறுத்திருத்தல் நல்லிலக்கணமாதலால், ‘சேறடி’ எனப்பட்டது; சிறுமை யென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபொய

* திருக்கோவையார் - கஅசு

† கவித்தொகை-மூலக்கவி - அ

ஆதிநீண்டது. 'உதைக்கின்ற' என்றதற்கு ஏறப, சீறடியென்பது-சீறமங் கொண்ட அடி யெனவும் ஒருபொருள்படுகிற நயங் காண்க. 'சீறடி' என்ற பாடத்துக்கு, அழகியபாத மென்க வருப்பத்தோடு கையால அரிதில் இழைத்த கூடலவட்டத்தை வெறுப்புக்கொண்டு காலால் வினாவில் அழித்தலையே, உதைத்த லென்றது நாயகமடையலைமை. மாலே - இங்ஙனம் இவ்வீர வருத்ததல் உன்பெருமைக்குத் தகுமோ? என்றபடி, இனி, வேட்கைப்பெருக்கமுடையவனே யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நீ முன்பு காட்டிய வேட்கைப் பெருக்குக்கு இங்ஙனம் பராமுகஞ்செய்தல் ஏறகுமோ? என்ற வாறு. தார-பூவாதலை *"மாலையு மலருங் கொடிப்படைய பெயரும், கிண்கிணிமாலையுந் தாரெனக் கிளத்துப்" என்ற பிகலநதையாலும் அறிக தாரத்தைக்கின்ற என்பதற்கு-மாலையாகத் தொட்டுக்கப்பட்ட என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. அணிவான்-எச்சம். மனம்-ஆகுபெயர். பதைக்கின்ற-துடிக்கிற. மாது என்றது-மாதா என்பதன் விகாரமாய், விருமப்பப்டிம் அழகுடைய மகளைக் குறிக்கும் இங்கு 'மாதின் திறத்து' என்றது, இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்ததற்குத் தகாதவன் என்பதைக் காட்டிம் 'செயற்பாலது யானறியேன்' என்றதனால், இவ்வீரப் பதைப்பிக்கிற நீயே அதற்குப் பரிசாரமும அறிவாய் என்றதாம்.

ஆற்றாமைவிஞ்சின ஆழ்வார எம்பெருமானைச் சோதற்கு நமமாற செய யத்தக்க தொரு முயற்சி யுண்டோ வென்று பார்த்து அது கூடாமையாலே யினும் வருந்துகிற தன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள் அதனை எம்பெருமா னுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உளளுமைபொருள். ஆழி சிதைக் கின்ற தென்ற-தமதுகையாற் செய்யுந் தொழில்முயற்சி பேற்றுகுக்குக் காரணமாகா தென்று அறிந்தது, ஆழியைச் சீறி - அவ்வுபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாது வெறுத்து, தன் சீறடியால் உதைக்கின்ற-(அவ்வுபாயத்தைக்) கார கடைக்கொண்டு தள்ளிவிடுகிற, நாயகந்தன்னொடு - திறமையுடனே, உனது தன் தாரத்தைக்கின்ற தண்ணநதுழாய் அணிவான் அதுவே மனமாய்ப் பதைக்கின்ற - உன்னுடைய இனிமையை அனுபவித்ததற்கு அதிலே முற்றங் கருத்தைச் செலுத்திக் காலவிளம்பத்தைப் பொருமல் விரைந்து ஆற்றாமையால் வருந்துகிற, மாதின் திறத்து - பரதந்திரரான இவ்வாழ்வார்பொருட்டாக, செயற்பாலது அறியேன் - செயயத்தக்கது இன்னதென்று யாம் அறியோம். நீயே அறிவை யென்று கருத்தது. மாலே - ஞானம் சக்தி முதலிய எல்லாப்பெருமைகளுணங்குநம் நிறைந்தவனே! என்று விளித்ததனால், இப்படிப்பட்ட மகாபுருஷனான நீ இவரை இன்னும் உன்பக்கற் சோதறுக்கொள்ளாமலிருப்பது தகுதியன்று என்றபடி.

இப்பாசரத்தைத் தாயவாரத்தையென்றல் அதுதனைச்சிறப்பன்மையை உய்த்துணராக

'சீறடியாலுதைக்கின்ற - தலைமகன் தலையிலேபட்டு அவன்விருமபக்கடவ திருவடிகள் அசேதநமான மண்ணிலே பட்டு வ்யாததமாகாசின்ற தென்று கருத்து', 'மாலே - சீறினபோது காணப்பெறுதொழிந்தான்' எனன்னுங் கருத்தாலே அவ்வுபாயம் என்னென்ன காரியஞ் செய்கிறு யென்று அறிவுகேடரைச் சொல்லுமா போலே சொல்லிற் றாகவுமாம் என்ற அபிப்பிராயுரை அறியத்தக்கது 'சிதைக்கின்ற தாழி யென் றுழியைச் சீறித் தன்சீறடியாலுதைக்கின்ற' என்பதற்கு - தான் இழைக்கிற கூடலவட்டத்தைக் கலைத்து விடுகிற தென்கிற காரணத்தால் கடலைச் சினந்து காலாலுதைக்கிற என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று, 'அவன்விருமனாவும் ஆறியிருக்கவொண்ணுமை போலே கூடலிழைக்கத்தொடங்குகின்ற. அதுதப்பினபடியைக் கண்டு, நாயகன்

* பிகலநதை - ஒருசொற்பலபொருள்வகை - நூக்க.

தன்னைக்கண்டால்கோபிக்குமோபாதி கூடலோடேகோபிக்குறள். முன்புள்ளாரா, கூடலிழைக்கப்படுக்கவாறே அதுசித்திவருகிறதடியைக் கண்டு அததோடே சீறி அழியாநின்ற னென்பார்கள. பட்டா, இது கூடுகைக்கு ஏகாந்தமன்றியே பிரிகைக்கும் ஒருபுடைபுண்டாயிருக்கையாலே சீறியுதையான்ற ளன்று; கூடலிழைக்கப்படுக்கவாறே கடலானது தன் திரையாகிற கையாலே அழிக்கப்படுக்கவாறே அததோடே சீறாநின்ற னென்பா' என்பது பெரியவாசகான்பின்னைவியாக்கியானம். (கூச)

மாலைக்குஆற்றுமையின்மேல் வாடைக்குத் தலைமகள் இரங்கல்.

௩௩. பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளையொககலைக்கொண்டுபகலிழந்த
மேல்பாற்றிசைப்பெண்புலம்புறுமாலையுலகளந்த
மாலபாறுமூயகருமனமுடையாகருநலகிறமையெலலாடு
சோல்வானபுருநதிதுவோபனிவாடைதுழாகின்றதே.

(இ - ள்.) பால் வாய் பிறை பிள்ளை - அமிருதகிரணத்தை வெளியுமிழுகிற தன்மையை புடைய இளம்பிறைச்சந்திர னுகிற பால்மாறாதவாயையுடைய (தனது) இளங்குழந்தையை, ஒக்கலை கொண்டு - (தனது) பூடைப்புறத்திலே [ஒருபக்கத்திலே] வைத்துக்கொண்டு, பகல் இழந்த மேல் பால்திசை பெண் - சூரியனாகிய கணவனை யிழந்த மேற்குப்பக்கத்துத்திக்காகிய பெண், புலம்பு உறம் - வருந்தியழப்பெற, மாலை - மாலைப்பொழுதானது, உலகு அளந்த மால் பால் துழாய்க்கு மனம் உடையார்க்கு நலகிறமை எல்லாம் - உலகங்களை அளவிட்ட திருமாலினிடத்து உள்ள திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்ட நெஞ்சையுடைய தலைவியார்க்கு அருளசெய்த உதவியை முழுவதும், சோலவான் - கவாந்துகொள்ளும்பொருட்டு, புருநது - வந்து, இது ஓபனி வாடை - இறந்தக் குளிரந்த தொரு காற்றும், துழாகின்றது - (என்மேல்) தடவுகின்றது, (எ - று) - ஈற்றேகாரம் - இரக்கம், இதனால், அருகினமை தோன்றும்

வாடையாலுண்டாகிற வருத்தமிருதியை நோக்குமிடத்து, மாலைப்பொழுதாலுண்டாகிய வருத்தம் இனிதென்று தோன்றத்தலால், தலைவனைப்பிரிந்து அவனது பிரசாதமான் திருத்துழாயையேனும் பெற்றுத் தரிக் க ஆசைப்பட்ட மகளிர்க்கு மாலைக்காலம் செய்த உதவியையெல்லாம் கொள்ள வந்து இவ்வாடை வீசுகிறது என்றார், மறவறமையெல்லாம் கொள்ளுகொண்டாலும் மாலைப்பொழுது உயிரைமாதிரிமாவது கொள்ளாதவிட்டது; இவ்வாடை அதனையும் மிச்சமிலலாதபடி கொண்டுபோகவந்த தென்று னென்க, இது எனச்சுட்டினது, அதன்கொடுமையைக் கூறமுடியாமற் குறித்துக்காட்ட. ஓவாடை என்றது, முன்பு உறந்தவாடைகள் போலன்றியே இது பெண்பிறைகளை மிகவருத்திப புதியதாய் ஒப்பற்ற ஒருதுணைவேண்டாது தனியேவருகிறதொன்று என்றபடி. பனிவாடை யென்றது, முன்பு இருந்த நிலைமையைப்பற்றி, அன்றி, பனி (மகளினை) கடுங்குவிக்கிற, வாடை என்று உரைத்தலும் அமையும். துழாகின்றது - உயிருள்ளவிடத்தை நாடி மர்மஸ்தானத்திலே தைவைத்துத் தேடித்தடவுகிற தென்க ஓவாடை புருநது துழாகின்றது - நிலாததோற்றம் மாலைப்பொழுது கடலொலி யென்னும் இவை யெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து செய்யாத நலிவை இவ்வாடையொன்றே வந்து செய்கிற தென்க.

தலைவனைப்பிரிந்து வருந்துகிற தனக்கு, கணனிற் படுமபொருளெல்லாம் தன்போலவே வருந்துகிறதாகத் தோன்றத்தலால், 'பகலிழந்த மேல்பாலத்திசைப்பெண் புலம்புறு மாலை' என்றாள். இதனால், மாலைக்காலம் தலைவனைப்பிரிந்த மகளிரை வருத்தது மென்று தோற்றவித்ததாயிற்று. 'பாலவாய்' என்ற

அடைமொழியை உபமேயமாகிய பிறைக்கும், உபமானமாகிய பிள்ளைக்கும் இரண்டுக்குங் கூட்டுக. பிள்ளை - இளமைப்பெயர் ஒக்கலை - இடைப்பக்க மாதலை * “ஒக்கலை மருங்கின் பக்கமாகும்” என்ற பிங்கலநாதயாலும் அறிக; இது - ஐகாரவீற்றுப்பெயர். ஒக்கலைக் கொண்டு - ஒக்கலையிறகொண்டு என ஏழாமவேறுமைத்தொகை. இனி, ‘பாலவாயப்பிறைப்பிள்ளை யொக்கலைக் கொண்டு’ என்பதற்கு - தன்னிடத்து வாயத்தலையுடைய பிறைப்பிள்ளையாகிய சுமறத்தைக் கொண்டு என்றும் உரைப்பா; இவ்வுரைக்கு, ‘ஒக்கலை’ என்பது - இரண்டாமவேறுமைவிரி ஒக்கல என்பது சுமறமாதலை† “தென்புலத்தா தெய்வம் விருந்து ஒக்கல தான் என்றாவது” என்பதுமிடத்துங் காண்க. மனமொத்தவாழ்வுதலையறி, சுமறத்திறகு ஒக்கல என்று பெயர், தொழிலாகு பெயராகிய காரணக்குறி கு - சாரியை. வடமொழியில் ‘திசா’ என்பது பெண்பாற் சொல்லாதலால், ‘மேலபாலதிசைப்பெண்’ என்றா; ‡ “நாணென்னு நல்லாள்” என்றும்போல, சந்திரனென்பது வடமொழியில் ஆண்பாற் சொல்லாதலால், ‘பிறைப்பிள்ளை’ எனப்பட்டது; § “திங்களுஞ்செவ்வன்” என்பதுங் காண்க. பிறையினிடத்துப் பிள்ளைதன்மையையும் மேற்குத்திக்கிவிடத்துப் பெண்தன்மையையும் ஏற்றினதற்கு ஏற்பச சூரியனிடத்துத் தலைமகனாகத் தன்மையை வெளிப்படையாக ஏற்றிக்கூறுமையால், ஏகதேசவுருவகவணி, பகலென்னும் பொழுதின பெயர் - அதற்குக்காரணமான சூரியனுக்கு ஆகுபெயராம், இனி, இவ்வுரு, பகற்பொழுதென்றே பொருள்கொண்டாலுந் தவறாகாது. சூரியன் அஸ்தமிக்குமிடமும் அப்பொழுது இளம்பிறைகாணப்படுமிடமும் மேற்காதலால், இவ்வுருவம் வருணித்தா அதற்கு ‘புலம்புதல்’ என்று, அக்காலத்து மிகுத்தோன்றுகிற பறவையொலியையாம்; சந்திர தரிசுநத்தாற் பொதுவாகிற கடலினொலியை யென்றுங் கூறுவா. மாலைநல் கிற்றை யெல்லாம் என இயையும்.

எமபெருமானைச் சேர்த்து ஆநந்தமனுபவிக்கக் கருதி விரைந்து அச்சேர்க்கை அப்பொழுதே கிடைக்காது விளம்பித்தலால் வருந்துகிற ஆழவார்க்கு அவ்வனுபவத்துக்கு ஏறம காலம் ஆற்றாமையை மிகுவித்துக்கொண்டு வந்த வளவிலே சமுசாரத்தில சுகவேதுக்களான பொருளாகெல்லாம் பாதகங்களாயத்தோன்றி மேன்மேலவருந்தகிற தன்மையைக் கண்டு அவ்வாழ்வார இரவகிக்கூறும் லாாததை, இதற்கு உளஞ்றைபொருள். எமபெருமானைப் பிரிந்தநிலையில் அவனைச்சேர்த்தற்கு உரிய காலம் வந்தருளுகிலை ஒருசிறிது ஞானமே மிச்சமாமபடி மிக்கவிளக்கமுடைய விவேகம் சூலைந்து பரதந திரராயிருப்பார்க்கு ஆற்றாமையிடு மென்பது, ‘பாலவாயப்பிறைப்பிள்ளையொக்கலைக்கொண்டு பகலிழந்த மேலபாற்றிசைப்பெண் புலம்புறு மாலை’ என்பதனால் தோன்றும் பாலவாயப்பிறைப்பிள்ளை - ஞானத்தின் சிறப்புகூறுபகலிழத்தல் - விவேகவகுழித்தல், மேலதிசைப்பெண் - பறவையொலியை மென்மையானவழியைக் காட்டுகிற பரதநதிரா. புலம்பு உறுதல் - ஆற்றமை மிகுதல். மாலை - உரியகாலம் பின்னரண்டு அடி - சகலப்பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிக்கேயுரிய பொருளாகவுடைய தலைவனை எமபெருமானது இனிமையிலே ஈடுபட்டார்க்கு அக்காலவமைதியால் வந்த ஆற்றமைக்கு மேலே சமசாரபதார்த்தங்களை பாதகமாய வருத்தஞ்செய்யு மென்றவாறு, ‘உலக எந்தமால்’ என்றதனால், அவ்வவை வேண்டாதிருக்கையினும் எல்லாப்பிராணிகளின் தலையிலும் திருவடிகளைக் கொண்டுவந்துவைத்து அவற்றைத் தன்

* பிங்கலநாதை - ஆடவாவகை - உஅசு.

† திருக்குறள் - இலவாழக்கை - ஈ.

‡ “ ” களாணனாமை - ச.

§ சிலப்பதிகாரம் - அந்நிமாலைச்சிறப்புச்செய்காலை - ச.

உடைமையாக ஆட்கொண்டவன், வேண்டுகிறதென்றே ஆட்கொள்ளாதொழிவதே! என்று ஈடுபட்டபடி.

மனமுடையாக்கு-தமமையே படர்க்கையாகக் கூறினது, தமபோலவாரைக் குறிப்பதுமாம். நல்கிறதையெல்லாம் - ஒருமைபன்மைமயக்கம். நல்கிறது - ஒன்றன்பால் இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர். சோலவான் - எச்சம்; 'சோலவான்' என்றும் பாடம். துழாகின்றது - துழாவுகின்றது என்பதன் விகாரம்.

'மனமுடையாக்கு' என்று படர்க்கையாகக் கூறினதைக்கொண்டு, இதைத் தோழிவாததை யென்றும் தாய்வாததை யென்றும் கொள்வாரும் உளர். அப்பொழுது, ஆழ்வார்நிலையைக்கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஞ்சுதல, ஸவாபதேசம். (௩௫)

தோழி தலைவன்கொடுமை கூறல்.

௩௬. துழாநெடுஞ்சுழிருளென்று தந்தண்டாரதுபெயரா
வெழாநெடுவூழியெழுந்தனிககாலத்து மீங்குவனோ
வழாநெடுநதுனபத்தனென்றிரங்காரமமனோவிலங்கைக்
குழாநெடுமாடமிடித்தபிராணாகொடுமைகளே.

(இ - ள்.) 'துழா நெடு குழ இருள என்று - (கண்ணுக்குப் பொருள் கள் புலப்படாமையால் கைகளால்) தடவித்தேடுமடியான முடிவிலலாத நிறைந்த இருட்பொழு தென்று ஒருபேரிட்டுக்கொண்டு, ழுழா நெடு ஊழி எழுந்த - (முன்பு ஒருகாலம்) தோய்நியியாத நீண்ட கலபம் தோன்றின, இகாலத்தும் - இச்சமயத்திலும், ஈங்கு இவனோ - இவ்விடத்துத் தனிமை பொறுக்கமாட்டாதிருக்கிற இவனோ, தம தண தார அது பெயர் ஆ - தமது குளிர்த திருத்ததுழாய்மாலையிஷ்யமாக [துழாய்மாலையென்னும் பெயரையே உருவிட்டுச்சொல்லிக்கொண்டு], வழா நெடு துன்பத்தன் - தவறுதலிலலாத மிக்க [முடிவிலலாத] துன்பமுடையவுள்,' என்று - என்று (இவளநிலையைத்) திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, இரங்கார - (தலைவர்) இரங்கக்கொண்டு வருது அருளுகிறாநிலை, அமமனோ - அந்தோ! இலங்கை குழாம் நெடு மாடம் இடித்த பிராணா கொடுமைகளே-இலங்காபுரியிலுள்ள கூட்டமான பெரியமாளிகைகளை (ததமசேனையைக்கொண்டு) இடித்துத்தள்ளின தலைவரது கொடுந்தன்மைகள் இருந்தபடி என்னே! (எ - று)

'இருளுக்கு ஈடுபட்ட தலைமை ளாற்றாமை கண்ட தோழி தலைமைகளை ஈசவானுடைய கொடுமை கூறின பாசரம்' என்பா அழகியமனவாளாயிரும். சீழ், சந்தியாகாலமும் வாடையும் நலிந்தபடி சொல்லிற்று. அதுக்குமேல இருள வருது தோற்றிறது, வாடையும் இராததிரியும் 'நான் முன்னே அழிக்கிறேன், நான்முன்னே அழிக்கிறேன்' என்றுசொல்வனபோல வருது நலிகிற படி. ஓரிருட்பொழுது பலபுகழ்களாகத் தோன்றி வருத்தத்தை மிகுவிக்கி இக்காலத்திலும் இவளதன்மையை அறிந்துவைத்தும் இரக்கங்கொண்டு வந்து உதவாதவா மிக்க கொடுமை யுடையவா என்று ளென்க. இவனோ, ஓ - தெரிநிலை; இரக்கமுமாம் அமமனோ - கொடுமைக்கு அஞ்சிக் கூறிய வாததை; ஐயோ எனப்பதுபோல பிரிந்து தனிநிற்கிற இவளுக்கு இருள் நெடிதா மென்றும், இவள் பிரிவுபொறுக்கமாட்டாததன்மையென்றும், திருத்ததுழாய்மாலையையெனும் பெற்றால் ஒருவாறு தரிககலா மென்று அதனையே விடாது வாய்பிதற்றுமபடி ஆற்றாமை விஞ்சிய தென்றும், அவ்வாற்றாமை வெற்றெருவாற்றாலுந் தனியா தென்றும் இவ்வளம் இரங்கு கைக்குப் பலகாரணங்கள் இருக்க, இவைகண்டு இரங்காமை தனித்தனியே கொடுமை யென்பது தோன்ற, 'கொடுமைகள்' எனப் பன்மையாககூறினது

முன்பு ஒருபிராட்டியின் ஆற்றுமைக்கு இரங்கி அததீர்த்தம்பொருட்டி இலங்கையையழித்து உதவினவா இப்பொழுது அவ்வியலுமாறி இவள்திரித்துக் கொடியரானபடி என்னே யென்பாள், 'இலங்கைக்குமாநெரிமாட்டியடித்த பிராணர்கொடுமைகளே' என்றாள் *
 “கடலவழிவிட நிசிரார்பொடிபட விருகணசீறி, வடகயிலையி லெழுவிலை தழுவியது மறந்தாரோ, வடலர வமளியி லறிதுயி லமரு மரங்கேச, ரிடாடுகட வருகிலா முருகலர் துளவு மிரங்காரே” என்பது இவகு அறியத்தக்கது. அன்றி, அப்பொழுதும் பிராட்டிபக்கல இரக்கத்தா லன்று, இலங்கையை அழித்தது: துஷ்டநிக்கிரகஞ் செய்து தமதுபிரபுவத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டாகவே யென்பது தோன்ற, இங்ஙனங் கூறினாளுமாம் ‘ஒருத்திக்காகக் கடலையடைத்து ராமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்றும் எழுத்தவெட்டின அம்புகளைப் புகவிட்டுக் குட்டிச்சுவரும் மட்டைத்தெங்கு மாக்கி மூலையடியே போகப்பண்ணின இரத்தெடகாரகனுடைய இரத்தநீரையெல்லாம் எங்கே குடிபோய்ததோ? என்று எம்பார் அருளிச்செய்வா. இதுவும் அழகிதொன்று உண்டாயிருக்க லார்கா தென்று அஞ்சையாலே அழித்தானித்தனைகாண் ஒருத்திக்காக உதவினவனல்லன்காண் என்று திருமலைமயி’—இது, பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியாரும். இத்தால, முன்பு இவளுடன்கூடினதும் இவளிடத்து வேட்கைபா லன்று, இவளது நிறையரணைத் தனதுகுழ்ச்சியால் அழிக்கக்கருதியே யென்பது போதரும். இலங்கைக்குமாநெரிமாட்டியடித்த பிரான் - † “இராக கத்தாவழிவங்கை பாழாளாகப் படைப்பொருதான்” என்றும்போல. துழா என்பதற்கு- (பிரித்தலையினுயிரைக்) கையிட்டிதேமிகிற என்றும் பொருளுள்ளனலாம். குழஇருள் - தப்பவேண்டுமென்று முயன்றாலும் தப்பவொண்ணாத இருள், தண்டாரதுபெயரா வழாநெடுதன்பத்த னென இயையும் தண்டாரதுபெயரா ழுழியெழுந்த என இயைத்தது, இவள் தலைவனது தாரை விரும்பினது வியாஜமாக (இவளைவருத்ததற்கு) இருளென்று கம்பந்தோற்றின இவ்வளவிலும் என்றும் உரைக்கலாம். இருளென்று ழுழியெழுந்த இக்காலம் - வருகிறபொழுது ஒரு சகயாசியாய்க் கிட்டினபொழுது இராவணனாழைப்போல வருகிறபொழுது ஓரிருளாய்க் கிட்டினபொழுது பலகலபமாகு காலம். இரங்கார - இராமபிரான் மோதிரத்தைக்கொடுத்த அனுமான்ச் சாங்கிப்பிராட்டியினிடந் தூதனுப்பியதுபோல, தமதுதுழாயைக் கொடுத்த ஓராணத் தூதுவிடுதலுஞ் செய்திலா, அன்றி, இரங்கார - காதலசெய்யாவிடிலும் இரக்கமாவது செய்யலாகாதோ? இரக்கம் - பிறாதுன்பம் பொறுக்கமாட்டாமை ‘நெடுஊழி - கலபததுக்கும் ஓரளலை உண்டிதே, அதுவுமில்லை இதுக்கு’. இக்காலத்தும் - பிராயகாலத்திலே வரது முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கும்வன் அக்காலத்தினும் நீண்டதான இக்காலத்திலே வரது முகங்காட்டாதொழியலாமோ?

காலமவாயத்தவிடத்தும் பேறுவாயக்கப்பெற்றத ஆழவாக்கு உண்டான ஆற்றுமையிக்குதியைக் கண்ட அன்பாக்கள எம்பெருமானுக்கு அருளில்லையோ வென்று சங்கித்தக கூறுதல், இதற்கு உளநுறைப்பொருள். ‘துழாநெடுஞ் குழிருளென்று எழாநெடுழுழியெழுந்த இக்காலத்தும்’ என்றதனால் விளம்பும்பொறுக்கமாட்டாமையால் மோகந்தாரதத்தை உணர்பண்ணுகிற காலம் இவாக்கு நீட்டித்ததுத தோன்றத்தலும், ‘ஈங்கிவளோ தமதண்டாரது பெயரா வழாநெடுதன்பத்த னென் நிரங்கார’ என்றதனால், இந்த இருள்தருமாஞாலத்திலே தமது துன்பத்தைத் தாம் தீர்த்துக்கொள்ளும் ஆற்ற லில்லாத இவ்வாழ்வார் நமது இனிமையையே கூறிக்கொண்டு அதுபெற்றத கார

* திருவாங்கக்கலம்பகம் - உஉ.

† திருப்பல்லாண்டு - ஈ.

ணமாக மிகவருந்துவ ரென்று திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கருணை செய்தில னென்பதும், 'இலங்கைக்குழாநெடுமாட மிடித்த பிரானா கொடுமைகளே' என்றதனால் உலகமுழுவதும் உயதற்பொருட்டித் திருவவதரித்த துத் துஷ்டநிக்குக சிஷ்டப்பரிபாலனஞ் செயதருளியவா இவ்வொருவாபக்கல இரங்காதிருக்கிற கொடுமை என்னெ யென்பதுந் தோன்றும்.

இப்பாட்டைத் தலைமகள்வாததையாகவுங் கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, ஸ்வாபதேசத்தில் ஆழவாவாததையாம். தாய்வாததையென்றல், அத்துணைச் சிறப்பின்று.

துழா - துழாவு என்பதன் விகாரம்; துழாம் என்ப பிரித்து, துழாவும என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சதது ஈற்றுயிரெய் சென்ற தென்னுமாம் தாரது என்பதில், அது என்பது - பகுதிப்பொருளவிகுதி எழா - எழாத, வழா - வழாத, ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சங்கள். அமமனே - இடைச்சொல். இலங்கை, பிரான் - லங்கா, பராபுரன் - நுமவடசொறகளின் திரிபுகள்.

நற்றாய் தன்மகள்சேன்றசுரத்தருமைகூறி யிரங்கல்.

௩௭. கொடுங்காற்சிலையாரிரைகோளுழவாகொலையிலவெய்ய

கடுங்காலினொதுடிப்படுங்கவ்வைத்தருவினையே

னெடுங்காலமுங்கண்ணீர்ணமலாப்பாதம்பரவிப்பெற்ற

தொடுங்காலொசியுமிடையிளமானசென்றகுழகடமே.

(இ-ள்) அரு வினையேன்-(அனுபவித்தற்கு)அரிய தீவினைப்பயனையுடையான், நெடு காலமும்-வெகுதூரம், கண்ணன் நீள மலா பாதம் பரவி-கண்ண பிரானது நீண்ட தாமரைமலாபோன்ற திருவடிகளை வழிபட்டு, பெற்ற-(அவ் வழிபாட்டின்பயனாக) என்ற, தொடுங்கால ஒசியும் இடை இள மான் - தொட்டால் ஒடியும்படியான [மிகமெல்லிப்] இடையையுடைய இளமையான மான்போன்ற பாரவையுள்ள மகள், சென்ற - நடந்தபோன, குழ கட்டம்-பரந்த பாலைநிலம், -கொடு காலு சிலையா- வளைந்தவிறகமுந்தையுடையவர்களும், நிரை கோள் உழவா - பசுக்கூட்டங்களைக் கவாந்துகொள்ளுதலையே தொழிலாகவுடையவர்களும், கொலையில் வெய்ய - கொலைதொழிலிற்கொடியவர்களும், கடு கால - நடடைவிரைந்த காலகையுடையவர்களாகிய, இளைஞா - இளைவிராகளது, துடி - பறைகள், படும - ஒலித்தலாலாகிற, கவ்வைத்து - ஆரவாரமுடையது, (௭ - ௮.)

'புணர்ந்துடன்போன தலைகளுடைய சுரத்து அருமை நின்றது நற்றாய் இரங்கின் பாசரம்' என்பா அழகியமணவாளையேரும் இயற்கைப்பயணாச்சி, பாங்கறகூட்டம், பாங்கியறகூட்டம் என்பவற்றால் களவுநெறியில் தலைமகளைக்கூடாது தலைமகள் பழிபரவுதலின் தோழியால் விலக்கப்பட்டு அதன்பின் உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் இயலாது அங்ஙனஞ்செய்யாணயின், அப்பழியடங்குமாறு சிலநாள் தலைமகளை ஒருவழிப்பிரிந்து உதைத்தலும், தலைமகளை உடன்கொண்டு தன் ஊராகஞ்சு செல்லுதலும், தோழியாவரைவுமுடுகப்பட்டு அரிய அணிகலஞ்செலுத்தி வரைந்ததுகொள்ளுதலும் என்னுமமூன்றினுள் ஒன்றுமுறைமையாயநிகழும், அவற்றுள், தலைவன் தலைவியை இடைச்சுரநெறியாக உடன்கொண்டுபோனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிவந்தாய் அதனை நற்றாய்க்கு உணர்த்த, அவள் அப்பாலைநிலத்திள் பலவகைக்கொடுமைகளையும் தன்மகளதுமிக்கமெனமையையும் கருதிக்கவன்று இவ்வளவுகூறினாள். கலந்துபிரிந்ததலைமகள் தலைமகள் வரும்ளவுமொழுகதிருக்கமாட்டாமல ஆற்றாமைமிகுதையாலே தாயாரும் அறியாதபடி இரவில் கனிவழியே புறப்பட்டு அவனிருந்தவிடத்தை நோக்கிச் செல்ல, இவ்வாப

படுக்கையிறகாணுததாயார்வழியிலபாயங்களைநினைத்துச்சோக்கிக்ரு னென்று கொள்வாரும் உள். பாலைநிலத்துக்குஉரிய பறையாகிய நிரைகோட்பறை பும், அந்நிலத்துக்குஉரிய செயதியாகிய நிரைகொள்ளுதலும், அந்நிலத்துக்கு உரிய மக்களாகிய எயினரும் ஆகிய கருப்பொருள்களும், பிரிதலும் பிரிதல சிமித்தமும் என்பவற்றில் அடக்கப்படும உடன்போக்காகிய உரிப்பொருளும் இப்பாட்டில் தோன்றுதல் காண்க.

வளைந்த விற்கழுந்தை யுடையவ ரென்றதனால், ஒருபொருளைக்கண்ட ின் அதனையெய்தற்கு வில்வளைத்த லென்பதின்மி, வில்வளைத்து நானேறநி அம்புதொடுத்துக் கையிறசித்தமாகவைத்துக்கொண்டு எய்யுலக்குத்தேபி பவ ரென்றதாம். கொடுமை - வளைவாதலை 'கொடுமரம்' என்னும் வில்லின் பெயரினவ காண்க. இனி, கொடுமை - அச்சநதருந்தன்மையுமாம். காற் சிலை - சிலைக்கால; தருததண்படி. 'நிரைகோளுழவா' என்றது - உழுது பயிர்செய்தலபோல நிரைகொள்ளுதலையே இடைவிடாது வருகதிமுயன்று ணைக்கத்தோடுசெய்யும் ஜீவநோபாயவிருத்தியாகவுடையவ ரென்றபடி; பசுக் கொலைக்குப் பின்வாங்காதவர். இவர்க்கு, கொலையில வெமமை - பொருளு க்காகவும் பகைமைக்காகவும் வேறொருபயனுக்காகவுமே யன்றித் துடிப்புக் காணும்பொருட்டாகவுவ கொலலுதல், அன்றி, 'சாவக்கொலலாதே கிடந்' துழக்குமபடி கொலலுதை' என்றும் உரைப்பா. கடுங்கால - 'பதின்காதம் இருபதின்காதத்துக்குஅவ்வருகே ஒருவறிமலை ஸித்திக்கு மென்றால், அதில தட்டுப்பாராதே அவ்வளவுமப்போய மீளும்படியான காம்கடுமையையுடைய ராயிருப்பாள்' என்ற நம்பின்னையீடு அறியத்தக்கது துடி படுவ கவ்வைத்து - இவரு ஊரவர் வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் முழங்கி அலர்தூற் றும் ஆரவாரத்தினும் அவரு எயினர்பறையொலியைத் தலைமகள் இனிதென்று நினைத்தபடி என்னே 'கொலையிலவெய' என்றதனால், மற்றுமஅந்நிலத்தார் க்குஉரிய போர் ஊரெறிதல் குறையாடல் என்ற ஊர தொழில்களுந் தோன் றும். துடி - பாலைநிலப்பறை பலநாள் தெய்வவழிபாடுசெய்து அருமை யாகப்பெற்ற மகள் சொல்லாதுபிரிந்து கொடுஞ்சுரத்தில நடந்துசென்று நீங் குதற்கு ஏற்ற தீவினையுடையே னென்பாள், 'அருவினையேன்' என்றாள். நெடுங் காலமும் என்ற முறையுமமை - மிகுதிவிளக்குவது. திரிவிக்கிரமாவதாரகால த்தில நீண்டமைபற்றி, 'நீணமலாப்பாதம்' என்றது, இனி, திருவடிக்குநீட்சி- அன்பாகள்மனத்திலஉடனேசென்றுசோதலுமாம். * "மலாமிசையேகினை" என்றறபோல, மான் - உவமையாகுபெயர்; மடனோக்கிற்கு உவமை. அவள் தன்னையும் செவிலிதோழியரையும் விட்டுப்பிரிந்த தனிமையால் மருண்ட மான்போல எப்புறத்தும் விழித்துப்பாப்ப னென்பது கருதி, 'இளமான்' என் றாள். தொடுங்கால ஓசியும் இடை - மருங்குண்கிற தலைமகன்தான் தொடு மளவிலும் முறியு மென்னும்படி. நுண்ணிதாகவுள்ள இடை; உலலாசமாகத் தானே தன்னிடையிலே கையைவைத்தாலும் மலையை வைத்தாறபோலப் பொருத இடை இடை உண்டோ இன்றோ என்னும் ஐயந தீரக் கையால் தொட்டுப்பார்க்கவும் பற்றாத இடை. சூழகடம் என்பதற்கு - சூழ்ச்சியை யுடைய வழி யென்றும், சூழ்ச்சியாவது - வெமமையால் துயரைவிளைத்த லென் றும் உரைப்பர் அழகியமணவாளேசியா.

செல்லுதற்கரிய சமசாரமார்க்கத்தில் ஆழ்வார் அளவுக்குவிஞ்சிய பக்தி யோடு நடத்தலை அறிந்த ஞானிகள் அறிதென்று பாராட்டிக்கூறும் வார் ததை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள் 'இளமான்' என்று பருவத்தையும் பெண்மையையு வகுத்ததலால், புதுமையான அடிமையைப்பூண்ட விசேஷ பக்தியோடு கூடிய அறிவையுடைய ஆழ்வா ரென்றபடி 'தொடுங்காலொசியு

மிடை' என்றது, பக்திகாரியமான வைரக்கியத்தின் முதிர்ச்சியைத் தோற்றவிக்கிறது; 'இடையழகென்பது, ஒன்றும்பொருத வைரக்கியத்தை' என்பர் அழகியமணவாளசீயர்: அன்றி, வேறொன்றன் தொடர்ச்சி புண்டா னால் இடையே கெடும்படியான இடையறாதஅன்பின் மேன்மை சொல்லியது மாம். 'அருவியேன்' நெடுங்காலமுங் கண்ணன் நீணமலர்ப்பாதம் பரவிப் 'பெற்ற' என்றதனால், பலபிறப்புக்களிறசெய்த தவம் ஞானம் யோகம் என்ப வறறால் தீவினையொழிந்தாலன்றி இவாபக்கல நமமுடையவரென்ற அபிமா னந தோன்றா தென்று, தமக்குஅதுகிததிதத அருமையைக் காட்டிம் சென்ற சூழ்கடம் - இவர் இப்படிப் பக்தியோடு கூடியொழுக்கிற சமசாரமாகிய பெருங்காடானது, - கொடுங் கால் சிலையா - செல்லத்தகாததீவழியிற செல் லுங் கொடுமையை அழித்தற்கருவியாகவுடையவையும், நிரை கோள் உழ வர் - தொகுதியாகவுள்ள சுவைமுதலிய புலன்களைப் பற்றுதலையே விடாத தொழிலாகவுடையவையும், கொலையில வெய்ய - (உயிரகளைக்) கெடுப்பதில் கொடியவையும், கடுங் கால்-விரைந்துசெல்பவையும் ஆகிய, இளைஞர் - வலிய பஞ்சுஇறதிரியங்கன், துடி பரிம - ('ஐம்புலனும் தாங்குமருஅரிது' என்று பல ருங் கூறுமபடி) 'பறையறைநதாறபோலப் பிரகித்திபெற்ற, கவ்வைதது - ஆடம்பரமுடையது என்க.

கோள் - கொள்ளுதல், முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். (௩௭)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி போலிகண்டு மகிழ்தல்.

௩௮. கடமாயினகனகழிதது ததங்காலவன்மையாறபலநாட்
டடமாயினபுகருநீரினிலைநின்றதவமிதுகொல
குடமாடியிமமண்ணுமவிண்ணுங்குலுங்கவுலகளந்து
நடமாடியபெருமானுருவொத்தனநீலங்குளே.

(இ - ள்.) கடம் ஆயினகன் கழிதது - காரிகளுக்கவுள்ளவற்றைக் கடந்துஒழிதது, தடம் ஆயின புக்கு - தடாகங்களுக்கவுள்ளவற்றிற் பிரவேசி தது, (அங்கு), தம் கால வன்மையால் - தமதுகாலகளின்வலிமையால், பல நாள் - அனேககாலம், நீர் நிலை நின்ற - நீரிலே நீங்காதுநின்று செய்த, தவம் இது கொல - இத்தவத்தினாலேயோ, நீலங்கள் - நீலோற்பலமலர் கள், குடம் ஆடி இ மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க உலகு அளநது நடம் ஆடிய பெருமான உரு ஓத்தன - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) குடக்கூத்தாடி. (த்திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) இரதமண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் நெகிழும் படி உலகங்களை அளவிட்டி (இங்ஙனம்) திருவிளையாடலசெய்தருளிய தலைவ னான எம்பெருமானது திருமேனிநிறம்போன்ற நிறம் பெற்றன? (எ - று.)

'தலைமகனான சாவேசுவரனுடைய திருநிறத்திற் போலியான நெய்தலைக் கண்ட தலைமகள் பாசரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகள் பிரி ப்பப்பெற்று அப்பிரிவையாற்றது இரங்குகிற தலைமகள், தான்இரங்குமிடமா கிய நெய்தலநிலத்திலே யுள்ள கருநெய்தலமலர்களைநோக்கி, அவை தலைமக னான திருமாலினது திருமேனிநிறத்தை ஒத்திருக்கக் கண்டு, இவற்றைக் கண்டேனும் ஒருவாறு தரித்திருக்கலா மென்று கருதி, அவை அவன் திருமே னியை ஒத்தலாகிய சாகுப்பியநிலையைப் பெற்றமைகுறித்தது வியந்து, 'இவை நெடுநாள் நீர்நிலையில் நின்று இடைவிடாது செய்த தவத்தின் பலமாக வன்றோ இதுபெற்றது' என்று கூறுகிறாள். இனி, இப்பாட்டிக்கு, போலி கண்டுஅழிதலென்னுந் துறையாகவும் பொருள்கூறுவா.

அக்கருங்குவளைகள் காரிகளைத் தமக்குஇடமாகக்கொள்ளாமற் கழி த்து நீர்நிலையை இடமாகக்கொண்ட தன்மையை, அருநெறியான வனங் களை யாததிரைசெய்து கடந்து தவத்துக்குஏற்ற இடத்தை நாடி அடைந்த

தாகக் குறித்தார்; இனி, 'கடமாயினதன் கழித்து' என்பதற்கு - தாம் அனுபவிக்கக் கடமைப்பட்டனவான் தீவினைகளையெல்லாம் கழிக்கத்தொடங்கியென்று உரைத்ததும் உண்டு. இவற்றிற்குக் காலவன்மை - நீண்டநாளங்களின் நிலைநிற்குந்தன்மை, 'பலநாள்' என்றதில், தாம் பலம் [பயன்] பெறுநாளாவும் என்பதற்குத் தோன்றும். மழை பனி வெயில் என்ற வேறுபாடு இன்றி எக்காலத்திலும் நீரினிலை பாசியேற்றிமறல தவத்துக்கு ஒரிலக்கணமாக இவை அங்ஙனம் 'நிறமலையே, தவஞ்செய்தலாகக் குறித்தது. இவை தனித்தனி மேலமுகமாக ஒருநாளால் நின்று மலாநது தேன்சொரிதல், சூரியனுக்கு அபிமுகமாக ஓற்றைக்காலால் நின்று மனங்குழைந்து ஆநதக்கண்ணீர்சொரிந்து யோகஞ்செய்தலபோலு மென்க. தவம் வேண்டியவேண்டியவாகு எய்தமயத்த தாதலால், 'தவமிதுகொல், பெருமானுருவொத்தன நீலங்கள்' என்றது. அன்றியும், தவஞ்செய்து வினையொழித்த முத்திபெறுவா எம்பெருமான்வடிவம்போன்ற வடிவத்தைப் பெறுவா. [சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பவற்றிற்கு முறையே சாலோக்யம் சாமீபயம் சாருபயம் சாயுஜ்யம் என்பவை பயனு மென்று சைவசமயத்துக் கூறத்தலும் இங்கு அறியத்தக்கது] * "முருகவீழ்செய்யகமல முண்ணெகிழ்நது முகமலாந துறுகணீர்சிறதி, யொருபுகந்தாளின் வனத்தினின் மரிதி னுருமறிய தவத்தினுள்ளே, விரிமலரசோகின் மரிநாநவ கவறமி மென்கி மையன்மென் மிழறறம், பரிபுரமணிநது பஞ்சிபூட்டிய பொறபத்ததினைச் சிறிதுபோன்றனவே" என்பதிலும் இக்கருத்து விளங்குதல் காண்க. ஏதுந் தந்தறிப்பேற்றவன். இந்நூலின் முப்பத்திரண்டாவகவியோபி ஒப்பிடுக.

குடக்கூத்தாவது - தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுதோள்களிலுங் குடமிருக்க, இரண்டிகையிலுங் குடங்க்கையேநதி ஆகாததிலே யெறிநது ஆடுவ தொரு கூத்து, † "குடங்கனெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே" என்றா பெரியாழ்வாரும் இடையாகத் தமதுசெல்வச்செருக்குக்கு அறிஞரியாகவும், யாவருங்கண்டுக்கொண்டாடவும், தமதுவாசஸ்தானமான முலலைநிலமும் அதிலுள்ள பசுக்கள் முதலிய செல்வங்களும் எக்குறையுமின்றிச் செறித்துவளரவும் ஆடுவது, இது. இது, பதினேராடலுள் ஒன்றும் [அவையாவன - அல்லியம், கொட்டி, குடை, குடம், பாண்டரங்கம், மல, தடி, கடையம், பேடு, மரக்கால, பாவை என்பன] அன்றியும், இது, வினோதக்கூத்து ஆறனுள் ஒன்றும், [அவையாவன - குரவை, கலிரடம், குடக்கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற்பாவை என்பன.] ‡ "வாணன் பேரூமறுகிடை நடநது, நீனிமளந்தோ னாடிய குடமும" என்றதனால், தனது பௌத்திரனும் பிரதபுமனது புத்திரனு மான அநிருத்தனை உடைநிமித்தமாகப் பாணசுரன் சிறையில் வைத்திட அவனைச்சிறையீட்க்கச்சென்ற கண்ணிரான் பாணசுரன துரகரத்தது வீதியிற் சென்று வெற்றிச்செருக்குத்தோன்றக் குடக்கூத்தாடின னென்று தெரிகிறது சிலப்பதிகாரவுரையில் 'பஞ்சலோஹங்களாலும் மண்ணுலுங் குடங்கொண்டு வாசத்தேவ னாடினது' என்றதும் இங்கு அறியற்பாலது, "குடத்தாடல் குன்மெறித்தோடூல" என்ப.

'இமமண்ணும் விண்ணுங் குலுங்க' என்றதை மந்தியம் தீபமாக 'குடமாடி' என்றதனோடு கூட்டலாம். குடக்கூத்தாடுதலை நோக்கி மண்ணுலகத்தவாபோல விண்ணுலகத்தவரும் வியநதன ரொங்க, செளடப்பியத்தைப் பாண்டி. குடமாடுதலும் உலகளத்தலுஞ் செய்யுமிடத்தூச சிறிதும் இணைப்புத்தோன்றாது விளையாட்டாகச்செய்தமை தோன்ற, 'நடமாடிய' என்

* ரைதம் - அன்னத்தைத் தாதுவிட்டபடலம் - உரு.

† பெரியாழ்வார்திருமொழி - பதினேழாநதிருப்பதிகம் - எ.

‡ சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ருச - ருரு.

நூர். * “கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற காளன்றி யாவரோ, வாட்டயிலா வண்கை மாவலி வாதிக்க வாதிபுண்டு, எட்டங்கொள்தேவாகள் சென்றிரா தார்க்கு இடாநீக்கிய, கோட்டங்கை வாமநளையச செயத கூத்துக்கள் கண்டிமே” என்பதிலும் திரிவிக்கிரமனுக்குக் கூத்துக்கூறியவாறு காண்க.

எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுது வருந்தகிற ஆழ்வார், பரமபதத்து முத் தர்கள் எம்பெருமானது வடிவோ டொத்த வடிவைப் பெற்றநிறகுநதன் மையைத் தமதுளுளத்தாம் கண்ணுற்று, ‘இவாகள இவ்வனமானது உபா யாதரங்களைத்தவிராது நெடுங்காலம் இவ்வுலகில நின்று செய்த யோகத்தி னாலோ?’ என்று ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்து, அக்காரணம் இன்னதென்று சங்கையறத் தெளிவாகத் தெரிந்தால யானும் அதுசெய்து இந்நிலைபெற வே னென்று கருதுதல, இத்தகு உள்நுறைபொருள் கடமாயினகர் கழி த்தல - பிரபத்திமார்க்கத்தில் நிற்பார மறறைச சாதநாநுஷ்டாநங்களை யொழித்தல; அன்றி, எம்பெருமான்பக்கல் செய்யத்தக்க கடமைகளைத் தவ ருதுசெய்து நிறைவேற்றத்தலுமாம் திவ்வியதேசயாததிரைசெய்து முடித்த லுமாம். ‘தமகாலவன்மை’ என்றது, அவாகளது இடைவிடாதமுயற்சியின் ஆற்றலை; (தாள் என்று முயற்சிக்கு ஒருபெருணமை காண்க.) பலநாள் தடமாயின்புகுதல - தடாகம்போலக் குளிராத எம்பெருமானது சொற்பத திலே யீடுபடுதல. நீரினிலநிறதல - அவ்வெம்பெருமானது அடியவாக்கெள் மையாகிய நீரமையிலே ஆழ்தல தவமென்றது, இங்கே, சிறந்தசாதந மெ ன்னும் பொருளது. பெருமானுருவொத்தல - சாருடபியமடைதல முக் தரை நீலமலரென்றது, நிறத்திற்கேயன்றி, யாவரும் மகிழ்ந்து தலைமேற் கொள்ளுமபடியான சிறப்புக்கும், மென்மைக்கும், முகமலாச்சிக்கு மாம யாவரும் எளிதிற சரணமடையும்படியான நீரமையின் ஒற்றுமை கண்ண னுக்குத் திரிவிக்கிரமனுக்கும் இருத்தலபற்றி, அவவிரண்டு அவதாரங்களை யுரு சேர்த்துக்கூறினது.

‘இமமண்ணும விண்ணுங் குலுங்க’ என்பதற்கு- இமமண்ணுலகத்தாரும் அவ்விண்ணுலகத்தாரும் மனமிலாக என்று உரைத்தலே சமபிரதாயம் உலகங்களாடுங்க வென்று உரைத்தல சமபிரதாயமன்று, ‘ஸமஹாரகாரணன் நருத்தமாகிலிறே, லோகம் நடுங்கிற நென்ன லாவது: அங்ஙனனறிக்கே, லோகமடைய அசெய்யலுக்கு நெஞ்சுஉளுக்கின்படி’ என்ற பெரியவாசகான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தை நோக்குக வெயில நிலா விளக்கொளி முதல் யவை உலகத்திற பரவுதலபோலத் தேஜோமயமான சுவாமியினது திருவடி எங்குமபரவியதனால அதன் கீழ்ப்பட்டபிராணிகளுக்கு அபாயம் ஏறிதுமஇ லலை யென்க. அன்றியும், பகவானது திருவடி மலரினும் மெல்லிய தாத லால, அது மேலேபட்டபோது இன்பமுண்டாமேயன்றித் துன்பமுண்டா காதென்றும் உணரக

• முதலிரண்டடிகளில், ‘ஆயின’ என்றது - பகுதிப்பொருள்விருதிமாத் திரமாய நிற்கும் கொல - ஊகித்தறப்பொருளது. நடம், நீலம் - வடசொ மகள். நீலம் என்னும் நிறத்திள் பெயர், அந்நிறத்தையுடைய மலருக்குப் பண்பாகுபெயராம். (நடஅ)

தலைவனது உருவெளிப்பாடுகண்டதலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்.

கூக, நீலத்தடவரைமேற்புண்டரீகநெடுத்தடங்கள்
போலப்பொலிந்தெமக்கெலலாவிடத்தவுமபொங்குமுந்நீர்

* திருவாயமொழி - அறுபத்தைந்தாந்நிருப்பதிகம் - கூ.

ஞாலப்பிரான்விசமபுக்கும்பிரான்மற்றுநல்லோர்பிரான்
கோலங்கரியபிரானெம்பிரானகண்ணின்கோலங்களே.

(இ - ள்.) நீலமதட வரைமேல் புண்டரீகம் ஂடு தடங்கள் பேர்ல
பொலிந்து - நீலரத்தினமயமான பெரியதொரு மலையின்மே ளுள்ள பெரியசெ
ந்தாமரைமலாத்தடாகவகள்போல விளங்கி, எமக்கு எல்லா இடத்தவும் -
எமக்குக் காணுமிடந்தோறுந் தோன்றுகின்றவையுமா யுள்ளவை, (எவ
யெனில்), - பொங்கு முந்தீர் ஞாலம் பிரான் - கிளர்கிற கடல் குழந்த மண்ணு
லகத்துக்குத் தலைவனும், விசமபுக்கும் பிரான் - விண்ணுலகத்துக்குந் தலைவ
னும், மற்றம் நல்லோர் பிரான் - மறுமுள்ள நல்லவர் யாவர்க்குந் தலைவ
னும், கோலம் கரிய பிரான் - திருமேனிநிம கருமைவாய்ந்த பிரபுவும், எம்
பிரான் - எமக்குத் தலைவனுமானவனது, கண்ணின் கோலங்களே - திருக்கண்
களின் அழகுகளே; (எ - று.) - எல்லாவிடத்தவும், கண்ணின்கோலங்களே.

ஈற்றுஏகாரம் - பிரிநிலை, சாவாங்குகந்தராகு கண்ணழகி லீடுபட்டார்க்கு
மற்றொன்றும பொருளாகத் தோன்றாம காட்டிம்: * “தோள்கண்டா
தோளேகண்டா தொடுகழற்கமலமன்ன, தாள்கண்டா தாளேகண்டார்
தடக்கைகண்டாரு மஃதே, வாள்கொண்டகண்ணார் யாரே வடிவின் முடி
யக்கண்டா, ஊழ்கொண்டசமயத் தன்னு னுருவு கண்டாரை மொத்தா”
என்றபோல. இனி, ஏகாரத்தை இரக்கமாகக்கொள்ளின், கண்ணுக்குப்
புலப்படுமவடிவு கைகளாலதழுவுதற்குட்பாது நலிகிறபடியை விளக்கும்.

‘இப்பாட்டு, கிளவிமரியாதையில் நாயகனான ஈசுவரனுடைய உருவெளிப
பாட்டைத் தோழியார்தொடக்கமானாக்கு நாயகி உரைத்தது’ என்பர் அழ
கியமணவாளசீயரும். ஒருபொருளினிடத்து இடைவிடாது கருத்தைச் செலு
த்த, அநதப பாவனையின் ஊறறத்தால அப்பொருள் கண்ணுக்கு எதிரில
தோன்றியதுபோலக் காணப்படுதல, இயலவு. அதில, கண்ணழகில ஆழாது
கூறியது இது.

நீலதடவரை-எம்பெருமானது கரியபெரியதிருமேனிக்கும், புண்டரீக
நெய்தலங்கள்-அவனது திருக்கணமலர்களுக்கும் உவமை ஞாலம் என்றத
னால் லீலாவிபூதியையபு, விசம்பு என்றதனால் வெளிராடான நிதயவிபூதியை
புங் குறித்தவா, ‘மற்றுமல்லோர்’ என்றது, இவ்வுலகத்தில ஆழங்காற்படா
மலும் முததியற்சென்று சேரப்பெறாமலும் எம்பெருமான்குணங்களில் ஈடு
பட்டு இடைநிறகிற முழுகூ-க்களை அன்றி, விசம்பு - தேவலோகமும்,
நல்லோர் - நிதய முத்தரும் என்றலும் உணர்.

பகவத்கடாக்ஷத்திலேயீடுபட்ட ஆழவார் அவ்வீடுபாட்டின் முதிர்ச்சி
யால எம்பெருமானது திருக்கண்ணழகு உருவெளிப்பாடாய எங்குந் தோன்றி
விளங்கக் கண்டு அதனை அன்பாக்குக் கூறுதல, இதற்கு உன்னுறைபொருள்.
திருவாய்மொழியிலும் † “ஏழையராவியுண்ணு மிணைக்கூறறங்கொலோ அறி
யேன், ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ வறியேன், சூழவுக்
தாமரைநாணமலாபோல வந்துதோன்றுக கண்டீர், தோழியாகா ளன்னை
ரென்செய்கென் துயராட்டியேனே” என்று அருளிச்செய்யுமாறு அறிக. கண்
ணின்கோலங்க-பிளிர்ச்சி குளிர்ச்சி மலாச்சி பெருமை செம்மை முதலியன;
‡ “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவாய
கண்கள் என்னைப் பேதைமைசெய்தனவே” என்று திருப்பாணாழ்வார் ஈடுபட்
டமைபுங் காண்க. § “நின்றுதோன்றிக் கண்ணுள்ளீங்கா என்நெஞ்சுள்ளும்

* கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - உராவியற்படலம் - கக.

† திருவாய்மொழி - அறுபத்தேழாந் திருப்பதிகம் - க.

‡ அமலனாகிபிரான் - அ.

§ திருவாய்மொழி - நாமபத்தைந்தாந் திருப்பதிகம் - க.

நீங்காவே” என்றும்போல, ‘எமக்கெல்லாவிடத்தவும்’ என்றார். ‘தம்திருவுள்ளம் எம்பெருமான்சொந்தரியத்திலே அகப்பட்டு மறொன்றுக்கு உரிததன்மிகே அழிந்தபடியைச் சொல்லுகிறது’ என்ற அபயின்புரையை நோக்குக. பொங்குமுந்நீர்ஞாலம் - ஒன்றோடொன்று தமிழாறகிற் சாத்துவிகம் ராஜசம் தாமசம் என்னும் மூன்றுகணங்களும் பொருந்திய பிரபஞ்சமென்னவுமாம்; மூன்று நீர்மை - அறம்பொருளின்பமுமாம்.

முந்நீர்-ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகைநீரை யுடைய தெனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகியகாரணப்பெயரென்பது, பழையகொள்கை; இதனை மறுத்து, ‘முந்நீர்-கடலு; ஆகுபெயர். ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேலநீர் என இவையென்பாக்கு, அறமன்று. ஆற்றுநீர் மேல்நீராகலானும், இவ்விரண்டியிலவழி ஊற்றுநீரும் இன்று மாதலானும், இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருந்தியதன்று. முதியநீரெனின், *நெடுங்கடலுநதன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி, தானலகா தாகி விடிவ்” என்றதனால், அதுவும் மேலநீரின் அமையாமையின், ஆகாது. ஆனால், முந்நீர்க்குப் பொருள் யாதோ வெனின், — முச்செய்கையை யுடைய நீர் முந்நீரென்பது; முச்செய்கையாவது - மண்ணைப்படைத்தலும், மணையழித்தலும், மண்ணைக்காத்தலுமாம் என்பர் அடியார்க்குநல்லாரா நச்சினாக்கினியாகருத்தும் இதுவே; நீரின்னுந்நிலம்பிறந்த தென வேதமோகுதலாற படைத்தலும், நீரின்னி உலகமபிழையாதாதலாற காத்தலும், இறுதியில் நீர்ஞால மூடப்பட்டு உலகம் அழிந்தலால் அழித்தலும் ஆக முததொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். இனி, ‘முன்னீர்’ என்றலும் ஒன்று, பழையநீரெனக. ஆதியிற கடவுள் நீரையே படைத்தா ரென்று புராணம் கூறும். (௩௬)

இருள்கண்டிரங்கிய தலைமகள் தோழியர்க்கு வரைவுவிருப்புரைத்தல்.

சா. கோலப்பகற்களிறொன்று கற்புயயக்குழாமவிரிந்த

நீலக்கங்குற்களிறெல்லாநிரைநதனநேரிழையீர்

ஞாலப்பொன்மாதின்மணுளன் னுழாய்நங்குக்குழமுற்கேயே

இ - ள்.) கோலம் பகல்களிறு ஒன்று - அலங்காரத்தையுடைய சூரியனாகிய ஒப்பிலலாத தொரு யானை, கல புயம் - அஸ்தமன பருவத்திலே மறைபு, குழாம விரிந்த நீலம் கங்குல களிறு எல்லாம் - திரளாகப்பரந்த நீலநிறத்தையுடைய இரவாகிய யானைகளெல்லாம், நிரைநதன் - அடைவேள்திரில் வந்துசேர்ந்தன, நோ இழையீர் - தகுதியான ஆபரணங்களை யுடையவர்களே! ஞாலம் பொன் மாதின் மணுளன் - பூதேவிக்கும ஸ்ரீதேவிக்குங் கணவனை எம்பெருமான், துழாய் - (தனது) திருத்துழாய் மாலையை, நங்குக் குழமுற்கே - எமது அடர்ந்ததலையிரிலே, ஏல்புனைநது - தகுதியாகச் சூட்ட, என்னமார் - எமது தாய்மார், எமமை நோக்குவது - எமமைப் பாப்பது, என்றுகொலோ - எனகாளோ? (எ - று.)

‘பகம்பொழுதுகழிந்தது இருள்கண்டு இரங்கின தலைமகள் ‘உற்றுர் வரைந்துகொடுப்பது என்றோ?’ என்று பாகுகிமார்க்கு உரைத்த பாசரம்’ என்றும், ‘என்று வரைவைவிரைவித்தலவேனடி உரைத்தாளாயத்து’ என்றும் உரைப்பர் அழகியமணவாளசேயரும். இனி, ‘குழகுமுற்கு’ என்பதற்கு - அன்மொழித் தொகையாக, இம்மகளுக்கு எனப் பொருள்கொண்டு, இப்பாட்டைத் தோழிவார்த்தையாகவுரைத்தல் சிறவாமை கண்டுகொள்க

இயறகையிற் செந்நிறத்தையும் மாலைப்பொழுதிற் செவ்வானக்கோலத்தையும் உடைய கம்பீரமான சூரியன், இயறகையில் உத்தமவிலக்

* திருக்குறள் - வான்சிறப்பு - எ.

கணமாகிய செம்புள்ளிகளையும் செயற்கையில் செந்நிற முகபடாமாகிய அலங்காரத்தையும் உடைய பெரிய யானை போலுதலால், 'கோலப்பகற களிஞென்று' என்றா இரவுபோலன்றிப் பகல சிறிது ஆறியிருத்தற்கு உரியதாயிருந்த தன்மைபற்றி, 'கோலப்பகல' என்று விசேடித்துக் கூறினா ன்ருமாம். பகல என்றது-சூரியனுக்கும், கல என்றது-உயிருக்கும் இலக்கணை, கல என்றது மலையாதலை* "கலவெடுத்துக் கண்மாரி காத்தா யென்னும்,"† "கல விடைப் பிறந்த போரது கடலிடைக கலந்த நீதம்"‡ என்னுமிடங்களிலுங் காண்க. புயத்தல - வாங்குதல; இங்கே, போதல. † "கோபி புயக்கலலா துழக்கும்" என்பதற்கு - "கொண்பவாங்கமாட்டாதே வருந்தும்" என்று நச்சி னாக்கினியா உரைத்தல காண்க. இரவை 'களிமெலலாம்' என்றது-இருட்சி யாலும், திரட்சியாலும். ஒருயானைநீங்கப் பலயானைகள் வந்துபுகுந்தன வென் ஒருசுமத்தாராதோன்றக் கூறினா குழாமவிரிந்த என்பதற்கு- சூரியனொளி யால் முன்பு திரள்திரளாகச் சிதறிப்போன என்று உரைத்தல பொருத்தம். நிரைந்தன - அணிவகுத்தேறுமாபோலே மீணடுமவந்து பேராதேநின்றன. இரவைப் பன்மையாகக்கூறினது, நெடுமைபற்றி ஒன்றேபலவாகத் தோற்று தலால்; அங்குநாதோன்றாமைமையால், பகலைப் பன்மையாகக் கூறிமறிவன். 'நிர ந்தன' என்றும் பாடம்; நிரத்தல - கூடுதல. நேரிழை - உடம்பின் அழகு க்கு ஏற்ற ஆபரணங்களின் அழகமைதி, மெல்லிய ஆபரண மென்றுமாம். ஞாலமாது பொன்மாது எனத் தனித்தனி கூட்டுக இன் மணுளன் என, இனிப் மணுளனுமாம். குழகுழல - கடைகுழன்ற கூந்தலுமாம் என்னை மாரா என்றது, மூத்தவரென்றமாதிரிமாயத் தந்தையையும் உணர்ந்தலாம். மணுளன் துழாய்புனைந்து-மணவாளனது துழாயைச் சூட்டி என்றலும் அமை யும். 'ஞாலப்பொன்மாதின்மணுளன்' என்றதனால், நிலமகள் திருமகள் என் பவரது அனுபவம்போன்ற அனுபவம் எமக்குஇல்லையே யென்று அழககாறு கொண்டபடி.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அனுபவிக்கப்பெறாத நிலையில் ஆழ்வார் தமது விவேகப்பிரகாசமும் நிலைகுலையும்படி மோகாதகாரமமேலிடுமளவானபடியால் 'இந்நிலையில் எமதுபெரியோர் எம்மை எம்பெருமானது பிரசாதத்துக்குப் பாத ராமமபடி சமர்ப்பியாமல் விளம்பிப்பதே' என்று அன்பரைநோக்கி அருளிச் செய்தல, இதற்கு உளஞறைபொருள் கோலப்பகறகளிஞென்று கற்புய- பத்திமேலிட்டிச செவ்வியதான் விவேகப்பிரகாசம் மறையும்படியாக, குழாம விரிந்த நிலம் கங்குல களிற்று எல்லாம் நிரைந்தன - மோகாதகாரம் மிகமே லிட்டது, இவற்றைக்களிமென்றது, அடக்குதற்கு அருமையால். ஞாலப்பொன் மாதின் மணுளன் என்றதனால், நாயச்சிமாராகள் போலத் தாழும் எம்பெருமா னோடு சோதலில் விருப்பங்கொண்டமை தோன்றும். மணுளன் துழாய் நங்கன் குழகுழந்தை எலப்புகூறது - எம்பெருமானது பிரசாதத்தை எமது முடிமேற் கொள்ளும்படி கிடைக்கச்செய்து. என்னமாரா என்றது, எம் பெருமானடியாரில் தமயினுமூத்தவரை. என்றகொலோ என்றதனால், அதுவிஷயமான அபேகையே இவாக்குத் தலையெடுத்தமை தோன்றும். நேரிழையீர் என்றது, அன்பர்க்கு நற்குணங்களாகிய அணிகலங்கள் அமைந திருத்தலைக் குறிக்கும். 'எம்பெருமானோடு ஸமஸாக்கமுள்ளதொன்று லல லது போதுபோக்க இவருக்குத் தரிப்பரிதானபடியைச் சொல்லுகிறது' என்ற அபிப்பிராய உரை அறியத்தக்கது.

* திருநெடுந்தாண்டகம் - கக.

† கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ஆறதுபடலம் - கக.

‡ கலத்தொகை - குறிஞ்சிக் கலி - உ.

முதல்வாக்கியம் - உருவகவணி, புயய - புய் என்னும் வினைப்பகுதியிடியாப் பிறந்த செய்வெனச்சம், நேரிழையீ - நேரிழையாரா என்பதன் விளிமாது- மாத ரென்பதன் விகாரம். மணுளன் - மணவாளனென்பதன் மருஉ குழைகு - உருபுமயக்கம் புனைதது - புனைய என்னும் எச்சத்தின் திரிபு.

ஏகரவீரமதாய முடிதலவேணி மென்ற கட்டளைக்கலிததுமையிலக கணத்துக்கு மாறாக இவகு 'என்றகொலோ' என ஒகரவீரய முடிந்தது காண்க. மயர்வமதிநலம்அருளப்பெற ஆழவார இவகனம் அருளிச்செய்திருத்தலகொண்க, கட்டளைக்கலிததுமைக்கு ஒகரவீரமதாத்லம் சிறபான்மை இலக்கணமா மென்பது அறிக, *“இலக்கியங்கண்டதற்கு இலககண்மியமபலின்.” இனி, 'என்றகொலே' என ஏகரவீரகத திருத்துதல அசம பிரதாயமும் சொலநிலைக்குச்சிறவாமையும் உணாக. அன்றியும், வடமொழியில் வாலீகி விபாசர் முதலிய ருஷிகளுடைய கவகங்களில் ஏதேனும்இலக்கணமாறுபாடுகாணுமிடத்து “ஆஷத்வாநநதோஷஃ” [ருஷிவாககியமாதலாருகுமறமில்லை] என்று அதனை வழுவமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ளல ஆன்றோர் மரபாதலால், அவர்களினும் ஞானங்கனிந்த நலவகொண்ட ஆழவாரகனின் அருளிச்செயலை அகவனம்அமைத்துக்கொள்ளாத தட்டிலலை யென்க மேலும், வடமொழிவேதத்தின்பிரயோகம் மறமைவழக்குக்குச் சிறுசிலவிடத்து வேறுபடுதலபோலத் தமிழேதமாகிய இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்துக்குவ கொள்க. சிறபான்மையாகிய இதற்கு இலககணமும் இலக்கியமும் வந்தவிடத்துக்கணடுகொள்க (சுப)

வாடைக்கு வருந்தின தலைமகள் வார்த்தை

சக. என்றமபுன்வாடையிதுகண்டறிதுமீவ்வாறுவெமமை
யொன்றுமுருவுஞ்சுவடுநதெரியிலமோங்குகரா
பொன்றுமவகைபுள்ளையூவானருளாநதவிநரான்
மன்றினிறைபழி தூற்றினிறெனைவனகாற்றடுமே.

(இ-ள்.) என்றம புன் வாடை இது கண்டு அறிதும் - எப்பொழுதும் கொடுமைசெய்கிற இந்தவாடையைக் கண்டறிவோம்; இ ஆறு வெமமை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியலம் - இப்படிப்பட்ட (வாடையினுடைய) வெப்பத்தினது தன்மையையும் குறிப்பையும் ஒருவிதத்தாலும் அறிகிறேமில்லை; ஒருகு அசுரா பொன்றும் வகைபுள்ளை ஊவான் - உயாந்தஅசுரர்கள் அழியும்படி கருடாமுவாளை ஏறிநடத்துகிற எம்பெருமான், அருள் அருளாத - (தனது) கருணையால் (என்னவாது) பாலித்தருளாத, இநான் - இக்காலத்திலே, வன் காற்று - வலிய வாடையானது, என்னை - மன்றில் நிறைபழி தூற்றி - வெளியிலேபரவி நிறைகிற பழிப்பை அயலாரையிட்டிடுத தூற்றவித்தது, நின்று அமே - அப்பாற்போகாமல் நிலிநின்று அழிக்கிறது, (எ-று.) - ஈற்றஏகாரம் - இரக்கம்.

• பிரிந்தநிலையில் பலபொழுதும் வாடை வருத்ததுதலால், அதனைப்பற்றி அடிக்கடி கூறி அலறறும்படியாயிற்று, இதனால், கூறியதுகூற லென்னுந குமறத்துக்கு இடமினமை காண்க. இவகனம்வருவன வேறுசிலவற்றிற்குப் இவ்வாறே கணடுகொள்க.

புன்வாடை - மந்தமாருத மென்றாமம். வாடை வருத்துகிற தென் டு பொதுப்படக்கூற முடிவதேயன்றி இன்னவடிவமாய் இன்னகுணத்ததாய் இன்னதுசெய்து வருத்தகிற தென்று ஒருவகையாலும் விவரங்குறித்துக் கூறக்கூடாதபடி புள்ளது இதன்கொடுமை யென்பாள, 'என்றம புன்வாடையிதுகண்டறிதும் இவ்வாறு வெமமை யொன்று முருவுஞ் சுவடுந தெரியலம்'

என்றாள். 'என்றும்' என்றதனால், தான் பலநாளாகத் தலைவனைப்பிரிந்து வாடைக்குநோதல் தோன்றும். கொடியாரையொழித்து அடியாரைக்காத தருளும் இயல்புடையவன் எனக்குக்கொடியதான் வாடை வருததுதலைத் தவிராதது அடிமையாகிய என்னைக் காததிடாதொழிவதே' என்ற இரக்கத் தோன்ற, 'ஓங்குகராபொன்றும்வகை புள்ளையூவா ன்ருளருளாத விரநாள்' என்றாள். ஓங்கு அசுரா - வரபல புஜபலங்களுலே கொழுதுதுள்ள அசுரா, அன்றி, வணங்காமுடியராய நிரிந்ததலையராயுள்ள அசுரா. மன்றில் நிறை பழி தூற்றதல் என்றது, தான் வாடைக்கு வருந்ததுதலைக் கண்டு ஊரார் அலாதுறறுதலை; 'லோகமஅடங்க 'ஒருத்தி பிரிந்தவனவிலே ஒருகாமறக்கு ஈடுபட்டுத்துடிப்பதே' என்று பழிசொல்லுமபடியாய்தது நிறைபழி - தன்ன ளவிலையன்றியே 'இவள் காறிலேயீடுபட, வாராதொழிவதே' என்று நாய கனுக்கும் பழியானபடி' என்பா பெரியவாச்சான்பினை. அரிம - கொல்லும், மரணத்தமான வேதனையைச் செய்யும் என்றபடி. என்னை வன்காறறு அரிம - கண்ணோட்டமில்லாத காறறு, பரிகாரஞ்செய்யமாட்டாது பொறுத்திருக்கவும் மாட்டாத மெல்லியலான என்னைப் பெண்கொலை யென்பதும் பாராது நாசப்படுத்தும்.

தாம் எமபெருமானைச் சோதற்கு விரைகிற வளவில் உடனே பேறு கிடையாது விளம்பித்தலால் அப்பொழுது இவ்வுலகத்துப் பொருள் தம்மை வருத்தும்வித்ததை ஆழ்வா கூறதல், இதற்கு உளநுறைப்பொருள். முன்பு சமசாரத்தில் அனுபவித்த துக்கபரமபரைகா இனிபன் என்னுமபடி இப்பொழுது எமபெருமானைச்சேரப்பெறுத்ததுயரம் மிக்க தன்மை இதில் தோன்றும். என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும் - எப்பொழுதும் வருத்தாததன்மையதான் இவ்வுலகப்பொருளை யாம் கண்டறிவோம், இவ்வாறு வெம்மை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியிலம் - இப்படிப்பட்ட பொருளின் தன்மை யுக் குறியும் ஒருவகையாலும் எமமாத கூற்றடியாதபடி மிகுள்ளன; ஓங்குகரா பொன்றும்வகை புள்ளையூவா ன்ருளருளாத இரநாள் - துஷ்டநிகழ் ரகஷ்டப்பரிபாலநிலைமும் அதற்கு ஏற்றபடி விரைவுள்ள வாகனத்தை யுடையவருமான எமபெருமான் தனது இயல்பாகிய கருணையால் அடியேனை ஆட்கொள்ளாத இக்காலத்தில், மன்றில் நிறை பழி தூற்றி வன்காறறு என்னை நின்றுஅரிம - எமபெருமானைச் சரணமடைந்தும் இவ்வளமஆனே னென்ற பழியைப் பலருமெவருகூறாறச்செய்து இவ்வுலகத்துப்பொருள் என்னை நிலையாகவருத்துகிறது என்க. ஸவாபதேசத்தில், பழி - எமபெருமான் தானேவருது ஆட்கொள்ளுமளவும் ஆறியிராமல் விரைதலா லாகுவது, 'தனே பேற்றுக்குத் தான்பரவாததிக்கையும் பழியிறே' என்ற ஈடு அறியத்தக்கது.

1, முதலிரண்டடிக்கு - எப்பொழுதும் இம்மந்தமாருத்ததை அனுபவித்தறிவோம்; இப்படி வெப்பம்பொருந்திய வடிவத்தையுந் தன்மையையும், (இதற்குஉள்ளனவாக) முன்புகண்டறியோம் என்றுஉரைத்ததும் பொருந்தும், இவ்வுரைக்கு, 'ஒன்றும்' என்பது - எதிர்காலப்பெயரேசம். இப்பொருளுக்கு ஸவாபதேசம்.—'இத்தால், நெடுளள பொருந்திப்போகத் தைமலார தாடு பகவதபராவணயம் உறைக்க உறைக்க இதிலப்பொருத்தாத்தபடி பான நிலை பிறாதபடி சொல்லுகிறது' என்பது, பெரியவாச்சான்பினை வியாக்கியாரம்

'தெனிகிலம்' என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கதன்று, 'தெனியிலம்' என்றே ஸலா ஏட்டுட்பிரதிகளிலும் உள்ளது. முப்பத்தோராமபாசரத்தில் 'இசையிலம்' என்றதுவு காண்க. (சுக்)

தலைவனது நோக்கில் ஈடுபட்ட தலைவி வியந்துஉரைத்தல்.

சஉ. வனகாற்றையவொருநகேமறிநதுகிடநதலாநத [ஊ]
மெனகாற்கமலத்தடம்போறபொலிநதனமன்னும்விண
மென்காற்களவினமைகாணமினென்பானொத்துவானிமி
தனகாற்பணிநதவென்பாலெம்பிரானதடங்கண்களே. [நத

(இ - ள்.) எம்பிரான தட கண்கள் - எமது தலைவனான பெருமானது பெரிய திருக்கண்கள், — ‘மண்ணும் விண்ணும் - மண்ணுலகமும் விண்ணுலக முமாகிய பரந்ததிடமிரண்டும், என் காறகு அளவு இன்மை - எனது இரண்டு பாதங்களின் அளவுக்கு இடம்போதாத வியப்பை, காணமின் - பாருங்கள்’, என்பான் ஓதது - என்று (அவ்வவ்வுலகங்களிலுள்ளார்க்கு) கூறி ஒரு வித்தை காட்டுபவன்போன்று, வான் நிமிர்ந்த-மேலுலகைநோக்கி வளாநத, தன் - தன்னுடைய, கால - திருவடிகளில், பணிநத - வணங்கின, என்பால் - என்னிடத்து, — வன் காற்று அமைய ஒருங்கே மறிநது கிடந்து அலாநத மென் கால கமலம் தடம் போல பொலிநதன் - வலியகாற்றறுக்கதலால் ஒரு பக்கத்திலே சாய்ந்தகிடந்து மலாநத மெல்லியநாளத்தையுடைய தாம ரைத்தடாகம்போல அழகுமிக்குவிளங்கின, (எ - று.)

சாவேசுவரனாகிய நாயகன் தன் கடைக்கண்பார்வையால் தன்னை ஒருக்கணித்துக் குறிப்பாகநோக்கிப்போன தன்மையில் ஈடுபட்டுக் கூறியது, இது ஒருக்கணித்துக் கடைக்கணனுல நோக்கிய கண்கள், வலியகாற்றினால் நோகிறகமாட்டாது ஒருமுதஞ்சாயநது அநநிலைமையிலமலாநத தாமரைமலா போன்றன என்க மண்ணும் விண்ணும் காறகு அளவின்மையை, * “நின்ற கால மண்ணெலாம் நிரப்பி யப்புறம், சென்று பாவிறநிலை சிறிது பாரொ, ஒன்ற வானகமெலா மொடுக்கி யுமபரை, வென்றகால மீண்டது வெளிபெறு மையே,” “உலகெலா முள்ளடியடக்கி” என்பவற்றாலும் காண்க. தன் - எம்பெருமானது. ‘தன்காலப்பணிநத’ என்பதற்கு - தன்னிடத்தில ஈடுபட்ட என்றும் பொருள்கொள்ளலாம், அபபொழுது, கால - ஏழுநூருட. மண்ணும் விண்ணும் என்காறகாவின்மை காணமினென்பானொத்து வான்நிமிர்ந்த தன்கால - எல்லாவுலகத்து உயிர்களுடும் தனகாறகி முடிமைகொள்ளத் திருவுள்ளமுக்கத எம்பெருமான், அவ்வுலகை நோக்கி ‘உலகாதலையில் என் கால வைக்கிறேன்’ என்றுசொன்னால், அவ்வுயிர்களில் யானென்தென்னுஞ் செருக்குடையவை ‘நாயகன் வைக்கவொட்டோம்’ என்று ஆணையிட்டதற்குக் கக்கூடு மென்று கருதி, ‘என்காறகு இவை இடம்போதாமையைப் பாருங் கோள்’ என்று ஒருவியாஜயிட்டுச் சொல்லி அவற்றின்முடிமேல் அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளின னென்க, இதனால், உயிர்களுக்கு முயற்சியில்லாமலே எம்பெருமான் அருள்செய்தல் தோன்றும்

ஆழ்வா தம்பக்கல் எம்பெருமான் பரிபூரணகடாக்ஷம் பண்ணிப்படி ஐயப் பாவனையாலே அனுபவித்து அருளிச்செய்தல், இதற்கு உளருமை பொருள் அபபொழுது, எம்பெருமானது திருக்கணமலாகளுக்குக் காற்றை தலாவது - தடையிலலாத நடையையுடைய கருணையால் தூண்டப்படுதல். ஒருங்கே மறிநது கிடந்து அலாதலாவது - இவ்வாழ்வாரொருவாபக்கலிலே அபிமுகமாய இவரையே நோக்கி மலாதல். மென்காலாவது - இந்த அருளநோக்குக்கு மூலமான திருவுள்ளநெகிழ்ச்சி கமலத்தடமென்றது, நிறத்தாலும் குளிர்ச்சியாலும் பரப்பாலும் இனிமையாயிருத்தலபற்றி.

‘விண்ணுமண்ணும்’ என்ற பாடம் மோனைக்கு இனிது பொருந்தும். காண்காமடியின்றிமுதலில் ‘தன்பால்’ என்றபாடம் எதுகைக்கு மிகச்சிறப்பம்

தன்று 'மண்ணும் விண்ணும் என்காமகளவின்மை காணயி' என்பாடுளுதது' என்றது, துற்துறப்பெற்றததன்பாற்படும். எம்பிரான், அ - ஆறனுருபு

தலைமகனுருவெழிலுரைத்த தலைமகள் வார்த்தை

சுரு. கண்ணஞ்செந்தாமரைகையுமவையடியோவவையே

வண்ணங்கரியதோரமாலவரைபோன்றமதிவிகற்பால்

விண்ணுங்கடநதுமபரப்பானமிகுமம்ற்றெப்பாலயவாகு

மெண்ணுமிடத்ததுவோவெம்பிரானதெழிலநிறமே

(இ - ள்) கண்ணம் செம தாமரை - திருக்கண்களும் செந்தாமரை மலாக்கையொப்ப, கையும் அவை - திருக்கைகளும் அத்தாமரைமலாக்கையொப்ப, அடியோ அவையே - திருவடிகளும் அம்மலாக்கையொப்ப, —எம்பிரானது எழில் நிறம் - எமதுதலைவனது அழகிய திருமேனிவிளக்கம், — வண்ணம் கரியது லாமால் வரை போன்று - நிறத்தாற் கருமையுடையதொரு பெரிய மலையை யொத்தது, மதி விகற்பால் விண்ணும் கடநது உம்பா அப்பால் மிகு மறு எப்பால் யவாக்கும் எண்ணம் இடத்ததுவோ - ஞானத்தின்மிகுதியால் சுவாக்கலோகத்தாரை மேலிட்டு அதன் மேலிடத்து உள்ள சத்தியலோகத்தார்க்கும் அப்பாற்சென்று அதன்மேற்பரம்பத்திலை எவ்விடத்ததுமுள்ள நத்தியசூரிக னெல்லோர்க்கும் (இத்தன்மையதென்று) அளவிடுமபடியான தன்மையுடையதோ? [அன்றுஎன்றபடி], (எ - று)

லீலாவிபூதியில் பலவுலகங்களிலு முள்ளா ரணவரினும் ஞானத்தில மேம்பட்ட பரம்பத்ததுநிதயசூரிகளுக்கும், தாண்கண்ட தலைவனது திருமேனிபழகு இத்தன்மைத்தென்று வரையறுக்கவொண்ணாது எனவே, இவருள்ளாரால் வரையறுக்கலாகாமை தானே விளங்கும். மறுவுயர்களிற்காட்டில் தேவர்களுக்கும், இரத்திராதிதேவர்களிற்காட்டில் சிருஷ்டிகாததாவான பிரமனுக்கும், அவனிலும் முகத்தருக்கும், அவர்களிற்காட்டிலும் நிதயருக்கும் ஞானம் படிப்படியே சிறக்கு மென்பது கொள்கை. இப்பாசுரத்தின் முதலடியை, * “கைவண்ண தாமரை வாய கமலம்போலும் கண்ணண்பு மரவிரத மடியு மல்தே” என்பதோடு ஒப்பிடுக. வேறொப்புமைகிடைத்ததலரிது என்பது தோன்ற, பல அவயவங்களுக்கு ஒருபொருளையே உவமைகூறியது ‘ஓ என்கிற அசை - தாமரை முற்றுவமையல்லாமையைக் காட்டுகிறது’ என்ற அழகியமணவாளசீயருரையும் அறியத்தக்கது. விகற்ப - விகலபம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு, வேறுபாடு என்று பொருள் இங்கு, மறையேரறிவினுஞ் சிறந்த வேறுபட்டிதேனறுதலைக் குறித்தது ாறமடியில், ஓ - எதிரமறை ‘எழிலாவது - வளாரதமைநதருவத்தும் இதுவளாரதுமறியதன்றி இன்னுமவளருமென்பதுபோன்று காட்டுதல்’ என்பா நச்சினாககினியா, மதிவிகற்பாற் கடநது என இயையும், மதிவிகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ என்றும் இயைக்கலாம்.

யவாக்கும் - யாவாக்கும் என்பதன் குறுக்கல்; † “உயாவறவுயாநலமுடையவன்யவனவன்” என்றபாசுரத்தில் ‘யவன்’ என்பதும், ‡ “பயிலுநதிருவுடையாயவரே லுமவாகண்டா” என்பதில் ‘யவா’ என்பதும் காண்க. இங்கே, யா வினா எஞ்சாமைப்பொருளது. § “ஆவோ டலலது யகர் முதலாது” என்றவிதியைக்காட்டி, ‘யவாக்கும்’ என்றும், ‘யவன்’ என்றும், ‘யவா’ என்றும்

* திருநெடுநதாண்டகம் - உக.

† திருவாய்மொழி - முதலதிருப்பதிகம் - க.

‡ “, இரூபத்தேழாநதருப்பதிகம் - க.

§ தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு - ஈஉ.

உள்ளபாடங்களை மறுத்து, 'எவாகும்' என்றும், 'எவன்' என்றும், 'எவர்' என்றும் பாடங்கொள்ளவேண்டுமென வற்புறுத்துவாரும் உளர்; அது அசம்பிரதாயம்: ஏட்டுப்பிரதிகளிலெல்லாம் 'யவாக்கும்' என்றும், 'யவன்' என்றும், 'யவர்' என்றும் உள்ளது. "ஆவோடல்லது யகர முதலாது" என்ற சூத்திர விதி இயற்கைமொழிக்கேயன்றிச் செய்யுளில் வேண்டும்குறுக்கலபெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது. [இதனை * "ஆள, ஒள, னுமுவியாருகாரத்திரிய", † "அஆளவ்வோடாருளமுதல்" என்ற விதிகள் 'மிஞிற' என்பதன் இலக்கணப்போவியாகிய 'ஞிமிறு' என்பதை விலக்காமை போலக் கொள்க]

ஆழ்வார தமது அகநகண்ணுக்குப் புலப்பட்ட எம்பெருமானது வடிவமுகில் ஈடுபட்டு இது 'எமக்கேயன்றி நிதயஞ்சூரிகளுக்கும் அளவீடவொண்ணாது' என்று அருளிச்செய்தலு, இதற்கு உள்நுறைபொருள், மறமவைவெளிப்படை மிக்குமமற்று, மகரவொற்று - தோளோக்கிய விரித்தல் இனி, உமபரப்பாலும் மிக்கு என உமமைமாறுதலுமாம். (சக)

தலைவி தலைவன்பெருமை யுரைத்தல்

சச. நிறமுயாகோலமும்பேருமுருவமிவையிவையென
றமுயனஞானசசமயிகளபேசிலுமங்குகெல்லா
முறவுயாஞானசகடாவிளக்காயநின் ததனற்பொனறும
பெறமுயனஞரிலலையாலெம்பிரானபெருமையையே.

(இ - ள்.) நிறம் - நிறமும், உயா கோலமும் - சிறந்த அலங்காரமும்; பேரும் - திருநாமமும், உருவும் - வடிவமும், இவை இவை - இன்னிள்ளவை; என்று—, அம் முயல் ஞானம் சமயிகள் - தருமமாகக்கத்தரல் முயன்றுபெற்ற ஞானத்தையுடைய வைதிகசம்பிரதாயத்தவா, பேசிலும் - (ஒருவாறு பிறர்களுக்குக் குறிப்பிடும்) சொன்னலும், (அவர்கள்), அவரு அவரு எல்லாம்—அநதநநிறம் அலக்காரம் திருநாமம் வடிவம் இவையெல்லாவற்றிலும், உற உயா ஞானம் சுடா விளக்கு ஆய நின்றது அன்றி - மிகவுயர்ந்த(தமது) ஞானமாகிற தீபத்தாம் சிறிதுவிளக்கத்தைப் பெற்றுநின்ற தொழிய, எம்பிரான பெருமையை - எமதுதலைவனது (ஒப்புயாவற்ற) மகிமையை, ஒன்றும் பெற முயன்றா இலலை - ஒருவகையாலும் முற்றும் அளவீட்டுக்கூறப்பெறும்படி பிரயத்தனம்பண்ணினார்களிலலை; (எ - று) — ஆல் - ஈதறசை, தேற்றமுமாம்

‡ "வாளகொண்ட கண்ணா யாரே வடிவினை முடியக் கண்டா, ஊழ் கொண்ட சமயத் தன்னு னுருவு கண்டாரை யொத்தார்" என்றும்போல, எம்பெருமானது நாமரூபகுணதிகளில் அவ்மமத்தத்தவா தாம்தாம் ஒவ்வொரு பகுதியை அநிந்ததேயன்றி முற்றும் எவரும் அநிந்திலா என்க. கீழ் 'யவா'க்கு மெண்ணுமிடத்ததுவோ' என்றதன்மேல் 'நிறமுங் கோலமும் பேரும் உருவும் இவையிவையென்று ஞானசமயிகள் டேசுகின்றனான்றோ?' என்று எழுவத ஆட்சேபத்துக்கு 'அவர்களும் அவன்பெருமையைச் சிறிதுசிறிதுகண்டதேயன்றி முடியக் காணப்பெறாநிலலை' என்று விடைகூறியவாறு. அம் முயல் - மிகமுயன்றுபெற்ற எனறுமாம்.

ஆழ்வார, தமக்குத் தரிசுநதநத சாவேசுவரனுடைய மகிமை எவ்வளவு ஞானங்கைவந்தவாக்கும் முற்றுமுணரப்பெற்றத் தென்று உண்மையுரைத்தல், இதற்கு உள்நுறைபொருள் மறமவை வெளிப்படை. சுவயத்தனைத் தாலே அறிவோ மென்பாக்ககு அறியமுடியாத தன் அளவீடலரிய பெருமை

* தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு - ௩௩.

† நன்னூல் - எழுத்ததிகாரம் - எழுத்தியல் - ௫௦.

‡ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - உலாவியற்படலம் - ௧௧.

யை அருளாலே தமக்குவிளங்கச்செய்த உபகாரத்தைக் கருதி, 'எம்பிரான்' என்றார்.

நிறம - கருமை வெணமை முதலியன. கோலம் - கொணுதல் முதலியன. பேர் - ஸஹஸரநாமங்கள் உரு - ரூபபேதங்கள். உற என்பதற்கு - கிட்டி என்று உரைத்தது, நின்ற என்பதனோடு கூட்டுவாரும் உளா. 'நிறமுயாகோலம்' என்பதற்கு - (எம்பெருமானது திருமேனியிறசோதலால்) தாமநிறம்பெறுகிற திருவாபரணங்க ளென்றலும் உண்டு (சசு)

தலைவி தலைவனது நீரிடையுதவியை நினைந்துரைத்தல்.

சரு. பெருங்கேழலாதமபெருங்கணமலர்ப்புண்டரீகநம்மே
லொருங்கேபிறழுவைத்தாரிவவகாலமொருவாநம்போல
வருங்கேழபவருளரேதொலலைவாழியஞ்சூழ்பிறப்பு
மருங்கேவரப்பெறுமேசொலலுவாழிமடநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) மட நெஞ்சமே - பேதைமைக்குணமுடைய மனமே! பெருகேழலா - முன்பு பிரளயவெள்ளத்திற புகு அழுகின்ற பூமியை எடுத்தற பொருட்டி) பெரிய வராகவடிவமானவா, இ அகாலம் - (காத்தற்கு) எளிய தலலாத இக்காலத்தில், தம பெரு கண மலா புண்டரீகம் நமமேல ஒருங்கே பிறழ வைத்தாரா - தமது பெரிய செநநாமரைமலாபோலும் திருக்கணக்கோ நமமேல ஒருபடிப்பட்ட மிளிர்மபடி வைத்தாரா [கடாக்கித் துக்காததருளிநா], நம்போல வரும் கேழபவா ஒருவா உளரே - (அவரோடு) நம்மைப்போலப் பொருந்திய சம்பந்தம்பெற்றவா வேறொருத்தா உளரோ? [இல்லையென்ற படி], தொலை வாழியம் - (அன்று அவரோடு) பழமையான வாழ்க்கையையும் உடையோம், (அப்படிப்பட்ட நமக்கு), சூழ பிறப்பு மருங்கே வர பெறுமே - விடாது சூழுகிற பிறப்புத் துன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கூடுமோ? சொல்லு - சொல்வாய், வாழி - (கல்கந்தெளிந்து) வாழவாயாக. (எ - று.)

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அவனையே கிந்தித்து நெடுமபொழுது வருந்து கையில், அவளது மனம், "என்பதுகோடி கிளைந்தெண்ணுவன்" என்றபடி, அவள் முன்பு செய்த உதவியையும் அவனோடு தனக்குள்ளே தொடாச்சியையும் மறந்து அவனது கருணையின்மையையே பாராட்டி வெறுக்கப்புக, அந நெஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தித் தலைவி 'நாம முன்பு நீரிடையில விளையாடச் சென்றபொழுது பெருக்கில அகப்பட்டு ஆழந்த அழியவிற்குகையில் தமது அபாயத்தைக் கருதாது துணிகது வந்து இறங்கி நம்மை யெடுத்தக் காமேலவிட்டு உயிரகாததவரலரோ அவா?' என்றும், 'இப்படிப்பட்ட உரிமை அவரோடு வேறு யாக்கு நோந்தது?' என்றும், 'இவ்வுதவியெய்தற்கு முன்னமே அவரோடு நாம் இயற்கைப்புணாச்சி பெற்றோ மன்றோ?' என்றும் பழைய தொடாச்சிகளைக் கூறி மனத்தைத் திருப்பதல், இத்துறையி னோடு போக்கு.

பிரளயக்கடலினுட்பட்டு ஆழ்கிற நிலம்களை அதனினின்றெடுத்துப்பாது காத்த மகாவராகமூர்த்தியை உணராததுகிற 'பெருங்கேழலா' என்ற சொல் லினும், 'இவ்வகாலம்' என்றதனும், நாயகனை ஈசுவரன் புனலிடவந்து உதவின உதவியைக் குறிப்பித்தான். இது, புனல்தருபுணர்ச்சி யெனப்படும். † "கின்றனா மறநிலம் யாமுந தென்சேவூச செருமலைந்த, மன்னன் செலச்செற வானவன் மாறன் வையைத்ததுறைவாய்ப, பொன்னாபுன லெமமை வாகுகுமபொழு தங்கொ பூங்கணவே, ளன்னொருவ னனைந

* நலவழி - உஅ.

† இறையனாரகப்பொருளுரை கந - ஆம் சூத்திரத்தில்கீழ்க் கண்டது.

தெமக்குச்செய்த வாராருளே”*, “கொண்டலுமதேறுங் கடல வர வெமமுயிர
கொணதெருது, கண்டலுமதோநின்ற சேரிச சென்ற னோகமுலவனோ,”
† “பரவஞர்நினிமபாய்புனலயாமொழுகக், கதியுடையார்” என்ப பிறவிடங்க
ளில் இது பாராட்டிக் கூறப்படுதல் காண்க. ‘தம்பெருங்கண்ணமலாப்புண்ட
நீகம் நமமேல ஒநங்கே பிறழவைத்தார்’ என்றது, அங்ஙனம் தன்னைப்பெ
த்தபொழுது குளிரநோக்கியதைக் கூறியவாள் ‘அகாலம்’ என்றதனால், தன்
னுயிர் சாயினுஞ் சாயக வேன்று உன்னித் தறுகணமை கொண்டாலன்றி
இனிதுகாததற்கு இடமல்லாத சமய மென்றபடி. முன்புநடந்தது, அன்பின்
மிகுதியால் இப்பொழுது நடக்கிறதுபோலத் தோன்றுதலால், ‘இவ்வகாலம்’
என அண்மைசகட்டாற குறித்தாள். விழுவவரென்றது வீழ்பவரென நிற
மலபோல, கெழுவவரென்பது கேழ்பவரென நின்றது. கேழ்பவா என்பதற்கு -
நிறமுடையாரென்றும், பெருமையுடையாரென்றும், நன்மையுடையாரென்
றும் உரைப்பாரு முளா. இப் புனலதருபுணாச்சியையும் இதுபோன்ற பூத
தருபுணாச்சி களிற்றதருபுணாச்சி என்பவற்றையும் இயற்கைப்புணாச்சியது
நீக்கத்தின்கண் நிகழ்ந்தனவாக உரைத்தல் அகத்தமிழிலக்கண மாதலால்,
அதற்குமுன்பு இயற்கைப்புணாச்சி நிகழ்ந்ததை ‘தொலலைவாழியம்’ என்றத
னால் கூறினார் இனி, தொலலை வாழி அம் சூழ்ந்தபடி என்பபிரித்தது எடு
த்தது, பழமையானதும் செழிப்புடையதும் அழகிதாய்த் தப்பவொணுதற்படி
சூழ்வது மான பிறப்பு என்று உரைத்தலும் ஒன்று, அம் என்பதற்கு - எதிர
மறையிலக்கணமாக, பொல்லாததாய் என்று முறைப்பா அம் - சாரியையு
மாம். பிரிந்தகாலத்தின் நீட்டிப்பினால் முன்பு இயற்கைப்புணாச்சி நிகழ்ந்த
தையுமுட்பட மறக்குமபடி யானதனால், ‘தொலலைவாழியம்’ என்று அதனை
ரைக்கப்படுத்தினு னென்க. சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப்பெற்றமே - ‡ “பெண்
பிறந்தாரெய்தும் பெருநதயா காண்கிலே னென்று, ஒண்கடரோன் வாரா
தொளித்தான்” என்புமபடியான மகளிர்க்கு உரியது என்பவர்கள், இங்ஙனம்
அருளையுந் தொடாச்சியையு முடைய தலைவரைக் கொண்ட நமக்கு வாரா
என்றபடி. உளரே, பெறுமே என்ற ஏகாரங்காள் - எதிர்மறை. சொல்லு என்
றது, தேற்றப்பொருள் விளக்கும், ‘காண’ என்றதுபோல. காலத்தினால்
செய்த நன்றியை மறந்த அறிவின்மைபற்றி, ‘மடநெஞ்சமே’ என்றான்.

‘நாம சமசார சாகரத்தில் அகப்பட்டு வருகுவதும் எளிதிற காததற்கு
உரியதல்லாதது மான இந்த அகாலத்தில், பிரளயவொளத்தது பூயியைக்
காத்த பெருமான், நமமேல பூண்கடாக்ஷம் வைத்தருளினார், ஆதலால்,
நமமைப்போல அவனோடு சம்பந்தம் பெற்றாள் எவரு மிலலை அன்றியும்,
பரமாதமாவாகிய அவனோடு ஜீவாதமாவாகிய நாம இயற்கையில் அடிமைப்
பட்டு வாழத் துமுடையோம்; நமக்கு இனிப் பிறவித் துன்பங்கள் அருகிலும்
யாக்கடவன்வலை, (பகவத்கடாக்ஷமுண்டாய அனுபவம் பெற்றார்க்கு ஐகம்
ம்பந்தமுண்டென்று எவகேனும் கேட்டறிவதுண்டோ?) சொல்லக்காண்,
)ஷிக் கலக்காதெளிந்த வாழ்வாயாக’ என்று ஆழ்வார் பிறவித்துயருக்கு
ஞ்சியொடுங்கியதமதுஞ்சுததைநோக்கிக் கூறிய தெளிவித்தல், இத்
ற்கு உள்நுழைபொருள். ‘இப்படி தமக்கு ஈசுவரன் தன்மாதாமயத்தை
பரகாசிப்பித்தபடியை அநுசந்தித்து ஸந்தோஷ்டராவனாவிலே இவாதிரு
வுள்ளான்’ இது ‘ஸமஸாராணவமதயஸ்தரான் நமக்கு அவன் உபகரித்தா
னென்று ஹருஷ்டராகாநின்றார், ஸமஸாரத்தினின்றும் உத்தீர்ணரானவா
கள் பெறக்கடவ பேருளது நமக்கு நிலைநிற்கக்கூடுமோ?’ என்று திருவுள்

* திருக்கோவையார் - ௨௧௦.

† “ ” - ௨௧௨

‡ திருவாய்மொழி - ௪௩௪ பத்துநான்காந் திருப்பதி - ௪.

எததுக்குக் கருத்தாக, 'அவன் பூர்ணகடாக்ஷம் பெற்ற நமக்குக் குறையிலைகான்' என்விரா' என்பா அழகியமணவாளசீயரும். முதலவாக்கியத்தால், பிரளயக்கடலினின்று பூயியை எதிக் காதத்தோடு பிறவிக் கடலினின்று எமமைக் களாயேறிக் காததல ஒப்புமையுடைய தென்த தோன்றம். ஒருவா நம்போலவநுவு கேழ்பவ ருளரே - ***"எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே,"** †**"எனக் கினியார் நிகா நீணிலத்தே,"** ‡**"எனக்காரும் நிகரிலையே"** என்றறபோலப் பெருமை பாராட்டியபடி ; இவ்வாப்போலே தாழ்நின்று இப்பேறு பெற்றா இலலை யென்றபடி' என்பா பெரியவாசாள்பிள்ளை. ஒருங்கே - **"நமமேலவைத்த கடாக்ஷத்தை மாறிப் பிராட்டி தன பக்கலிலை வைக்கவென்றால் அதுவும் அரிதாம்படியாயதது"** என்ற நம்பிள்ளையீடு அறியத்தக்கது. பிறழ் - மிக எம்பிரானுளால் ஊழலினையொழியப் பிறப்பறது உத்திப்பேறு சித்தித்தலால், 'பிறப்பு வரப்பெடுமே' என்றது. நீ சுகிப்பதறு உனதுஅறிவின் குறைவாலே யென்பார், **"மடநெஞ்சமே"** என விளித்ததா சூழிபெப்பு - காரணகாரியத் தொடாச்சியாயக் களாயின்றி வரும் பிறப்பு. 'மருங்கே வரப்பெறுமே' என்றதனால், நமக்கெய்ன்றி நமது சம்பந்தமுடையாக்கும் பிறப்பு வராது என்றபடி.

தொலை - தொன்மை, ஐ விசுவதி பெற்ற பண்புபெயா (சுரு)

நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட தலைவி இரங்கல்.

சக. மடநெஞ்சமென லுநதமதென லுமோசுநுமங்கருதி [ன
விடநெஞ்சையுற்றாவிடவோவமையுமப்பொனபெயரோ
றடநெஞ்சநகிணடபிராணாதமதடி ககீழ்விடப்போயத
திடநெஞ்சமாயெமமைநீ தின லுதா லுந திரின றதே.

(இ - ள்) மடம் நெஞ்சம் என்றும் - பேதைமையையுடைய மனமென்றும், தமது என்றும் - தமமுடைய அகத்ததுற்பான் தென்றும், (எண்ணி), ஓர் கருமம் கருதி-ஒருகாரியத்தைக்குறித்து, நெஞ்சை விட உறரா - மனத்தைத் தூதுசெலுத்தத் துணிந்தவா, விடவோ அமையும் - (அத்துணிவை) ஒழிதல் தகுதி, (ஏனெனில்), - அ பொன் பெயரோன் தட நெஞ்சம் கீண்ட பிராணா தமது அடிகீழ் விட - அநதப் பொன்னின் பெயரையுடைய இரணியனது பெரியமாறாப் எளிதிற்பினாதருளிய பராகிரமசாலியான எமபெருமானது திருவடிகளினி (யாம் எமது நெஞ்சைத்) தூதுவிட, (அது), போய-வினாவாகச்சென்ற, திடம் நெஞ்சம் ஆய - உறுதியான கருதாளனாய்வு, எமமை நீதது - (தூதுவிட்டவரும தனக்கு உடையவரு மான்) எமமை நினையாமற் கைவிட்டு, இன்றதாறும் திரிகின்றது - இன்றநாவும (அபபெருமானையேதொடராததுஇனிதாகத்) திரிநதுகொண்டிருக்கிறது, (எ-று)

கபடமும் வஞ்சனையும் இல்லாத தென்றும், நம்முடைய அநாதக்கரண மென்றும், 'நெஞ்சையொளித தொரு வஞ்சக மில்லை' என்றும் இவை முத லிய காரணங்களை ஆலோசித்து மறமையோறாத தூதுவிரிதவிலும் நெஞ் சைத் தூதுவிரிதல மே லென்று நிச்சயித்து அதனை ஒரு காரியத்தின்பொரு ட்டி ஓரிடத்துத் தூதுவிடத் துணிந்தவ ரெல்லோரும் அத்துணியை நீங்கு தலே தகுதி, ஏனென்றால் எமது தலைவிரிடத்து யாம் முன்பு தூதுவிட்ட நெஞ்சம் இதுவரையிலும் மீண்பவாராமையே யன்றி, எமக்குந் தனக்கு முள்ள சம்பந்தத்தையும் எமது நிலைமையையுஞ் சிந்தித்தலுஞ் செய்யாமல் வன்மைபட்டி அவாபின்னேயே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்ற,

* திருவாய்மொழி - ஐம்பத்துநான்காந்திருப்பதிகம் - 2.

†

"

“

६.

† இராமாநுசநாதற்ந்தாதி - ச.எ.

நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட தலை, தனது அனுபவத்தால், உலகத்தார்க்கு ஒரு நுதிமொழி கூறினென்க.

ஓர்கருமங்கருதி - புறமுள்ளாரைக்கொண்டு செய்துகொள்ளத்தக்க காரிய மன்றி அந்நரங்கரானைக்கொண்டு செய்துகொள்ளத் தக்க தொரு காரிய மென்று நினைத்தது விடவோ அமையும், ஒ-தெரிநிலை, அன்றி, இரக்கமு மாம. இனி, வீடம்நெஞ்சை-கொடியமனத்தை, உறறா-அதற்கு உரியவா, விட - தூதுவிடுதல், அமையுமோ - தகுமோ? [தகாது] என்று பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு. அகரச்சுடமி - பிரசித்தியைப் பற்றியது. பொன்னுக்கு வடமொழியில் 'ஹிரண்யம்' என்பது ஒருபரியாயச்சொல்லாதலால், இரணியனை 'பொன் பெயரோன்' என்றது. அவனுக்கு, இரணிய நென்பது-பொன்னிமாள் உடம்புடைமைப்பற்றி வந்த பெயர். தடநெஞ்சம் - செருக காலும் பகவதபாகவதவிரோததாலும் அகங்காரமகாரங்கன் குடிக்கொண்ட மனம். நெஞ்சமெனும் மனத்தின் பெயர் - அதற்கு இடமான மாபுக்குத் தானிபாகுபெயர். தமமைச சரணமடைந்ததாகு வலிய்பகையுண்டாகிலும் அதனை எளிதில் ஒழித்து அவர்களைப் பாதுகாத்து அருளும் பேருதவிக்குணமுடையவ ரென்பது, 'அப்பொன்பெயரோன் தடநெஞ்சங்குண்ட பிரானா' என்றதனால் விளங்கும் அடிகழீழ் என்றது, உபசாரமாகு என்பது போலத் தாறு என்பதும் எலிப்பொருளாதலை * "தனையும் காறும் தாறும் துணையும், வளையும் பிரமாணமும் மாததிரையும் மட்டும், அளவின பெயரென் மறைந்தனா புலவா" என்றதனாலும் அறிக.

தமது திருவுள்ளம் மீட்கவிரிதாமபடி எம்பெருமாள் பக்கல் சென்ற ஆழந்தமையை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளொறை பொருள்கீழ்ப்பாட்டில் வராகாவதாரத்தில் ஈடுபட்டவா, இப்பாட்டில் அடுத்த நரங்காவதாரத்தில் ஈடுபட்டார்.

† "சீரிருக்கமடமங்கைமீகினிகள் தாமிருக்கமதுகரமெலாநிறைந்திருக்க மடவன்ன முன்னநிரையாயிருக்க வுரையாமல் யான், ஆரிருக்கிலு மென நெஞ்சமல்ல தொரு வஞ்சகமறதுணை யிலலை யென்று ஆகரத்திலெறி தூது விட்ட பிழை யாரிடத்துரைசெய்தாறுவேன், சீரிருக்குமறை முடிவுடேடரிய திருவரங்கரை வணங்கியே திருத்தமுாயதரில் வரும்பியேகொழி திருமபியே வருத வின்றியேவாரிருக்குமுலைமாமடநதையுறைமார்பிலே பெரியதோளிலே மயங்கி யின்புறமுயங்கி யென்னையும்றந்து தன்னையு மறந்ததே" என்ப பின்புள்ளாரும் கூறியமை காண்க.

'தனவயிற்றிலே பிறந்த பரஜை வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்ல அவனைச் சதருக்கள்செய்வதைச் செய்து நலியக்கொலின் துறளாயததை நினைத்து 'அப்பொன்பெயரோன்' என்கிறா', 'தடநெஞ்சம் - தேவர்களுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டித் திருவுகிருக்கு இறைபோதுமபடி வளராத பெரிய மாபு' என்ற ஈடு அறியத்தக்கது. 'ஓ கருமங்கருதி விட நெஞ்சை உறறா விடவோ அமையும்' என்பதற்கு- ஒருதொழிலுக்குறித்து மனத்தைத் தூதுவிடத் துணைநதவாகள் அதனினும் அத்தொழிலைக் கைவிடுதலே தகுதி யென்றும் உரைப்பா. 'போயத் திடநெஞ்சமாய' என்றதனால், போகும்பொழுது எமது பிரிவாற்றாமையை நோக்கி நெகிழ்ச்சிக்கொண்டிருந்தது, அங்கேபோனபின்பு அவன்போலவே வன்மைகொண்டிவிட்ட தென்புது தோன்றும். திரிகின்றது - நமமையல்லது தஞ்சமில்லாதவரைத் தனியேவிட்டு வந்தோ மென்னும் அநுதாபத்தாலே ஓரிடத்திலிழுந்துகிடந்த தென்பதாறி, தான் நினைத்தபடி திரிந்துகொண்டிருக்கின்றது என்றவாறு (சக)

* பிங்கலநதை-பண்பிறசெயலிறபகுதிவகை - சகரு

† திருவரங்கக்கலம்பகம் - உசு.

பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைவீ நிலை கண்டு சேவிலி இரங்கல்.

சௌ திரிகின்றதுவடமாருதந்திங்கள் வெந்தீழுகந்து
சொரிகின்றதுவதுவும்மது கண்ணனவின் னூர்தொழுவே
சரிகின்றதுசங்கந் தண்ணநதுழாய்கருவண்ணமபயலை
விரிகின்றதுமுழுமெய்யுமென னாகொலென்மெல்லியற்கே.

(இ - ள்.) வடமாருதம் - வாடைக்காற்றம், திரிகின்றது - உலாவுகிறது; திங்கள் - (குளிராத இயல்பையுடைய) சந்திரமண்டலம், வெந்தீழுகிறது சொரிகின்றது - கொடிய நெருப்பை மொண்டு சொரிகிறது, அதவும் அது - அவ்வாடைக்காற்றம் அப்படியே கொடிய நெருப்பை மொண்டு வீசுகிறது; கண்ணன் விண்ணா தொழுவே - கண்ணபிரானது பரமபதமாகிற வாசஸ்தானத்தை இடைவிடாதுதொழுது அநுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் வந்த மெலிவாலே, சங்கம் - (கையிலணிந்துள்ள) சங்குவலை, சரிகின்றது - கழன்று வீழுகிறது; தன் அம் துழாய்க்கு - (அவனது) குளிராத அழகிய திருத்துழாயினிடத்தில வைத்த ஆசையினால், [ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையாலே], முழு மெய்யும் - உடம்பு முழுவதிலும், வண்ணம பயலை விரிகின்றது - (இயற்கையான மாமைநிறம் போய்ப்) பசப்புநிறம் பரவுகின்றது; (இனி), என் மெல்லியற்கு - மென்மையான தன்மையையுடைய என்களுக்கு, என் ஆம் கொல - யாதாய் முடியுமோ?

வாடைக்கும் மதிக்கும் ஆற்றாது வளையிழாது பசப்பு ஊராத வருந்துகிற தலைமகளைக் கண்டு செவிலித்தாய் இரங்கிக்கூறியது, இது. இதனைப் பாங்கியிரங்கலாகக் கொள்ளுதல் சிறவாமை, முன் கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

திரிகின்றது - இவளுக்கு வருததஞ் செயதலில் கருதது வைத்துச் சஞ்சரிக்கிறது. 'வாடையானது மத்தகஜம் ஆனாகக் கணிசித்து உலாவுமா போலே உலாவாநின்றது, நாயகனுடைய தண்ணனியற்ற சமயம் பாராத்து நலிவதாகத் திரியாநின்றது' என்பா பெரியவாசசார் பின்னையும். அன்றி, திரிகின்றது - தனது இயல்பான தன்மை திரிகிறது சுமிகின்றது என்றும் உரைப்பா 'வடமாருதம்' என்றதனால், சரதக்ஷலமென்பது தோன்றும். இனி, வடக்கிறசெல்லுங்காற்றென்று உரைத்து, தென்றலென்றது கொள்ளலாம். * "தேன்றிதும் வீணைக்குரு சேமணிகுருவ கோகிலத்துக்கு, அன்றிறகு அமைக்கு ஆழிக்கு அம்புலிக்கு - நின்றமற்றம், அன்னைக்கு மாறற்கு அயாநதாளென்று அன்னமே, என்னைக் குமாரம் கியமபு" என்றதை இங்கே அறிக. 'வெந்தீ' என அடைமொழிகொடுத்தது கூறினது, உலகத்தது நெருப்பினும் மிக்ககொடிய தொரு புதுநெருப் பென்பது தோன்ற முகந்தது சொரிகின்றது - குடத்தையிட்டு மொண்டெடுத்தது சொரிதலபோலச் சொரிகிறது. 'வெந்தீ முகந்தது சொரிகின்றது' என்பதை மீண்டுநதவாயாறகூறுதற்கும் அஞ்சி, 'அதவும்து' என்று ளொளக, இதனால், அதன்கொடுமை † "படியின் மேல வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா, முடியவேம்" என்னலாம்படியுள்ள தென்பது போதரும். செயற்கையழகு குலைதலை 'சரிகின்றதுசங்கம்' என்றதனாலும், இயற்கையழகு குலைதலை 'வண்ணமபயலைவிரிகின்றது' என்றதனாலும் குறித்தாள். சங்கம் - சங்கிலலாகிய வளைக்குக் காரணவாகுபெயர். துழாய்க்கு - உருபுமயக்கம் வாடையாலும் மதியாலு முண்டான வெம்மை தணிதற்பொருட்டு அவனது துழாயை வீரும்பினமை தோன்ற, இங்கே 'தண்ணநதுழாய்' என்றது. மெல்லியல் - இதனை துயரங்களைப் பொறுக்க மாட்டாத மென்மைத்தன்மையுடையவன் என்றபடி.

* இரத்தினசகருக்கம் - சு.

† கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - தாடகைவதைப்படலம் - சு

எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெரு தவருநதுமநிலையில் ஆழவாரை இவ்வுலகத் துப்பொருள்கள் பலவும் துன்பமுறுத்தாததன்மையைக் கண்டு ஞானிகள் வருநதிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். திரிகின்றது வடமாருதம் திவகன் வெந் தீ முகந்து சொரிகின்றது அதுவும் அது - இவ்வுலகத்து இனியப்பொருள்யாவும் எம்பெருமானது இனிமையைக் காப்படுத்தலால் அவனைப் பிரிந்தநிலையில் வருத்தத்தை விளைக்கின்றன என்பபடி. கண்ணன் விண்ணூராதொழுவே சரிகின்றது சங்கம - சாவசுலபனை எம்பெருமானது பரம்பதத்தினிடத்து விருப்பமுண்டானதால் இவரது பாரதநதிரியமும் குலைகிறது என்பபடி. தண்ணநதுமாய்க்கு வண்ணம் பயலை விரிகின்றது முழுமெய்யும் - அப்பெருமானது இனிமையில் உண்டான ஈடுபாட்டால் இவரது சொரூபமும் மாறுபடுமபடி ஆறாமை விஞ்சிய தென்பபடி. என்மெல்லியற்கு என் ஆங்கொல - எவர்களுக்கு உரியவரான இவ்வாழ்வார்க்கு இவ்வாறாமை யாதாயமுடியுமோ? என்க.

மாருதம், ஸங்கம - வடசொற்கள். வண்ணம் - வாண் மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. மெல்லியல் - பண்புத்தொகையன்மொழி.

‘சரிகின்றன’ என்றும் பாடம் உண்டு (சுள)

நன்னிமித்தங்கண்டு தான் ஆறியிருத்தலைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

சுஅ. மெல்லியலாக்கைகிறுமிக்குருவின மிளிர்ந்தநாங்கே [ச்
செல்லியசெலகைத்துலகையெனகாணுமென னுலகதனை
சொல்லியசூழற்றிருமாலவனகவியாதுகறமேன [ண்டே.
பல்லியின்சொல்லுஞ்சொல்லாகுகொளவதோவுண்டுபண்டுப

(இ - ள்.) மெல்லியல் - மென்மையானதன்மையையுடைய, ஆக்கை - உடம்பையுடைய, கிறுமி - புழுவானது, குருவில் - புண்ணிலே, மிளிர்ந்தநா - வெளிப்பட்டு, ஆங்கே - அவ்விடத்திலேயே, செல்லிய - செல்லுகிற, செலகைத்து - தொழிலையுடையது, (அது), உலகை என் காணும் - உலகநடத்தையை எங்ஙனம் அறியும்? (அதுபோல), என்னுடைய தன்னை சொல்லியசூழல் திருமாலவன் கவி யாது கறமேன் - என்னைக்கொண்டும் தன்னைச் சொல்லித்தகுமசகியையுடைய திருமகள்கணவனுள் அததலைவனுது புனைநதரையை (யான)யாதென்று அறிவேன்? பல்லியின் சொல்லும் சொல்லு கொளவதோ - பல்லியின்வார்த்தையையும் (பிரதிகமசகியை முன்னறிதகுது) சொல்லாகுகொள்ளுதலோ, பண்டு பண்டே உண்டு - மிக வெருகாலமாக உள்ளது

தலைவன் பொருள்வயிற்பிரிந்துசென்ற காலத்து அவன் பிரிவையாற்றாது வருகிற தலைவி, தன் அருகிலே பல்லி நன்றாகியுடத்தில் அவன் வரவுக்குப் பொருந்தக் குரலசெய்ததை அறிந்து அநதநன்னிமித்தத்தால் தலையா விரைவில் வருவா னென்று துணிந்து கிறிது ஆறியிருக்க, அததலைவியாற்றாமையைக் கண்டு தானும் ஆற்றாததோழி அததன்மையைக்கண்டு ‘நீறுங்ஙனே ஆறியிருத்தல், அவன் முன்பு ‘பிரியேன், பிரியிலதிரியேன், விவரவில்வருவேன்’ என்பவை முதலாகச் சொன்ன சொற்களைப் பாராட்டியோ? அன்றி, வேறுகாரணத்தாலோ?’ என்றுவினாவு, அதற்குத் தலைவி தான் ஆறியிருத்ததற்காரணங் கூறியது இது. புண்ணிலேதோன்றிய புழு, தான்தோன்றியதுடமான அப்புண்ணையே யொழியப் புறம்பொன்றையறியாதவாறுபோல, அகமாகிய அவன்காதலிலே அகப்பட்ட யான், அதனையேயன்றிப் புறமாகியசொற்செயல்களைக் கருதுவேனல்லென், ஆனாலும், பல்லியின்சொல்லை நிமித்தமாகக்கொள்ளுதல் தொன்று தொட்டுவரும் மிகப்பழமையான மரபாதலால், நமதுமனையிடத்துப் பல்லி நல்லதுடத்தில் அவன்வரவுக்கு ஏதெனவந்தலைக் கண்டு அநதநற்குறியாலே

யேஆறியிருக்கிறேன் என்றுகூறினான். பலவீனமாய் நின்றதற்காகக்கொள்ளப்படுதல், பிரசித்தம். பிறவித்தனம் * “இன்னல முடைய கானஞ் சென்றோ, புணைநலம் வாட்டிந் ரலலா மனைவியிற், பலவியும் பாவுகொத் திசைத்தன, நலவெழி லுணைகனு மாடுமா லிடனே” என்று நிமித்தவகூறித் தலைவி தோழியை ஆற்றுவீதல காண்க. பிறசான்றோரும் † “கொட்டாய் பலவீக்குட்டி குட் மாடியுலகளாத, மட்டாபூவுகுழலமாதவனை வரக் கொட்டாய் பலவீக்குட்டி” எனத் தலைவி தலைமகள்வரவுகூறுமபடி. பலவீயை வேண்டியதாகப் பாடினமை காண்க.

புழு, தொட்டா லுமவருந் துமபடியான எளிவலம்பின தாதலால், ‘மெல்லியலாக்கைக் கிருமி’ எனப்பட்டது. குரு என்பது புணைதலை ‘வோக்குரு’ என வழக்கிலுங் காண்க எம்பெருமானாகியதலைமகனிடத்ததுபெட்ட தனக்கு, புணைவிலவெளிப்பட்டபுழுவை உவமைகூறியது, அதனையன்றி வேறொன்றையறியாமையாகிய ஒப்புமைத்தன்மையொன்றுபற்றியே யென்க. இங்ஙனவகூறுதலை ‡ “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுணைது அடியென், நார்பின்னு முன்சேவடியன்றியவென” எனத் திருமங்கையாழ்வார்பாசரத்திலுங்காண்க. இதனால், இது இழிவுவமைக்குமதத்தின்பாற்படாமை உணர்க. என்னாலும் - § “காமுறம் பெண்ணுக்கு அணிகலம் நாணுடைமை” என்றபடி. நாணத்தை இன்றியமையாக்குணமாகக்கொள்ளுமியலுடைய என்னாலும், உமமை-உயர்வுசிறப்பு. ‘என்னாலும் தன்னைச்சொல்லியசூழல் திருமாலவன்’ என்றது, நாணமிழங்கு தன்வசமின்றிப்பரவசப்பட்டு அவன்விஷயமாகவே யான் கண்டபடி. வாய்பிதற்றமாறு எனக்கு மோகத்தைபுண்டாக்கினவ் என்றபடி. வேறொருத்தியினிடத்ததுவேட்கையுடைமையோன்றி, ‘திருமால்’ என்றது. எட்டாமபாட்டில் ‘பாண’ என்றதுபோல, இங்கே ‘தவி’ என்றது, உணமையாகவன்றித் தாம்வேண்டியவாறு புத்திசாதுரியத்தாம் கற்பித்ததுகூறுஞ் சொற்களைக் குறித்தது என்னாலும் தன்னைச்சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவியாகுமறேன - மெல்லியலாளானஎனை இங்ஙனம் மொழிபலபிதற்றமபடி காமவேதனைப்படுத்தினவனும் பிறபாற்பகாதலமிகவனு டான தலைவன் முன்புஎனக்குக்கூறின காதலமொழிகளை மெய்யென்றுகருதி ஆதரித்ததற்கும் பொய்யென்றுகருதி வெறுத்ததற்குந் தரமுடையேனலேன யான் எனபதாம். பலவீயின்சொல்லும் என்ற உமமை - பகுத்ததுணாவிலலாத ஜந்நுவாகிய பலவீயினது சொல்லையும் எனப்பொருள்படுத்தலால், இழிவுசிறப்பு கொள்வதோ, ஓ - தெரிநிலை

இனி, இதற்கு ஸ்வாபதேசம் - எம்பெருமானைச் சேர விளம்பித்தலால் ஆற்றாமையினுள்ள ஆழவாரை நோக்கி அன்பாகன் ‘நீர் இங்ஙனம் பரமபதாநுவதத்துக்கு விரையலாமோ? உமமைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்தம் பொருட்டிக் கவிபாடுவீததுக்கொள்ளும்பொருட்டாக வன்றோ, எம்பெருமான் உமமை இங்கு இட்டிவைத்தது?’ என்றுகூறித் தேற்றவிககத்தொடங்க, அவர்களைநோக்கி ஆழவார தமது தாழவு முதலியவற்றைக் கூறுதல். ‘மெல்லியலாக்கைக்கிருமி குருவிலமிளாதது ஆங்கே செல்லிய செலகைத்து உலகை என்காணும்’ என்றதனால், அறப்பமானஞ்ஞானசக்திகையுடைய யான் உலகநதையறிந்து திருத்ததுகையாவது என்? என்றபடி. தமது இழிவைப்புலப்படுத்தற்கு, புழுவை உவமைகூறினார். ஆனால், எம்பெருமான் உமமைக்கொண்கிகவிபாடுவீததுக்கொண்டிருந்நுகின்மனனே யென்ன, ‘என்னாலும் தன்னைச்சொல்

* கலித்தொகை - பாலைக்கல் - க௦.

† பெரியதிருமொழி - நூறந்திருப்பதிகம் - ச.

‡ ” நூற்றெட்டாந்திருப்பதிகம் - எ.

§ திரிக்ம - ௫௨.

வியசூழல்திருமாலவன்கவி யாதுகமறேன்' என்றா, மிகக்கீழ்ப்பட்ட சாதியையும் அறிவையும் நடத்தையையுமுடைய என்னைக்கொண்பி தன்னைச்சொல்லி தனக்கொண்ட சூழ்ச்சியுடைய திருமாமகள்கொழுநாளை அவனது கவிகளே யொழிய யான்யாது அறிவேன்? என்றபடி யான்யாதுகமறேனோ அது திருமாலவன்கவி யெனினுமாம்; இதனால், இவாவாயைக்கொண்பி எம்பெருமான்தானே கவிபாடுவித்துக்கொண்டா னென்பது விளங்கும். தன்னை-யாவரினும் மிகமேம்பட்டவனும் அளவிட்டு அறியவுகூறவு மொண்ணாத தன்மை வடிவு குணம் செயல முதலியவற்றை யுடையவனும் வேதங்களுக்குமெட்டாதவனுமான தன்னை. 'என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல்' என்றது, உயரந்தாரிலுயரத்தன்னை இழிந்தாரிலிழிந்தஎன்னைக்கொண்பி கவிபாடுவித்துக்கொண்ட தந்திரம் என்னே! என்று எம்பெருமானது அறப்புதச்சூழியை வியந்தபடி. தனது உயரந்தநிலையைத் தானே கவிபாடிக்கொண்டால் அதிற் பெருமையிலலை யென்று கருதி அந்நிலையை உண்மையாக அறிந்தது கவிபாடவல்லா ரெவரும் உலகிலல்லாமைபால அடியேனை ஒருவியாஜமாகவைத்தது என்னைக்கொண்பி தன்னைத் தானே கவிபாடிக்கொண்ட விருகு என்க திருமால் என்றது, திருமகளுந் தானுமே சொல்லும் பொருளுந் மாகுந் தன்மையைக் குறிக்கு மென்பா. திருமாலவன்கவி - சொற்பொருள்கள் தானேயானதுபோலக் கவிபாடுபவனும் தானேயானான் என்பதாம், அவனும் அவனானான் சோததிக்குத் தகுதியான கவி யென்பதற்குத் தோன்றும். 'அவன் முன்னுருச் சொல்லிக்கொண்பி போக நான் பின்னுருச் சொல்லிக்கொண்பிவந்த அவவளவே, நான் என்னுணர்வால் அறிந்தது கவிபாடினேனல்லேன்' என்பது தோன்ற, 'யாதுகமறேன்' என்றா, நான் எனவசியிழந்தது பகதிவசப்பட்டு வாய்க்குவந்தபடி பாடினவ்வளவே என்பதற்குத் தோன்றும் ஆனால், நீர்பாடினகவியென்று எம்பெருமானும் உலகத்தாரும் கொள்ளுகின்றனரே யென்ன, 'பலலியின் சொல்லுஞ் சொல்லாக்கொள்வதோ வுண்பி பண்பி பண்டே' என்றா, அற்பஜனதுவாகிய பலலி தன்னடைவிலேசெய்யுஞ் சததததையும் தமதமது பெரியகாரியங்களைக் குறிக்கின்றனவாக நிமித்திகா கொள்ளும் இயல்பு அநாதிகாலமாக உண்டன்றோ? அப்படியே யான் பரதந்திரமாயக்கூறஞ் சொல்லையும் எனது இழிவு பாராது யாவரும் அங்கீகரித்துப் பொருள்பாராட்டுகின்றன ரென்று தமது விரயத்தாம் கூறின ரென்க

அழகியமணவாளசீயா இந்நூலுரையின்பிரவேசத்தில 'சுசுவரன் தானே லோகத்தைத் திருத்ததுகைக்கு இவா ஆவ ரென்று அங்கீகரித்தது "என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழற் திருமாலவன் கவி யாதுகமறேன்" என மும்படி இவர்திருவுள்ளத்திலும் நாக்கிலும் நின்று இவாதமமைக்கொண்பி தானே பரவாத்திப்பிக்கையாலும் அதயந்த வ்யாய்ந்ததராயிருப்பா ரொருவா' என்றது, இவரு அறியத்தக்கது

• ஆக்கை - யாக்கை யென்பதன் மருஉ, தனிமொழியுமாம் உண்டாக்கப் பட்ட தென்று பொருள். கிருமி - கருமி யெனலும் வடசொல்லின் திரிபு. மிளிர்ந்தது, தா-துணைவினை. செலலிய - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம், சொல்லிய என்பதுபோல. 'செலலிய செலகைத்து' என்பதற்கு - 'நடத்தக்கடவ தான் சமஸ்தவியாபாரத்தை யு முடைத்தானது' என்ற உரைப்பா அழகிய மணவாளசீயா, அவ்வுரைக்கு, செலலிய என்பது - பிறவினை 'செலீஇய' என்பதுபோல. திருமாலவன் கவி ஆது கமறேன் என்றுபிரித்தது, அவனுடைய பாடலாகிய அதனை யான் வெளியிட்டுச் சொன்னேன் என்றுகொள்ளத்தலும் உண்பி, இப்பொருளுக்கு, 'ஆது' என்பது - அது என்பதன் நீட்டல் ஆங்குள்ள பதுபோல. பண்பி பண்டே - அடுக்கு, மிகுதி குறிக்கும். (3 அ)

இருளுக்கு ஆற்றாத தலைமகள் தோழிக்குக் கூறல்.
சகூ. பண்டும் பலபலவீங்கிருள்காண்மும்பாயிருள்போற்
கண்மடுநிலவதுங்கேட்பதும்பாயிலங்காளவண்ண
வண்டுண்டுழாய்ப்பெருமான்மதுகுதன்னுமோதர
னுண்டுமுமிழந்துங்கடாயமண்ணேரன்னவொண்ணுதலே.

(இ - ள்.) காள் வண்ணம் - கறத்த திருநிறத்தையும், வண்டு உண்
துழாய - வண்டிகள் தேனுண்ணப்பெற்ற திருத்துழாயமாலையு முடைய,
பெருமான் - யாவாக்குந்தலைவனும், மதுகுதன்ன தாமோதரன் - மதுகுதந
னென்ற தாமோதரனென்ற திருநாமங்கையுடையவனு மான திருமால்,
உணமம் - (பிரளயகாலத்திலே) திருவயிறிறுட்கொணமம், உமிழந்தும் -
(பிரளயமரீங்கினவளவிலே)வெளிப்படுத்தியும், கடாய - பாதுகாக்கப்பெற்ற,
மண் - பூமியினுடைய, ஏர - அழகை, அன்ன - ஒத்த, ஓர் னுதலே - பிரகாச
மான நெற்றியையுடையவளே! பணமம் - முன்பும், பல பல வீங்கு இருள் -
மிகப்பலவாற பெரிய இருட்பொழுதுகளை, காணமம் - பார்த்துள்ளோம்;
இபாய இருள் போல் - இந்தப் பரந்த இருட்பொழுதுபோல, கணமம் அறிவ
தும் கேட்பதும் யாம் இலம் - யாம் (வேறொருபொருளைக்) கண்டறிவதும்
கேட்டறிவதும் இல்லோம்; (எ - று)

இதுவரையிலும் எழுமுடைய வாழ்நாளில் யாம் நாள்தோறும் இருட்
பொழுதைக் கண்டுள்ளோம், அவற்றுக்கெல்லாம் ஒருவரையறை உணரி,
வருத்தத்தை வளாக்குதன்மை இல்லை; இங்ஙனம் முடிவிலலாது நீட்டிப்ப
தும் வருத்தத்தைவளப்பதமானதோ காளராததியை எவரும் எப்பொழு
தும் கண்டதும் கேட்டது மில்லை யென்று இரங்கிக்கூறினாள். கணமம் என்ற
உமமை - அசைநிலை கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் எனப் பிரித்துக்கூட்டுக.
இனி, கணமில்லலோம், அறிவதுமில்லோம், கேட்பதுமில்லோம் என்றும்
உரைப்பா இருளின்கொடுமையைக்கூறுகையில் எம்பெருமானுக்கு 'காளவண்ண
ம்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவனது இருள்ளன்மாமேனி
னையக் காட்டி இது வருத்தது மென்பது தோன்றும். காளவண்ணம் என்பதை
வண்டுக்கு அடைமொழியாகக் கலுமாம் மதுகுதன் - மதுவென்னும் அசு
ரனை அழித்தவன், தாமோதரன் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் யசோதையாற்
கட்டப்பட்ட) கயிறை வயிறிறுடையவன். தாம் + உதர எனப் பிரியும்,
குணசக்தி தாம் - கயிறு. * "கண்ணிறுண சிறுத்தாமபிறை கட்டுண்ணப்
பண்ணிப் பெருமாயன்" என்பது, இதன்தோந்தபொருள். மதுகுதந் னென்
றதனால், தன் அடியார்களுக்குப் பகையாளவர்களை அழிப்பவ னென்பதும்,
தாமோதரனென்றதனால், உகப்பார்க்குக்கட்டிவைக்கலாம்படிஎளியவனென
புது தோன்றும் கடாய-நடத்திய, இங்கே, இது, காததவென்றபொருளில்
வந்தது இனி, அளந்தவென்றுபொருள்கொள்ளுதலும் பொருந்தும். 'மண்
ணேரன்ன வொண்ணுதல்' என்றது, மிகப்பெரிய நிலவுலகமுழுவதும் வீலை
மதிக்குமபடியான நெற்றியழகுடையவ ளென்றபடி. 'மண்ணேரன்ன' என்
றது, நுதலுக்கு அடைமொழி, நுதலாளுக்கு அடைமொழியாகுகின், நில
மகள்போன்ற சிறப்புடையவளே யென உயாததிலிளித்தபடி. இத்தனால்,
பூமிபோல அவன்பாதுகாவலுக்கு உட்பட்டபொருள் யா மெனத்தோன்றும்.

எம்பெருமானைச் சேரதுஅனுபவிக்கப்பெறாது வருந்தும் நிலையில தம்
மைவருத்துகிற மோகாததகாரத்தின் மிகுதியை ஆழ்வார் தமது அன்பாக்கு
அருளிச்செய்தல், இதற்கு உன்னுமைபொருள் இதற்குமுன்பும் பலபல
மோகபரம்பரைகளை அனுபவித்துள்ளோமாயினும் இப்பொழுதுபிக்குவருத்

துகிற மோகாரதகாரம் போலவ தொன்றை என்றும் கண்டும் நினைததும் கேட்டும் அறியோம்; அழகிய திருமேனிநிறத்தையும் இனிமையையும் தலைமையையும் பகைப்பொழிக்குத தன்மையையும் அழியாக்கெளிமையையுமுடைய எம்பெருமான் பல்வகையாலும் பாதுகாதத லீலாவிழுகியை ஒரு புடையொப்பயும் சொல்லததக்க ஞானவொளி திருமுகத்தில் விளங்கப்பெற்றவர்களே! என்று ஸ்வாபதேசாரததவ கண்டுக்கொள்க. ‘மண நோ அன்ன ஒண்ணுதலே’ என்றது, ஊராததுவபுண்டரஸமான திருமணகாப்பைத் தகுதியாகத்தரித்த திருநெறியையுடையவர்களே! என்றவாறுமாம்.

காணடும்—டும் - தன்மைப்பன்மைவினைமுற்றவிகுதி; இதுவே இறந்த காலங்காட்டிற்று. “டவ்வொடு கழிவும்” [நன் - பத - கடி.] (இதனால், ‘காணஎன்னுமபகுதி இறந்தகாலத்திலே முதல்குறியி வரும’ என்பது நியதியன் மென மறுக்க. காணப என்பது கண்டா என்பும், காண்டலும் என்பது கண்டபின் எனவும், காண்பு காணா காணு என்பன கண்டு எனவும் பொருள்படுதலும், எதிர்காலத்தில் முதல்குறியி கண்டால் கண்டக்கால என வருதலும் காண்க.

பாயிருள்- வினைத்தொகை. ஒண்ணுதல- பண்புத்தொகையன்மொழி. ‘உணடும் உயிழந்துவ கடாய மண னேரன்ன’ என்றது, இவ்விருளிலே நாம்ஜீவித்துக்கிடக்கிறதடி. பரளயத்திலே பூமி தப்பிக்கிடந்தாற்போலே, இப்பாட்டித் தோழிவாரததையானபோது, அவன்விருமபிரகஷிக்கும்பூமியைப்போலே அவனுக்கு ஸ்பருஹணியையுன்னேரீ யென்றபடி’ என்றஅபிபிராயுரை அறியத்தக்கது (சுக)

தலைவன் மீண்டுவருகையில் தோப்பாகனோடு கூறல்.

ரு0 ஒண்ணுதன்மாயொளிபயவாமைவிரைநதுநதேர்
நண்ணுதலவேண்டும்வலவகடாகின்றுதேனன்ன
விணமுதனாகன் னமுடிவெண்முததவாசிகைத்தாய்
மணமுதலசோவுற்றருவிசெய்யாநிற்குமாமலைக்கே

(இ - ள்) வலவ - பாகனே! ஒன் நுதல - அழகிய நெறியையுடையவளது, மாயை ஒளி - மேனிநலநிறத்தின் விளக்கம், பயவாமை - பசப்புஅடையாதபடி, —தேன் நவின் - வணிகளபாடப்பெற்ற, விணமுதல் நாயகன் நீள் முடி - பரம்பதத்துக்குமுதன்மைத்தலைவனான எம்பெருமானது நீண்ட திருமுடியில் தரித்த, வெள் முததம் வாசிகைத்து ஆய - வெண்ணிறமான முதனாமலையின் தன்மையதாய், மணமுதல் சோவுற்ற - (முடிதொடங்கு) அடிவாரத்திலுத்திலே சேரும்படியான, அருவி - நீரப்பெருகுகை, செய்யா நிற்கும் - செய்துகிறகிற, மா மலைக்கு - பெரியதிருமலைக்கு, நம தோ - நமது தோ, விரைநது நண்ணுதல வேண்டும் - துரிதமாகச்சென்றதேரவேண்டும்; இன்று - இப்பொழுது, கடாக - செலுத்துவாயாக, (எ - று)

‘பொருள்வயிற்பிரிநது வினைமுற்றியீண்ட தலைமகன் தலைமகளாற்றமை நினைத்துப் பாகனைத் தேரை விரைநது நடத்தச்சொன்ன பாசரம்’ என்பர் அழகியமணவாளையோரும் * “வன்மாமுடிக வலவ திண்டே ரினி வாணந்தரு சைக்கு, என்மாலுறுநெருகின் முன்செல,” † “இன்றேபுகுமவண்ண மேக்கு திண்டோ இளவருகியென்ன, கின்மேவயங்கிதுடங்கிடையேழை நெடுநகாக்கே”, ‡ “வரதன்று வரழி பொழுதே வலவிரைநது, செலக பாக நின்நலவினை நெடுநதோ,” † “சூழிக்களிற்றிறி மனைகதினதோ,” † “மோயமமாமதக்களி

* தஞ்சைவாணன்கோவை - ௨௭௪.

† இமையமுரைப்பொருளுரை, நக-ஆம்சூத்திரத்தின்பேரக்கண்டது.

வேழங்குப் பிள்வர முன்னுதோ* என்பன காண்க. பரதாழ்வானது ஆற்ற முமையைக்கருதிய ஸ்ரீராமபிரான் பதினெஞ்ஞவருஷ்காலம் சென்மவழியைச் சிறிதுகாலத்தில் கடந்து மீண்டுநவநாதம்போல, நெடுங்காலம் பிரிந்த தலைமகன் தான் மீண்டுநவரக்கடவதாக முள்புசொல்லிப்போன காலம் வந்திட்ட வளவிலே இவளாற்றமுமையைக் கருதி நெடுநாட்போனவழியைச் சிறிது பொழுதிற கடந்து மீண்டுநவ நினைத்து, பாகனைநோக்கி 'விரையத தேரை நடத்து' என்றான 'மாமையொளிபயவாமை' என்றதனால், இவ்வழிகையிழந்தால் தான் ஆறியிருக்கவொண்ணு தென்கையும், பசப்புநோந்திட்டால் அது நமமாலும் மீட்கவொண்ணு தென்கையும் தோன்றும். விரைநது நந்தோ நண்ணுதல் வேண்டும் - விரையச்சென்றசேராவின் ஆற்றமுமை கைவிஞ்சுதலால் அவளிறுநதுபரிவளாதலால், நமக்குப்பழிநோந்திடு மாதலின், அதற்குமுன்பே செல்லவேண்டு மென்றபடி.

வலவ¹ பயவாமை மலைக்குத தோ விரைநது நண்ணுதல் வேண்டும், கடாக என இயையும்

எம்பெருமானது திருக்குழல் இயற்கையில் திவ்வியகந்தமுடையதாதலாலும், *சென்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீ ரிருவாட்சி முதலிய நன்மலர்களை எப்பொழுதும் தரித்துள்ளதனாலும், 'தேன்வின்றமுடி' எனப்பட்டது. முடி - மயிரமுடியின்பெயர், கிட்டத்துக்கு விடாதவாகுபெயர். தேன்நவிறநாயகன்னென்றுஇயைத்து,† "திருவரங்கத்தே வளருந் தேன்" என்றபடி மிக்க இனிமையால் தேனாகச்சொல்லப்படுகிற எம்பெருமா னென்றும், தேன்வின்றமலையெனஇயைத்து,‡ "தென்னதெனவென்றுவண்ணமுரல் திருவேங்கடம்" என்றும், § "கோற்றென்பாயந்தொழுகு வுளிரசோலை சூழ வேங்கடம்" என்றும் உரைத்தலும் உண்டு முதல்நாயகன்-ஆதிதேவன் 'வின் முதல் நாயகன்' என்பதற்கு-பரம்பதமுதலிய உலகங்களுக்கல்லாந் தலைவனென்று உரைப்பார். வாசிகையென்பது - மாலைபாதலை § "மஞ்சள்கு செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நாறுசாந்தும்" எனனுமிடத்துங் காண்க கரியதிறுநிறமுடைய எம்பெருமானது திருமுடியினின்று திருவடிபளவருதொங்குகிற முததுமாலை, கரியமலையின் உச்சிமுதல் அடிபளவும் இடையறாதுபெருகுகிற வெள்ளருவிக் கு உவமை 'மாமலைக்கு நண்ணுதல் வேண்டும்' என்றதனால், குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைமகன் என்பது போதரும். அன்றியும், கூடுமிடம் குறிஞ்சியாம் வலவன் - வல்லவன், சாரதி. வலவ கடாக இன்று - தோநடத்தவல்லவனே! முன்போலன்றி இப்பொழுது உளவல்லமை முழுவதையும் கொண்டு விரைந்துசெலுத்தாக் என்றபடி.

பேறபெருமையால் வருவதுகிற ஆழவாரது ஆற்றமுமையை யுணர்ந்தது அன்புடையபாகவதா தேசாநதரத்தினின்று விரைநதுவருதல், இதற்கு உளமுறைப்பொருள், பகவாணையும் பாகவதரையும் பிரிதலா லாகிய துயரை ஆற்றி ஆழவாரைத் தேற்றுவதாக மனோரதம் மேற்கொண்ட பாகவதா அமமனோரத்ததைச் செலுத்தத்தில் வல்ல நெஞ்சை விரையத்தூண்டிய தன்மையாகும், இது ஒண்ணுதல் மாமை யொளி பயவாமை - திவ்வியமான ஊராததுவ புண்டரத்தால் விளங்குகின்ற திருநெறியையுடைய ஆழவாரது இயற்கை வண்ணங் கெடாதபடியென்க. 'மலை' என்றது, ஆழவார எழுந்தருளியுள்ள மேலான இடத்தை, அதன் உயரவு தோன்ற, 'மாமலை' என விசேடித்தது

* பெரியாழ்வார்திருமொழி-பதினேழாநதிரூபபதிகம் - ௧௦.

† திருவரங்கக்கலம்பகம் - ௪௪.

‡ திருவாய்மொழி - இருபத்தொன்பதாநதிரூபபதிகம் - ௧.

§ பெரியதிறுமொழி - ஒன்பதாநதிரூபபதிகம் - ௮.

§ பெரியாழ்வார்திருமொழி-பதினேழாநதிரூபபதிகம் - ௪.

பயவாமை - எதிர்மறை விரோதயெச்சம். வேண்டும் - இன்மைப்பொருள்து. வலவ - அணமைவிளி. கடாக்கடாவுக, கடாக்கடாவுகின்ற என்பதன் தொகுத்தல, இனி, 'கடாகின்ற' என்பதுவுக என்னும் பொருள் தோர் வினைத்திரிசொல் லென்றும் உகின்ற அணனுதல் வேண்டு மென்று இயைதது,கடாவிக்கொண்டு கிடடவணமி மென்று உரைப்பாரும் உளா, இவ்வுரைக்கு, கடாகின்ற - நிகழ்கால வினையெச்சம், வாசிக்கதது - ஒன்றன்பாற குறிப்பு வினையாலணையும்பெயா, சோவுறநருவி - பெயரெச்சவிததொகுத்தல (100)

கடலோசைக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்.

நிகு மலேகொண்டு மததாவர வாழ்முற்றியமாயப்பிரா
னலைகண்டுகொண்டவமுதங்கொள்ளாது கடற்பரதா
விலைகொண்டு தநதசங்கமமிவைவெரித்துழாயதுணையாத [தே.
துலைகொண்டு தாயங்கிளாரது கொளவானைத்தழைக்கின்ற

(இ - ள்) கடல - கடலானது, -மலை - (மந்தர) கிரியை, மதது ஆகொண்டு - மத்தாகக்கொண்டு, அரவால் - (வாசுகி பென்னும்) பாம்பாயி கடைகயிறுநூல், சுழற்றிய - கடைநத, மாயம் பிராள் - விசித்திரசக்தியை யுடைய எம்பெருமான், அலை கண்டு - (தன்னை) அலைமடிபடிபண்ணி, கொண்ட - (தன்னிடத்தினின்று) எடுத்துக்கொண்ட, அமுதம் - அமுருதத்தை, கொள்ளாது - (மீண்டும்) வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாது, (இப்படிப்பட்ட கடல்), வேரி துழாய் துணை ஆ - பரிமளத்தையுடைய (எம்பெருமானது) திருநதுழாயைத் (தனக்குத்) துணையாகக்கொண்டு, துலை கொண்டு - ஒத்து எதிர்வந்து, தாயம் கிளாந்து - பங்காளியுரிமை கொண்டாடுதல்போல மேலெழுந்து, பரதா விலை கொண்டு தந்த சங்கம் இவை கொள்வான் ஒத்து - (தன்னிடத்துக்கு உரியவரான) நெய்தலிலிழமாககன (என்னத்தினின்று) விலைவாங்கிக்கொண்டு கொடுத்த இச்சங்குவனையோ மீடும்வாங்கிக்கொள்ளாந் து போன்று, அழைக்கின்றது - (சண்டைக்குக்) கூப்பிடுகிறது, (எ - று) - -சுற்றுஏகாரம் - இரக்கம்.

பிரிவாற்றுகைமததுயரை மிகுவித்தது வருததுவதான் கடலின் ஓவியால் தன்உடம்புமெலிகையில் கைவளைகா கழாறுவிழுவதைக் கண்ட தலைவி, 'முழுவல்லமையை யுடைய திருமால் மந்தரமலையை நாட்டி வாசுகியைக் கடைகயிறுகப் பூட்டித் தேவாசுரர்களைக்கொண்டும் தனது திருக்கைகளாலும் இடமுமவல்லமுமாகஇழுத்துக்கண்டது வருத்தி வலியளித்துக்கொண்டி போன அமிருதத்தை மீட்டும் தன்வலியால் வாங்கிக்கொள்ளாமாட்டாத இக்கடல, மெல்லியலான யான் அக்கடவிடத்துக்கு உரிய மனிதாக்கு விலை கொடுத்தது அவர்களிடத்தினின்றுபெற்ற சங்குயணைகளை மீட்டும் தான்வலியுட்கவாந்துகொண்டுபோகக் கருதி, அதற்குத் தன்வலிமைபோதா'தென்று திருத்தழாயையுந் துணைக்கொண்டு, ஞாறிகா தாயப்பொருளை வலியப்பெறுமபொருட்டு மெல்லெழுதுவது போகாக்குஅழைப்பதுபோல, தானும் ஏன் னைத் தனதுமிக்கவாலியால் அறைகூவுகின்றது' என்று தன்ஆற்றுகையை வெளியிட்டாள், ***"ஆதான் என்மிகுந் திருவு மதியு மிழந்தவன், போதது மிணிப்பொழியாய பதினோக்காய பெருங்கடலை"** என்பதோடு ஓப்பிடுக. மலைகொண்டு மததா அரவாற சுழறதிய மாயப்பிரான அலைகண்டு கொண்ட அமுதம் - +**"மாயிருவருளறமொன்று மததாக மாசுணமதலெறி**

* திருக்கோவையாரா - கௌட.

† பெரியதிருமொழி - நூற்பத்தேழாநதிருடபதிகம் - ச.

கரு

மளவீப், பாயிருமபௌவம் பசுவிண்டலம்.....ஆயிரந்தோளாலலை
கடலகடைநதான் அரவகமாநகரமாநதானே” என்பது கண்ணகி.

மலைகொண்டு மததா அரவாற சுழற்றிய மாயம் - அசலமானதையுங்
கொடியதையுந் துணைக்கருவியாகக்கொண்ட பேராறமல. வேரி-தேனுமாம்.
துழாய் துணைக்கொள்ளுதலாவது - தலைவனது திருத்தழாய்மாலையினிடத்தது
யான் ஆசைப்பட்டித்தளருஞ்சமயம் நோக்கித் தானும் என்னைவருத்தததொட
ங்குதல. துலைகொண்டு - திருத்தழாயைத் துணைகொள்ளாதபொழுது என
க்கு எதிராகமாட்டாதது, அதனைத் துணைகொண்டபின் எதிராயவந்த தென்ற
படி, இயற்கையில் வாலியினும் வலிமைகுறைந்த சுககிரீவன் இராமபிரா
னைத் துணைகொண்டபின் அத் துணைவலிமையால் வாலிக்கு எதிராய் மேற
சென்று குரலகாட்டித் தாயாதித்தன்மைதோன்ற வலியப் போருக்கு அழை
த்தாறபோல. இனி, துலைகொண்டு என்பதற்கு - (என்னை) துலைத்தலைக்
கொண்டு [என்னை அழித்திடவேண்டு மென்று உட்கொண்டு] என்றுமாம்;
துலைத்தலெனினும், தொலைத்தலெனினும் ஒக்கும் (தொலைத்தல, தொடா
தல, தொடங்கல, தொலை, தொடை இச்சொற்கள், ஏட்டுப்பிரதிகளில்பெரும
பாலும் துலைத்தல, துடாதல, துடங்கல, துலை, துடை என்று எழுதப்பட்டுள்
ளன.) துழாய் துணையாத துலைகொண்டு - தன்னைவருத்திய அவனைத் தான்
ஒன்றும் எதிராக்கமாட்டாது, அவனது சம்பந்தமுள்ள திருத்தழாயினிடத்தது
அன்புடையே சென்று பகைமைபாராட்டி என்னைவருத்தததொடங்கிற்று
என்றுங் கொள்வா. தாயங்கொள்ளுதலொன்றோத்த - கிரயத்தால் நாலை
நதுகை சென்றிட்ட பொருளையும் தாயாதிக்க எங்கள் தென்று சொல்லி விடா
மல வழக்குத்தொடாநது மீட்கப்பாராதல போன்றுள்ளது இதன்செய்கை
அழைக்கின்றதே - இங்ஙனம் என்னைவருத்ததுகிறது பிரிந்துசென்ற அவனை
யும் வருத்தவேண்டாவோ? கடல அவனது திருமெனிரத்ததுக்கும், அதனொலி
அவனது துகம்பிரமாணசூரலொலிக்கும் போலியாய் வருத்தும்.

எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருந்தவருநதுகிற ஆழ்வா இவ்வுலகத்துச் சமு
சாரகோலாகலத்தைக் கண்டு தளாதல, இதற்கு உளஞமைபொருள். சமு
சாரமாகிற கடலினிடையிலே சலரவில்லாத மனவுறுதியாகிய மந்தரமலையை
நாட்டி அன்பாகிய கயிறைக்கொண்டு கடைநது எம்பெருமான் தானே ஒரு
கலக்கத்தையுண்டுபண்ணி இனிபதான ஓராதமாவை ஈடேற்றியெடுத்திக்கொ
ண்டுபோய் அனுபவிக்கத்தொடங்கினால் அதனை மீட்டுக்கொள்ளும் ஆறமல
இச்சமுசாரசாகரத்துக்குக் கிடையாது, அததன்மையதான் இந்நச்சமுசாரத
தின் ஆடம்பரமானது, எம்பெருமானது இனிமையில் எனக்கு உண்டான
யிக்கவிருப்பத்தால் யான் * “கண்டாறமேன் உலகியற்கை கடலவண்ணு
அடியேனைப், பண்டேபோற கருதாது உன்னடிககே கூயப் பணிகொள்ளே”
என்று ஆறாதுவிரையும்படி பகைமைகாட்டி என்னையிருத்ததுகின்றது. ‘பர
தா விலைகொண்டு தந்த சங்கமிவை கொள்வாந்னோது’ என்பதற்கு ஸ்வாப
தேசம் - சமுசாரத்தைக்கடக்க நீர்துகிற ஆசாரியரால் எனது வழிபாட்டிற்கு
ஈடாகத் தரப்பட்டதும் என்கைவசமாகவுள்ளது மாண சுத்தலஸ்பாவத்தை
மீட்டுக்கொள்ள முயலுகிறது இச்சமுசாரசாகர மென்பதாம்.

மதது - கடைக்கருவி, மந்த மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு கடலென்
றதுமததிமதிப்பாய் ‘கொள்ளாது’ என்றதனோடும், ‘அழைக்கின்றது’ என்ற
தனோடும் இயையும். அலைகண்டு - அலையக்கண்டு, அலைத்து. கொள்ளாது
என்றதை விளையெச்சமாகவு கொள்ளலாம். கொள்வான் - வாள்விகுதி
பெறும் தொழிற்பெயர்; ஆண்பால் விளையாலையும்பெய் ராக்கி, கொள்ளும்
ஒருவன்போன்று எனினுமாம். நான்காமடியில் ‘துலைகொண்டு’ என்று பாட

மாயின், வருத்தத்தலைப்பட்டு என்று பொருள் நெய்தல்கலைத்து ஆடவாக்குப் பரதா, நுகையா, வலையா என்றும், அநிலத்தமகனாக்குப் பரத்தியா, நுகைசியா, வலைசியர் என்றும் பெயர்

‘தலைமகள் வாராநிறக்கச்செய்தே நடுவிலவசரத்திலே ஸுழ்தர்கோஷம் திருத்தழாயைத் துணையாகக்கொண்டு பாதிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்’, ‘பெருமிதிக்களுகையாலே அவன் தன்பகல வலிவாங்கிக்கொண்ட அமிரு தத்தை மீட்டுக்கொள்ளமாட்டாதே, நாம் அபலைகளாகையாலே விலையிட்டுக்கொண்டவனாயைத் தன்பக்கலிலேபண்டிதுபிறந்ததென்று முரிமையாலே சொல்லுவாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே கிளாநதுகூப்பிடாநின்றது’ என்ற அப பிள்ளைஉரையும், ‘அமுதவ கொள்ளாது கடல - கீழ்மண்கொண்டு மேலமணை நெறியும்படி மந்தரத்தைக் கொடுவதது கடலின் நடுநடுகுளிலே எவதது மகாபாகுவான் தன் தோளயிடுக்காலே கடலுமுமபுமபடி கலக்கித் தன்பக கலினின்றும் தன் நல்லுயிரை வாங்கிக்கொண்ட அவன் நெருஞ்சைக் கலக்கி அததை மீட்டுக்கொள்ளமாட்டுகிறதிலலை, எல்லாரும் எளிதாய்பாடே செல்லு மித்தலையிதே’ என்ற நம்பிள்ளையிடும அறிபத்தககன. (ருக)

காலமயக்கு .

ருஉ அழைக்குவருங்கடலவெண்டிரைககைக்கொண்டுபோயலா மழைககண்மடநதையரவீணையேறமண்மாதாவிண்வா[வாய யழைத்துபுலம்பிமுலைமலைமேனிநறுமாறுகளாய மழைககண்ணநீர்திருமாலகொடியானென்றுவாங்கின்றதே.

(இ - ள) அழைக்கும் - (அன்போடு) அழைக்கிற, கரு கடல - (தன்னிடத்திற் பள்ளிக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானது திருமேனியின் நிழலிட்டாலே) கறுத்துள்ள திருப்பாறகடலானது, வெள திரைகை கொண்டு போய - (தன்னுடைய) வெருத்த அலைகளாகிய கைகளாலே எரிததுக்கொண்டு போக, அலா வாய மழை கண் மடநதை - தாமரைமலரில்வாழ்வதும் மழை போலக்குளிராதகண்களையுடையவனும் (பெண்களுக்குடரிய) மடமைமுதலிய நறஞ்சுவகள்ளிறைந்தவனான திருமகன், அரவு அண்ண ஏற - (அப்பாறகடலினிடையிற் பள்ளிக்கொண்டுள்ள எம்பெருமானது) ஆதிசேஷனாகியசயரத்தின் மீது ஏற (அதுகண்டு), மண் மாதா - பூமிதேவ், விண்வாய - ஆகாயத்திலே, புலம்பி அழைத்து - (மேகமுழக்கமுகமாக) அழுது கூப்பிட்டு, முலை மலைமேலின் றும் - (தனது) தனங்களாகிய மலைகளின்மேலின் றும், ஆறுகள் ஆய - ஆறுகளாக (பெருகவிட்ட), மழை கண்ண நீர் - மழையாகிய கண்ணீரானது, திருமால கொடியான் என்று - திருமகன்கணவன் கொடியவன் என்று வெளியிட்டு, வாங்கின்றது - பெருகுகிறது, (எ - று.)

‘பெருகவிட்ட’ என வருவிக்க ஆய-ஆக எச்சத்திரிபு; ஆறுகளாய வாங்கின்றது என இயைத்து, புலம்பி என்பதைப் புலம்ப எனத் திரித்தலுமாம்.

‘காலங்கண்டுகலங்கின தலைமக ளாறமுமையைத் தோழி காலமறைத்துரைத்த பாகரம்’ என்பா அழகியமணவாளசீயரும், காலகாலத்திலேவருகிறேன் என்று போன தலைமகள் வாராது தாழ்க்க, அக்காலமானது வந்தவாறே தலைமகள் கலக்கமடைய, ‘இது அவன் சொன்ன காலமன்று’ என்று தோழி காலத்தை மயக்கியுரைத்து அவள்கலக்கத்தைத் தீர்க்கிறாள். *‘காரைனக் கலங்கு மேரெழிற கண்ணிக்கு, இன்னுணைத் தோழி யன்மென்று மறுத்தது’ என்பது காண்க. இது, ‘பருவமன்மென்று கூறல்’ என்றும் வழங்கும். இந்நூலிற் காலமயக்கு அடித்ததிதது வருத்தமக்குக் காரணம் - தலைமகளது பிரிந்

திருக்குமரிலைமை நீட்டித்த லென்றும், ***“இந்நின்றநீர்மையினியா முறுமை”** என்று தமவேணுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்தபொழுதே எம்பெருமானைச் சேரவேண்டியிருக்க அப்பெருமகனிடையாமையா லுண்டாகிய ஆழ்வாரது ஆறா முமையின் மிகுதி யென்றது கூறுவா.

திருமகள் நிலமக னென்ற தேவிமார் இருவருள் திருமகனது பிறப்பிடமான திருப்பாறகடலினிடையில திருமால் பள்ளிகொண்டருளுதலால், அக்கடல தன்மக்கொன்ற திருமகளைத் தன் முழுக்கமாகிய இனியகுரலால் அன்போடு அழைத்து அலைகளாகியகைகளை முன்நீட்டி அவற்றால் அவளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானிடம் சேர்க்க, அத்திருமகள் அந்த அலைகளாகிய படிகளின்மூலமாக எம்பெருமானது உயராத திருவநந்தாழ்வானாகியபடுக்கையின்மீது ஏறி அப்பெருமானோடு கூடிக்குலாவி இன்புறநிகழ், இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் பெறாத நிலமகள் வானமாகிய பரந்ததனியிடத்திலே மேகமுழக்கததால் வாயவிட்டுக் கூவி யழுது மிக்ககண்ணீரை இடைவிடாதுபெருக்க, அந்நீர் அவளது கொங்கைகளாகிய மலைகளின்மேல் ஆறறுவெள்ளமாகப் பெருகுகின்றபடி பாராய என்று வருணித்தது, தோழி ‘இது நீநீனைக்கிறகாசாலமன்று’ என்று தலைவியைத் தேற்றினாள். முறைப்படி ஒருநிகராகக் கொண்டாடாததக் மனையியா இருவருள் ஒருத்தியைப் பெருமான் பாவித்தது மற்றொருத்தியைக் கைவிட்ட கொடுந்தன்மை, அவளது இக்கண்ணீரால் உலகிய வெளியாமென்றதற்கு, ‘திருமால் கொடியானென்றவாசின்து’ என்பட்டது. மால்என்றசொல் - வேட்கைமயக்கமென்று பொருளபடுதலால், இங்கே, ‘திருமால்’ என்றது - திருமகளிடங் காதற்பித்ததுக்கொண்டவ னென்றவாறு, †**“பித்தா பனிமலாமேற்பாவைக்கு”** என்பதும் உணராக. தலைமகன் தன்னை உபேக்ஷித்தா னென்று வருந்துகிற தலைவிக்குத் தோழி இது கூறியதனால், ‘பலமகளிராக்குக் கணவராயிராக்கு இது இயல்புகாண, பந்தேவியைப் பாராட்டிய நிலையில் பூதேவி படும பாட்டைப் பாராய்’ என்று ஓரியற்கைகூறுத தெரிவித்தது ஆறறுவத்தவாறுமாம். இங்ஙனம் பரக்கப் புனைததுரைத்தது கூறுமதனைத் தலைமகள் நம்பக்கடவனோ? எனின், - நம்பாவிடினும் ‘இங்ஙனமும ஒன்று உலகத்தில உண்டோ?’ என்று ஆராய்ச்சி யிறந்து அதிற் கருத்தினைச் சென்று ஆலோசித்தது முடிவுசெய்யுமளவில தலைமகன் வந்திடுவா னென்று கருதித் தோழி இதுகூறின னென்க.

உயரந்தசாநிலைரத்தினத்தையால் பாலினுள்ளே யிட்டால் அதனொளியால் அப்பால் முழுவதும் தன்னியற்கையானவெண்ணிறமமாறி அமமணியின்றிற் மாகத் தோன்றுதலபோல, இயற்கையிலவெருத்தநிறத்ததான திருப்பாறகடல தன்னிடையிற்சயனித்துள்ள திருமாலின் திருமேனியொளியாற் கரிய தாதலபற்றி, ‘கருங்கடல்’ எனப்பட்டது, ‡**“நீலக்கடல் கடைநதாய”** என்பது காண்க. இனி, கருமை - பெருமையாய், பெருங்கட லெனினுமாம். போய் - போக என எச்சத்திரிபு ‘கொண்டு’ என்பதைக் கொள்ள என எச்சத்திரிபாக்கிடல் திரைக்கைகளாற் கொள்ளாத தானபோய் என்றும் உரைக்கலாம். இனி, கடலினது அலைகளாகிய கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு சென்று என்றும் பொருளகூறுவா. மழைக்கணமடநதை - தன்கண்ணழகாலே திருமகள் திருமால் யீடுபடுத்தியபடி. அலாவாய், விணவாய், - வாய் - ஏழனுருபு, அலர்வாய் - (செவ்வாமபல்) மலாபோன்ற வாயையுடைய என்றும், விணவாய் - வானமாகிய வாயினால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மாதர் - விருமப்ப

* திருவிருத்தம் - க.

† திருநெடுந்தாண்டகம் - கஅ.

‡ திருவாய்மொழி - நூறாந் திருப்பதிகம் - எ.

படும அழகுடையவள், * “மாதாகாதல்” என்றபடி இது உரிசசொல்லாதலால், பன்மையாகாது. † “சோதிமதி வந்துதவழ சோலைமலையோ டிரண்டாய, மேதினியாள் கொங்கைகிகா வேங்கடமே,” ‡ “பொதியமும் இமயமும் புணர்முலையாக,” § “கொங்கையே பரங்குன்றமுங் கொடுங்குன்றம்,” § “அலை நீராடைமலைமுலையாக,” ¶ “காராவரைக்கொங்கை” எனப் பிறவிடங் களிலும் மலை பூமிப்பிராட்டியின் தன் மெனப்படுதல் காண்க

ஜீவகோடிகளில் ஸ்ரீதேவி பூதேவி தொடக்கமான அருகினுள்ளா எம்பெருமானை நிததியானுபவமபண்ணப்பெற்று வாழ, யான் இங்ஙனம் அவனைச் சேராது வருந்துவதே! என்று ஆறாறுமையினுடைய ஆழவாகு அன்பா ஒருதிருஷ்டாந்தமூலமாக எம்பெருமானுடைய சுவாதந்திரமான தன்மையைத் தெரிவித்து ஆறறுதல், இதற்கு உள்நுறைபொருள். எம்பெருமானை என்றும்பிரியாத தேவிய ரென்று சமமாகச்சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீதேவிபூதேவியருள் ஒருத்தியைப் பிரித்து ஒருத்தியைத் தழுவும்படி யுள்ளது, ஒருகாலத்தில் எம்பெருமானுடைய சுவாதந்திரியம், இப்படியிருக்க, நீர் அவனது காலவிளம்பதத்துக்கு ஆறியிருத்தலே தகுதி என்று தேற்றின ரென்க. இப்பாட்டில் பூமிதேவிவிஷயமாகக் குறித்த வாணனை, எம்பெருமானது சுவாதந்திரியத்தை எடுத்துக்காட்டுதற்குக் கூறினது.

கண்ணநீர், அ - சாரியை, கண்ண - குறிப்புப்பெயரெச்சமுமாம் அ - ஆறனுரு பென்னுமாம்

உருவத்தை அங்கமாகக் கொண்டு வாத தீர்த்துநீப்பேற்றவணி. (ரு௨)

கட்டுவிச்சி கூறல்

ரு௩. வாராயின முலையாளிவளவானோதலைமகளுள்

சீராயினதெய்வநனளையிதுதெய்வத்தண்ணநதுழாய்த
தாராயினுநதழையாயினுநதண்கொம்பதாயினுங்கீழ்
வேராயினுநினறமணனூயினுநகொண்டுவீசமினே.

(இ - ள்.) வார ஆயின முலையாள-கச்சப்பொருந்திய தனத்தையுடைய வளான, இவள-இமமங்கையினது, இது-இந்நோய, வானோ தலைமகள் ஆம் சீர ஆயின தெய்வம் நல நோய - மேலுலகத்தார்க்குத் தலைவனான திருமால் இனது தகுதியான திருக்கலியாணகுணங்களின்விஷயமாக உண்டான சிறந்தநலனோயாம், (இதற்குப் பரிகாரம்.—) தெய்வம் தண் அம் துழாய்தார ஆயினும் - தெய்வத்தன்மையுடைய குளிரந்த அழகிய (அவனது) திருத்துழாய்மாலையையாயினும், தழை ஆயினும்-(அத்திருத்துழாயின்) ஓர்நிலையையாயினும், தண் கொம்புஅது ஆயினும் - குளிர்ச்சியான (அதன்) கிளையையாயினும், கீழ் வோ ஆயினும் - கீழுள்ள (அதன்)வேரையாயினும், நின்ற மண் ஆயினும் - (அதற்கு இருப்பிடமாய்) நின்ற மண்ணையாயினும், கொண்டு வீசியின்- (நீங்கள்) கைக்கொண்டு (அதன்காற்றுஇவள்மேற்படுமபடி) வீசுங்கள். ‘தலைவியாற்றாமையாலவந்த நோவுக்குப் பரிகாரம் ஏதோ வென்று விளவின் செவிலிமுதலானாக்குக் கட்டுவிச்சி நோயநாடிப் பரிகாரஞ்சொன்ன பாசரம்’ என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகனைக் கள்வொழுக்கத்

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்-உரிசசொல்லியல் - ௩௦.

† திருவேங்கடமலை - ௨.

‡ உதயணன்கதை.

§ திருவிளையாடற்புராணம் - திருநகரப்படலம் - ௨.

¶ சிலப்பதிகாரம் - இரத்திரவீழ்வுரேழித்தகாதை - ௧.

¶ சிறியதிருமடல் - ௧.

தாற புணர்ந்து பிரிந்து ஆறறது மெலிந்து வருகதிய தலைமகன் கண்ட செவிலிதாய், இவன் ரோபுக்கு காரணம் இன்னதென்று அறியாமல், நிமித தங்கணி கூறவல்ல கட்டுவிச்சியை அழைத்து வினாவ, அவன் குறியிலக்கண பபடி சிறுமுறத்திலே சிலநெறகுறிகண்டு அதனால் உண்மையையுணர்ந்து கூறுகிறான். இப்பாட்டின் முறதினவாக்கியத்தால் நோய்க் காரணமும் நோயும், பிரதினவாக்கியத்தால் அதுதணிக்கும் உபாயமும், 'விசயின்' என்றதனால் அமமநுநதைப் பிரயோகிக்கும் விதமும் காடிக்கூறியவாறு. * "காரா குழறகொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச், சீரார சளகிற சிலநெற பிடித தெறியா, வேரா விதாவிதிரா மெய்ச்லராக் கைமோவாப, பேராயிரமு டையா சென்றா பெயாததேயு, காரா திருமேனி காட்டினுள் கையது வுஞ், சீரா வலம்புரியே யென்றா திருத்தமுாயத், தாரா நறுமலை கட்டுரைத்தாள" என்பா திருமங்கையாழ்வாரும் இனி, இப்பாட்டு-கீழிருபதாம் பாட்டுப்போல, வெறிவிலக்குத்துறையாகவுமாம், 'இமமோகத்தகுகு நிதான மறியாதே கூசுதரதேவதாவேசத்தாலேவநததாகக்கருதிப் பந்துக்கள் கல வுகி வழியல்லாவழியே பரிகரிக்க இழிய, இவாபரகருதியை யறிந்திருப்பா னொரு மூதறிவாட்டி, 'நீங்கனசெய்கிற இது காரியமன்ற. இவள பிழைக்க வேணாமகில் நானசொல்லுகிறபடியே இவகனேபரிகரிக்கப்பாருங்கோள்' என்கிறான் என்ற நம்பினாயீயி அறியத்தக்கது.

'வாராயினமுலையாள்' என்பதற்கு - கச்சிலை தாங்கவேண்டுமட்டி வள ராத தன்னைதுண்டியவ னென்று பொருளுரைத்தது, யெவாவனமடைந்தவனெ ன்று கருத்தது உரைப்பா அறப்பமான தேவதாந்தரங்களின் ஆவேசத்தாற் சீர குலைந்து அல்லறப்பிற் தீயநோயன்று என்பதற்கு, 'வானோத்தலைக்கற்றஞ் சீராயின தெய்வநன்னேயிது' என்றது 'தெய்வநன்னேய' என்றதனால், இப்ப டிப்பட்டநோய இவவுலகிற பெறதற்கு அரிய தென்றும், இந்நோயடேரிப்ப முடிவுடைய தென்றும் தெரிவித்தவாறு எம்பெருமானேறி நேரிலாவது இடையிட்டாவது சம்பநதமபெற பொருள யாதாயினும் இந்நோய்க்குபடரி காரமா மென்பாள், 'தாராயினும் தழையாயினும் கொம்பாயினும் வேராயினும் மண்ணயினும்' என்றான்.

ஆழவாரது ஆறறத்துயரைக் கண்ட ஞானிகள் இதற்குப் பரிகாரம் ஏதோ வென்று கலவகிள்வளவிலே, காரணகாரியவுண்மையுணர்ந்த நிஷ்ப கா'பகவதவிஷயமூலமான இவ்வாறறுமைக்கு அதன் சம்பநதமான பரிகாரஞ் செய்தலே தகுதி' என்று கூறுதல், இதற்கு உளஞ்றைபொருள். ஸவாப தேசத்தில் 'முலை' என்பது - எம்பெருமானுக்கே புரியுதும், அவனையனுபவித் தற்குக் கருவியாவது மான பக்தி யாதலால், இவ்வு 'வாராயினமுலையாள்' என்றது, பக்குவமாயமுதிராதபக்தியையுடைய ஆழவா ரென்றபடி. வானோர் தலைமகன் - நிததிய முகதாகளுக்குத் தலைவன் சீராயினதெய்வநன்னேய் இது - அவனது சிறந்தகுணங்களைப் பாராட்டி அவனைச் சேர்ப்பெறுமையா ளுண்டான ஆறறுமை இது. † "எதைபிரான்தனக்கு, அடியாரடியா தம் மடியாரடியா தமக்கு, அடியாரடியா தம்மடியாரடியோங்களை" என்றபடி எம்பெருமானது சம்பந்தத்தை நேரிலேனும் பரம்பரையாகவேனும் பெறற பாக்வத சம்பநதம் இவ்வாறறுமைக்குப் பரிகாரமா மென்பது, பின்வாக்கியத் தால் தோன்றும். 'நின்றமண்ணயினும்' என்றதனால், பாகவதர் எழுந்தருளி யிருக்கிற இடத்தின் சம்பநதமும் கொண்டாடத்தக்க தென்றதாம். (ருக)

* சிறியதிருமடல் - ௪௦, ௪௬.

† திருவாய்மொழி - இருபத்தேழாந்நிருபபதிகம் - ௯௦.

வண்ணோலிதூது .

ஞச. வீசஞ்சிறகாற்பறத்திர்விண்ணுநுநகர்கெளிது
பேசுமபடியன்னபேசியும்போவதுநெய்தொடுவுண்
டேசுமபடியன்னசெய்யுமெமமீசாவிண்ணோபிரானூர்
மாசின்மலரடிக்கீழெம்மைசசேர்விகுத்வண்ணிகளே.

(இ - ள்.) நெய்தொடு உண்டு - (திருவாய்ப்பாடியிலே) நெய்யைக் களவிறு கைதொட்டுக்கவாறது அமுதுசெய்து, ஏசுமபடி-(பலரும்) பழிக்குமபடி, அன்ன செய்யும் - (மறறுமபல) அபபடிப்பட்டகாரியங்களைச் செய்தருளிய, எம ஈசர் - எமது தலைவரும், விண்ணோ பிரானூர் - மேலுலகிலுள்ளார்க்குத்தலைவரு மாகிய எம்பெருமானுடைய, மாசு இல மலா அடி கீழ் - குறமயிலலாத செஃதாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளின்கீழ், எம்மை சேர்விக்கும் - எம்மை அடைவிகவலல, வண்ணிகளே—! (நீங்கள்), வீசும சிறகால பறத்திரா - விரையவீசுகிற சிறகுகளாலே பறந்துசெல்லவல்லீர், விண்ணாடு நுங்கட்டு எளிது - (அவாவீற்றறிருக்கிற) மேலுலகமும் உங்களுக்கு (சுசெல்ல)எளியது, (எனக்காக நீங்கள் அவாபக்கல தூதுசெல்லுதற்குப் புறப்படுமபொழுது), பேசுமபடி அன்ன பேசியும் போவது - (எனக்காக நீங்கள் அவரிடஞ் சொல்லுமபடியான அவ்வாதத்தைகளை (எனக்கு)ச சொல்லியும் போகவேணும், (எ - று.)

‘வண்ணிகளைத் தூதாக நாயகனை ஈசுவரன்விஷயத்திலே போகவிடுகிற நாயகி பாசரம்’ என்பா அழகியமணவாளசீயநம். பிரிந்தலைவர் வந்திடுவ னென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே, அவன்வரவுக்கு விரைந்து ஆளவிரும்படியாயிற்று, ஆறறுமைமிகுதி ‘வீசஞ் சிறகாற் பறத்திரா’ என்று வண்ணிகளா விரைந்துசெல்லத்தக்க கருவியையுடைமை கூறியதனால், தான் அபபடிப்பட்ட வலிமையிலலாத மெல்லியலாய இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்குந் தன்மையையும், ‘விண்ணு நுங்கட் கெளிது’ என்று அவனிருக்கிடம் வண்ணிகளுக்குஎளிதிறசென்றுசேரலாவதென்றதனால், அது தனக்குச் சொன்று சோதற்கு அரியதாயிருக்குந் தன்மையையும், ‘பேசுமபடி யன்ன பேசியும் போவது’ என்றதனால், நீங்கள் அங்குப்பேசும் பேசுக்களை இங்கு என்முன் சொன்னால் அப்பேசுக்களில் ஏதேனுங் குறைவு உளதாயின் அதனை யான் தூத்திடுதலு மன்றி உங்காபேசுஞ்சதுரப்பாட்டால்அவாவிரைவிலவந்திடுவ ரென்னா துணிவை யடைநது அதுவரை ஆறியிருப்பே னென்பதையும் வெளியிட்டாள்.

நெய் - பால தயிர் வெண்ணெய்களுக்கு உபலக்ஷணம். ஏசுமபடி. அன்ன செய்தல் - *‘வெண்ணெய்விழங்கி வெறுங்கலத்தை வெறுபிடையிட்டதனோசை கேட்கும்,” +‘‘இலலம்புகுந் தென்மக்கைக் கூவிக் கையில வளைபைக் கழற்றிக்கொண்டு, கொல்லையினின்றங் கொண்டுவந்திற அங்கொருத்திக்கு அவவன்கொடுத்தது, நலனநாவறப்பழங்குள் கொண்டு நானல லேனென்று கிரிக்கின்றனே” என்றறபோலவன ‘தேவாதிதேவனுள் எம்பெருமான் எங்களுக்குக் கிட்டிதற்கு அரியனன்றோ’ என்று வண்ணிகளாகைநெகிழ்விடாமைப்பொருட்டு, ‘நெய்தொடுவுண் டேசுமபடி யன்ன செய்யும்’ என்று அவனதுசொல்லப்பியத்தை முறபடஎடுத்தகாட்டினான். ‘எம்மைச் சோவிக்கும் வண்ணிகளே’ என்றதனால், எம்மைச்சோவிக் கும் ஆறறு லுடையீர் நீரே யென்ப புகழ்நதுரைத்தபடி.

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - பத்தொன்பதாந்திருப்பதிகம் - க.

ஆழ்வார் தமது ஆறாறுமையை ஆசாயமுலமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்துத் தமதுதுயர தணிபக் கருதி அவர்களைத் தமக்குப் புருஷகாரமாகும்படி வேண்டிதல, இதற்கு உள்ளுறைபொருள் நீரமையையும் மேன்மையையுமுடைய எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைமலர்களின்மீது எம்மை அடிமையாகச்சேவிக்கவல்ல சொலதிறமுடையவர்களே' என்று விளித்தபடி. பலவகைமலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின்சாரமானதேனை அம்மலர்கள்கெடாதபடி கவந்த உண்ணாதன்மையனவான வணிகனை, பலவகைநூல்களிலும் பிரவேசித்து அவற்றின்சாரமான தத்துவப்பொருளை அநநூலகர் நலிவுபடாதபடி கிரகித்து அனுபவிக்குந் தன்மையரான ஆசாரியராகச் சொலத தட்டிலலை. வீசும சிறகால பறத்திர-நீங்கன் ஞானம் அதுட்டாள மென்னும் இரண்டு பகஷங்களின் வலிமையால் யாவரினும் உயரத்துசெல்ல வல்லீர் விண் நாடும் நுககட்டு எளிது - அப்பரம்பதமும் உங்களுக்குக் கைவசமாகவுள்ளது பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது-அப்படிப்பட்ட நீங்கன என்ககாக அப்பெருமானிடஞ்சென்று விண்ணப்பஞ்செய்யும் வாததைகளை இப்பொழுது எனக்குச் சொல்லிப்போகவேணும், என்றது, அவற்றைக் கேட்டு யான் ஆறியிருப்பேன் என்றவாறு இவ்வாழ்வார் * "மததுறுகடைவெண்ணெய களவின் லுரவிடையாப்புண்டு, எத்திறமுரலிலே டிணைநதிருந்தெங்கியளவிலே" என்று கண்ணனது களவில் ஈடுபட்டு ஆறு மாசகாலம் மோகித்துக்கிடக்குநதன்மைய ராதலால், இரங்கும் 'நெய்தொடுவுண் டேசும்படி யன்ன செய்யு மெமமீசா' என்று அவ்வெளிமையையே பாராட்டிக்கூறினார். எம்பெருமானடிக்கு மாசின்மை-அடியாராத்மமபாராமை.

பறத்திர - எதிரகாலமுணாததாது, தன்மையுணாததிறறு போவது - ஒருவகை வியங்கோள். (ருச)

ந ல ம் ப ா ர ா ட்டு .

ருரு. வண்டுகளோவமமினீர்ப்பூநிலப்பூமரத்திலொண்பூவுண்டுகளி ததுழலவீரக்கொன் துரைக்கியமேன மொன்றாய் மண்டிளாடிவைகுநதமன னுளகுழலவாயவிரைபோல விணடிகளவாரும்லருளவோ துமவியலிடத்தே.

(இ - ள்.) வணிகளோ - வணிகளே! வமமின் - வாருங்கள், நீரபூ - நீரிலுண்டாகிற பூவும், நிலம் பூ - நிலத்திலுண்டாகிற பூவும், மரத்தில ஓண்டபூ - மரத்திலுண்டாகிற சிறந்த பூவும் என்னும் இவையெல்லாவற்றிலும், உண்டு-(தேனாக) குடித்து, களித்து - களிப்படைந்து, உழலவீரக்கு - (எவரு)திரிகிற உங்களுக்கு, ஒன்று உரைக்கிம் - (யாம் இப்பொழுது) ஒரு புதுமையைச் சொல்லுவோம், ஏனம் ஒன்று ஆய் - ஒப்பற்ற தொரு வராக வடிவமாய், மண்ணுக்கா ஆடி - பூமியினதுதூளியை அனாத எம்பெருமானது, வைகுநதம்-பரம்பதத்தை, அன்னான் - ஒத்த இவனது, குழல வாய - கூந்தலிலே இயற்கையாய்அமைந்துள்ள, விரை போல - பரிமளம்போல, விண்டு - மலர்ந்து மணமவிசி, கள வாரும் - தேன்பெருகப்பெற்ற, மலர் - பூக்கள், தம் வியல இடத்து-உங்களுட்குக்கு உட்பட்ட [நீங்கன தடையின்றிச் சஞ்சரிக்கிற] பரந்தஇடத்திலே, உளவோ - உள்ளனவோ? (எ - று.)

இத்துறை, திருக்கோவையாரிலுள்ள 'நலம்புனை துரைத்தல்' என்ற பெயராலும், தஞ்சைவாணங்கோவையில் 'புகழ்தல,' 'பெருநயப்புரைத்தல்' என்ற பெயர்களாலும், தனிகைப்புரானத்திலுள்ள 'நயப்புரைத்தயிரப்பொழித்தல்' என்ற பெயராலும், இறையனாகப்பொருளுரையில் 'நயப்புரைத்தல்' என்ற பெயராலும்,

ராலும் கூறப்பட்டுள்ளது 'இயற்கையன்பினும அவளருணங்களால் தோன்றிய செயற்கையன்பினுநு கடாவப்பட்டுநின்ற தலைமகள் தனது அன்புமிகுதியை உணர்த்துதல், நம்புணர்த்துத் லென்பது' என்ற திருக்கோவையாருரை அறியத்தக்கது. இயற்கைப்புணாசசிபுணராத தலைமகள் தலைமகன்கேட்ப வண்ணிகளை நோக்கி 'நீங்கள் எவ்விடத்தினு சென்று நீர்ப்பூ நிலப்பூ கோட்டுப்பூ என்ற இப்படி வெவ்வேறுவகைப்பட்ட பூக்களைக் கண்டறிவீர்களன்றோ? அவற்றில் எவையேனும் இவளதுகூந்தலின் இயற்கைநறுமணத்தை யொத்த மணமுடையவை உண்டோ? சொல்லுங்கள்' என்று தனது அன்பை வெளிப்படுத்தித் தலைமகனைப்புகழ்ந்து தனதுமிகக்காதலை அறிவித்தாள் என்க. * "வாருழல்போற கமழும், பூவுண்டைதா முளாவோ நுங்கள் காணற பொழிலிடத்தே", * "மருங்குமலுங் களிவண்டினங்கா னுரையீர் மடநதை, கருங்குழல் நாறு மென்போ துடைத்தோ நுங் கடிபொழிலே", * "உளவே லுரையாய், வண்டே மடநதைகுழல்போற கமழ மதுமலரே", * "மருங்குழல் வாய் நியதிதி வண்டே சொல் லெனக்கு மங்கை, கருங்குழல்போலுளவோ விரைநாறு கடிமலரே", * "மாறமுரை நீ யெனக்கு வண்டே மங்கைவாருழல்போல, நாறமுடைய வுளவோ அறியு மதுமலரே", * "கொங்குதோவாழ்க்கை யஞ்சிதைத்ததுமி, அரிவைகூந்தலின், நறியவமுளவோ நியதியும பூவே" என இத்திறத்தன் பல காண்க.

'வண்ணிகளோ வமயின்' என்பதற்கு - 'பூவின் வாழ்வும் மணத்தின்வாசியும் தெனின்வாசியும் அறியும் நீங்கள், புறம்புண்டான உங்களுடைய ரசத்தில் பரர்க்கைவிட்டு, நாள்சொல்லுகிற வாரத்தை கேட்கும்படி வாருங்கோள்' என்றும், 'நீர்ப்பூநிலப்பூமரத்திலொண்புவுண்டு' என்பதற்கு - 'எளிதாக ஒருவாக்குங் கிட்டவொண்ணாத நீர்ப்பூக்களிலும் எல்லார்க்குங் கிட்டலாமபடியான் நிலத்திற்பூக்களிலும் உயர்ந்தசாலைகளில் சிறுகிற மரத்திற்பூக்களிலும் உண்டான வாசி யறிந்து' என்றும், 'குழல்வாய்வினை' என்பதற்கு - 'புஷ்பாதி யாலே வந்தெய்யான பரிமாள் மன்றியே ஸ்வரபாவிக்கமான குழலின் பரிமாள்' என்றும் பாக்ககூரைகூறுவா அழகியமணவாளையோ கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்ற நால்வகையில், கொடிப்பூ நிலப்பூவில் அடக்கப்பட்டது, புதம்பூ என்பதும் இதில் அடங்கும் 'எனமொன்றாய் மணமிக ளாடி' என்றது, மகாவராகவடிவங்கொண்டு பூயிழைக் கோட்டாமருத்தி பெரிததுவந்ததை இதில், அந்தப் பெரிய பன்றிவடிவத்துக்குப் பெரியபூமி முழுவதும் ஒருதுகளாயினமை தோன்றும், † "பன்றியாய்ப் படியெடுத்த பாழியாயென்பரது, வென்றியா றுன்தெயிறின் மென்றுகான்போள் நிருத்தால்' எனக் காண்க. 'வைகுந்த மன்னா' என்றது, இங்கே, அழியாத நலமுடையவ ளென்றபடி உத்தமசாதிமகளிரின் கூந்தலுக்கு மலாமுதல்பவற்றின் சோகையா லாகுஞ் செயற்கைநறுமண மன்றி இயற்கைநறுமணமுண் டென்பது சித்தாந்தம்.

* எல்லையிலாதபடி ஆழவார்க்கு எம்பெருமான் திறத்தில் உண்டான பக்கியின் தலைமையைக் கண்ட பாகவதா கொண்டாடிக்கூறும் வாரத்தை, இதற்கு உளநுறைப்பொருள், வண்ணிகளோவமயின் எனவிறித்தமுன்னிலைப்படுத்தினது, பரம்பொருளை நாடித்திரிபவரான சாரத்தைக்கிரகிக்குநதன்மையரை, நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொண்பூ உண்டு களித்தது உழல்வீகக்கு ஒன்று உரைக்கிய - கடலிற்பள்ளிகொண்டிள்ள விபூகமுத்தியின் விளக்கத்தையும், பூமியில் திருவவதரித்த ராமகிருஷ்ணதி விபவாவதாரங்களின் விளக்கத்தையும்,

* இறையரைகப்பொருளுரை, இரண்டாருகுத்திரத்தின் கீழ்க்கண்டது.

† இறையனா திருமுகப்பாசரம்.

‡ திருவரங்கக்கலம்பகம் - க.

வேதசாநைகளின்முடியிலே காண்கிற தேஜோருபியான பரமபதநாதனு விளக்கத்தையும் இடையறாது அனுபவித்து ஆநந்தித்து எவ்வுலகிலுந் தடையின் நித்திரிகிற உங்களுக்கு ஒன்றொலலுகிறோம். பிரளயகாலத்தில் பூமியின் ஆபத்தைத் தீர்த்த எம்பெருமானது அழிவற்றவைஞாதநாடுபோலப் பேராதந்தருபவரான இவ்வாழ்வாரது கிரோபூஷணமாகவுள்ள பக்தியிருதியின் புகழ்போல நீங்கள் எங்கேனுங் கண்டதுண்டோ வென்று கொண்டாடியுரைத்தன ரென்க.

வணிகளோ, ஓகாரம்மிக்கது - விளியுருபு, ஓவணிகள் என மாறினுமாம். வம்மின் - வா என்பதன் ஏவறபன்மை ஆடி - பெயா. வாய - ஏழனுருபு; அலலது, வினைத்தொகை விணடு - தன்வினை பிறவினை யிரண்டுக்கும பொது; 'பிள்ளது' என்பதுபோல வியல - பரப்பு உணாததும் உரிச்சொல்; * "வியலென்கிளவி யகலப்பொருட்டே" உலரக்கியம் - உரை - பகுதி, க் - சந்தி, க் - எதிரகால இடைநிலை, இ - சாரியை, ய - சந்தி, அம் - விருதி; ககரவொற்று எதிரகாலங்காட்டுதலை + "உரைக்கேன்" என்பதிலுங் காண்க (ருரு)

தலைவன் இரவிடைக்கலந்தமை தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

ருசு. வியலிடமுண்டபிராநாவிடுத்த திருவருளா

லுயலிடம்பெற்றுயநதமஞ்சலநதோழியோர்தன் டென் மலதயலிடையாருமநிறதிலரம்பூநதுழாயினின்றேன [வந்புயலுடைநீரமையினுற்றடவிற்றென புலனகலனே.

(இ - ள்.) வியல - விசாலமான, இடம் - உலகங்களை, உண்ட - திருவயிற்றிற்கொண்டருளிய, பிராநா - பிரபுவாகிய எம்பெருமானே, விடுத்த - (எம்மிடத்திசு) செலுத்திப், திரு - அருளால் - சிறந்த கருணையினால், உயல இடம்பெற்று - உயதற்கு இடம்பெற்று, உயநதம் - வாழ்ந்திட்டோம் அஞ்சலம் - (இனி வாடைமுதலியவற்றிற்கு) அஞ்சுவோமல்லோம், தோழி - ஓர் தனத்தென்றல வந்தது - ஒருகுளிரந்ததென்றமகாற்றவந்தது, அயலிடையாரும் அநிறதிலா - அருகிலாவாரும் அநியாதபடி, அம் பூ துழாயின் லுன் தேன் - அழகிய பூக்களையுடைய திருத்துழாயின் இனியதேன்துளிகளை, புயலுடை நீரமையினால் - மழையினதுதன்மையினால் [மழைதுளித்தலபோலத் துளிகருந தன்மையுடையதாய்], என் புலன் கலன - என்று உறுப்புக்களிலும் ஆபரணங்களிலும், தடவிறறு - பரிசித்தது, (எ - று)

'தன் ஆற்றமுமைக்குக் கலங்கியுரைத்த தோழியைக்குறித்தது தலைவி இரவிடத்துத் தலைமகள் கலந்தமையைத் தென்மலமேலவைத்து உரைத்த பாசரம்' என்பா அழகியமணவாளசீயரும். எனது பிரிவாற்றமுமைக்குத் தளருநதோழியே' தலைமகனது அருளால் யாம் உயதற்கு ஓர்வகாசம்பெற்று உயந்திட்டோம், இனி, வாடைமுதலியவற்றிற்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை; என்னெனில், - ஒருகுளிரந்ததென்றமகாற்று அயலறியாமல் ஏகாதமாகத் தலைமகனது திருத்துழாயினதேன்துளிகளாகுகொண்டு என்று அவயவங்களிலும் ஆபரணங்களிலும் பட்டு ஆற்றமுமை தீர்த்தது எனக் தலைமகள் அன்போடு வந்தகலந்ததை 'வெளிப்படையாக கூறுதற்கு நாணித் தென்மலமேலவைத்துக் குறிப்பாகக் கூறினாள், பிரிந்தகாலத்தில வெவ்விதாயவருத்திய தென்மலருளிரந்ததாமபடி தலைமகன்வந்தது தனதிருத்துழாய்மாலையின் தேன் என் உறுப்புக்களிலும் ஆபரணங்களிலும் படுமபடி தழுவி அணைத்தனன் என்பது போதரும்.

* தொலகாப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல - சுசு

† பெரியாழ்வார்திருமொழி - இருபத்தேழாந் திருப்பதிகம் - சு -

"தோழிமாறபலா கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்."

துயர்க்கடலிலமழ்குகித எமமை இங்ஙனம் அவாகாத்தது பிரளயக்கடலில் மழ்குகித உலகங்களைத் தமவயிற்றில் வைத்துக் குறிகொண்டிகாத் தருளியதுபோலு மென்ற கருத்தால், 'வியலிடமுண்டபிரானா விடுதத திருவருளால்' என்றார் திருவருளா - அவாக்குச் செல்வமாகிய கருணை யென்ற மாம். உயரதம் உயரதனம், அஞ்சலம் - தன்மைப்பன்மையெதிமமைமுற்று. அஞ்சல அம தோழி எனப்பிரித்து, அழகிய தோழியே' எனதுஆற்றமைக்காகக் கலங்காதே யென்றும் உரைக்கலாம் இதற்கு, அஞ்சல - எதிமமை யொருமையேவல் உலகத்திற் சாதாரணமாகக் காணப்படுகிற தென்றல் போலவதன்றி ஒப்பற்றதாய்த தன்வருகைமாததிரத்தால் எமது ஆற்றமை யெல்லாநதிருமபடி மிக்ககுளிர்ச்சியையுடையதாய்ப புதுமையாக ஒன்று வந்த தென்பாள், 'ஓர் தண தென்றல் வந்து' என்றாள். தென்றலுக்கு வருநது கிற தான் தென்றலவரவை உகந்துஉரைத்தமையால், தலைமகள்வரவுசொ ன்ற னென்று அறிந்து, தோழி, இக்களவொழுகத்ததை அயலார் அறிந்தாற் செய்வதென்னென்று ஊரவாபழிக்கு அஞ்சாமைப்பொருட்டு, 'அபலிடை யாரும்நிந்திலா' என்றாள் 'புயலுடைநீரமையினால்' என்றதனால், தலைமக னதுகருணையைப்பாராட்டியமை தோன்றும் கலன்-அணிகலம். 'பொலன் கலன்' என்றபாடத்துக்கு - பொன்னுலாகிய அணிகல மென்க, பொலன் - பொன்னுலகத்திரிபான் பொலம் என்பதன் இறுதிப்போலி 'தடவிறறு னுபுலன்கலனே - இரத்திரியங்க ள் விடாயதீரவும், ஆபரணங்கள் கழலாத படியுந் தடவிறறுப்போலேகாணும்' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாகியா ளம் அறியத்தக்கது.

ஆழ்வார எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அனுபவிக்கப்பெறாமல் வருந்துமா னில், அவ்வருத்தநீர்ப் பெருமான் ஒருகால் அருகிலவந்து தரிசுநதந்து இவரைத் தான்சோத்துக்கொள்ளாததன்மையை வெளியிட, அதனால் ஆழ வார துன்பந்நிந்து, முன்புள்ள ஆற்றமைகைய கண்டு கலங்கின அன்பரை நோக்கிக் கூறும் வாரத்தை, இதற்கு உளநுறைப்பொருள். ஆபத்துக்கு உத வுபவனா எம்பெருமானது ஒப்புயாவற்ற வரம்பில்கருணையால் யாம் ஓர் அவ காசங்கிடைத்தது வாழவுபெற்றோம், இனி, லெளகிகபதாததத்துக்கு அஞ்ச வேண்டிவதில்லை உயிர்க்குயிராகிய ஒப்புயாவற்ற அப்பெருமான் பிறொரு வாக்கும புலன்காமல் வந்து தன்னுலுனிமையை வெளிக்காட்டி எமதுதுயர் மெல்லாநதிருமபடி எமதுஉறுப்புகளையும் ஞானமுதலிய குணங்களாகிய அலங்காரங்களையும் விருமபியாட்கொண்டான் என்று அருளிச்செய்து அன்பரை ஆற்றியவாறு. விடுதத - வரவிட்ட, 'விடுதத திருவருளால்' என்றத னால், பரமாதமாவின் கருணைக்குச் சீவாதமாவின் முயற்சியெதுவும் காரண மாகா தென்பது பெறப்படு மென்பா.

தோழி - அணமைவிளி அறிந்திலா - எதிமமைமுற்றெச்சம் தெற கின்றருது வருவது, தென்றல், தெற்கு-புகுதி, ஈறுகெட்டு மகரம் என்கரமா யிற்று. து - சாரியை, அல - பெயர் விருதி (ருக்)

தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றேதிமமறுத்தல். [ருல
ருள. புலக்குண்டலப்புண்டரீகத்தத்பொக்கெண்டைவலலியொன
விலக்குண்டிலாகின் றுவேலவிழிக்கின நனகண னனகையான
மலக்குண்டமுதஞ்சுநதமறிகடல்போன றவற்றாற்
கலக்குண்டநானதுகண்டாரெமமையாருங்கழறலரை.

(இ - எ.) புலம் குண்டலம் - அழகிய குண்டலங்களையுடைய, புண்டரீ கத்த-தாமரைமலர்போன்ற தலைவியின் முகத்தி லுள்ள, போ - கெண்டை -

(தமமில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப்) போசெய்கிற இரண்டுக்கணடை மீன்களா போன்ற கண்கள், வலி ஒன்றால் விலக்குண்டு - (முககாகிய) ஒரு கொடியால் (குறுக்கிட்டு இடையில்) விலக்கப்பட்டு, உலாகின்று - (தனித்தனி சேறத்தோடு) உலாவிக்கொண்டு, வேல விழிக்கின்றன - வேலாயுத்ததைக்கொண்டு குத்தினும்போல வருத்தவனவாய் ரோககுடின்றன, கண்ணன் கையால் மலக்குண்டு - திருமாலினது திருக்கைகளாற் கடைந்து கலக்கப்பட்டு, அமுதம் சுரந்த - (தன்னிடத்திலுள்ள) அமிருத்ததை வெளிப்படுத்தின், மறி கடல போன்று - அலைகளாரப்பெற்ற கடல்போல, அவற்றால் கலக்குண்ட நாளும் - அக்கண்களால் (யாம்) கலக்கப்பட்டபொழுது, கண்டா - (அக்கண்களின் நிலைமையைப் பிரதியகூடாகப்) பார்த்தவா, யாரும் - எவரும், எம்மை - கழறலா - (ஒருத்திகண்பாராவையிலே அகப்பட்டு இப்படிக்கலங்கிடு) னென்று) குற்றஞ்சொல்லமாட்டார்களா, (என்று)

குண்ட லப்புண்டரீகம் - வட்டவடிவான முகமண்டல மெனினுமாம்

‘தலைவிகண்ணழகிவெளிபட்ட தலைகளைக் குறித்தது கழறின பாங்கு னுக்குத் தலைமகன் கழறமென்திரமறையான பாசுரம்’ என்பா அழகியமணவாளாயிரம அதாவது - தெய்வப்புணாச்சிபுணாந்த தலைமகன், பின்பு தன்னையறித்தது தன்மெலிவைக்கண்ணி ‘நீ இவ்வாறு ஆதற்குக் காரணம் என்னோ?’ என்றுவினவிய பாங்கு னுக்கு, ‘யான் ஒருத்திவெயிலேயகப்பட்டேன்’ என்ற உறமதுகூற, அதுகேட்ட பாங்கன் ‘நீ ஒருமகன்காரணமாக இவ்வாறாயினே னென்றல உளது’பெருமைக்குத் தகரது’ என்று இடித்தக்கூற, அதற்குத் தலைமகன் ‘என்றாகாணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை, கண்டவரெவரும் இவ்வாறு வன்சொற்கூறா’ என்று அவனோடு மறுத்துரைத்தல ‘ஆங்குயிரன்ன பாங்கன் கழறவாளநருவெறப் பூளநதளாந்துரைத்தது’ என்ற கொளுவையும், “காணிற கழறலை கண்டிலை மென்தோட கருமபினையே” என்ற திருக்கொவையாரையுங் காண்க, “மேலானவருங் கண்டாலுரையா நிகத் வீரங்களை”, “கண்டாயிலை கழறவிற்றியா லென்கருத்தனவே”, “வண்டாரு முலமடமங்கைமதராவைமென்கேக்கமென்போற், கண்டாருளரே லுரையாரிற் பின்னகட்டுரையே”, “கண்கண்டபின்னையுரையிருரைத்தவிககட்டுரையே” என்பனவுங் காணத்தக்கன

புலப்படுதல - காணப்படுதல ஆகவே, புலக்குண்டலம் - விருமபிக்காணப்படுமபடி அழகிதான் குண்டலம், புலப்படுதல - விளங்குதலுமாம். ‘பொலக்குண்டலம்’ என்ற பாடத்துக்கு - பொன்னாலாகிய குண்டல மென்க குண்டலமென்பதைக் கெண்டைக்கு அடைமொழியாக்கி, காதணியாவும் அளாவுச்செல்லுகிற நீண்டகண்க னொன்னுமாம், “குயிழியிசைமிநது குழையெதிராநது” என்றும்போல முகத்திற்குத் தாமரை யுவமை, செவ்வியும் அழகும மணமு முடைமையால் மூக்குக்குக் கொடி உவமை கூறப்படுதலை, “மாடையா கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன், ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமுகு” எனவுங் காண்க; திரும “கொடி

* திருக்கொவையாரா - உரு.

† தஞ்சைவாணன்கொவை - சாந.

‡ தணிகைப்புராணம் - களவுப்படலம் - கருநா.

§ இறையனாரகப்பொருளுரை - ந - ஆம் சூத்திரத்தின்கீழ்க் கண்டது.

|| கடைதம் - அன்னத்தைத்தூதுவிட்டபடலம் - கரு.

|| திருவாய்மொழி - அறுபத்தேழாந் திருப்பதிகம் - உ.

¶ சிறியதிருமடல் - எக; சீவகச்சிந்தாமணி - நாமகளிலம்பகம் - கருசு, கடைதம் - அன்னத்தைத்தூதுவிட்டபடலம் - கசு.

மூக்கு" என்பர். உலாகின்று என்பதற்கு - 'இரண்டு மதத கஜம் தன்னிலே பொரஉத்யோகிதது நடுவிலேகணையமிட்டவாறே தாமசினத்தபடி பொரப பெறுதொழிந்தது பெருஞ்சீர்தமத்தோடேசஞ்சரிக்குமாபோலே நின்ற' என்று பரககஉரைப்பா அப்பின்னை. வேலவிழித்தல் - தண்ணெவருத்தும்படி கூரிய பாவையையுடைமை அக்கொடுமைமாறாதன என்பான், 'விழிக்கின்றன்' என நிகழ்காலத்தாமகூறினார். எம்பெருமான் ஆழகடலைக்கலக்கிச் சாரமான அமிருத்ததை யெடுத்ததுக்கொண்டாற்போல, இக்கணகா ஆழநத என்ருஞ் சைக கலக்கிச் சாரமான அறிவைக் கவாந்துகொண்டான் எனக் ஈதமடியால், அனுபவித்ததாக்கல்லது அறியவொண்ணாமை தோன்றும் மிக்க வை ராக்கியத்தோடு தோந்தனானமுடையோரு மென்பான், 'யாரும' என்றான். போன்றவற்றால் என்பதை ஒருசொல்லாகஎடுத்தது, திருமாலாமகடையப்பட்டு அமிருத்ததைச்சுரந்த அலைப்பறிகடல்போல அளவிடப்படாதனவும் இனிய னவும் மகிழ்செய்வனவும் பாவைவீசுவனவுமான கண்களால் என்றும் உரை க்கலாம், தன் அழகைக் கண்டு கலங்கி மருண்டுநோக்கிய கண்ணுக்கு, கண் ணைக்கையாமகலக்குண்டகடல் உவமை யென்றுங் கூறுவா 'கண்டார கழ மலா' என்றதனால், அவரும் என்போலாவா என்றவாறும்

ஆழவாரது ஞானகணவிலக்கத்தை யறிந்தது ஈடுபட்ட பாகவதா, தங்க ள்ஈடுபாட்டைக்கண்டு அதனைக்குறைத்திடவேண்டிமென்று நியமித்துக்கூ றுகிற தமசுமத்ததாரை நோக்கி மறுத்துச்சொல்லும் வாதத்தை, இதற்கு உன்னுறைப்பொருள் முததிக்குக்காரணமான முது பொருளை யுணராதற்கு உபாயம் முன்று, அவை-கோவி, சிந்தனை, காட்சி என்பன. அவற்றால், கோவி யாவது - உபதேசமொழிகளை அனுபவமுடையஆசிரியாபாற் கேட்டல். சிந தனையாவது - அவவுபதேசமொழிப்பொருளைப் பிரமாணவந்ளாலும் யுக்தி யாலும் உள்ளத்தில் தெளிய ஆராய்தல் காட்சியாவது-இவ்வாற்றால் முதற் பொருளை ஐயநகிர்ப்பத தெளிதல் ஸ்வாபதேசத்தில், ஆழவாரதுகண்ணாகிய ஞானம் முறையே இம்முன்றுஉபாயங்களுடும் அமைந்திருத்தல், இப்பாட் டின்முதலவாக்கியத்தால் விளங்கும் 'புலக்குண்டலம்' என்று முந்திச் செவி யணியைக் கூறியதனால், அவவுபாயங்களுா முந்தியதான செவிக்கணியாகிய கோவியைக் குறித்தவாறு. அதன்பின் 'புண்டரீகம்' என்றதனால், இதயகம் லத்தைச்சட்டி, கோவியின்பின் உள்ளமநிகழ்த்துத் லாகிய சிந்தனையைக் குறித்தபடி. 'போகக்கண்ணை' என்றது-அவ்வாறஞ்சிந்தனைசெய்யும்பொழுது பூரவபகூகித்தாரதயுக்திகளால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத்தை யுண்டாக கிப பண்ணும் ஆராய்ச்சியையும், 'வல்லியொன்றால் விலக்குண்டுலாகின்று' என்றது - மத்தியஸ்தமானசித்தாரதயுக்திபால் அவ்விரோதமதணிந்ததையுங் காட்டும் 'வேலவிழிக்கின்றன்' என்றது, இவ்வங்ங் கோவிசிந்தனைகளாற் சலநமொழிந்து ஒருநிலைின்ற ஞானம் நுண்ணமையும் நெடுமையு முடையதாய எம்பெருமானைத் தரிசித்தமை தோன்றும் கண்ணைக்கையாற் கலக்கப்பட டி அமுதுசுரந்த அலைகடல்போலச் சபலகித்தரானயாம் இப்படிப்பட்ட ஆழவாரது ஞானவிசேஷத்தாற் பரவசப்பட்டு இனிப்பக்தியைச் சுரந்து நிலை மாறியபொழுது அவ்வாழ்வாரஞானநிலையையறிந்தவரெவரும் எம்மை இங்ங்ங்ங்ங் கா என்பது, பிரதினவாக்கியத்தின் உட்கருத்து. போன்றவற்றால் என்று ஒருசொல்லாக எடுக்குமபொழுது, கண்ணைக்கையாமகலக்கப்பட்டு அமுதுசுரந்தஅலைகடல்போல எம்பெருமான்வசப்பட்டுத் தன்வசமிழந்து பக் தியைச்சொரிந்து அதிவிசாலமான அவரதுஞானவிசேஷத்தால் என்று உள னுறை காண்க, 'கண்டா ரெமமை யாருங் கழமலா' என்கையாலே, புறம்புள் ளாரும் புருந்தால் தாங்களுமஈடுபடும்தொழியப் பிறரையியமிக்கைக்குச்சுத்த ரால் ரென்னுமிடமுஞ் சொல்லியதாயிற்று *('மேவினே எவன்பொன்னடி

மெய்மையே, தேவமற்றியேன் குருகூரம்பி, பாவின்னிசை பாடித்தரி வனே” என்ற மதுரகவியாழ்வார்போல, நமஜுழ்வாவியுயர்த்தின ஈடுபட்டவா எம்பெருமானையும் விருமபுத லரி தென்பதாம்.

புண்டரீகம், கெண்டை, வலலி - உவமையாகுபெயர்கள். வேலவிழிக் கின்றன - உவமத்தொகை மலக்குண்டு, கலக்குண்டு - பிறவினைச செய்ப பாட்டு வினையெச்சம் (௫௭)

தோழி தலைவன்பெருமையையுரைத்துத் தலைவியை யாற்றல்.

ரு.அ.கமுதலமொனதே நிலமுமுதாயிற் றொருகமுலபோய
நிழறவெல்லாங்குமுநிறைந்தது நீண்டவண்டத
துமுதலாநூனச் சூடாவிளக்காயுயர்ந்தோரையிலலா
வமுதலாதாமரைக்கண்ணென்ன னோவினுகளக்கினமதே.

(இ - ள்) கமுதலம் ஒன்றே - ஒரு திருவடியிடமே, நிலம் முழுது ஆயிற்று - பூமிமுழுவதும் தானாய்ப்பரந்தது, ஒரு கமுதலம் - மறொரு திருவடி, போய - (பூமியிலுடைய லாமையால் மேலே) சென்று, நிழல்தர - நிழலைச் செய்யுமடடி, விசுமபு எல்லாம் நிறைந்தது - மேலுலகமுழுவதும் நிறைந்தது; நீண்ட அண்டதது - அளவிடவொண்ணாதபரமபுதத்தில் எழுந்தருளியிருப்ப வனும், உழறு அலா ஞானம் சூடா விளக்கு ஆய - எங்குஞ்செல்லவல்ல பரந்த ஞானமாகிய ஒளிக்கு இடமான வளக்குப்போன்றவனும், உயார்தோரை இல லா - (தன்னிலும்) மேம்பட்டவரை உடையவளல்லாதவனும், அமுது அலா தாமரை கண்ணன் - சேறநிலமலர்ந்த செவ்விமாறாத செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடையவனும் மாள் திருமால், இவரு அளக்கின்றது என்றோ - இவதலைவிபூதியில் அளக்கவேண்டிய துண்டோ? (எ - று)

அளத்தலென்பது - ஒருவன் நின்றவிடமொழிய மறொருவிடத்தில் மாறிக் காலிந்த லாதலால், நிலமும் விசுமபும் இரண்டு திருவடிகளுக்கும் இடமாகப் பெற்றவன் இவற்றை அளந்திட்டன் னென்பது எவ்வாறோ என்பதாம். ‘அளக் கைக்கு ஒருஅவகாசங் காண்கிறிலோம், நின்றநிலையிலே நின்றாரை அளந்தாரெ ன்னவொண்ணாதே, அடிமாறியிடிலே, அளந்ததாவது? இவன் இவரு அளந் தானாக ஒன்றுங் காண்கிறிலோம்’ என்ற பெரியவாசகர்ப் பிள்ளைவியாக்கியா நம் அறியத்தக்கது.

‘தன்னே வரைந்துகொள்ளாமையாலே தளராத தலைவியைக் குறித்து ‘உன்னுடையநாயகனான ஈசுவரனுக்குச் செய்யப்படாததொன்று உண்டோ?’ என்று தோழி தலைவன் தலைமையை உரைத்த பாசரம்’ என்பா அழகியமண வாளசீயரும் எல்லாமவல்லவனான இறைவன் உன்னவரைந்துகொள்ளாத லுஞ்செய்வ னென்று ஆயிரிருத்தலையொழிய அதுவல்லவென்ன என்று கரு திக் கலங்குவது தருதியன் மென்று ஆற்றினா.

‘நிழல்தர’ என்பதற்கு - ‘சேஷிதவமாகி நிழலைக் கொடுக்கக்காக’ என்று பதவுரையும், ‘ஈசுவரரான பரமமருதராகளும் ஒருவன் திருவடியை விளக்க ஒருவன் தீர்த்ததைச்சமக்கும்படியான நிழலையிதே அவர்களுக்குக் கொடுத்தது’ என்று விசேடவுரையும் கூறுவா அழகியமணவாளசீயர். அண்ட ததுக்கண்ணன், உயர்ந்தோரையிலலக்கண்ணன், தாமரைக்கண்ணன் என இயையும். அண்டதது உழறு என இயைத்தும் உரைப்பா. ‘விளக்காய்’ என்றதனால், எம்பெருமானது திருமேனி சுயம்பிரகாசமானதென்பது தோன் றும். ‘உயர்ந்தோரையிலலா’ என்றதனால், அவனை ஒப்பவ நிலலாமையும் யாவரும் அவனினுங்கீழ்ப்பட்டவ ரென்பதும் தானே விளங்கும், *‘உயர்வற

வ்யாநல முடையவன்”, * “ஓததா மிக்காரை யிலையாய மாமாயா” என்பர் திருவாயமொழியிலும். ‘இல்லான்’ என்றும் பாடம். ‘அழ மலா தாமரை’ என்றது, பங்கஜமாதலால்.

எம்பெருமான் தமமைச்சேர்த்துக்கொள்ளாமையால் தளராத ஆழ்வாரை அன்பர்கள் அவனுடையச் சுவக்தியை எடுத்துக்காட்டி ஆற்றதல், உள்ளுறை பொருள். நித்யவியூதியையும் முற்றணாவையும் மேம்பாட்டையும் திருமேனியழகையு முடைய சாவேசுவரன் திரிவிகிரமாவதாரவியாஜத்தால் எல்லாவுலகங்களைப் பரந்தனக்கொண்டவனாதலால், அதுபோலவே உமமையும் அவன் தன் திருவடிகளிறசோத்துக்கொண்டருளாத தட்டிலையென்று அவனுடைய சம்பந்தத்தையும் சகதியையும் விளக்கி ஆற்றமைதனை தன்ன ரென்க.

கமல + தலம் = கமலதலம், நிழல + தர = நிழற, குறிலசெநியாத லகரம், வந்ததகரம் திரிநதபின் கெட்டது உழறுதலெனினும் உழறுதலெனினும், அழறனினும் அளறுனினும் ஒக்கும். அளறு என்பதுபோல அழறு என்பதும் ஒருதனிமொழி யென்றும், ளகரத்துக்கு முகரம் போலியாயவந்த தன் மென்றும் உணர்க. [பழம் = பளம், விளக்கு = விழக்கு என்றபொன்ற சிறுபாண்மைவழங்குகிற ளகரமுகரப்போலி இலக்கணநெறியாற் கொள்ளத்தக்க தன் மென்று, † “ஈரெட்டுமுறைவதுமாமுடல் தேற்றவும் ஈற்றவன்மை, தேரிட்டுமுன்றமுடலொடுதேற்றவுஞ் சிந்தைசெய்து, நேரிட்டுரைப்ப ரறிவொன்றிலாதவா ியவற்றைப், பாரிட்டமாகப் பெரியோதமதுரை பாராததறியே” என்றதனால் தெரிகிறது.] (ருஅ)

இரவுநீதேற்கு ஆற்றாத தலைவியைப் பற்றிச் செவிலி இரங்கல்.

ருக. அளப்பருநதனமையவூழியங்கவகுலநதண்ணநதுழாய்க் குளப்பெருங்காதலீனீளியவாயுளவோங்குமுநரீர் வளப்பெருநாடனமது குதன்னென்னுமவலவியையேன மளப்பெருநீன்முறுவற்செய்யவாயதடமுலையே.

(இ - ள்.) வலு வியையேன் - கொடியதீவியையையுடைய எனது, தன் [தளவு] பெருநீள் முறுவல் செய்ய வாய தடமுலை-முலையுரும்பின்ளவான பெருமையும் நீட்சியுமுள்ள பலவரிசையையுடைய சிவந்தவாயுடையளான பெரியதனங்களை யுடையவளாகிய இம்மகள், - அளப்பு அரு தன்மைய - அளவிடுதற்கு அரியதான தன்மையையுடைய, ஊழி - கற்பங்களினும், அம் - அழகிய [நீண்ட], கங்குல - இராததிரிகள், அம் தண்ணம் துழாய்க்கு உளம் பெரு காதலின் ரீளிய ஆய உள - அழகியகுளிரந்ததிருத்துழாய்விஷயமாக (என்) உள்ளத்திலே வளாகி மிக்கவேட்கைபோல நீண்டனவாயுள்ளன; ஓங்கு முநரீர் வளம் பெரு நாடன் - உயர்ந்தகடல்குமுநத வளப்பமுள்ள பெரியநாட்டையாளுபவன், மதுகுதன்னன் - மதுவென்னும் அசுரனை அழித்தவன், என்னும் - என்றவாய்விட்டுச்சொல்லியலறம்கிறான், (எ - று)

தடமுலையான் என்னும் எனஇயையும்

இரவுநீதேறுக்கு ஆற்றாளாய தலைமகளது ஈடுபாடு கண்டு செவிலி இரங்கின பாகரம், இது; இதனை, பாகவிவாததையெனக்கொள்ளுதல், அத்துணைச் சிறப்பினதன்று இரவுநீட்டித்தலையும், தன்னுதலைமகனான திருமாலினது பாதுகாப்புத்தன்மையையும், பகையொழிக்குமியலபையும் எனது இளமகள்

* திருவாயமொழி - பதினொன்றாந் திருப்பதிகம் - ௨.

† வீரசோழியம் - கிரியாபதப்பதலம் - ௧௨.

வாயமாறுதுகூறியலறமுகுற ளென்று தாய இரங்கினுள் முதலவாக்கியத தால், எனதுகாதலுக்கு முடிவுகாணவொண்ணாதவாறப்போல இவ்விரவுக்கும் முடிவுகாணவொண்ணா தென்றமை கூறினாள் 'அளப்பருந்தன்மைய ழூழியங்கவகுல்' என்றதற்கு - 'அளக்கவரியதை அளந்தவன் திருவடிக்களாலும் அளக்கப்போகிற தில்லை, அளக்கலாகில் வந்துதோற்றானோ?' என்று விசேஷாத்தமுரைப்பா பெரியவாசகார்பிள்ளை. 'ஓங்குமுந்நீவளப்பெருநாடன்' என்றது - உலகத்தைக்கடல்விழுங்காமலநோக்குமவ னென்னுங் கருத்தைத் தந்து, அவனது காததலதொழிலையும், மதுகுந்தன் என்றது-அந்தவுலகத்துக்குக் கொடியவரால் நேரும் நலிவைத் தீர்த்துக்கொடுப்பவ னென்று, துஷ்ட நிககிரகத்தன்மையையும் புலப்படுத்தும் ஊழியங்கவகுல்—'கங்குலுக்கு அழகாவது - கற்பத்திலும் லெடிதாயிருக்கை' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை அறியத்தக்கது கற்பம்போன்ற அழகிய இரவு என்றும்உரைப்பா அப்பொழுது, இரவுக்கு அழகு - இயற்கையிற் கலவிக்குஉரியகாலமாதல், அன்றி, பொலிவினலாதகங்குலை'அங்கவகுல்' என்றது, இக்கழ்ச்சிபற்றிய எதிர்மறையில் கண்ணியுமாம். 'கள்ளியங்குலு' என்பதிற்போல, அம்-சாரியையுமாம். கங்குலைக்குறுக்குதல் அல்லது அவனைக்கூட்டுதல் செய்யமாட்டாமையால், மகாபாவத்தையுடையே னென்று தன்னைத் தானே வெறுத்தாள்.

காலவிளம்பத்தைப்பொறுக்கமாட்டாத ஆழ்வாரநிலையைக் கண்டு ஞானிகள் நொந்துரைத்த வார்த்தை, இத்தற்கு உள்ளுறைப்பொருள் உலகமுழுவதையுநதன்னுடைமையாகவுடைய எம்பெருமான் இவரது உட்பகைகளை யொழித்தது இவரைச்சோததுகொள்ளவல்லனாயிருக்க, அங்கவனுஞ்செய்யாது விளம்பித்தலால், இவாக்கு இரத்தினுள்நருமாஞாலத்தி விருப்பு நெடுகித்தோற்றுகையாலே, ஆற்றாமைபிறந்து, அதுவிஞ்சுதலால், இவா அததன்மையை வாயவிட்டுக்கூறியமை, இப்பாட்டில் விளங்கும் நான்காமஅடி - இவரது திருமுகமண்டலவிளக்கத்தையும், சொல்திறத்தையும், பகிர்வாளாச்சியையுங் காட்டும்.

காதலின், ஐந்தனுருபு - ஒப்புப்பொருள், காதலைக்காட்டிலுமென உறழ் பொருளுமாய் தான் - தளவு என்பதன் விசாரம் தட்டில் - அன்மொழித்தொகை வாய என்னுங் குறிப்புப்பெயர்ச்சம், முனையானுக்கு அடைமொழி. நீளிய - இறந்தகாலப் பலவின்பால் வினையாலுணையும்பெயர், குறிப்புவினையாலுணையும்பெயர் என்று நீள என்பது - பண்படியன்றி வினைப்பகுதியாதலால்.

தலைமகளிளமைக்குச் செவிலி இரங்கல்.

௯௦ முலையோமுமுமுற்றமபோநதிலமொய்ப்புங்குமல்சூறிய
கலையோவரையிலைநாவோகுழறுங்கடமெண்ணெல்லாம
விலையோவெனயிளிருங்கணிவளப்பாமேபெருமான
மலையோதிருவேங்கடமென்றுகறகின்றவாசகமே.

(இ - ள்.) முலையோ - தனங்கனோ, முழுமுற்றம் போந்தில் - மிகமுழுவதும்தோன்றினவிலை; மொய்ப்பு குழல் - அடாந்த மென்மையான தலையாகள், சூறிய - (முடிக்கடாமற்) சிறியவாயுள்ளன, கலையோ - ஆடையோ, அரை இலை - இடையிற் பொருந்த உடுக்கப்படுவதிலை; நாவோ - நாக்கோ, குமுற்றம் - (திருந்தமாக வாரத்தைசொல்லமாட்டாமல்) குதலைச் சொற்பெச்சுகின்றது; கண்-கண்கள், கடல் மண எல்லாம் விலையோ என - கடல்குழந்தைகளுமுழுவதும் (இவற்றுக்கு)வினைப்பொருளோ வென்று சொல்லுமபடி, யிளிரும - (ஒருநிலையிலல்லாமல்) பிறழ்ந்துநோக்குகின்றன, பெருமான் மலையோ திருவேங்கடம் என்று கறகின்ற வாசகம் - 'திருவேங்கடமலை எனதுதலைவனது இருப்பிடமோ?' என்று பலகாலுஞ்சொல்லப்பயிலாத வார

த்தை, இவள் பரமே - (இப்படி இளமைப்பருவமுடைய) இவளிடம் உண்டாகக்கடவதோ? (எ - று.)

‘தலைவியீடுபாடுகண்டதோழி அறத்தொடுநின்ற உரைக்க, கேட்ட செவிலி ‘பேதைப்பருவத்தளான இவளுக்குத் தலைவ னிடம் வினாவும்படியான புணர்ச்சியறிவு வந்தவாறு என்னுயிருநதது’ என்றசொன்ன பாசுரம்’ என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமக்கள்க களவொழக்கத்திற் புணர்ந்த தலைமகள் அவன்பிரந்தநிலையில் ஆறறுது வருந்தி வாய்பிதறிக் கண்ணீர் சொரிந்து மேனிமெலிந்து வடிவமவேறுபட, அவ்வேறுபாடுமாததிரத்தைக கண்டசெவிலி ‘இதற்குக் காரணம் என்னே?’ என்று கவன்று அவளதுஉயிர்ப் பாங்கியை வினாவு, அவள் உண்மையான காரணத்தைக் கூறியிட, அதுகேட்ட செவிலித்தாய் இவளதுஇளமையைக் கருதி இரங்கிக்கூறிய துறை, இது. இதனை, செவிலி அறத்தொடுநின்ற உரைப்பக் கேட்ட நற்றயவாரத்தை பெணினும் இழக்காது. * “செய்யநூலின்கிறுடை செப்பனுழ்க்கவும் வல்ல ளல்லள்,” † “வாயிற பலலு மெழுந்தில மயிரு முடிக்கடிதறில் மாயன் மாமணிவண்ணன்மே விவள மா லுறுகின்றாளே,” ‡ “கொங்கையின்னங் குவிரத்தெழுந்தில,” § “பேசவுந்தெரியாத பெண்மையிற் பேதையென்பேதையிவள்” என்ற பெரியாழ்வாரபாசுரங்களுோடு ஒப்பிடுக. இவள் யௌவநப்பருவ ததையடைந்திருந்தும் இவளதாயமார்க்கு அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவ தென்க

யௌவநகுசுகமாதலின், முலை, முநதுறக்கூறப்பட்டது ‘முழுமுற்றம் என்று மீயிசையாய் மிகுதியைக் காட்டுகிறது’ என்றும், ‘முலைகளானவை ஆண் முலைக்கும் பெண்முலைக்கும் வாசிதோற்ற முகந்திரணி கிளர்ந்தனவிலலை’ என்று கூறுவா. குழல்குறிய - மயிரும சோதது முடிக்கலாமபடி கூடி ளவிலலை கலையோ அரை இலை - சிறுமுடையை உடுக்குமடைவுஅறிந்து நன்றாக உடுக்கவுமமாட்டாள். நாவோ குழறும் - பேசுக் குளறும். ‘கடல மண்ணெல்லாம் விலையோ’ என்பதற்கு - ‘(இரத்தினுகரமான) கடல்களும் பூலோகமும் மறவல்கள்களும் விலைபோதா’ என்றும் உரைப்பா மிளிர்வு கண் - பொருட்சிறப்பின்றிப் பொதுநோக்குநோக்குதலே யொழியக் காதற் குறிப்பை வெளிப்படுத்திக் கிறப்படுநோக்கு இலை தலைமக்கள் வசப்படுத்தி வது முலையழகாலையாதல, மயிரமுடியழகாலையாதல, உடையழகாலையாதல, சொற்சாதுரியத்தாலையாதல, கருத்தோடு கடைக்கணித்துப்பாக்குவ குறிப்படுநோக்கிலையாதல கூடுவதாயிருக்க, முலையும் அருமபாதே குழ லும் முடிக்கடாதே ஆடையுரு செவ்வனுக்க அறியாதே சொல்லுங்குதலை யாயக் கண்ணும் ஒதுக்கிப்பாராமற் செவ்வேநோக்குமபடியான இரதப் பே தைக்கு இப்படி தலைவ னிடம் வினாவுத் துண்டானவாறு என்கொல? என்று அதிசயப்பட்டா ளென்க

ஆழ்வாரது ஆற்றமைப்பைக் கண்ட ஞானிகள் ‘எம்பெருமானைச் சேரப் பெறுதற்கு உபாயமான பக்தி முதலியன பூணமனையிருக்க, இவருக்கு உண்டாகிய விரைவு என்னே?’ என்று சொல்லுவாராததை, இதற்குள்ளுறை பொருள். ஸ்வாப்தேசத்தில், முலை-பக்தி. முலையோமுழுமுற்றம்போதில் - எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அனுபவித்தற்கு உபகரணமான பக்தி முதிர்ந்து பேற்றுக்குச்சாதனமான பரமபக்தியாகப் பரிணமித்ததிலை மொய்ப்புங் குழல்குறிய - முடியழகிலை, அதாவது - தலையாலேவசப்படுத்திக் கிற பிர்ண

* பெரியாழ்வாரதிருமொழி - இருபத்தேழாநதிருப்பதிசம் - க.

†	”	”	௨.
‡	”	”	௩.
§	”	”	௪
க௪			

மம பூணமாகத் தோன்றவில்லை. கலையோ அரையிலலை- *மடிதமறுத தா
ன்முறுதம” என்றபடி அரையில் ஆடையைஇறுகஉடுத்ததுக்கொண்டு முந்து
றறுக்கிளமபும முயற்சி இலலை, முயற்சியை அதன்காரணத்தாம் கூறினா.
நாவோ குழறும் - இடைவிடாத பகவநநாமஸையோத்தந மிலலை கண மிளி
ரும் - பொதுப்படப் பொருள்களின் உணமையறிபுந தத்துவஞான மொழிய
அவ்வறிவை ஓரிடத்திலே ஒடுக்கிநிறுத்தது தியாநரூபமான ஞான மிலலை
'கடலமணனெல்லாம் விலையோவென' என்றதனால், ஆழ்வாரு ஞானத்தின்
சிம்புத தோன்றும். இவன் பரமே - கேவலம் பரதநிரமாயிருக்கவேண்டு
வாக்கு, சாதநமில்லாமல் விரைவை யெறிட்டுக்கொளுதல் தகுமோ?
பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கறகின்ற வாசகம் - †“வெருவா
தாள வாயவெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றானால்” என்றபடி.
அவனெழுந்தருளிரிடுகிற திருமலையாகிய போகஸ்தாநத்தையே வாயபுலத்
தல் ஆழ்வா திருவவதரித்தபொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானுல்லலது
தரியாமை இப்பாட்டில் வெளியாம்

ஓகாரங்கள் ஐந்தனுள், முந்தினமுன்றும் - தெரிநிலை, பிரதின இரண்டும் -
வினா பரமே யென்ற ஏகாரம் - எதிர்மை. முழு முறறும் - ஒருபொருட்
பன்மொழி. குழறும் - குளறும். (கூ0)

தோழி தலைவனது நீர்மையைத் தலைவிக்குக் கூறல்

கூக. வாசகஞ்செயவது நமபரமேதொலைவானவாத
நாயகனாகரெல்லாநதொழுமவனஞாலமுறறும்
வேயகமாயினுஞ்சோராவகையிரண்டேயடியாற்
றயவனாககுலமாயவநதுதோன்றிற்றுநம்மிதையே.

(இ - ள்) தொலை வானவாதம் நாயகன் - பழமையான பரம்பதத்து
நித்தியகுரிக்குக்குத் தலைவனும், நாயகா எல்லாம் தொழுமவன் - தலைமை
பாராட்டுகிற (பிரமன் முதலியோர்) எல்லோரும் (தத்தமதலைமைபெறும்
பொருட்டி) வணங்கும்படியானவனும், ஞாலம் முறறும் - உலகமுழுவத
யும், வேய அகம் ஆயினும் சோரா வகை-ஒருகோறகுத்துநிலமாயினும் தவறு
தபடி [மிச்சமாகாதபடி], இரண்டே அடியால தாயவன் - (தனது) இரண்டு
அடிகளாலே அளந்துகொண்டவனு மாகிய, நம இறை - நமது தலைவன்,
ஆய குலம் ஆய வநது தோன்றிற்று - இடையார்குலத்தைபுடையவனுய்க்
கொண்டு அக்குலத்தில் வநது வளர்நத எளிமையை, வாசகம் செயவது- எடுத்த
துப்புக்கழறுவது, நமபரமே-நமமாலாகக்கடவதோ? [அன்று என்றபடி].

'வரைநதுகோளிலே விரைநத தலைமகளைக்குறித்து 'அவன் பெரியனே
யாகிலும் நமக்கு எளியனாய் வருங்காண்' என்று தோழி நாயகனுடைய சீலம்
புகழ்நத பாசரம்' என்பா அழகியமணவாள்சீயரும். தலைமகளைக் களவொழு
கத்ததாம் புணர்நது பிரிநது வருநதுகிற தலைமகள், 'மிக்கமேன்மையை
புடைய அததலைவன் என்னைஒருபொருளாகக்கருதி விரைவிலவநதுவரைநீது
கொள்ளுதல் கூடுமோ' என்று கவலைப்பட, அததலைவிக்குத் தோழி 'அவனும்
யாவரினும் உயர்நத அவனுக்கு, அன்புடையாராபக்கல் எளியனாதன்மையும்
இயல்பிலுண்டி' என்று அவனது எளிமையை எடுத்துக்காட்டி ஆறுதல்கூறுகி
றாள்; இதனால், நமக்குஎளியனாய் வநது வரைநதுகொள்வான் என்றவாறு.

நம பரமே - எம்பெருமானைப்புகழ்தற்கென்றுஏறப்பட்ட வேதங்களும்
அவன்தன்மையை முடியச்சொல்லமாட்டாமல் மீனா மென்றால், அதனைக்

* திருக்குறள் - குடிசெயல்வகை - கூ.

† பெரியதிருமொழி - நாமபத்தைத்தாநதிருப்பதிகம் - க.

கூறுதல நமமாலாகுமோ? என்றபடி. வேயஅகமாயினும்-ஒருமூங்கிலகாட்டப்படும் இடமாயினும்; சிறிதிடமேனும் என்றபடி. இரண்டேஅடியால் தாயவன்-^{*} “ஒருகுறளாய இருநிலம் மூவடிமண வேண்டி உலகனைதும் ஈரடியால் ஒரிக்கி ஒன்றற, தருகவென மாவலியைச் சிமையிலவைத்த தாடாளன்” என்றபடி தான்கேட்ட மூவடிலைத்துக்கும் இடம்பறறுதபடி இரண்டடிகளாலேயே அளவிட்டுமுடித்தவன் ஆயக்குலமாயவரதுதோன்றிற்று - அரசாகுலத்திலே ஒருத்திமகனாயப்பிறந்து இடையாகுலத்திலே ஒருத்திமகனாய் ஒளித்துவளராதது.

எம்பெருமானைச்சேர்த்தருவிரைகிற ஆழ்வாரது ஆற்றாமையை நோக்கின அன்பர்கள், ‘லீலாவிபூதி நியவிபூதியென்னும் இரண்டுக்குந் தலைவனான மேன்மையையுடைய சாவேசுவரன் அடியவர்க்கெளியறையக கண்ணனாக வரதுஅவதரித்தவிதம் சொல்லுநதரத்ததன்’[†] என்று அவனதுஅடியார்க்கெளிமையைச் சொல்லி அவரதுகலகத்தை யாறறுதல, இதற்கு உள்ளுறை பொருள். முதலமூன்றடிகள் - பரத்துவத்தையும், நான்காமஅடி-சௌஸ்பியத்தையும் விளக்கும். ‘மேன்மையோடு நீரமையும் உடையவ னாதலால், உமமைச் சோததுக்கொள்வன், விரைந்து வருந்தவேண்டா’ என்று தேற்றியபடி. ‘வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே’ என்றதனால், இப்படிப்பட்டநீரமையிற கருததான் றும்பொழுது † “எதிறம்” என்று மோகித்துக்கிடக்கும்தொழிய அதுக்குமேற் சொல்லிப் புகழ்தற்குச் சாதியப்படுமோ? என்பதாம். காம வசயிலலாதவன் பிறப்புஎடுத்ததும், அதிலுள்ளியகுலத்தினானாதலும் அதியாசசரியகரமன்றோ?

நாயகனும் தொழும்வனும் தாயவனு மாய நம்மிறை ஆயக்குலமாயவரது தோன்றிய தன்மையை வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே என இயையும் தோன்றிற்று - இறாதகாலத் தொழிற்பெயர், இரண்டாமவேறுமைத்தொகை. இத்தனை ஒன்றன்பாலவினைமுறறுக்ககொண்டு உரைத்தல, திணைவழுவாம்

பரமே, ஏ - எதிர்மறை. ஆயினும், உம - இழிவுசிறப்பு. இரண்டே, ஏ - பிரிநிலை. தாயவன் = தாயவனன். (சுக)

தலைவியினாற்றாமையைத் தோழி தலைவனைநோக்கிக் கூறல்

சு. 2 இறையோவிரககினு மீங்கொபெண பாலெனவுமயி ரங்கா தறையோவென நின்ற திருங்கருங்கடலீங்கிவட னிறையோவினியு னறிருவருளாலன திகாபபரிதான் முறையோவரவீணமேற்பள்ளிகொண்ட முகிலவண்ணனே.

(இ - ள்.) இரக்கினும் - எவ்வளவுவேண்டிக்கொண்டாலும், ஓர் பெண்பால எனவும் ஈங்கு இறை இரங்காது- இவள்ஒருபெணமக்களென்ற கருதியும் இவளிடத்திற் சிறிதும் இரக்கவகொள்ளாமல், கரு கடல - கரியகடலானது, அனையோ என நின்று அதினும்- (இவளெதிரில்) அறைகூவுகிறதோ வென்று சொல்லும்படி நிலைநின்று [ஒரேவிதமாக] முழங்குகிறது; ஒ - இது ஒருகொடி மையே! அரவு அணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகிலவண்ணனே - சேஷசயகத்தின்மீது படுக்கைகொண்ட காளமேகம்போலும் வடிவுடையவனே! ஈங்கு இவள்தன் நிறையோ - இவ்விடத்தில இவளது நிறைக்குணமோ, இனி உன் திருஅருளால் அன்றி காப்பு அரிது-இனிமேல் உனதுசிறந்தகருணையினால் வெறொன்றும் பாதுகாத்துவைக்கமுடியாது; முறையோ - (இவளை நீ இவ்வளம் உபேக்ஷித்தல்) முறைமையோ? (எ - று.)

* பெரியதிருமொழி - இருபத்துநான்காநதிருப்பதிகம் - க.

† திருவாய்மொழி - மூன்றாதிருப்பதிகம் - க

‘கடலோதத்துக்குஆறமுத தலைவிபுடைய தளர்த்தி கண்ட தோழி புலம்பியுரைத்த பாசரம்’ என்பா அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகனை ஒருவழித்தனாத தலைவன் மீண்டுமவரு சிதைப்புறமாக மிதமலை யறிந்த தோழி, தலைமகள் கடலொலிக்குஆறமுதவருநதும் நிலையையும், இதுவரையிலும் தான் அவளை ஒருவாறு ஆற்றிவைத்திருந்தமையையும், இனித தன்னாலும் ஆற்றவொண்ணாதபடி வருத்தமமிருதலையும் தலைமகன்கேட்பக்கூறினா. தலைமகளாற்றமைகண்டு வருந்தா தோழி தன்ஆற்றமையாலே தலைமகனையுட்கொண்டு விளித்தது முன்னிலைப்படுத்திக்கூறியதென்றது கொள்ளலாம். இதனைச் செவிலியரங்கலரக்கொள்ளுதல, அத்துணையாச சிறவாது.

இரக்கினும்-இவளதுபெண்மையையும் மென்மையையும் இளமையையும் காட்டிப் பிரார்த்தித்தாலும், நோவுபடுவாரைக்கண்டு தானே இரங்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாததோடு யாமவேண்டிக்கொண்டாலும் இரங்குகிறதிலை யென்பாள், ‘இரக்கினும்’ என்றாள் ‘உரைக்கினும்’ என்றும் பாடும். ‘பெண் என்றும் பேயும் இரங்கும்’ என்றபடி எவ்வளவு கொடுமையுடையாரும் இரங்கும்படியான பெண்தன்மைக்கும் இது இரங்குகிறதிலை யென்பாள்; ‘ஓர் பெண்பாலெனவுயிரங்காது’ என்றாள் கருங்கட லென்றது, புறத்திற்காணாக கருமைமிறத்தோடு, அகத்திலுள்ள கருமையையும் [கொடுமையையும்] காட்டும். கருங்கடல் - கோபமுடைய கடலுமாம்; கறுப்பு, வெகுளிப்பொருளது. இவள் - இப்படிப்பட்டவள, தன்னைத் தான் காதலுக்கொள்ள வல்லமையில்லாதவள் என்றபடி. நிறை - அடக்கம் ‘இனி’ - கடலாகிய பெருமபகையு முண்டாய்த தனக்கு நிறைகாக்கும்ஆற்றலு மில்லையானபின்பு, ‘முறையோ அரவணமேற பள்ளிகொண்ட முகிலவண்ணனே’ - நீ படுக்கைவாய்ப்பு அறிந்து கிடக்க, படுக்கைகொள்ளாத இவளுக்கு இடங்கொடாத இது முறைமையன்று என்றபடி, ‘இவள கடிநஸதலத்திலே கிடக்க, நீர் மெல்லியபடுக்கைதேடிக்கிடக்கிறீரா?’ என்பா பெரியவாசசான்பினளை. மேகம்போல உதாரகுணமுடைய நீ இவளதுதுயரநீர் உதவவேண்டாவோ வென்பாள், ‘முகிலவண்ணனே’ என விளித்தாள்.

எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருது வருந்துகிற ஆழ்வார்க்குச் சமசாரசாகர கோலாகலதரிசுநததா லுண்டான தளாச்சியைக் கண்ட அன்பா, தங்களால் இதுபரிகரிக்கவரிதென்றகருதி, தங்களாற்றமைதோன்ற எம்பெருமானைக்குறித்த விண்ணப்பஞ்செய்தது, இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். யாங்கன் எவ்வளவுமுயன்றாலும் இவரது அடிமைத்தன்மையைக் கருதியும் சிறிதும்பின் வாங்காமல் பயங்கரமாய் இவரை வருத்துகிறது, கொடிய சமுசாரசாகரம் இனி, இவரது சொருபத்தை உளது கருணையின லன்றிப் பாதுகாக்கவொண்ணாது; ஆகிசேஷனாகிய ஒருசேதனை எப்பொழுதும் விட்டுநீங்காது அருள் பவனும் இனிமைதோன்றும்வடிவுடையவனு மானவனே! என்று ஸ்வாப்தேசங் காண்க.

இறை என்பத நிறதியில, இழிவுசிறப்புமமை, விகாரத்தால தொக்கது. ஓ - இரக்கம். அறையோ, ஓ - ஐயம். நிறையோ, ஓ - தெரிநிலை. முறையோ, ஓ - எதிர்மறை எனவுமயிரங்காது, மகரவொற்று - விளித்தல. (௧௨)

தலைவனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்படமொழிதல்.

௧௩. வண்ணஞ்சிவந்துளவாளுடமருங்குளாவிழிய
தண்மென்கமலத்தடம்போற்பொலிந்தன தாயிவையோ
கண்ணன்றிருமாறிருமுகந்தன்னொடுங்காதல்செய்தேற்
கெண்ணம்புகுந்தழியேனொடிக்காலமிருக்கின்றவே.

(இ - ள்.) வண்ணம் சிவரதுள் - திருநிறமசிவரதுள்ளவையும், வான் நாடி அமரும் குளிர் விழிய - பரமபதம் ஆநந்தமடையும்படியான குளிராதபார் வையையுடையவையும், தண் மெல கமலம் தடம் போல பொலிந்தன் - குளிர்ந்த மென்மையான தாமரைத் தடாகம்போல விளங்குகின்றவையுமாகிய, இவையோதாம் - இத்திருக்கண்களோ, கண்ணன் திரு மால் திரு முகந்தன் னொழிம காதல் செய்தேறகு எண்ணம் புகுநது - கிருஷ்ணவதாரானு செய்த வனும் திருமகன்கணவனு மான் தலைவனது திருமுகமண்டலத்திலே வேட்கைவைத்த எனது மனத்திலே புகுநது, இ காலம் அடியெனொழி இருக்கின்ற - இப்பொழுதும் விட்டுநீங்காமல் என்னொழி இருக்கின்றன, (எ - று.)

தலைவி தலைவனைப்பிரிந்துவருநதும் நிலையில், அவளை ஒருவாறு சிறிதுஆற மறதற்பொருட்டுத் தோழி அவன்கொடுமையைச் சொல்லிப் பழிக்க, அதுபொருது, தலைவி, 'இப்பொழுதும் அவனது கண்கள் என் நெஞ்சிலுங் கண்ணிலுந் தோன்றி நீங்காதிருக்கின்றன, இவ்வனம் அன்போடு அணியறையுள்ளவனை அநாதாருசெய்துபிரிந்துசென்றனென்று நீ கொடுமை கூறுகின்றது என்னோ?' என்று கூறின ளென்க * "உவந்தமைவ ருள்ளததுள் என்றும் இகரதுமைவ, ரேதில ரென்னு மிய லு" என்ற திருக்குறள் இவரு அறியத்தக்கது.

என்பககல இவாக்குடனடான அநாதகததால[வேட்கையால்] கண்கள் சிவரதுள்ளன என்பான் 'வண்ணஞ் சிவரதுள்' என்றும், அநதக கண்ணின் செம்மையைச் சேறததாலானதென்று தான் கொள்ளாமல் அன்பினுலான தென்றகொள்ளுதற்குக் காரணங்கூறுவான் 'வாடாடமுருங் குளிர்விழிய' என்றும், இடைவிடாதநினைப்பினால் இவன்மனத்தில்தோன்றாதலையன்றி அநநினைவின்முதிராசியால் இவனெதிரிலும் எப்பொழுதும் உருவெளிப்பாடாகத் தோன்றாதலபற்றி 'தாம் இவையோ' என்றும் கூறினான். ஈற்று வகாரம் - தேறமத்தோடு, இரக்கம், அதனால், பிரியாமையும் அதற்குக்காரணமான அன்பு முடையறைய இடையீட்டின் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நீங்காது நின்று தோன்றுகிறவனை அன்பின்றிப்பிரிந்தானென்று கருதுதலுங் கூறுதலுந் தகுதியல்ல வென்பது தோன்றும். தன்னை நெடுநாள் பிரிந்து வருந்துக காலததும் தலைவனைப்பிராபழிக்கக்கேட்டுத்தரியாதும்மறத்தல், கற்பின் குணம்.

இப்படி ஆழவார்க்கு மிக்கஆறமையவைகளைத் துக்கிக் முகங்காட்டாம லிருக்கிற எம்பெருமானிடத்துக் கொடுமையுளதென்று சுகமிகத்த அன்பாக்கி நோக்கி, ஆழவா, அவனதுபூணகடாக்கூடம் தமதுநெஞ்சிலே நிலைபெறுமபடி அவன் தமக்குப் பேரருளசெய்த வித்ததை அறிவித்து அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மறமவை, வெளிப்படை.

முகந்தன்னொழிம, செய்தேறகு என்பன் - உருபுமயக்கம். இருக்கின்ற - முறறு. முகந்தன்னொழிம புகுநது எனஇயைத்தது உரைப்பினுமாம். (சுரு)

தலைவன்பேர்கூறித்தரித்திருத்தலைத் தலைவி தோழிக்குக்கூறி யிரங்கல்.

சுசு. இருக்காரமொழியானெறியிழுக்காமையுலகளந்த

திருத்தாளினைநிலத்தேவாவணங்குவாயாமுமவா

வொருக்காவினையொடுமெம்மொடுநொந்துகனியின்மையிற்

கருக்காயகடிப்பவர்போற்றிருநாமச்சொலகற்றமனமே.

(இ - ள்.) நிலம் தேவா - பூசுரராகிய அந்தணர், இருக்கு ஆர் மொழியால் - வேதங்களிற் பொருநதின் மந்திரங்களைக்கொண்டு, நெறி இழுக்காம - முறைமைதவறாமல், உலகு அளந்த திரு தாள் இனை - உலகங்களை அளவிட்ட (எம்பெருமான்) திருவடிகளை, வணங்குவா - வணங்கி அனுபவிப்பா

‘கலந்துபிரிந்த நாயகி கலவிகிட்டாமையாலே நாயகனுனாசுவரனுடைய குணநாமங்களைத் தாள் தரித்திருக்கக்காக உரைத்தே’ என்று பாங்கிக்கு உரைத்தல்’ என்பா அழகியமனவாளாயீயரும், திருமாலாகிய தலைமகளைச் சேரப்பெறுது பிரிந்துகிறதும் நிலையில் அவனது திருநாமங்களை இடைவிடாது சொல்லிக்கொண்டு அதனால் ஒருவாறு தரித்திருக்கிற தலைவி தோழியை நோக்கி ‘புனையா தமாகக் காண பிராமனோத்தமமா வேதமந் திரங்காளால் எப்பொழுதும் எம்பெருமானைத் தவறாமல் அடைகது அனுபவிப்பா, யானோ, அப்படிப்பட்ட கலவியினையிலலாமையால், எனது ஆசையை அடக்கமாட்டாமல் எனது தீயினை நொந்துகொண்டு, கனிகிடையாமற் காய்கடித்து உயிரவாழ பவாபோல, அவனது பூணூறுபவம்பெருமையால் நாமோசாரணஞ்செய்து உயிர்தரிக்கிறேன்’ என்று கூறினா * “சொல்லெடுத்த தன்கிளியைச் சொல்லேயென்” எனவும், † “திருமாலைப் பாடக் கேட்டு, வளர்த்ததனறையென்பெற என்பெருகுவென்” எனவும், ‡ “தூன்றுமுற கருகிறததென துணையென” எனவும் பிறவிடங்களிலும் தலைவன் திருநாமங்களைச் சொல்லச் சொல்லியு கேடும் சொல்லியும் தலைவி தரித்திருந்ததாகக் கூறுதல்காண்க.

இருக்கு - நக் எனனும் வட்சொல்லின் திரிபு, நகு என்பது - வேதங்க ளக்குப் பொதுப்பெயரும், ஒருவேதத்துக்குச் சிறப்புப்பெயரு மாக வழங் கும. ஒருக்கா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம் [ஒருக்காமல்],

५५

இதில், ஒருங்கு என்பதன் பிறவியான ஒருக்கு - பகுதி. வினையொடும், எம் மொடும் - உருபுமயக்கம் ஏ - இரக்கம்

‘அவாவொருக்காவினையொடும் எம்மொடும் நொது’ - சபதாதி விஷயங் களிலே யுண்டான அவாவைப் பகவதவிஷயத்திலே ஒருங்குப்பண்ணவொட் டாத பாபத்தோடும் அதனையறுஷ்டித்த என்னோடுங் கூட நொது, இப் படியேயிருப்பதொரு பாபம் உண்டாவதே! இத்தனையறுஷ்டிக்கைக்கு நான் உண்டாவதே! என்று நொது, ‘அன்றிக்கே, பகவதவிஷயத்தில்பிடுவேச ததை அவகுநின்று மீட்டு இதரவிஷயங்களிலே மடைமாறவொட்டாத விஷ யுண்டு - பகதி, அத்தோடும்’, ‘கனியின்மையின் கருக்காய் கடிப்பவாபோல- அவனைக் கண்ணிலே கண்டு கையாலே யணைக்க ஆசைப்பட்டவா அவன்பே கைக்கொண்டு என்செய்வா? எனபன, பெரியவாச்சான்பிணைவியாகுகியாரும்.

தலைவீனோக்கின்வாசிசண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தல்.

௧௩௫. கறறுபபிணைமலாகண்ணினருலமவெனறொரோரும

முறறுபபயினறுசெவியொடுசாவியுலகமெல்லா

முறறுமவிழுங்கியுமிழந்தபிரானாதிருவடிச்சி

முறறுமுருதுமிளாரதகண்ணையெய்மையுண்கினறவே.

(இ - ள்) கன்று பிணை - இளமையான பெணமான்கருடைய, மலர் கண்ணின் - பரந்த கண்களின், ருலம் - சாதியை, வென்று - சயிதது, — ஒரோ கருமம் உற்று - ஒருகாரியத்திலே பொருந்தி, பயின்று - (அககாரியத் திலே) பழகி, செவியொடு உசாவி - (அககாரியத்தைக்) காதுகளோடு வினாவி யாலோசித்தது, — உறறும் உருதும் மிளிராத - (எமக்கு) அனுகூலமாயும் பிரதிசூலமாயும் தரிமாறுகிற, கண்கூப - கண்களாய், — (இவை), — உலகம் எல்லாம் முறறும விழுங்கி உமிழாத பிரானாதிரு அடி கீழ் - எல்லாவுலகங் களையும் மிச்சமில்லாதபடி (பிராயசாலத்தில்) வயிற்றினுட்கொண்டு (பின்பு) வெளியிட்ட எம்பெருமானது திருவடிகளின் கீழே [இவ்வுலகத்திலே யென்ற படி], எம்மை உண்கின்ற - எம்மை (த தமக்கு உளராமபடி) கவாந்துகொள்கின்றன, (எ - று)

‘என்று தன்னை இவன் கண்களுக்கு ஆக்கிக்கொண்டமை சொன்னான்னு தது’ என்பா அழகியமணவாளசீயரும் ‘கறறுபபிணைமலாகண்ணினருலம் வென்று’ என்றது, இளையமான்பெடை மருண்டுநோக்கும் நோக்கத்தினும் இவளநோக்கம் அழகிய தென்பதைக் காட்டும் தான் தலைக்கை நோக்காத பொழுது அவள தன்னை மனத்திற் பொருந்திய காமக்குறிப்பு வெளியாம் படி அன்போடுநோக்குதலும், தான் அவளை நோக்குமபொழுது அவள் நாணத்தால் தன்னை எதிரீநோக்காது பாவையைய பொதுநோக்காகப் பிறி தொருபொருளைப்பார்ப்பவன்போல வேறறித்ததிற் செலுத்தலும், இங்ஙனம் அடிகடி பலகால் விரைவில் நிகழும்பொழுது அவளகண்பாவை காத ளுக்குசெல்லுதல் தான் கருத்தானறிய தொரு தொழிலைப்பற்றிக் காதையரித்தது வினாவி அதனோடு ஆராயதல் போலுதலும் என்னும் இவறறை ‘ஒரோகரும முறறுப பயின்று செவியொடுசாவி’ என்றதனால் வெளியிட்டான். ஒருபொருளிலும் பற்றில்லாமலிருந்தவ னெருவன் அததன்மையொழிந்தது ஒருபொருளிலே பற்றுவைத்து அதிறகருத்தானறி அவவிஷயத்தைக்குறித்தது அறிவுடையாரோடு ஆலோசித்தது முடிவுசெய்யத் தொடங்குந் தன்மையை, இதுவரையிலும் பொதுநோக்கமுடைய கண்கள் தன்னிடத்தில் அன்புநோக்கமவைத்து ஈடுபட்டு அத்தன்மையைக்குறித்ததுக் காதுகளோடு வினாவுறறன என்று கண்களின்மேலேறறிக் கூறின னென்க. குறிப்பு நோக்கத்தைத் தனக்கு அனுகூலமாகவும், பொதுநோக்கத்தைத் தனக்குப்

பிரதிகூலமாகவு கொண்டு 'உறறும் உறறும் மிளிராத' என்றார். உண்கின்ற - வசப்படுத்துகின்றன. இப்பாட்டு, நெஞ்சைநோக்கித் தன்னுள்ளோ சொல்லியது. 'தலைமகன்நோக்கிலே ஈடுபட்ட தலைமகள் அக்கனகை தனக்குப் பாதகமாகிப்படியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்' என்று கொள்வா. 'மலாககண்' என்ற பாடத்துக்கு-மலாபோல மென்மையான கண் ணென்க. திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் பூமியுமுதும் அப்பெருமான் திருவடியின்கீழிட மானதலை, தனக்கு இவ்வுலகில் நிகழாத நிகழ்ச்சியை, பிரானாதிருவடிக்கீழ்நிகழாத தென்றார்.

ஆழ்வாரது ஞானத்திலே பாகவதா ஈடுபட்டு உரைக்கும் வார்த்தை, இதற்கு உளஞ்ஹைபொருள். 'கமறுப்பினை மலா கண்ணின் குலம் வென்று' என்றதனால், சமுசாரமாகிற காட்டிலே திரிகிற பேதைமையுள்ள மிருகம் போலவாரது ஐம்புலவழியிற்பரவுகிற ஞானசாதியை மேம்பட்டிருக்கும் இவ்வாழ்வாருடைய ஞான மென்றபடி. 'ஒரோகருமமுதறுப்பயின்று' என்றதனால் அந்த ஞானம் அறிபத்தக்க பகவதவையும முதவியவற்றிற பொருத்தி ஊன்றி ஆராய்ச்சிசெய்து நிற்குந் தன்மையும், 'செவியொடுசாவி' என்றதனால் அந்த ஞானம் கிறந்த பிரமாணமான சுருதியோடு ஒத்திருத்தலும் தோன்றும் கீழ் "என்னமபுகுந்த" என்றபடி மாறாநுபவம் நடத்தலால வந்த உறவும், "கருககாயகடிப்பவாபோல" என்றபடி பூரணநுபவம் பெறுமையாலுண்டான உறுமையும் என்னுமிரண்டும் 'பிராநாதிருவடிகீ முறறு முறறுதும்' என்றதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டன, உலகமெல்லாம் முறறும் விழுங்கி யுமிழந்த பிரான் - ஸாவரஷ்குறா சாவேசுவரன் 'மிளிர்ந்த' என்றது, எல்லாநிலையிலும் ஆழ்வாரது ஞானம் குவியாது விசாலித்துள்ளமையைக் காட்டும் 'எமமை உணகின்றவே' என்றதனால், இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய ஞானம் தமமை வசப்படுத்தினமையைச் சொன்னவாறு.

கன்று-இளமைப்பெயா, பிணை - பெணமைப்பெயா, ‡ “யாணையுங் குதி
நாயுங் கழுத்தையுங் கடனையு, மாடுனோ டைநுதுங் கன்றெனந் குரிய”, § “புல
வாய நவியி யுதையே கவரி, சொலவாய நாடிந் பிணையெனப் படுமே” என்பவற்
றால், இச்சொற்களா மாணுக்கு உரியனவாத் தவிரக் கற்றுப்பிணை-மென்றோடா
வன்றோடாயிற்று, ‘உண்கின்றதே’ என்ற பாடத்துக்கு - கண்களென்கிற
விபாஜமாய்க் கொடிய தொரு பொருள் எம்மை நல்கிற தெனக், திருவடிக்
கீழ் உண்கின்ற என ளியையும். (சுரு)

தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றேதிர்மறுத்தல்

கூகூ. உண்ணாது நறுகாதுணர்வுறுமெத்தனையோகியர்க்கு
மெண்ணையமிளிர்முயிலவினவாமெரிநீர்வளிவான
மண்ணையவெம்பெருமானைநனதுவைகுந்தமன்னுள
கண்ணையருவினையெனுமிராயினகாவிக்கேள்.

(இ - ள்.) எரி - அக்கிணிபும, நீர் - ஜலமும், வளி-வாயுவும, வாள் - ஆகாசமும், மண் - பூமிபும, ஆகிய - என்னும் பஞ்சபூதங்களின் வடிவமான், எம்பெருமான் தனது - எமது தலைவனா திருமாலினது, வைகுந்தம் - பரீவைகுண்டத்தை, அன்னாள் - ஓத்தது எப்பொழுதும் அனுபவிக்கத்தக்கவளான தலைமகளது, கண் ஆய-கண்க ளென்று பேராய, அருவினையென் உயிர் ஆயின-தீராதமகளிய தீவினையுடைய எனக்கு உயிரிலிப்பான், காவிகள் - செங்குழி

* திருவிருத்தம் - ஈந. † திருவிருத்தம் - ஈசு.

‡ தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், மரபியல் - கடு.

" " "

(6)

நீர் மலர்கள், — உண்ணுது-உணவுகொள்ளாமலும், உறங்காது - தூக்கங்கொள்ளாமலும், உணாவு உறும் - (எப்பொழுதும் தியானரூபமான) ஞானத்திற் பொருந்தி, எத தன்ன யோகியாக்கும்-மிகக் யோகசிலையுடைய முனிவாக னெல்லோர்க்கும், என்ன ஆய - (அவ்யோகத்தைவிட்டு எப்பொழுதும்) நினைக்கத்தக்கவையாய், மிளிரும் - பிறழாதுதோன்றுகிற, இயலவின் ஆம் - தன்மையையுடையவையாம்; (எ - று)

தூறையிலக்கணம், (ருள - ஆம் பாட்டில் விவரிக்கப்பட்டது. இது, 'தலைவன் உளநதாளாநதுரைத்தல்' என்றது கூறப்படும் தன்னுரைப்பபட்டவளது கண்களின் அழகு, இவ்வுலகப்பறமை நீதது உணவு உறக்கங்களைக் கைவிட்டு யோகசிலையிறப்பின்று அதில தோரதவரையும் வசப்படுத்தவல்லது என்றதனால், தான் அக்கண்ணுழில் ஈடுபட்டதைக் குறித்து நீ என்பதுபழிக்க இடமில்லை யென்று பாங்களை நோக்கித் தலைவன் கூறியவாறு. இனி, இதனை, 'தலைமகளை இயற்கையிதகலநது நிரந்த தலைவன் தன் உருவுதல கண்பி வினவின பாங்களைக் குறித்து உறமதுரைத்த பாசரம்' என்பா அழகிபமணவாள் சேயா, 'யோகியாக்கும் உண்ணா மிளிரும் இயலவின்' என்றதை நோக்காமிடத்து, இப்பாட்டை உறமதுரைத்தலாகக் கொள்வதனி றும் கழறமெதிராமத்தலாகக் கொள்ளுதல் பொருத்த மெனத் தோன்றினதது * "மாலாமதம்பொழிமாநதுங்கவாடாள்" மென்றாரை யன்றோ, சேலா கருங்குண்ணுஞ் செங்கனிவாயுஞ் சிறிய நுண்ணோ, நாலா மருவாரம் பெருந்தன்பாரமும் நுமமையன்றி, மேலானவருங் கண்டா லுரைபா ஈடுதவீரங்களை" என்பது கிழவோள் கழறமெதிராமத்தலாதல கானக. நிரதாமனியிலும், கண்களை † "முனிவரையுமாறு பப்ப" என்றமை அறிக

உறபத்திக்கிரமப்பறதி 'வானவளிஎரிநீராமன்' என்றேனும், லயக்கிரமப்பறதி 'மணநீரளிவளிவான்' என்றேனும் கூறுதல் முறையாயினும், செய்யுளாதலின் ஐம்பெரும்பூதங்கள் முறைபிறழவைக்கப்பட்டன அவனை எப்பொழுதுங் கூடியிருக்கப்பெறாமற் றிப்பமுடி நோந்ததுபறதி, 'அருவியேயன்' என்றான். அருமை - முடிவுகாணவொண்ணுமையுமாம் 'உயிராயின்' என்றதனால், மிக்க அன்புகூடாமாதலும் விட்டுப் பிரிந்துநிற்கவொண்ணுமையுந் தோன்றும்

ஆழ்வாரது ஞானத்தின் சிறப்பைப் பாகவதா அன்பாக்குக் கூறுதல் இதற்கு உளநுறைபொருள். வெப்பமுண்டாகல, தண்ணீர்விளைதல், ஆறுதல்செய்வித்தல், இடங்கொடுத்தல், தாங்குவதாதல் என்னும் இவ்வாறறா பிராணிகளுக்கு உதவுகிற பஞ்சமகாபூதங்களுக்கும் அநதரா தமாவாய் எமக்குத் தலைவனை சாவேகவரந்து பாம்பதம்போல் அழிவற்றவரும் எப்பொழுதும் அனுபவிக்கத்தக்கவருமான ஆழ்வாரது ஞான மென்று பேராயப் பெறுதற்கரிய நலவினையுடைய எமக்கு உயிர்போல் அன்புகூடமாக்கவுள்ள மெல்லிய மலர்கள், (எமக்கேயன்றி) உண்ணுதல் உறங்குதல் லல்லாமல் எப்பொழுதும் நிரந்தராநுபவஞ்செய்கிற நிதயயோகத்தையுடைய நிதயகுரிகளுக்கும் எப்பொழுதும் அனுபவிக்கத்தக்கவையாய் விளங்கித்தோன்றும் இயலபுடையனவாம் என்ப பொருள் காண்க ஞானவகைகளை 'காவிகள்' என்றது, யாவரும் மகிழ்ந்துசிரமேற்கொண்டுகொண்டாடத்தகுந தன்மைபறதி.

தலைவன் பாங்கனுக்குத் தன்வலியழி வுரைத்தல்

கருள. காவியுநீர்மூமவே லுங்கய லுமபலபலவென
ருவியின் நனமையளவல்லபாரிபபகரைசெற்ற

* தஞ்சைவாணன்கோவை - சரு.

† சீவகபிரதாமணி - நாமகனிஸம்பகம் கரு.

மாவியம்புள்வல்லமாதவன்கோவிரதனவேங்கடஞ்சேர்
தூவியம்பேடையனனாள் கணகளாயதுணைமலரே.

(இ - ள்.) அசுரை செறற - அசுரர்களை யழித்த, மாவிய புள் வல்ல - பெரிய ஆசசரியகரமான கருடப்பறவையை ஏறிநடத்துகிற, மாதவன் - திருமகன்கணவனும், கோவிரதன் - பசுக்களைக் காப்பவனுமான திருமாலின் துவேங்கடம் - திருவேங்கடமாமலையிலே, சோ - பொருந்திவாழுகிற, தூவி அம்பேடை அன்னாள் - சிறகழகையுடைய அன்னப்பேடை போன்றவளது, கணகள் ஆய - கணகளாகிய, துணை மலர் - ஒன்றோடொன்று ஒத்த இரண்டு தாமரைமலர்கள், காவியும் - (உத்தம விலகணமாகிய இரேகைகளின் செமமையால்) செங்கழுநீரையும், நீலமும் - (கருநிறத்தால்) நீலோற்பலமலரையும், வேலும் - (கூமையாலும் ஒளியாலும் வருத்துதலாலும்) வேலையும், கயலும் - (குளிர்ச்சியாலும் பிறழ்ச்சியாலும் வருவதாலும்) கயலமீனையும், பலபல - (மற்றும் மருட்சி முதலியவற்றால் மற்றவ் கண்ணுக்கு ஒப்பாகின்ற மான்விழி முதலிய) மிகப்பல பொருள்களையும், வென்ற - (தமக்கு ஒப்பாகாத படி) சயித்து, பாரிப்பு - என்னை வருத்துதற்கு அடிகோலிய பரப்பு, ஆவியின் தன்மை அளவு அல்ல - (எனது) உயிரின் தன்மைக்கு ஏற்ற அளவு வல்ல.

யான் திருவேங்கடமலையிறகண்ட மங்கையின் கணகள் வருத்தத்தொடங்கிய அளவுக்கு என் உயிர ஓர் ஈடாகா தென்று தலைமகள் தன்வலியுழிந்த மையைப் பாங்கனுக்குக்கூறி வருந்தினாள். கீழ்த தலைமகள் கழறமெதிராமறுத்துரைத்து வருந்தக் கண்ட பாங்கன், 'ஒருகாலத் தங்கலங்காத ளளம இவ்வாறு கலங்குதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று தலைவனுக்குக் கூற, அதற்குத் தலைவன் தன் ஆற்றமை யுணர்த்தியது, இது 'கிழ்வோன் வேட்கை தாங்கற்கருமை சாறமல்' என்பதும் இது. இனி, இதனை 'தலைமகள் கண்ணுக்கு கண்டு தலைமகள் விபரதுரைத்த பாசரம்' என்று பொதுப்படக் கூறுவா அழியாமணவாளசீயா அது பொருந்தமேனும் உணரக்

ஆழவாரது ஞானவிககத்தைப் பாகவதா அன்பாக்கு எடுத்த உரைதல, இதற்கு உன்னுமைபொருள். துஷ்டநிக்கிரகசீலனும், கருடவாகநாருடனும், உத்தமப்பிரமாண பரிபாதிதனும், புருஷகாரஞ் செய்பவனான திருமகனுக்கு வசப்பட்டவனும், ஆதமாக்களைப் பரிபாலிப்பவனுமான திருமாலின் து போகஸ்தாநமாகிய பெரிய திருமலையில் ஈடுபாடுடையவர் ஆழ்வா ரென்பது, 'அசுரைசெறற மாவியம்புள்வல்ல மாதவன் கோவிரதன் வேங்கடஞ்சோ' என்றதனால் விளங்கும். சோதல - இடைவிடாது நினைத்தல். 'தூவியம்பேடையன்னாள்' என்றதனால் ஆழவாரது சுததஸவபாவமும், ஞான அதுஷ்டாநரூபமாக மேற்கதிசெல்லும் கருவியிரண்டையு முடைமையும், பாரதநதிரியமும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. 'வேங்கடஞ்சேர் தூவியம்பேடை' என்று அலாமேலமங்கையைச்சொல்லி, அவளோடே இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒப்புச்சொல்லிற்றாகவுமாம். கணகளாய துணைமலர் - தமக்கும் தம் அடியார்க்கும் துணையாகிற பரந்த ஞானவகைகள் என்க. அந்த ஞானத்துக்கு, காவியை வெல்லுதல் - கருநிறத்ததாகிய ரஜோகுணத்தைக் கடத்தல். நீலத்தை வெல்லுதல் - கருநிறத்ததான தமோகுணத்தைக் கடத்தல். வேலை வெல்லுதல் - வெண்ணிறத்ததான சத்துவகுணத்தையு கடத்தல். கயலை வெல்லுதல் - இப்படி முக்குணங்கையு கடத்தலால் ஜடபதாததங்கலிற் சேராமே; சஞ்சலத்தன்மையிலலாமையுமாம். பலபல வெல்லுதல் - மற்றும் பலபல பொருள்களினும் மிக்க மேம்பாடுடைமை. ஆவியின் தன்மையளவல்ல பாரிப்பு - இந்த ஞானத்தின் மகிமைக்கு எமமை வசப்படுத்ததல் ஒருபெரிதன்று என்க

‘அல்ல’ என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்பு முற்ற - ஐம்பால் மூவீடத்துக் கும பொது. குரனென்பது குர என விகாரப்படுதல் போல, அசுரரென்பது அசுரனென விகாரப்பட்டது, தொகுத்த லென்னுஞ் செய்யுள்விகாரம். ‘அசுராசசெறம்’ என்ற பாடமுங் கொள்ளலாம் வியம்புள் - வியடபுள் என்பதன் மெலித்தல் ‘வேங்கடஞ்சோ’ என்றதனால், குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவியென்பது விளங்கும் அளனப்பேடை - நடைக்கு உவமை. பேடை - பறவைப்பெண்மைப்பெயர். ‘அசுராசசெறம் மாவியம்புள் வல்ல மாதவன்’ என்றது - பரதவமும, ‘கோவந்தன்’ என்றது - செளலப்யமுமாம் (கஉ)

காலமயக்கு 'காலம் இனாயது என்றல்.

கஅ. மலர்ந்தேயொழிநதிலமாலைபுமாலைப்பொன வாசிகையும் புலந்தோயதழைப்பநதாதணமுநநாநிற்பபொருகடலகும கிலநதாவியவெம்பெருமரனநனதுவைருநதமன்னாய [வே. கலநதாவரவெதுகொண்டுவனகொனறைகளகாரததன்

(இ - ள்) பொரு கடலகும - அலைமோதுகிற கடலகுமுநத, நிலம் - நிலவலகத்தை, தாவிய - அநாதருளின, எம்பெருமான் தனது - எமக்குத் தலைவனான திருமாலினது, வைகுரதம் - பூரீவைகுண்டத்தை, அன்னாய-ஒத்து விளங்குகிறவனே! கலநதா வரவு எதிர்கொண்டு - (உள்ளே) கலந்து பிரிந்து சென்றவரது வருகையை முந்தி எதிர்பார்த்து, வல கொன்றைகள் - வலிய கொன்றைமரங்களா, காரததன் - கருவடைந்து அருமின, (அதுவே யொழிய), மாலைபும - மாலைகளையும், மாலைபொன வாசிகையும் - பொன்னாலாகிய சுருளாமாலைபடைத்தையும், புலம் தோய தழை பாதா - (காண்பவரது) கண் மீட்டுவாங்கவெண்ணாத்தபடி பொருநதும்படியான தழைகளாகிய பரதலிலே, தனது-கொம்புகளிலே, உற - நெருங்க, நாநிற - தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, மலர்ந்தே ஒழிந்தல் - முற்றும் மலர்ந்துவிட்டனவிலை, (எ - று)

காலமயக்குத்துறை மீண்டுமீண்டும் வருதற்குக் காரணம், முக்கூறப் பட்டது, வந்ததுறையே மீண்டுமவந்த வேறுசிலவற்றிற்கும் அது ஒக்கும். காரகாலத்திலேவருவேனென்று காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகள் அக்காலமவந்தவாவினும் தான்வாரானாக, கொன்றைமரங்கள் பூக்கத்தொடங்கியதை நோக்கிக் காலமவந்தமையறிந்த தலைமகள் கலங்காநிற, அதுகண்டதோழி, ‘காக்காலமவந்ததன்று பிரிந்துசென்றதலைவரது வருகையை முற்பட எதிர்நோக்கிக்கொண்டு தமதுமகிழ்ச்சியை கொன்றைகள் தாமாக அருமிநின்றன, அதுவேயொழியக் காலமவந்து நன்குமலர்ந்தனவிலை’ என்று காலத்தைமயக்கிக்கூறி அவளை ஆற்றறிவிக்கிறாள், *‘காரெனக் கலங்கும் ஏரெழிறக் கண்ணிக்கு, இன்னுணைத் தோழி அன்றென்று மறுத்தது” எனத் துறையில்க்கண்ட காரணக். ‘காலங்கண்டு இரங்கினதலைவியை ‘காலம் இனாயது’ என்று ஆற்றின தோழிபாசரம்’ என்பா அழகியமனவாளாயினும். ‘கலாதுபிரிந்த தலைமகள் கொன்றைபூக்குங்காலத்திலே வருகிறேனென்று காலங்குறித்துப் போனாளை, அக்காலமவந்து அவையும் பூக்கச்செய்தே அவனவாராமையாலே, தலைமகள்தளர், அததைக்கண்ட தோழியானவள், அக்காலமலலவென்னவொண்ணாதபடி அதுமுருகிக்கொடுக்கிறகையாலே, ‘இவை பூக்கத்தையோகிக் கிற இதனை, பூத்ததுசமைந்தனவிலைகாண, ஆனபின்பு அவனும் வந்தான் தந்தை: நீ அஞ்சாதேகொள்’ என்று அவளை ஆசுவஸிப்பிக்கிறாள். அக்காலமலலகாணென்னுமே தோழி, கெடுவாய், இவை இவைவனே மலராதிற, அல்லகாணென்னும்படி எங்கனோ யென்ன, மலர உபகரமித்த இதனைகாண, மலர்ந்து

* திருக்கோவையார் - கடக, கொளு (பருவமனமென்று கூறல்).

சமைந்ததில்லைகாண என்கிறான் என்றமபிளகையீடு அறிபத்தக்கது. கொன்
தைப்பபது காகாலத்திலாதலை * “மடக்கொன்றை வம்பினைக் காரென
வெண்ணி மலரத்தனவே” என்பதனாலும் அநிக மாலைகளாகவும் பொன்மா
லையாரசமைந்த வட்டமபோலே சுருளவும் கொன்றை பூத்தலால் ‘மாலைபும
மாலைப்பொன்வாசிகையும்’ என்றும், தழைத்தமரங்குளிலே கிண்குளிலாமலா
அடரத்தொங்குதல பந்தலிற் கொம்புகுளினிடையிலே தொங்கவிட்டவையோ
லுதலால் ‘தழைப்பநதா தண்டுநதா’ என்றாகுமினது இதத்தழையக்க
ண்டகண் பிறிதொன்றிற்செல்லாமையால், ‘புலந்தோயத்தை’ என்பபட்டது,
† “கணவாளம்குறுகமுததா” என்றமபோல கணநிறாதவுறுப்பாதலப
நி, ‘புலம்’ என்பபட்டது, தாமரை ‘மலா’ என்பபடுதலபோல இனி, ஐம்புலங்
களுக்கும் இனிய தழை யென்றுங் கொளவா. இனி, புலந்தோயத்தை-நிலத்
திலவந்ததோயும்படி நவிகுதெழித்துள்ள தழை யெனினுமாம் வைகுந்தம்
எம்பெருமானுக்கே உரியபொருளாதல போலத் தலைகணுக்கேயுரிய தன்
மையுடையா யென்பாள், ‘வைகுந்தமன்றாய’ என்றாள், இதனால், உன்னைப்
பிரிந்துஅவன்ஆற்றான் என்பததோன்றும் பிரிந்திருக்கிறநிலையில் ‘பிரிந்தா’
என்றுகுறிப்பது ‘கலந்தா’ என்றபெயராத குறித்தது, உன்னைக்கலந்தது
உன்தன்மையையிறந்தவா உன்னைவிட்டிருக்கமாட்டா ரென்று ஆற்றுகைக்
காக, ‘வரவெதிர்கொண்டி வன்கொன்றைகள் காரத்தன்’ என்றதனால், வாசி
யறிப்பாத தாவரங்களுக்கூட அவாவரவிருப்பதைக்கண்டு அலராதிகரீ தள
ரலாமோ என்றபடி. நாம் மலரத்தொடங்கினால் இவன் கலங்குவனே யென்
னும் இரக்க மில்லாதன வென்பாள், ‘வன்கொன்றைகள்’ என்றாள், அன்றியும்,
‘அவன்வரில் அலரக்கடவதாய இல்லையாகில் தவிரும்மதாய இப்படி அவன்வர
வோடு தப்பாதான் கொன்றைகள்’ என்றுங் கொளவா காரத்தன்-கருக
கொண்டன, என்றதனால், அரும்பின்நிலையையெழுந்த மலரின்நிலையை அ
டைந்தில வென்க இதனால், காலம் இளைய தென்றவாறும் காரத்தன் என்
பதற்கு- காகாலத்தைக்காட்டாநின்றன என்று பொருளாகுதலும் உண்டு.

பகவானையும் பாகவதரையும் எப்பொழுதஞ்சோந்தது அனுபவிக் கலாயி
ருக்க உரியகாலத்தில் அனுபவிக் கப்பெருமையால் ஆழவார்க்கு உண்டான
தளாசகியை அன்பர்கள் ஆற்றத்தல், இதற்கு உளநுறைபொருள். ‘பொரு
கடல்குழிநிலந்தாவிய எம்பெருமானவரது வைகுந்த மன்றாய’ - சாவேசு
வரனுக்கே உரிய பொருளானவரே † என்று விளித்தபடி, இதனால், உம்மை
அவன் ஆட்கொள்ளாதொழியான் என்றவாறும் ‘கலந்தா வர வெதி
கொண்டி வன்கொன்றைகள் காரத்தன்வே’ என்றதனால், எம்பெருமானது
வரவுநோதலை முந்திசுருதிப்பிக்கிற காலம் இது வென்றும், ‘மலந்தேயொழி
ந்தில மாலைபும மாலைப்பொன்வாசிகையும் புலந்தோயத்தைப்பநதா தண்
டுநதா’ என்றதனால், அவன் வருங்காலம் இன்னும் அணுகிறநிலை யென்
றுங் கூறி ஆற்றியபடி. இப்பாட்டிற்கு ஸவாபதேசம் வேறவகையாகவுங்
கூறுவா.

பந்தா - போலி. நாதரி, நால என்பதன் பிறவினையான நாதறு - பகுதி,
நாலல் - தொங்கல் று - பிறவினைவிருதி. (சுஅ)

. மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைவியைத் தோழி ஆற்றத்தல்.

சு.க. காரேற்றிருளசெகிலேற்றின்சுடருக்குளை நதுவெலவான்
போரேற்றெதிர்நததுபுனறலைமாலைபுவனியெலலா

* இறையனாகப்பொருளுரை, நூ.க-ஆளுத்திரத்திள்கிழக கண்டது.

† சீவகச்சிந்தாமணி - பதிபா - சு.க.

நீரேற்றளந்தநெடியபிரானருளாவிடுமே
வாரேற்றிளமுலையாவருநதே லுனவனோததிமே.

(இ - ள்) கா - கறுத்த, இருள் - இருளாகிய, ஏறு - எருதானது, செகில - சிவந்த, சுடா - சூரியனுடைய, ஏற்றிமகு - எருதம்கு எதிரில், உகோ நது - இளைத்து, வெலவான் - (யின்) வெல்லும்பொருட்டு, போர ஏறு - போர செயதலை பேரறக்கொண்டு, எதிராந்து-வந்து எதிரிட்டது, புன் தலை மாலே - அறபமானதன்மையையுடைய மாலேப்பொழுதிலே, கீர ஏறு புவனி எல்லாம் அளந்த நெடிய 'பிரான அருளா விடுமே - (மாவலிகையால் தாரைவார்த்துத் தத்தனசெய்த) நீரை (ககையில்) ஏறு எல்லாவுலகங்களையும் அளந்துகொண்ட நீண்டவடிவமுடைய தலைவன் (உனக்கு) அருள்செய்யாதொழிவனோ? [ஒழியான் என்றபடி], வார ஏறு இள முலையாய்-கசுகைமேலேறுவீக்குமபடி வளராத இளமைமாறாத தன்மையையுடையவனோ? உன் வனோ திறம் வருந்தேல - உனது கைவனையின் தன்மைக்காக வருத்தப்படாதே, (எ - று)

பிரிந்தவா வருதுசோதறகு உரியதும் போகத்துக்குஉரியகாலமான இரவின் தொடக்கமு மாகிய மாலேப்பொழுது வருக கண்டு, இன்னும்அவன்வருதிலனே யென்று தலைமகன் நோவுபட, அதுகண்ட தோழி 'இது நீ நினைக்கிற சந்தியாகாலம் வருத்தன்று, இருளாகிய கறுத்த எருதுக்கும் சூரியனுடைய சிவந்தஎருதுக்கும் போர நிகழுகிறபடியான நீநினைக்கின்றபடி உன்மையான மாலேப்பொழுதாயின், உலகுமுழுவதையும் பாதுகாக்கும் அருளையுடைய தலைவன் உனக்கு அருள்செய்ய வாராதொழிவனோ? அவன் வாராமையாலும் இதுகளை மெய்யானமாலேப்பொழுதன்மென்று தெளிவாய், உன் கைவனோகா கழலுதலைக்குறித்து நீ வருத்தப்படவேண்டா, அவை கழலவொண்ணாதபடி அவன் விரைவிலவந்தருளுவன்' என்று கூறி ஆறுறுவீக்கிறாள்

கறுப்பெருதொன்றும் சிவப்பெருதொன்றும் தமயிலெதிர்த்துப் பொருகையில் முந்திச் செவ்வெருதுக்குத் தோற்ற காரெருது பிரதி அதனைவெல்ல எதிரிட்டதென்க. உருவத்ததை அங்கமாகக்கொண்டு வருத தந்திரிப்பேற்ற வணி மாலேப்பொழுது, முழுவெளிச்சமுமமுழுவிருந்தமல்லாமல் இரண்டுகல நதுதோன்றது காலமாதலால், இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது, அதில வரவா இருள் மேலிட்டிப் பகலொளிகுறைதலபற்றி, காலையிற் பகலுக்குத் தோற்ற இருள் இப்பொழுது அதனைவெல்லும்பொருட்டு வருதுமேலிட்ட தென்குறித்த தாரா. இருளையும்சுடரையும் 'ஏறு' என்றது, மேலெழுச்சியை யுடைமையால். மாலேப்பொழுது, பிரிந்து வருததுவாரா மேலும் நவிகையால், 'புன்தலைமாலே' எனப்பட்டது, அன்றி, பகலுக்கும்இரவுக்கும்இடையிலேயிக்சென்றுபொழுதாய விரைநதுகழியுந்தன்மைய தென்னுமாம் 'நீரேற்று' என்பதற்கு - சந்தியிலோ கத்திறசென்றதிருவடிபை விளக்குதற்குப் பிரமன்சோதத தீர்த்தத்தை அத திருவடியிலேறு என்றும பொருள்கொள்ளலாம், * 'தாரேற்ற வெண்குடை மரூவலி வாரக்கவுந் தாமரைமேற, சீரேற்ற தொல் கான்முகத்தோன் விளக கவுரு செம்பொன்முடிக, காரேற்ற மேனியரங்கேசா கையு கழலு மொக்க, நீரேற்றன் வண்திருக்குறளாகி நியிர்த வன்மே' என்றது, இங்கு அறியாத தக்கது. நெடியபிரான் - யாவரினும் மேம்பட்டவ னென்னுமாம். 'தாமஸபர க்ருதிக்களாரா மேலிடப்புக்கால வருது உதவுமவன், தம்ஸஸுத்தான் வருது அபிவிக்கப்புக்கால விட்டிருக்குமோ?', 'தன் உடைமையைப் பிறா என் தென்று அபிமானித்திருந்தால் தன்னை ஆததீயாக்கி அவர்கள் பக்கலிலேயும் வந்து இரந்துகொள்ளுமவன், இரக்கவேண்டாதே தன் உடைமையேயான உன்னை விட்டிருக்குமோ?' என்ற பெரியவாசகர்பின்னை விபாக்கியாராம்,

இவருக்குக் காணத்தக்கது. 'வாரேறறுமுலை' என்பதற்கு-கச்சினாலே தாவகவே னடிய தன் மென்றும் உலாப்பா. 'வாரேறறிமுலையாய்' என்றது, இப்படிப்பட்ட அழகையும் இளமையையும் அவன் விட்டிருப்பானோ வென்ற குறிப்பு.

உரியசமயத்தில் எம்பெருமானை அல்லது பாகவதரைச் சேர்ந்து அனுபவிக்கப்பெறுமையால் தளர்ந்த ஆழவாலா அன்பர்கள் ஆற்றுவதில், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'காரேறறிருள்' என்றது - முன்பு இருந்த அஜ்ஞாந்ததையும், 'செகிலேறறிச் சுடருக்கு உலாந்து' என்றது - பகதி ரூபமான செவ்விய ஞானத்தால் அந்த அஜ்ஞாநவ கழிந்தமையையும், 'வெல வான் போரேறறு எதிர்த்தது புனதலைமலை' என்றது - உரியகாலத்தில் அனுபவிக்கப்பெறுமையாலே இருந்தவிவேகமும் அழியும்படி மோகாத காரம மேலிந் தன்மையையு குறிப்பிக்கும். 'வாரேறறி முலையாய்' - அடக்குதற்கும் மறைத்தற்கும் ஆரிய பகதியின் அபிவிருத்தியுடையவரே! என்று விளித்தபடி 'வருந்தேல உன் வளைத்திறம்' - இப்படிப்பட்ட பக்தி மிகுதியுடைய உமது அடிமைத்திறம் குழியு மென்று வருந்தவேண்டா. 'புலனியெல்லாம் நீரேறறு அளந்த நெடியிராள் அருளாவிடுமே' - தன் னோடு சம்பந்தமுள்ளானாத தானே வலிய இராதவரது அடிமையாகக்கிக் கொள்ளும் பெருமையையுடைய எம்பெருமான் உமக்கு அருள்செய்யா தொழியான் என்று ஆற்றியபடி.

புலனி - புலவ மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு ஷரேறறு என்கிறது, கச்சையணிந்த என்னுமாம்; பெயரச்சுவீறு தொகுத்தல் விடுமே, ஏ - எதிர மறை. (சுசு)

இரவின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கல்.

எ0. வளைவாயத்திருச்சக்கரத்தெங்களவானவனாழ்முடிமேற்
றளைவாயநறுங்கண்ணித்தண்ணநதுழாயக்குவண்ணமபயலை
விளைவானமிகவந்து நாடிங்களுண்ணேழிநிறகவெம்மை
யுளைவானபுகுந்திதுவோகங்குலாயிரமுழிகளே.

(இ - ள்.) வளைவாயநிறு சக்கரத்து - வட்டமான ஸூனியையுடைய அழகிய சக்கராயுததையுடைய, எங்கள் வானவரை - எங்கள் தலைவரும் பரமபதத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவரு மான பெருமானுடைய, முடிமேல் - திருமுடியிற் சாத்தியுள்ள, தளைவாயநறு கண்ணித்தண் அம் துழாய்க்கு - கட்டுவாயந்த பரிமாஸுள்ள மாலைவடிவமான குளிரந்த அழகிய திருத்துழாய் க்கு (ஆசைப்பட்டி), வண்ணம் பயலை விளைவான்-(எமது) மாமைரிதம் மாறிப் பசுலிதம் விஞ்சும்படி, மிக வந்து - அடர் வந்து, நாள திங்கள் ஆண்டு ணுழி நிறக - நாளாயும் மாதமாயும் வருடமாயும் கற்பமாயும் தோன்றினது தவிர, எமமை உளைவான் புகுந்து - எமமை முற்றமுழிக்க நெருங்கி, இது லாகவகுல - இந்த ஒரு இராதநிரி, ஆயிரம் ணுழிகளே - ஆயிரவகற்பமடிகா சின்றது; (எ - று)

தலைமகனைப்பிரிந்து அப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றாமல் பகலிலும் இரவில் மிக வருந்தி அரிதிற சிலநாள் கழித்த தலைமகள் அவ்வருத்தம் நாளுக்குநாள் மிகுதலால் இரவும் ஒருநாளைக் கொருநாள் மிககீட்டித்ததாகத் தோன்றுதல் பற்றி, 'இதுக்குமுன்பு எனது கிறத்தை மாறப்படுத்தும்பொருட்டு ஒருநாளாயும் ஒருமாதமாயும் ஒருவருடமாயும் ஒருகற்பமாயும் படிப்படியாகவளர்ந்து தோன்றி வருத்திவந்த இந்நாள், இன்னமக்கு என்னைக் கொல்லும்பொருட்டு மிகப்பலகற்பங்களாகத் தோன்றி வருத்துகின்றது' என்று ஒருநாளிரயிற கூறியது, இது.

எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதலிலே விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமை பால காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற வருதுகிற ஆழ்வார வாரத்தை, இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். தலைமைக்கு அறிஞரியான திருவாழியையும், ஜீவாத்மாக்களை அடிமையாகக் கொள்ளுதற்கு உரிய சம்பந்தத்தையும், உபயவிழிதியையும், அலங்காரத்தையுமுடைய எம்பெருமானது இனிமையை அனுபவிக்கப்பெறுமையாலே தன்மைகுழியுமபடி எம்மை வருதுவதாகக் காலம் வரையறையிலலாமல் வளாகிற தென்று தளரது அருளிச்செய்த வாறு, 'எங்கள் வானவனா' என்பதற்கு - பரமபதத்தினிடத்திற பண்ணும அபிமானத்தை அடியாகாளாகிய எங்குபககல்லே பண்ணுமவ நென்றும் பொருள் கூறுவா

'வளை வாயத்திருசசக்கரத்து' என்பதற்கு-சங்குத்தையும் கூரிய சக்கரத்தையு முடைய வென்றும் உரைக்கலாம் மிக வந்து - ஒன்றுக்கொன்று மிகும்படி வந்து என்னுமாம் (எ)

சேவிலிவெறுத்தலைத் தலைவி தோழியர்க்கு உரைத்தல்

எக. ஊழிகளா யுலகேழுமுண்டா நெனநிலம் பழங்கண், டாழிகளாம்பழவண்ணமெனமேற்குந்தேகொண்டனனை, நாழி வளோவென்னு ஞாலமுண்டான வண்ணஞ்சொல்லி மறென்னுந, தோழிகளோவுரையீரோமமையமனை குழுகின்றேன.

(இ - ள்) ஊழிகள் ஆய - காலங்களுக்குத் தலைவனாய், உலகு ஏழும் உண்டான் - (மகாசுபகாலத்தின்முடிவிலே) ஏழுவகைப்பட்ட உலகமுழுவதையும் திருவயிற்றில் வைத்துக் காததருளியவன், எனநிலம் - என்று (யாம் தலைவனது பெயர் பெருமை தொழில் முதலியவற்றை வெளிப்படையாக) கூறினோமலை, களா பழம் கண்டு - களாப்பழத்தைப் பார்த்து, பழம் வண்ணம் ஆழி என்றேற்கு - இப்பழத்தின்நிறம் கடலின்நிற மென்று (குறிப்புப்பொருளொன்றுகருதாது இயல்பாகச்) சொன்ன எனக்கு, அந்தே கொண்டு - அந்தச் சொல்லையே பொருளாகக் கொண்டு, அன்னை - (எனது) தாய், இவளோ நாழி என்னும் - 'இவளோ (என்கொற்கொள்து தன் நனை வின்படி) சுதந்திரமாய் நடக்குஞ் செருக்குடையன்' என்று (கறிஞ்சொற்) கூறுவன், ஞாலம் உண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்று என்னும் - உலகமுண்ட அததலைவனது நிறத்தைச் சொன்னவாறு (இது) என்று குற்றங் கூறுவன்; தோழிகளோ - தோழிகளே! எம்மை அம்மனை குழுகின்ற - எம்மை எமது தாய் மாறுபட நனைத்து ஏறிடரசு சொல்லுஞ் சொற்களுக்கு, உரையா - (சீவர்கள் சமாதானஞ்) சொல்லுங்கள், (எ - று.)

'தலைவனடியான தலைவி தன்னுடைய தளரத்தியை ஊரலா முதலான குறியாலே அறிந்து அன்னைமுனிந்த பாசுரத்தைத் தோழிமார்க்கு உரைத்து அவர்களாலே தெளிவித்த பாசுரம்' என்பா அழகியமணவாளசீயரும். தலை மகனைக் களவொழுகத்தாற புணரது பிரிந்து தலைமகள் வருதுமளவில், அக்களவொழுகம் மெல்லப்பலுளைய ஊரொகும் ஆழிபரவ, அதனை அறிந்த செவிலி 'இது குடிக்குக் குறையாம்' என்று கருதி இவளை நிரப்பந்தத்திலே வைத்திருக்க, அவளுக்குஅஞ்சித் தலைமகள் தனஆற்றாமையால் வாய்பித மறுதலொன்று செய்பாது ஆற்றாமையை அடக்கிக்கொண்டிருக்க, அவ்வளவிலே சிலா களாப்பழங் கொண்டு விற்க, அதனை நோக்கித் தலைமகள் 'இதன் நிறம் கடலபோ லுள்ளது' என்று பாராட்டிக்கூற, முன்னமே இவன்மேற் குறிவைத்துள்ள செவிலி 'இது தலைமகனது நிறத்தைப் பாராட்டிக் கூறியபடியாம்' என்று உட்கொண்டு 'இப்படியும் ஒரு அடங்காத தன்மை யுண்டோ?' என்று வெறுக்க, அதற்குக் கலங்கிய

தலைமகள், தோழியனானோக்கி, உள்ளொன்று வைத்துச் சொல்லவியாத எனது தன்மையை நீங்கள் அவளுக்குச் சொல்லிக் கோபநதனிப்பீராக வென்று வேண்டின னென விவரங் காண்க. இடையீடுகளால் தலைமகளை எய்தப்பெற்ற தலைமகன், அவன் தன்னை வெளிப்படையாக வினாவிலமனன செய்துகொள்ளலவேண்டுமெனக் கருதி, அவன்சிறைப்புறத்தானுமளவில் தோழியாக்குச் சொல்லுவான்போன்ற அலர்நிவுறுத்தியும் தாய்நிவுகரியும் வரைவுகடாபது, இது. 'அலாபரவத தாய் வெறுக்க இருக்கிற இவ்வொழுக்கம் இனி ஆகாது, வரைவதுகொள்ளல வேண்டும்' என வரைவு முடுக்கியவாறு.

ஊழிக் கொன்ற பன்மை, காலத்தின் பகுப்புக்களைக் குறிக்கும், இனி, 'ஊழிகளாய்' என்பதற்கு - கலபமும், அக்காலத்தில் அழிவுசெய்கிற கடல நெருப்பு முதலியனவும் என்னும் இவற்றின் வடிவமாய் என்றும் உரைப்பா. 'என்றிலம்' என்றதனால், என்று சொல்லியிருந்தோமாயின் தாயகுறைக்கூறல தகுதியே யென்றபடி. தோழிக் கொன்ற பன்மையாலே, பலருக்கு சொல்லித் தெளிவிக்கவேண்டுமென்றபடி.

ஆழ்வார எம்பெருமானிடத்தில தமக்கு உண்டான ஈடுபாட்டின் மிகுதியால், அடபெருமானது பயனாகிய வடிவத்தின் கடலபோலனவிடப்படாத பெருமையைப் பாராட்டி ஒருவாதத்தைச் சொல்ல, அதன்கேட்ட ஞானிகள், அவ்வாதத்தைக்கு வேறுபொருள் சங்கிதது, சாதநாதநிஷ்டையுடையார போல உபாசனைக்கு உரிய தொரு காரணவடிவத்தைப் போற்றினதாக நினைத்தது, அதுதகுதியின்றென்று உடேகிழ்க், அததன்மையை ஆழ்வார தமது அன்பார்களுக்கு வெளியிட்டு, இவர்கள் என் நெஞ்சறியாமல் ஆரோபிததச் சொல்லும் வாதத்தைக்கு என்நினைவற்றது பழகிய நீங்கள் மறுமாற்றஞ் சொல்லி இவர்களைத் தெளிவியங்க கொன்று அருளிச்செய்தல, இதற்கு உள் ளுறைப்பொருள். ஊழிகளாய் உலகேழும் உண்டான் என்றிலம் - சாத நாதநிஷ்டையுடையாரயோல உபாசனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தைச் சொன்னோமில்லை, பழம் கண்டு ஆழி களாமபழவண்ணம் என்றேற்கு - பயனாகிய வடிவத்தைக்குறித்து இவ்வடிவம் கடலபோலுமென்று கூறின எமக்கு, அஃதே கொண்டு - அந்தச் சொல்லிறகே வேறுபொருள் கொண்டு, அன்னை - ஞானிகள், இவளோ நாழ என்னும் - இவரோ பரதநிர்மான சொருபத்துக்கு விரோதமான சுவாதநிர்மியத்தைப்புகையா ரென்று குறையேறிட்டுச் சொல்வார்கள, ஞாலமுண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்று என்னும் - உபாசனைக்கு விஷயமாகி காரணவடிவத்தை யாமகூறியதாகக் குற்றங்கூறுவார்கள், அம்மனை எம்மை சூழுகின்ற - தாய்போ லெமவிடத்துப் பரிவுடையான் ஞானிகள் எமது சொருபத்துக்கு எங்கே குறைபாடு வருகிறதோ வென்று ஏறிட்டுச் சங்கிதத் சங்கைக்கு, தோழிகளோ உரையார் - என் நெஞ்சறியாத அன்பார்களே! நீங்கள் பரிகாரஞ் சொல்லித் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாபதேசங் காண்க. பிரபத்திமாக்கத்தை யனுட்டிப்பவா எம்பெருமானது பயனாகிய வடிவத்தையே கருதிப் பாராட்டக்கடவ ரென்றும், அதுவே முத்திபெறுதற்குச் சிறந்த வழியா மென்றும், உபாசனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தையே பாராட்டி உபாசித்தல முத்திபெறுவார்க்கு அத்துணையாச சிறவா தென்றும் அறிக.

நாழ என்னுஞ் சொல இப்பொருள் தாதலை * "நாமா மிகவுடையோம் நாழ", † "நாழா லொழுயன்ற வல்லரக்கன்" என்னுமிடங்களிலுங் காண்க; 'நாழ எங்கிற சொல் - நானென்று அபிமானிக்கைக்கும், பொல்லாங்குக்கும், கறுவட்டாணித்தனத்துக்கும் போ' என அவ்விடத்து உரைப்பா அபிப்பினை:

* பெரியதிருவருத்தாதி - ௧௦. † பெரியதிருவருத்தாதி - ௧௧.

*“பலபல நாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிகபாலன்” என்றவிடத்தில், இது, குறமென்ற பொருளில் ‘அம்’ சாரியை பெற்று வந்தமையுங் காண்க. இங்கே, நாழுடையா என்ற பொருளில் ‘நாழ’ என்றது - உபசாரவழக்கு. ‘நாழ’ என்று - திறமுடைமை அததால் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது, இவ்வளவுகளின் ஏற்றம் பெற்றவனோ என்னுள்ளே” என்ற பெரிய பரகாலவாயி வியாக்கியாரமும் அறியத்தக்கது

இப்பாட்டில், ஆயதம் உயிர்போ லொலித்தது, அலகிட்டுக்காண்க. ‘நாழிவனோவென்றும் ஞாலமுண்டான்வண்ணஞ்சொல்லிற்றென்றும்’ எனவும் பாடமுண்டு (எக)

இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவி இளம்பிறைகண்டு தளர்ந்து உறைத்தல்.

எஉ. குழகின் தகவகுறசுருங்காவிருளினகருநிணிமபைப்
போழகின் தகவகளம்பிளையுமபோழகதுழாயமலாககே
தாழகின் தகவசுதொருதமியாட்டியேன மாமைககின் து
வாழகின் தவாறிதுவோவந்ததோன்றி துவாலியதே.

(இ - ள்) குழகின் - (இடைவிடாது) குழாதுகிறகிற, கவகுல - இராத்திரியினுடைய, சுருங்கா இருளின் - சுருங்காமற்பெருகுகிற இருளினுடைய, கரு நிணிமபை - கறுத்த செறிவை, போழகின் - பிளக்கிற, அம் பிளாது தகவகளும் - அழகிய இளஞ்சுந்திரனும், போழக - (என்னையும்) பிளக்க, துழாய மலாககே தாழகின் தகவசுதது - (தலைவனது) திருத்ததுழாயமலரைப்பெற்றுத்தகா கவையீடுபடுகிறமனத்தையுடைய, ஒருதமியாட்டியேன - ஒருதுணையுமில்லாமல் மிக்கதனிமையையுடையேனான் என்னுடைய, மாமைககு - (இயல்பான மேனி) சிறத்தககு, இன்று வாழகின் ஆறு - இப்பொழுது வாழ்க்கைநேருமபடி, வாலியது வந்து தோன்றிற்று - சுததமான இளம்பிறை வந்து தோன்றியது, இதுவோ - இப்படியோ? (எ - று)

தலைவனைப்பிரிந்ததிலையிற் பகலினும் இரவில் இருளில் மிகவேதனைப்படுகிற தலைவி, அப்பொழுது இளம்பிறை தோன்றி அவ்விருளை அழிக்கத்தொடங்கியதை நோக்கி, இனி நமக்கு இருளினாலாகு துயரம் குறைவுபடுமென்று கருதி ஒருவாறு தணிந்திருக்கத் தொடங்கியவளவிலே, இளம்பிறையும் பிரிந்தார்க்குத் துயரக்கேதுவான பொருள்களு ளொன்றாதலால், அது இவளை இருளினும் அதிகமாக வேதனைப்படுத்த, அதனோக்கி அத்தலைவி இரங்கிக்கூறியது, இது எனக்குப்பகையாசஞ்சுகிற இருளைப் பிளக்கிற பிறை, அவ்விருளின் ஒழிவுக்கு மகிழுகிற என்னையும் பிளத்திடுவது, பிறைதோன்றியதைக் கண்டு இனி எனதுயரங்குறைந்து இழந்த மாமைநிறத்தைப் பெற்று வாழவே எனதுகருதிய எனக்குப் பிறைதோன்றியது இவ்வளவோ முடிந்தது என்றான். கருதியபடிபேறுகிடைத்திடாமையாலேயுண்டான மோகாதகாரமும் அத்நையடக்கி மேலிடுவதான தத்துவஞானப்பிரகாசமும் இரண்டும் எம்பெருமானைச்சேராததிலையிற் தம்மை ஒன்றினுமொன்று மிகுதியாக வருத்தித் தமதுசொருபத்தையும் அழிக்கவிரும்புகருதன்மையை ஆழவா வெளியிடுதல், இதற்கு உளஞ்ஞைப்பொருள். சந்திரோதயமென்றது, விவேகத்தை.

வாலியது - வாலிமையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த ஒன்றன்பாறகுறிப்பு வினையாணையும்பெயர். இதுவோ வந்து தோன்றிற்று - இப்பிறையோ வந்துதோன்றியது வாலியதே - இதன்தன்மை சீரிதாகவுள்ளது என்றுங் கொள்ளலாம், வாலியது என்றது, எதிர்மறையிலக்கணியால் வெறுத்தபடி. பிள்ளை - இளமைப்பெயர் திணிப்பு - வைரமுமாம். (எஉ)

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - முப்பத்துமூன்றாதிருப்பதிகம்-ரு.

பிறையுடைமலைக்குஆற்றத்தலைவிதளர்ச்சிகண்டு பாங்கி யிரங்கல்.
எங்,வால்வெண்ணிலவுலகாரச்சுரகதும்வெண்டிங்களென்னும்
பாலவின்காவிசுரமுதிராமலைபரிதிவட்டம்
போலுஞ்சுடாடலாழிப்பிரானபொழிலேழனிக்குஞ்
சால்பினறகைமைகொலாந்தமியாட்டி-தளாந்ததுவே.

(இ - ள்) விண-ஆகாயத்திலநின்ற, வால் வெள நிலவு-மிகவும் வெண்
தத நிலாவாகிய, பால-பாலை, உலகு ஆர சுரக்கும்- உலகமெங்கும் நிறையும்
படி சுரந்துசொகிற, வெள திங்கள் என்னும்-வெண்தத சுந்திரானிய, சுரவி-
பசுவினது, சுர - சுரப்பு, முதிர் - மிகப்பெற்ற, மலை - மலைப்பொழுதிலே,
தமியாட்டி - தளாந்தது-(தலைவன்வாராயமையாலே)தனிமையையுடைய இவள்
தளாச்சியையடைந்ததன்மை,பரிதிவட்டம் போலும் சுடா அடல ஆழி பிரா
ன் பொழில் ஏழ அளிகும சால்பின் தகைமை கொல ஆம்- (இத்திங்களொ
ளியைவிழுங்கவல்ல) சூரியமண்டலம்போலும் ஒளியையுடைய வலிய சகக
ராயுதமுடைய அத்தலைவன் ஏழுவகைப்பட்டஉலகங்களையுங் காக்கிற அமை
வின் பெருமையோ? (எ - று.)

மலைக்கும் பிறைக்கும் வருந்தும்படி இவளைத் தனியேவிட்டிருந்ததல்,
உலகமுழுதுங் காக்கும் அவனது சால்பின்தகுதிகஞ்சு சிறிதும் ஏலாது என்ப
தாம். நிலாவினிடத்துப் பாலின் தன்மையையும் அதன்வெளியிடுகிற அமிருத
கிரணனைச்சுந்திரனிடத்துப் பாலசுரக்கும்பசுவின்தன்மையையும் ஏறிக்கூ
றினது, உருவங்வணி * - ‘அருந்தவன் சுரப்பே யாதி வானமா, விரிந்த பேருத
யமே மடிவெண் டிங்களா, வருந்தவன் முலை கதிர் வழங்கு தாரையாச,சொ
ரிந்த பா லொத்தது நிலவின் தோற்றமே’ என இவ்வருணனைப் பிறவிடத்துஞ்
சிறிதுவேறுபடக்கூறப்பட்டிருக்கும்படி உணரக் உலகு ஆர - உலகமாகிய
தாழி நிறையும்படி யென்க. விணசுரவி - தெய்வப்பசு, பொழில் - உலகம்
இனி, பொழில் - சோலையுமாம், எம்பெருமானுக்கு உலகங்களைச் சிங்காரப்
பூநதோட்ட மொன்றும் உண்டு † “பிரான, பெய்த காவு கண்டா பெரு
ந்தேவுடை மூவுலக” என்பா திருவாய்மொழியுமாம்.

உரியகாலத்திற் பேறுகிடையாமையாலே ஞானவிளக்கமும் பாதகமாக
ஆழ்வார அடைந்த தளாச்சியைக் கண்ட அன்பர்கள் நொந்து உரைத்த
வாரத்தை, இத்தகு உளஞ்ஹைபொருள், பிரான் பொழிலேழனிக்குஞ் சால்
பின் தகைமைகொலாம் தமியாட்டி தளாந்ததுவே - எம்பெருமானுக்கு இயல்
பான ஸாவாகக்கூறவரும் இவாதித்ததில் நிகழாதொழிவதே’ என்று சங்கித
தபடி ‘சாலவின்’ என்ற பாடமுங் கொள்ளலாம்.

வால்வெள - ஒருபொருட்பனமொழி. சுரவி - ஸூரபி என்னும் வட
சொலவின் திரிபு சுர-சுரப்பு முதனிலைத்தொழிற்பெயர் பரிதி - வடசொல.
இப்பாட்டைத் தாய்வாரத்தைப்பென்றல்,அத்துணையாச சிமவாது. (எங்)
தலைவனதுதுழாயிற்பட்டதேன்றல் வரத் தலைவி மகிழ்ந்தரைத்தல்.

எசு. தளாந்துமுறிந்தும்வருகிறைப்பாயற்றிருநெடுங்கண்
வளாந்துமறிவுற்றும்வைபம்விழுங்கியுமாலவரையைக்
கிளாந்துமறிதரக்கீண்டெடுத்தானமுடிஞ்சுதிதுழா
யளைந்துணசிதுபசுந்தென்றலந்தோவந்துலாகின்றதே.

(இ - ள்) தளாந்தும் முறிந்தும் வரு திரை-(கொந்தளித்தது விழுவதெழு
வதாய்க்) கணத்தாலேதளாந்தும் காற்றாலேமுறிந்தும் வருகிற அலைக்கிள்

* கம்பராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம் - ஊர்த்தேபிடலம் - ருசு.

† திருவாய்மொழி - ஐம்பததுமுனாருந்திருப்பதிகம் - ரு.

நச்சியையுடைய திருப்பாறகடல்ல, பாயல் - (ஆதிசேஷனாகிய) சயந்தில, திருநெடுகண் வளர்ந்தும்-அழகிய நீண்ட திருக்கண்கள் ஹமகமியும், அறிவுறும் - (அவ்வுறக்கத்தில் யாவும்) அறிந்தும், வையம் வீழுவகியும் - (பிரளயகாலத்திலே) உலகங்களை வயிறறினுட்கொண்டு காததும், மால் வரையை கிளரந்து மறிதர கிணடு எடுத்தான் - கோவாததற்கிளிய மேலெழுந்து குடையாக்கவியும்படி பொயாததெடுத்தும் உதவுகிற எம்பெருமானது, முடி குழி துழாய - திருமுடியிற சூடியுள்ள திருத்துழாயை, அனைந்து உண் - அளவியுண்ட, பச்சிற தென்மல - புதிய இளமையான தென்மல்காமறானது, அநதோவந்து உலாகின்றது - மகிழ்ச்சியுண்டாமபடி (என்மேல்) வந்து கீசுகிறது; (எ - று)

இங்ஙனம் தலைவனுடம்போடு சம்பந்தப்பட்ட பொருள் தன் உடம்பின் மீது வந்து பட்டுத் தந்து பிரிவாற்றாமையுடையபரஸ்சிறிது தணிப்பித்தலாலாசிபமகிழ்ச்சியைத் தலைவீ தோழிக்கு உரைத்தான். இனி, இதனை, வழக்கம்போலத் தென்மலவரவுகண்டு அதற்கு வருந்தத்தொடங்கிய தலைமகனோடு நோக்கித் தோழி 'இதனை நீ வெறுந்தென்றலென்று கருந்தாதே; அவனுடம்பிற பட்டு வருகிறது, இது இது, அவன்வரவுக்கு அறிகுமி' என்று கூறிக் கோகந்தணிகிறதாகவுங் கொள்க.

ஹந்த என்னும் வடசொல் - மகிழ்ச்சி இரக்கம் துன்பம் முதலிய பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி நிகண்டினால் தெரிகிறதனால், அதன் திரிபாகிய அநதோ வென்பது, இங்கு மகிழ்ச்சிப்பொருளில் வாத தென்க, 'அன்றோ' என்று பாடமோதித் தேற்றமென்பாரும் உளர்.

எம்பெருமானது தூக்கம் மறையோரது தூக்கம்போலத் தமோ குணகாரியமாய் உடம்புதெரியாதுகொள்ளுந் தூக்க மனறி, எல்லாப்பொருளையும் அறிந்துகொண்டே லோகரக்ஷணவிகந்தனை பணஸூந் தூக்க மாதலால், 'கணவாளமும் அறிவுறும்' என்றோ, இதுபற்றியே, அத்துக்கம் - யோகந்தினை, அறிதுயில், விழிதுயில், துயிலாததுயில், பொய்யுறக்கம் எனப்படும 'மறிதர' என்றதனால், பசுக்கள் எட்டிப் புலமேயலாமபடி கோவாத தருமையைத் தலைகீழாக எடுத்துப் பிடித்தமையுந் தோன்றும் சிறுதென்மல - மந்தமாருதம்

பிரிந்த நிலையில் ஆழ்வார தாம் எம்பெருமானது கருணை தலைமை இனிமை என்னும் இக்குணங்களின் நடையாட்டத்தைக் கண்டு ஆழியிருக்குற தன்மையை அருளிச்செய்தல், இதற்கு உளவுரைப்பொருள். மறமவை, வெளிப்படை இனித்தோழிவாததை யென்பார், அவன் அடியார்களைக் காக்கும்பொருட்டுக் கடலிலே அறிதுயில் கொண்டருளுதலும், பிரளயபத்தில் உலகத்தை வயிறறிவதைத் தோகருதலும், கோவாததநோத்தாரணம்பண்ணினமையுமாகிய மகா குணங்களைச் சொல்லி அன்பர்கள் ஆழ்வாரை ஆற்றினதாக வைப்பதேசுவ கூறுவார் (எசு)

• மதியுடம்புக்கலுற்ற தலைவன் தலைவீதோழியரைப் பதிவினாள்.

எரு. உலாகினறகெண்டையொளியம்பெம்மாவியையுடுருவக் குலாகினறவெஞ்சிலைவாணமுகத்தோருனிசங்கிடறிப் புலாகின்றவேலைப்புணரியமபள்ளியம்மானடியார் நிலாகின்றவைகுந்தமோவையமோதுநிலையிடமே.

(இ - ள்.) உலாகினற - (காதளவுஞ் சென்று மீண்டும்) உலாகுகிற, கெண்டை - கெண்டைமீன்வடிவமான, ஒளி அம்பு - ஒளியையுடைய (கண்களாகிய) அம்புகள், எம் ஆவியை ஊடு உருவ - எமது உயிரை ஊடுருவித் தூக்கமும்படி, குலாகின்ற - (அவ்வம்புகளை எய்தற்கு) வலாகிற, வெம் சிலை-

(புருவமாகிய) கொடிய வில்லையுடைய, வாள் முகத்தீர்- ஒளியுள்ள முகமுடையவர்களே! குனி சங்கு இடறி - வீளைநதவடிவமுள்ள சங்குகளைக் கொழித்து எழுந்த, புலாகின்ற - மறசியகந்தம் வீசப்பெற்ற, வேலை - அலைக்கிளாசசியையுடைய, புணரி-கடலை, அம் பள்ளி-அழகிய படுக்கையிடமாகவுடைய, அம் மான் - யாவாக்குந்தலைவனாள் எம்பெருமானது, அடியார் நிலாகின்ற - பகதாளான நியமுகதா விளங்கிவாழப்பெற்ற, வைகுந்தமோ - ஸ்ரீவைகுண்டலோகமோ, வையமோ - இந்தநிலவுலகமோ, நும் நிலை இடம் - உங்களுடைய இருப்பிடம்? (எ - று)

இவ்வுலகத்தவரினும் இவர்களுடைய வடிவமுக மிகவேறுபட்டிருக்கிறதால் 'வைகுந்தமோ' என்றும், இவர்களைக் கண்டது இவ்வுலகத்திலாதலால் 'வையமோ' என்றும் விகற்பித்து வினாவினா. * "ஊரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவும், நீரிற் குறிப்பிற் கிரம்பக் கூறித், தோழியைக் குறைபுறம் பகுதியும்" என்றபடி தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்கிருந்த சமயம் நோக்கித் தலைவன் அவருக்கென்று தன் கருத்தைக் குறிப்பிப்பதற்கு ஒரு வியாஜமாக ஊர் வினாவினா, இது. 'தலைவன் பாங்கியுடன் தலைவியை எதிர்ப்பட்டு நிறுத்தி விடாது உரைத்த பாசரம்' என்பா அழகியமணவாளசீயரும். † "பதியொடு பிறவியொ மொழிபல மொழிந்த, மதியுடம் படுக்க மன்னன் வலிந்தது" என்பதுங் காண்க.

ஆழ்வாரது சொற்பத்தைக் கண்டு நிறுத்த பாசரவதர் அவரையும் அவரோடொத்த அவரது அன்பரையும் நோக்கி 'நுமது இடம் அந்த நியவியுதியோ, இந்த லீலாவிபூதியோ?' என்று வியந்துகூறாதலால், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். உலாகின்ற கெண்டை ஒளி அம்பு எம் ஆவியை ஊடுருவக் குலாகின்ற வெஞ்சிலை வாள்முகத்தீர் - பரந்த குளிரந்த நுண்ணிய விளக்கமுடைய உமது ஞானத்தை எமது நெஞ்சிலே பதியும்படி செலுத்தும் முகம் வாசகியுடையவரே! என விளித்தபடி. குனிசங்குடிறிப் புலாகின்ற வேலை புணரி அம் பள்ளி அம்மான் அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ - அடிமைக்குணமாகிய சுததஸவபாவமுடையாரைக் கீழ்ப்படுத்தித் தனது தூக்குணமே மிகவுய்ந்தபடியான மேலெழச்சியையுடைய சமசாரசாகரத்தைக் கைவிடாமல் அடக்கி அதன்மேலேயிருக்கிற எம்பெருமானது நியமுகதர் வசிக்ரும நியவியுதியோ, வையமோ - இந்த லீலாவிபூதியோ, நும் நிலையிடம் - உமது இருப்பிடம்? ஆழ்வார், ஞானமுதலியவற்றின் மகிமையால் முகத்தென்று சொல்லும்படியும், அவருடைய இவ்வுலகத்தவரோடுவென்று சொல்லும்படியும் உள்ள தன்மை, இப்படி விகற்பித்து வினாவினா காரணம், அன்றியும், பூராணபுவங்கிடைக்கப்பெற்றமையால் இவ்வுலகத்தவரோ என்றும், மைனார சம்பந்தம் இல்லாமையால் அவ்வுலகத்தவரோ என்றும் சங்கை நிகழ்ந்த தென்க.

கையிற்கொள்ளும் வில்லம்புகளால் வருத்தும் உலகவியலப்புபோலன்றி, முகத்திற்கொண்ட வில்லம்புகளால் வருத்தாகு கிறப்படி தோன்ற, 'வாண் முகத்தீர்' என்றான். அம்பு, சிலை - உவமவாகுபெயருமாம். புணரி - (நதிகளோடு) புணர்தலையுடையது - இருந்ததாப்பொருள்விகுதி. புலாகின்ற - சத்திக்கிற என்றும், சங்கின் வெள்ளொளியால் எப்பொழுதும் விடிந்ததாப்போல விளங்குகிற என்றும் உரைப்பா. வேலை - கரையமையுமாம் திருப்பாற கடலிலும் ஒவ்வொருகடலிலும் பிரளயக்கடலிலும் திருமால் பள்ளிபொண்டிருக்கின்றன னென்று தூலகன் கூறும். அம்மான் - அப்படிப்பட்ட மஹான் வாள் - ஒளியை உணர்த்துகையில, உரிசொலால். (எரு)

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - களவியல் - கக.

† திருக்கோவையார் - நூறு, பதிவினாது; (கொளு.)

தலைவனதுமலைபெருதுவருந்துந்தலைவி மதிக்குஇரங்கி நெஞ்சோடுகூறல்.

எசு. இடம்போயவிரிந்திவவுலகளநதானெழிலாராதனநிழாய
வடம்போகிணையும்டநெஞ்சமேநங்கள்வெளவளைக்கே
விடம்போலவிரிதல்துலியப்பேவியன்றாமரையின்
றடம்போதொடுங்கமெல்லாம்பலலாவிக்குமவெண்டிங்களே.

(இ - ள்) இடம்போய விரிந்த - எல்லாவிடங்களிலும் போய வளா
ந்து, இடமென அளந்தான் - இந்த உலகத்தை அளந்துகொண்டவனுடைய,
எழில் ஆர தண துழாய போது வடம் - அழகு நிறைந்த குளிரந்த திருந்
துழாய மலர்மாலையைப் பெறுமபொருட்டு, இணையும் - வருநதுகிற, மட
நெஞ்சமே - பேதைமையுடைய மனமே! வியல தாமரையின் தட போது
ஒடுங்க மெல ஆம்பல அலாவிக்கும் வெள திங்கள் - சிறந்த பொரிய தாமரை
மலர் குவியப் புல்லிய ஆம்பலை அலரச்செய்கிற வெள்ளிய சந்திரன், நங்கள்
வெள்வளைக்கே விடம்போல விரிதல இது - நமது வெளுத்த வளைக்கைக் கழல்
வித்தறக்காகவே விஷம்போல ஒளிபரவுத லாகிய இது, வியப்பே - ஓர் ஆச்ச
ரியமோ? (எ - று)

சந்திரன், சிறப்பிலாத ஆம்பலினிடத்து அன்புவைத்தது அதற்கு மகிழ
சகிதத்து சிறந்த தாமரையை அழிகும் அறபுணமுடையவ னாதலால்,
அவன் நமது அழகிய கைவளைக்கை அழியச்செய்தல் ஒரு வியப்பன்று என்ப
தாம். இது, சந்திரோபாலம்பநம். தாமரைக்குத் தலைவனை சூரியன் கண்
மறைந்தவிடத்து அததாமரையை வருத்துகிற இவனுக்கு, தலைவனைப்பிரிந்த
எமமை வருத்ததல் இயல்பே என்றவாறு 'வெண்டிங்கள்' என்றது, அவ
ளது சிறந்த அறிவினமையையுங் காட்டி, 'வெண்மையாவது - அறிவுமுதிரா
மை' கிட்டித்தமகரியபொருளிற பற்றுவைத்ததோடு அப்பறமை என்றும் விட
மாட்டாமல் வீணே வருந்துவ தென்பது தோன்ற, 'மடநெஞ்சமே' என்றான்.
விரிந்த என்னும் பெயரச்சம ஈறுதொக்க தென்க்கொண்டு, 'இடம்போயவிரி
ந்திவவுலகு' என்பதற்கு - இடம்பரந்த உலக மென்று உரைப்பாரும் உளா
போதில் னையும் எனவும் பிரிக்கலாம், பொருள் இதுவே, 'விடம்போல விரிதல'
என்றது, சிறப்பற்றியன்று, வருத்துநதன்மைபற்றி வியப்பே, ஏ - எதிரமமை.

பேறபெருத நிலையில தமக்கு உண்டான விவேகமும் பிரதிசுலமாய
வருத்தந தன்மையை ஆழவார தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுதல்,
இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இடம்போயவிரிந்திவவுலகளநதா நெழிலாரா
தணிழாயவடம்போ கிணையு மடநெஞ்சமே - லாவசலபுண ஸர்வேசுவரனு
டைய இனிமை முதலிய குணங்களில் ஈடுபட்டுப் பூரணநுபவங்கிடையாமை
யைப்பற்றி வருந்தும் இளமனமே! வியல தாமரையின் தட போது ஒடுங்க
மெல ஆம்பல அலாவிக்கும் வெள திங்கள் - சிறந்த பொருள்களை வெளிக்
காட்டாமல் இழிந்த பொருள்களை வெளிக்காட்டுகிற விவேகம், நங்கள் வெள
வளைக்கே விடம்போல விரிதல இது - நமது சுததமான அடிமைத்தன்மை
யையும் குலைப்பதாகப் பரவுகிற இது, வியப்பே - ஆச்சரியமோ? என்று வரு
ந்தியுரைத்தன லாக்க.

(எசு)

மலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்.

எள. திங்களமபிள்ளைபுலம்பததன்செங்கோலரசுபட்ட
செங்களமபற்றிநினறெள்குபுன்மலைதென்பரலிலங்கை
வெங்களஞ்செய்தநமவிண்ணோபிராணாதுழாய்துணையா
நங்ளைமாமைகொளவானவந்துதோன்றநிலிகின்றதே

(இ - ன்) திருநல் அம பிள்ளை புலமப - பிறைச்சந்திரனாகிய அழகிய தாது இளமையினை (தந்தையை இழந்து) தனிப்பட்ட, செங்கோல தன் அரசு பட்ட - சிவந்த ஒளியை எவருந் தடையறச் செலுத்துதலாகிய செங்கோள் மையையுடைய தாது தலைவனான சூரியன் இறந்தொழிந்த கிடமான, செம காம - செவ்வானாகிய (இரத்தத்தாற) சிவந்த போக்களத்தை, பற்றி-அடைந்து, நின்று - (கீங்கமாட்டாமல் அங்கு) நின்று, எங்கு - வருந்துகிற, புலமலை - சிறுமைப்பட்ட மாலைப்பொழுதாகிய பெண்பால், தென்பால் இலங்கை வெடிகளம் செயத நம விண்ணோ பிராணா துழாய் துணை ஆ - தெற்குத்திடுவனா இலங்கையைக் கொடிப்போக்களமாகச் செயத நமது தேவாதிதேவனான தலைவனது திருத்தழாயைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, நங்கு மாமை கொள்வான் - நமது மாமைநிறத்தைக் கவரந்துகொள்ளுதற்கு, வந்து தோன்றி நலிகின்றது - எதிரில் வந்து தோன்றி வருத்துகின்றது, (எ - று.)

மாலைப்பொழுதை ஒரு நமனாகவும், அவளுக்குச் சூரியனைக் கணவனாகவும், அவர்களுக்குச் சந்திரனைப் பிள்ளையாகவும், சூரியனது சிவந்த கிரணங்களை அவனது செங்கோலாகவும், சூரியன் அஸ்தமித்தலை அகணவன் இறந்தலாகவும், சூரியன் அஸ்தமிகுகிற மேற்குத்திடுகினிடத்தை அவனிறந்துவிழுந்தொழிந்த போக்களமாகவும், சூரியாஸ்தமநகாலத்து மேற்குத்திடுகில் அவன்கிரணசம்பந்தத்தால் தோன்றுகிற செவ்வானத்தை அவன் போரிடப் பட்டி இறக்கையில் அவனிரத்தத் தெறித்த இடமாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு, இவ்வருணனை, கீழ் முப்பத்தைந்தாமபாட்டிலுள்ள வந்தமை காண்க இப்படி கண்டாரிரங்கத்தக்க நிலைமையை யடைந்த மாலை, ஞாபகமூகத்தால் வருத்தப்படுத்துகிற திருத்தழாயைத் துணையாகக்கொண்டு தலைவியை வருத்துதலை, தனது மக்கள தனிமைப்பட்ட தன்கணவனை யிழந்து வருந்திய தாடகை அகலகியசாபத்தை உதவியாகக்கொண்டு முனிவர்களை எதிர்த்து வருத்துதல்போலக் கொள்க புலம்புத லென்பது-தனித்தலென்னும்பொருளாதலை, *‘புலம்பே தனிமை’ என்பதனால் அறிக இனிப்புலம்ப-வாட வென்றும், அழ வென்றும் உரைக்கலாம். மாலையிறகாணப்படும் பிறை ஒளிக்குமைவுடைமையை வாழ்தலாகவும், அக்காலத்திற் பறவைகள் மிகுதியாக ஒலித்தலையாவது கடலொலியையாவது அழகைக்குரலாகவும் கருதுக. கணவன்பிரிந்த இவருக்கு, கண்ணிற்காணும் பொருளெல்லாம் கணவனை யிழந்ததாகத் தோன்றுதலால், இக்கதமனை கூறினான். ‘தென்பால்’ என்றது, ‘ஆராய்கள இழந்த மலேச்சபூமியான தெற்குத்திடுக்கு’ என்றவாறாய், அதிசயின் இழிவைக் குறிக்கு மென்பா நம்பினான். இலங்கை வெங்களை செய்த - லங்கையிலுள்ள அக்களங்களை வேரறுமபடி போசெய்தித்தத என்றபடி, வெங்களைஞ்செய்தல் - மயானமாகக் கல் என்றும் உரைப்பர் ‘ஒரு பிராட்டியைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் தாம் பெருமுயற்சியெய்து கடல்கடந்து கொடுப்பதை யொழித்துக் கூடியருளியவர், இப்பொழுது எமமை இலங்கை உபேக்ஷிப்பதே’ என்ற இரக்கத் தோன்ற, ‘தென்பாலிலங்கை வெங்களைஞ்செய்த நம விண்ணோபிராணா’ என்றா, ‘விண்ணோ பிராணா’ என்றது, தேவர்களுக்குக் கொடுமைதீர்த்தவா எமக்குக் கொடுமைதீர்த்திலரே பென்ற குறிப்பு.

எம்பெருமானைச் சொந்து அனுபவித்தற்கு உரியகாலம் சமீபத்து அவனது இனிமையைநினைப்பூட்டித் தமமை வருத்தும் வித்ததை ஆழ்வாரா அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள் திவகளம் பிள்ளை புலம்பத் தன் செங்கோலரசுபட்ட செவ்களம் பற்றிநின்று எங்கு புன்மலை- தமக்கு உண்டான ஞானப்பிரகாசம் துயரமடையும்படி செவ்விறான் மகாவிவேகமுங்குறைந்து பத்தி

யே விஞ்சி ஆற்றமைவிகைகிற கொடிய இக்காலமானது, தென்பாலுடைய கை வெறுக்காதுசெய்த நம விண்ணோபிராணா துழாய் துணியா-துஷ்டர் கயிரக சிஷ்டப்பிரபாலன் சீவரான் எம்பெருமானது இனிமையை கிண்டிப்பது கொண்டு, நங்குளை மாணிக்கொளவான் வாதுதோன்றி நல்கின்றதே - எமது சொற்பத்தை மரதிறம்படி வருத்துகிறது என்ரு

நங்குளை - நங்குளாது, உருபுமயக்கம்.

(எ)

பிரிவாற்றத்தலைவி தலைவற்றற்றலைக்கருதி நெஞ்சழிந்திரங்கல்

எ.அ. நலியுநரகளை வீட்டிறழ்ந்துமவாணன் நிண்டோடுணிதத

வலியும்பெருமையுமயாஞ்சொலலுநீர்ததலலமைவரைபோ

பொலியுமுருவிற்பிராணாபுண்பூநதுழாய்மலாககே [ம

மெலியுமடநெஞ்சினாதநடுபாயினவேதனையே.

(இ - ள்.) (எமது தலைகளு), நலியும் நரகளை வீட்டிறழ்ந்து - (உலகத்தை) வருத்துகிற நரகர்களைக் கொன்றதும், வாணன் திண்தோள்துணிதத வலியும் - பாணசூரனது வலிய தோள்களை அறுத்துத் தள்ளிய வலிமையும், பெருமையும் - (அப்போரில் வெளிக்காட்டிய) தலைமையும், யாய் சொல்லும் நீர்த்து அல்ல - (எளியோமான பாய் புகழ் துசொல்லிமுடிசூருந தன்மையன் வல்ல, மைவனா டோல் பொலியும் உருவிய பிராணா - அஞ்சுக கிரிபோல விளங்குகிற வடிவத்தைபுடைய அத்தலைவரது, புண்பூ துழாய் மலாககே - சாததிய அழகிய திருத்துழாய்ப்பூமாலையைப் பெறுதற்காகவே, மெலியும் - (ஆசைப்படம்) வராததிற, மட நெஞ்சினா - (எமது) மையாமை யுள்ள மனம், தநது போயின - (தான் எம்மைவிட்டுப்போய்மாட்டாது எமக்கு) கொடுத்ததுவிட்டுப்போனவை, வேதனை - இத்ததுபங்கு, (எ - று)

யான், எனது தலைவரது செயற்கரியசெயல்களையுந் தலைமையையுந் நோக்கி, கிடந்திருக்கிறபொருளைன்று கருதி ஒருவாறு காதலைபடக்கி ஆறியிருக்குந்மையேன் எனது மனமோ, உறுதன்ம ஆறியிராமல் அவனது மாலையைப் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் எனக்கு இப்படிப்பட்ட வருத்தத்தை விளைத்துத் தான் அவனிடம் பொய்விட்டது என்று இரக்கத்தோடு உரைத்தான். நரகர்களைக்கொன்று பதினாறியரத்தொரு நூறு கன்னிகைகளை மணஞ்செய்துகொண்டவரும், பாணசூரனது தோள்களைத் துணிதது அவன்மகனான உலகைத் தமது பெருத்திராண அகிருத்தலை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொண்டு கூடி வாழும்படி செய்தவரு மான் தலைவா அவாபகமகாதவியாகிய என்னை வந்து அடைந்தது இன்பமடைவிகைவெண்டாவோ வென்பான், அவவிரண்டுவரலாறுகளையும் எடுத்துக் கூறினான். 'பெருமை' என்றது, தாமே தேவாதிதேவ ரென்று தோன்றும்படி வெளியிட்ட வீரியசக்தியை

நரகளை வீட்டின் கதை - திருமால் வராகாவதாரஞ்செய்த பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்தபொழுது திருமாலினது பரிசுத்தாற் பூமிதேவிக குக்குமாரனாய் பிறந்தவனும், அசமயத்திற் சோனது பெறப்பட்டதனால் அசுரத்தன்மை பூண்டவனு மான நரகன் என்பவன், பிராகசோதிஷ்மென னும் பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு சகலபிராணிகளையும் மிக உடத்திரவீத துத் தேவா சித்தா கந்தருவர் முதலானவர்களுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பறதலரைப் பலாதகாரமாய் அபகரித்துக் கொண்டுபோய்த தான்மனம்புணாவதாகக் கருகித் தன்மாளிகையிற் கிறைவைதது, வருணனது குடையையும், மாதரகிரிசகிரமான் இரத்தின பருவத்தைபும, தேவாதாயான அதிதிதேவியின் குண்டலங்கையும் கவாந் துபோனதுமன்றி, இரத்திரனுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்துக்கொண்டு

போகச சமயமபார்த்திருக்க, அஞ்சி வந்து பணிந்து முறையிட்ட இரதிரளது வேண்டுகோளால், கண்ணபிரான், கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியமிசு மான் சத்தியபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அநகரத்தையடைந்து சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன்மந்திரியான முரன் முதலிய பல அசுரர்களையும் இறுதியில் அந்நகராசரனையும் அழத்துத் தள்ளி அழித்து, அவன் பலதிசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுயிரத தொருநூறு கன்னிகைகளையும் துவாரகையிற்கொண்டுசேர்த்து மன்னஞ்சையதுகொண்டன னென்பதாம்

வாணன் திண்டோளதுணித வலியும் பெருமையு மென்றவ்வரம்:—பலி சக்கரவாததியின் சகததியிற் பிறந்த பாணசரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவா, ஒருநாள ஒருபுருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கணக்கண்டு, முன் பாவதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில மிருந்த ஆசைபற்றியவளாய், தன் உயிர்ததோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பொளத்திரனும் பிரதயுமனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்த னென்று அறிந்துகொண்டு, 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்யவேண்டும்' என்று அததோழியையே வேண்டி, அவள் தன் யோகவிததைமகிமையினால் துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தாக்கிக் கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகவகளை அனுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப்பாணன் தன்சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவாக லெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நராதமகாமுனிவனால் நடந்தவரலாறு சொல்லப்பெற்ற பரீகிருஷ்ணபகவான், பெரியதிருவுபையை நனைத்தருளி, உடனேவந்துநின்ற அக்கருடாழ்வான் துதோளமேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானோரோடு கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும் போதே, அப்பட்டனத்தின் சமீபத்திற் காவலகாத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானு லேவப்பட்ட தொரு ஜவரதேவதை முனறுகால்களும்மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக்காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடுயுத தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜவரத்தை யுண்டாக்கி இதன்சகதியினாலே அதனைத் துரத்திவிட்டபின்பு, சிவபிரானது அநுசரராகையாற் பாணசரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்கினிதேவ ரைவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணசரனோடு போசெய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் சுப்பிரமணியன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன் தான் ஜருமபணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சோவடைந்தபோமபடிசெய்து, சுப்பிரமணியனையும் கணபதியையும் உவகாரவகளால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னா, அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமமான சுதரிசுடென்கிற தனதுசக்கரத்தை யெறித்துப்பிரயோகித்து, அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாளைதாலாயாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரைபுஞ் சிதைப்பதாகவியுருக்கையில், பரமசிவன் அருகிலவந்துவணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால், அவ்வாணனை நான்குகைகளோமே உயிரோமே விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டுவந்தன னென்பதாம்

இத்தலைமையை * "வண்ணிலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினால் வெகுண்டி, இண்ட வாண னீரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தநாள், முண்டரீமன்

மக்கள் வெப்பு மோடியங்கி யோடிடக, கண்டு நாலி வாணனுக் கிரவகிணு
 னென மாயனே” எனத் திருமழிசையாழ்வாரும், * “கார்த்திகையானுவ
 கரிமுகத்தானுவ கன்னும முக்கண், மூத்ததியம் மோடியும் வெப்பும் முதுகி
 ட்டி மூவுலகும், பூத்தவனே யென்று போற்றிட வாணன் பிழை பொறுத்த,
 தீர்த்தன்” எனத் திருவரங்கத்தமுதனாரும் பாராட்டிக்கூறுமாறு காரணக்;
 † “நோசரிநதான் கொழிக்கோழிகொண்டான் பின்னும், நோசரிநதான் எரி
 யும் அனலோன் பின்னும், நோசரிநதான் முக்கண் மூத்தி கண்டா அப்பன்,
 நோசரிவாணன் நிண்டோள்கொண்டவன்” என்பா திருவாய்மொழியிலும்.

தன் அடியாரது விரோதிகளை அழிக்குங் குணம் எம்பெருமானுக்கு இய
 லபாயிருக்கவும் தாம் அவனருளால் தமது பிரதிபந்தங்கள் ஒழிய அவனது
 இஷிமையை அனுபவிக்கப் பெறாமல் மனங்கலங்கி அத்தலை வருந்தத் தன்
 மையை ஆழ்வார அருளிச்செய்தல், இதற்கு உளருமைபொருள். நலியு நர
 களை வீட்டிற்றும் வாணன் தினதோள் துணித்த வலியும் பெருமையும் யாம்
 சொல்லும் நீரத்தலை - எம்பெருமானது விரோதிரைநகசகதியும் பரதவமகி
 மையும் எம்போலியாக்கு வனாய்வுத்ததுசொல்லு மளவினவல்ல, வேதங்களு
 க்கும் எட்டாதவை யென்றபடி மைவரைபோற் பொலியும் உருவின் பிராணா
 புளை பூநதுழாய்மலாககே மெலியும் மடநெஞ்சினா நந்தபோயின் வேத
 னையே - அவனைக்கிட்டி அனுபவிக்கப்பெறுதவளவில், அழகிட வடிவமுடைய
 அவனது மிக்க இனிமையில் மனஞ் செலுத்தத்தலும், ஆற்றமைத்ததுயரையே
 மூட்டிகின்ற தென்றவாறு

வீட்டிற்று - உயிர்விரிவித்தது இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர், விடு என்ப
 தன் விகாரமாகிய வீடு என்பதன் பிறவினையான் வீட்டு-பகுதி,று-விசுதி இனி,
 வீழத்திறு என்பது வீட்டிற்று என மருஉவாயிற் மென்பாரு முளா. வீட்டி
 ற்றும் வலியும் பெருமையும் நீரத்தலை - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம், நீரத்து-
 நீரமை யென்னும் பண்பின் அடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று
 தனித்தனி நீரது எனக்கொண்டு வருவமைதி யாகுகுக் மை வரை - மேகம்
 படிந்த மலையும்மா ம் நெஞ்சினா, இன்-சாரியை, வேதநா-வடசொல், ஈறுதிரிந
 தது ‘வலியின் பெருமையும்’ எனவும் பாடம் மடநெஞ்சு - விடாபிடியுள்ள
 மனமுமாம், மடமை-கொண்டது விடாமை, போயின் - பெயர், முற்றும்,
 பெயர்ச்சமுமாம். (எஃ)

தலைவனைப்பிரியாத மகளிரது சிறப்பைக் கூறித் தலைவி இரங்கல்.

எஃ. வேதனைவெண்புரி நூலனைவின் னோரபரவநின்ற
 நாதனை ஞாலம்விழுங்கும் நாதனை ஞாலநத்ததும்
 பாதனைப்பாற்கடற்பாம்பனைமேற்பள்ளிகொண்டருளுஞ்
 சேதனையேதொழுவாராவின் னுளாரிலுஞ்சேரியரே.

(இ - ள்) வேதனை- வேதமவல்லவனும், வெண்புரி நூலனை- சுத்தமான
 பஜனோபவீத முடையவனும், விண்ணோ பரவநின்ற நாதனை- மேலுலகத்
 தார துதிக்க அவர்களுக்குத் தலைவனாய் நின்றவனும், ஞாலம் விழுங்கும் அநா
 தனை- (பிரளயகாலத்திலே) உலகத்தை வயிற்றினுள் வைத்து நோக்கி (அவ
 னை தன்னை நோக்குதற்கு) ஒருதலைவனை யுடையனாகாதவனும், ஞாலம் தத்
 தும் பாதனை-உலகத்தை அளந்த திருவடியையுடையவனும், பால் கடல் பரம்பு
 அணைமேல் புள்ளி கொண்டு அருளும் சேதனையே-திருப்பாற்கடலில் திருவந்
 தாழ்வானாகிய படுக்கையின்மேல் யோக்கித்தினை கொண்டருங்குந்ருளிரந்த

* இராமாதுசநூற்றந்தாதி - 22.

† திருவாய்மொழி - அறுபத்துநான்காதிருப்பதிகம் - 4

தன்மையுடையவனுமான எம்பெருமானையே, தொழுவார்- இடைவிடாது வணங்கியனுபவிக்கப்பெற்றவா, வின உளாரிலும் சீரியா - பரமபத்தினுள்ளவர்களினுஞ் சிறப்புடையராவா; (எ-று.)

தலைமகனது பரத்தையிற்பிரிவிலே தனித்து மிக வருந்துகிற தலைமகள், தன்னை யாற்றவிலக்கிற தோழியை நோக்கி 'தலைமகனைப் பிரியாது அவனுடன் என்றவு கூடி வாழ்வா, முத்தியுலகத்துப் பேரின்பநுகாவாரினுஞ் சிறப்புடைய ராவா' எனற இதனால், 'அப்படிப்பட்ட பாக்கியவிசேஷத்தைப் பெற்றாரா பரத்தையரே, யான் பெற்றிலேன்' என்று தன் ஆற்றாமைமிகுதியை வெளியிட்டன ளென்க. இதனை 'பொதுப்படக்கூறி வாடி யழுங்கல்' என்றாவது, 'தனிப்படாமிகுதி' என்றாவது கொள்க இப்பாட்டில், 'பாறகடம பாமபண்ணமே பள்ளிகொண்டருளுஞ் சேதன்' என்றதனால், திருமகனும் நிலமகளும் என்றும் பிரியாது திருவடி வருடிக் கூடிக் குலவி யின்புற அவாகளுடன் அறிதியிலமருந் தன்மையைக் குறித்தது, அப்படிப்பட்ட இடையிடலாபபோகம் தனக்குக் கிடையாமையைப்பற்றி அழககாறம் வருத்தமுங் கொண்டபடி.

எம்பெருமான்பக்கல ஈடுபாடுகொண்ட ஆழ்வா 'மறறென்றிற் சிந்தை செலுத்தாது அப்பெருமானையே திரிகரணங்களாலும் பூரணநுபவஞ் செய்யப்பெற்றவர், இவ்வுலகத்திலிருந்துகொண்டே நித்யசூரிகளினும் மேம்பட்ட வராவா' என்று அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இதனால், அப்படிப்பட்ட அநுபவம் தமக்குக் கிடையாமையைப்பற்றி வருந்தியவாறு தோன்றும். இடைவிடாது பகவதநுபவமே செய்யு மிடமான அநத நித்ய விபூதியிலன்றி அதற்கு விரோதியான மைஸாரத்தி லிருந்துகொண்டே அவ னுனம் நித்யாநுபவஞ்செய்பவரை நித்யசூரிகளினுஞ் சீரிய ரென்னத் தட்டி லையிமே.

வேதன்-வேதங்களாலே சொல்லப்படுபவனுமாம். வெண்புரிநூல்- வெண்ணிறமான முப்புரிநூல். வெண்புரிநூலன் - வைதிகபுருஷனென்கைக்கு அடையாளமான சுத்தயஜ்ஞோபவீத்ததை யுடையவன்; * "வேத முதலவன் விளங்கு புரிநூலன்" என்பா திருமங்கையாழ்வாரும். ஞாலம் தத்தும் பாதன் - பூமி தோன்றதற் கிடமான திருவடியுடையா னெனினுமாம்: ஆதியில திருமாலின் திருவடியினின்று பூலோகம் உண்டாயிற் றென்று வேதசாஸ்திரம் கூறும்; † "வாழி திருவடியாய் மண்ணுலகை" என்றா பிறரும்: ‡ "மண்கழலில்" என்பதுங் காண்க. சேத் னென்றது, அருளுடையா னென்னும் பொருளது; 'அநதணா' என்பதில், 'தணன்' என்பதுபோல. (எக)

பிரிவாற்றத் தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கல்.

அ0. சீரரசாண்டுதன்செங்கோலசிலநாள்செலீஇகழிநத்
பாரரசொத்துமறைந்ததுநாயிறுபாரளந்த
பேரரசேயெமவிசுமபரசேயெமமைந்ததுவஞ்சித்
தோரரசேயருளாயிருளாயவநதுறுகின்றதே.

(இ - ள்.) சீர் அரசு ஆண்டு - சிறப்பாக இராசசியத்தை ஆட்சிசெய்து, தன் செங்கோல சில நாள் செலீஇ - தனது நீதிதவறாத ஆஜ்ஞையைச் சில காலம் (உலகத்திற்) செலுத்தி, கழிநத் - பின்பு இறந்தொழிநத், பார் அரசு - உலகமுழுவதுங்காதத் ஒரு சக்கரவர்த்தியை, ஓதது - போன்று, நாயிறு - சூரி

* பெரியதிருமொழி-எழுபத்துநான்காந்திருப்பதிகம்- 2.

† பெருந்தேவனார்பாரதம்- உத்தியோகபருவம்- கஉ.

‡ திருவரங்கத்துமாலை- 4.

யன், மறைந்தது - அந்தமித்தது, பா அளந்த போ அரசே - உலகத்தை யளந்துகொண்ட சிறந்த தலைவனே! எம் விசம்பு அரசே - பரம்பதத்துக்கு நாயகனை எம் கோமானே! எம்மை நீதது வஞ்சித்த - எம்மைத் தனியேபிரித்து வஞ்சனைசெய்த, ஓர் அரசே - ஒப்பற்ற நாதனே! அருளாய - (இங்ஙனம் நீங்கியிராதபடி எமக்கு வந்து) கருணைசெய்வாய்; (அங்ஙனம் கருணைசெய்யாதொழியில்), இருள் ஆய வந்து உறுகின்றது - இருள் முன்னையாளவினுமிக்கதாய வளநாடுகொண்டு வந்து சூழ்ந்து (எம்மை) வருத்துகின்றது, (எ-று.)—என்று ஏகாரம்- இரக்கம்.

இது, உருவெளிப்பாட்டிற் கண்ணொளிப்பாட்ட தலைவனை நோக்கித் தலைவி கூறியது. சூரியன் உலகமுழுவதும் பகலெல்லாம் தடையறத் தனது செயல்கிரணத்தைச் செலுத்திப் பின்பு அப்பாறசென்ற தன்மையை, 'சீர சாண்டு தன் செங்கோல சிலநாள செலீஇக் கழிந்த பார சோதது மறைநாது நாயி' என்றான். இப்பொழுது நீ என்னை வந்து சோந்திடாயாயின், அரசனிலாத இராசசியத்திற் கண்ணை இழந்த மகள் கொடியாரம் பரிம பாட்டையான் இருளிற்ற பரிவே னென்பது தோன்றும். இருளின்கையிலே யகப்பட்ட ஞாயிறமையுந் தன்னையும் மீட்டக்கக்கு, மகாபலிகையிலே யகப்பட்ட உலகத்தை மீட்டவன் வேண்டு மென்பான், பாரளந்த பேரரசை விளித்தான். எம் விசம்பரசே - பரம்பதத்தைப்போலவே எம்மையும் பிறாக்கு உரியபொருளாகாதபடி ஆட்கொள்ளத் தக்கவனே யென்றபடி. முதலில் 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்று சொன்னதும், பின்பு 'இன்ன காலத்தில வருவேன்' என்று காலவருதித்துக் கூறியதும் இரண்டும் பொய்யாமபடி தன்னைப் பிரிந்து சென்று நெடுநாள் வாராது விளம்பித்ததுபற்றி, 'எம்மை நீதது வஞ்சித்த ஓ ரரசே' என்றான். இவ்விடத்து 'ஓரரசே' என்றது, இப்படியும் ஒரு தலைவ னுண்டோ? என்று குறைகூறியபடி. 'எம்மைநீதது வஞ்சித்த ஓ ரரசே' என்பதற்கு - 'என்னை உபேகித்தது உன்னைக் காட்டா திருக்கிற இந்த ஸவபாவத்திலே முடிசூடி யிருக்கிறவனே!' என்று விசேஷாததம் உரைப்பா அப்பாண்டி. 'இருளாயவந்துறுகின்றதே' என்பதற்கு- 'ஊழியென்கிற பேராயத் தலைக்கட்டுகை தவிராது இருளாயே பாத்தகமாகுகின்றது' என்பதும், 'உறுகின்றதே' என்பதற்கு- 'இருள் வந்து ஸபாசிக்கப் புகுகின்றது, அதுககு முன்னே, இருளன்னமாமேனியைக்கொண்டு வந்து இடையிடற்கு கலக்கவேணு மென்கிறான்' என்பதும், பெரியவாசகரன்பினை வியாக்கியாரம்.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அனுபவிக்கப்பெற்றமையாலே தமது விவேகப் பிரகாசங் குலைந்து மோகாதகாரம் மேலிடுகிறபடியை எம்பெருமானுக்குறித்து ஆழ்வார விண்ணப்பஞ் செயதல், இதற்கு உள்நுழைபொருள். சீர சாண்டு தன் செங்கோல சிலநாள செலீஇக் கழிந்த பார சோதது மறைந்தது நாயி - சூரியப்பிரகாசமென்னலாமபடி உலகத்துக்கு வெளிச்சந்தருமாறு தமக்குச்சிலகாலமாய உண்டாகிடையாடிக்கொண்டிருந்த விவேகம் பேறு கிடையாமையாற் குலைந்தது, பா அளந்தபோ அரசே எழவிசம்பு அரசே-லீலா விபூதிக்கும் நியவிபூதிக்கும் எமக்கும் ஒருநிகரான தலைவனே! எம்மைநீதது வஞ்சித்த ஓர் அரசே - எம்மை சோத்துக்கொள்ளாது பிரித்துவைத்துக் கட்டிப் புலப்படாதுமறையு மொருதலைவனே! அருளாய - எம்பக்கல் கருணைசெய்; செய்துகாவாயாயின், இருள் ஆய வந்து உறுகின்றது - மோகாதகாரம் மேலிட்டு வந்து சூழ்ந்து வருத்துகிறது என்க. 'இத்தால், ஸமஸாரத்திலிருப்பு அஜ்ஞா நவவந்துமேலிடுமபடியிருக்கையாலேகடுகலுவிருப்பைக்கழித்துத்தரவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார்' என்பது, மயபிள்ளையிடு.

செலீஇ - செலுத்தி; சொல்லிசையுபெடை: இங்கு அளபெடை அலகு மெய்வினை. வஞ்சித்த என்னும் பெயரொச்சத்தி னீறு தொகுத்தல். (அ0)

வெறிவிலக்கத்தொடங்கிய தோழி இரங்கல்.

அஃ. உறுகினறகல் மங்கண்மேலனவோர்ப்பிலராயிவினைப் [உ.த்
பெறுகினறதாயர்மெயந்நொநதுபெறூர்கொறுமாய்குமல்வா
துறுகினறில்தொலலைவேங்கடமாட்டவுஞ்ஞுகுமுகின்றல்
ரிறுகினறதாலிவனாகமெலலாவியெரிகொள்ளவே.

(இ - ள்.) ஓர்ப்பு இலா ஆய - (இவனுக்கு நோநதுள்ள நோயின் தன்மையையும் அதன் காரணத்தையும் அதனைத்தீர்க்கும் உபாயத்தையும்) ஆராய நதுதெளிதலிலலாதவாகளாய, உறுகின்ற - (இவள்தாயமார் விடாமற) பொருந திருடத்துகிற, கண்மங்கள் - (வெறியாட்டு முதலிய) தொழில்கள், மேலன் - மேன்மேல உண்டாகாநின்றன, இவளை பெறுகின்ற தாயா மெய நொநது பெறூர் கொல - இவளைப்பெறறுவளாகுகிற தாயமார் உடம்புவருநதிப் பெற்றாரிலலை யோ? துழாய் குழலவாய் அறுகின்றிலா - (எம்பெருமானது) திருத்துழாயை இவள்கூந்தலிலே குட்டுகின்றாரிலலை, தொலலை வேங்கடம் ஆட்டவும் சூழுகின்றிலா - பழமையான திருவேங்கடமலையிலே (இவளைக்) கொண்டுபோய்ச் சோததற்கும் ஆலோசிக்கின்றாரிலலை, இவள் ஆகம் - இவளது உடம்பு, மெல ஆவி எரி கொள்ள - மென்மையான உயிரை விரகத்தீக கவாநதுகொள்ளுமபடி, இறுகின்றது - முடிக்கிறவளவாகாநின்றது, (எ - று) - ஏ - இரக்கம், ஆல - அசை.

தலைமகள், திருமாலாகிய தலைமகன்விஷயமான வேடகைநோய் கொண்டு மேனிமெலிநது வடிவுவேறுபட, அதுநோக்கிய தாயமார், 'இது முருகக் கடவுள் ஆவேசித்ததனு லானது' என்று மாறாகத் தணிகநது, அதற்குப்பரிகாரமாக வேலனைக்கொண்டு வெறியாடுவீததல, ஆடுபலிகொடுத்தல, கள்ளிறைத்தல, இறைமச்சிதாவல, கருஞ்சோறுசெஞ்சோறுவைத்தல முதலியகாரியங்களை இடைவிடாது ஒன்றன்மேலொன்றாகச் செய்யத்தொடங்க, நோயொன்றும மருந்தொன்றுமாதலால், தாண்காதலித்ததலைமகனது தகுதிக்கு ஏலாத அசெயலகளை நோக்கித் தலைமகள் மேலமேலமிகவருந்த, அதுநோக்கித் தலைவிநினைவறிநது வெறிவிலக்கவாத தோழி, அத்தாயமாகேடக முன்னிலைப் படாக்கையாகக் கூறியது, இது.

'உறுகினறகல்மங்கள் மேலன் ஓடபிலராய்' என்பதற்கு - இவனுக்கு இனி ஆகக்கடவனவான நிலைமையை ஆராயாதவாகளாய என்றலும் ஒன்று. இவளைப் பெற்ற தாய் பெறுகின்றபொழுது மெயந்நொநது பெற்றவனும், வளாகுகிறசெவிலித்தாயா தாம் தாம் வருநதிப் பினைப்பெற்றவருமாயிருந்தால், இவளபிழைக்கும்வழியிலே முயலாது இவளன்மவழியல்லாவழியிலே தலையிடா ரென்பாள், 'இவளைப்பெறுகின்ற தாயா மெயந்நொநது பெறூர்கொல்' என்றாள். எம்பெருமானது திருத்துழாயை முடியிற் சூட்டுதலும், அவளது போகஸ்தாநமான திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோதலும் இந்நோய்க்கு ஏற்ற பரிகார மென்றாள் 'வேங்கடம் ஆட்டவும்' என்றது, எம்பெருமானுக்கநருளின திவ்வியதேசத்தை இவளதாபநித்தற்கு உரிய தொரு பொய்கையாக நினைத்தன ளாதலால், அன்றி, 'வேங்கடமாட்டவும்' என்பதற்கு - திருவேங்கடமலைக்கு இவளை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று பிராத்தனைபண்ணிக்கொண்டு அதற்குஉரிய ஆவேசத்தை ஆடுவீக்க என்றுகொள்ளுதலும் ஒன்று. வேங்கடம் ஆட்டச் சூழுகின்றிலா - வேங்கடத்திலே இவளைநடையாடச்செய்தற்குவாநதுசூழுகின்றாரிலலையென்றாமம்.

ஆழவானா ஆறுறுவிக்கவேணுமென்று ஞானிகள் தங்கள்பரிவால் வேறுசிலவிதமான பரிகாரங்களைச் செய்யப்புக, இவாதன்மையறிந்த அன்பர்கள், இவராமறமையைத் தணிக்கும் வழிகளில் இழியாமல் வேறுவழிகளில் இழிநது என்னபயனென்று வெறுத்ததுகூடாக்கும் வார்த்தை, இதற்கு உள்நுரை

பொருள். உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலென ஒர்ப்பிலராய - இவர்கள் பரிவின் மிகுதியால் வியாது ஆராயதலதவிரந்து வேறுதல உபாயங்களால் இவரார் மூலமையைத்தணிக்க முயல்கிறார்களா, இவ்வாறு பெறுகின்ற தாயா மெயந் நொந்து பெறாக்கொல் - இவர்கள் இவரருமையை அறிந்து வருத்தத்தக்கவரல்லரோ? துழாய் குழல்வாய்த் துறுகின்றிலா தொலைவேறுகடம் ஆட்டவும் குழுகின்றிலா-பகவத்பரஸாதமும் திவ்யதேசவாஸமும் இவ்வரற்றமைக்குப் பரிகாரம், அவைசெய்யாமையால், இவள் ஆகம் மெல் ஆவீ எரிக்கொள்ள இறுகின்றது - இவர்க்குத் தளாச்சி மேன்மேல் மிகுகின்றது என்க

‘இவ்வாறுபெறுகின்ற தாயா மெயந்நொந்து பெறாக்கொல்’—“பெற்றவட்கே தெரியுமந்தவருத்தம் பின்னாபெறாப் பேதை யறிவானோ பேராந்தம், உற்றவர்க்கே கண்ணீர் கம்பலை யுண்டாகும் உறுதவரோ கல்நெஞ்ச முடைய ராவார்” என்பது காண்க.

ஒர்ப்பு - ‘பு’ விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். பெறுகின்ற-இயல்புபற்றி வந்த காலவழுவமைதி யென்னலுமாம் (அக)

உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவி தலைவன்கண்ணழகுக்கு இரங்கல்.

அஉ. எரிகொளசெஞ்ஞாயிநிரண்டுடனேயுதயமமலைவாய
விரிகின்றவண்ணத்தவெம்பெருமான்கண்கண்மீனடவற்று
ளெரிகொளசெநதீவீழ்சுரரைப்போலவெம்போலியாகமும்
விரிவசொல்லீரிதுவாவையமுற்றமவிளரியதே

(இ - ள்.) எரி கொள் - வெப்பத்தைக் கொண்ட, செம் - சிவந்த, ஞாயிறு இரண்டு - இரண்டுஞ்ஞாயமண்டலம், உடனே-ஒருங்குதே, உதயமலைவாய - உதயகிரியிலே, விரிகின்ற - தோன்றிவிளங்குகிற, வண்ணத்த - தன்மைபோன்ற தன்மையுடைய, எம் பெருமான் கண்கள் - எமதுதலைவனது திருக்கண்கள்,—அவற்றால்-அந்தசூரியவடிவங்களிலே, எரி கொள்-சொலித்தகுகொண்டுதோன்றுகிற, செம் தீ - சிவந்தநெருப்பிலே, மீனடி வீழ - (வேறுபுகலிடமில்லாமையால்) மீனடிவாதுவீழ்ந்து ஸ்தம்பகிற, அசுரனா போல-(பகைவரான கொடிய மந்தேகரன்னும்) அசுரர்களுக்குப்போல, எம் போலியர்க்கும் - (அநுகூலரான மெல்லிய) எம்போன்றவர்களுக்கும், விரிவ - நாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன, வையம் முற்றம் விளரியது - (எம்பெருமான்) உலகமுழுவதையும் விருப்பத்தோடு செழிக்கச்செய்யுந் தன்மை, இதுவோ—? சொல்லீர் - சொல்லுங்கள், (எ - று)

பிரிந்துசென்றதலைமகனிடத்தில் இடைவிடாதுகருத்தைஊன்றவைத்தமனத்தின் நினைப்பு மிகுதியால் அவனது வடிவம் உருவெளிப்பாடாய்க் கண்ணுக்கெதிரிலே காணப்பட, அவ்வடிவத்தின்கண்ணழகிலே யீடுபட்ட தலைமகள், அவ்வடிவம் கைக்கெட்டாதுமறைந்தபின்பு, அக்கண்ணழகு தன்காதல் நோயை மிகவளர்த்தித் தன்னைமிகவருத்தூர்தன்மையைத் தோழியனானோக்கிச் சொன்னது, இது.

மந்தேகாருணமென்னுந் துலீபத்தில் வாழும் மந்தேககொன்னும் அசுரர்கள் உக்கிரமான தவத்தைச் செயது பிரமணிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கி எப்பொழுதுஞ் சூரியனை வளைந்து எதிர்த்துத் தடுத்தது போலசெய்கின்றன என்பதும், அந்தனா முதலியோர் சந்தியாகாலங்களில் மந்திரபூர்வமாகக் கையிலெடுத்திவிடும் ஆக்கியதீர்த்தங்கள் வச்சிராயுதம்போலாகி அவர்கள்மேல் விழ்ந்து அவர்களை அப்பாலதள்ளிச் சூரியனதுசுரததுக்குத் தடையிலலாதபடிச் செய்கின்றன வென்றும், அந்தனாமுதலியோர் செலுத்த

தும் அரங்கியத்தின் ஆற்றலால் சூரியமண்டலத்தினிடையே ஒருசெந்தி எழுந்துசொலிக்க (விளக்கில் விட்டிலபோல) அததியில் அவ்வசராகள் விழுந்து ஒழிகின்றன என்றும் நூலகள் கூறும். இரண்டுசூரியமண்டலம் ஏக காலத்திலே ஒருதயுகியில் உதித்தெழுந்து விளங்கினும்போன்ற எம்பெருமான் கண்கள், வல்லியலாரான அசுரர்க்குப்போல, மெல்லியலாரான எமக்கும் தாபஞ்செய்கின்றனவே; வலியானா யுழித்து மெலியானாக் காத்தலன்றோ, முறைமை? எம்பெருமான் உலகமுழுவதையும் அன்போடு செழிப்படையும் படி காத்தருள்கின்றன என்பது இப்படித்தானே? என்று தலைவி வருந்திக் கூறினாள் இவள், திருமாலாகிய தலைவனிடத்திலே ஈடுபட்டவள்.

ஞாயிறுஇரண்டு- இல்பொருளுவமை. அவ்வசராகள் அழிதல எப்பொழுதும் நிகழ்தலால், அத்தன்மையை 'மீண்டு' என்பதனும் குறித்ததுமாம்; அன்றி, மீண்டு-(சூரியனைவருத்துதலாகிய தமதொழிலினின்றும்) நீங்கி யெனினுமாம். விரிவ-மும்ம. விளரியது என்பதை - விளரி என்பதன் மேற் பிறந்த ஒன்றன் பாறகுறிப்புமுறமென்றாவது, விளா என்பதன்மேற் பிறந்த தென்றாவது கொள்க, முறையே அசுரமாததிரமும், இஃக அசுரம் இரண்டும் - சாரியையாம்; விளரியென்ற சொல்-மிக்கவிருப்பமென்னும் பொருள் தாதலை * "விளரியே யிளமை யாழிலோநரம்பு யாழ் நீள்வேடகை" என்றதனாலும், விளரென்பது-செழிப்பென்னும் பொருள் தாதலை † "விளரென்ப திளமை தானே வெளுப்பொடு கொழுப்பு மாசும்" என்றதனாலும் அறிக.

எம்பெருமான் முதலில் அகக்கண்ணுக்கு இலக்கானபொழுது தம்பக் கலவைத்த கடாக்கூர்தானே பின்பு பூணூறுபவம் பெறுமையால் 'வருந்து மளவில் தமக்குப் பரிதாபமுதவாகத் தோன்றும் விதத்தை ஆழ்வா அன்பரோடு கூறுதல, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். எம்பெருமானது மைமமலை போல விளங்குந் திருமேனிபிற சோதிவடிவமாய்க் காணப்படுகிற கண்களின் நோக்கம், அனுபவத்தைக் கொடாமையால், பிரதிகூலாகுத தயாவிரை ததல்போல அடிபவரான எமக்கும் வருத்தம் விளைவிக்கின்றன, இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் லோகத்துக்கு ரக்ஷைஞ்ஞருதன்மை எவ்வளவு யென்க. தம்மை விரைவிறசோத்துக்கொள்ளாமையா லுண்டான ஆற்றுமை அவனது ரக்ஷைத்தவத்திலுஞ் சுவகைசெய்யும்படி யாயிற்று.

அரக்கராகிய மந்தேகரை அசுரரென்றது, கொடுமையிலொற்றுமையால்.

அசுரரை - உருபுமயக்கம் உதயமமலை-மகரவொற்று, விரித்தலவிகாரம்.

பிரிவாற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கல்.

அக. விளரிக்குரலன்றி நெனபெடைமேகின்ற முனறிற் பெண் முளரிகுரமபையிது விதுவாகமுநிலவண்ணனபேர் [ணை கிளரிகிளரிப்பிதற்றுமெல்லாவிடையுநவமுமெல்லாந தளரிமகொலோவறியே னுயயலாவதித்தையலுககே.

(இ - ள்.) விளரி-விளரியென்னும் இசையையுடைய, குரல் - குரலையுடைய, அன்றில் - அன்றிறபறவை, மெல் பெடை - மெல்லிய (தனது) பேடையை, மேகின்ற - வருமபித தழுவுதற் கிடமான, முன்றில் பெண்ணை முளரி குரமபை - முன்வாயிலிலுள்ள பணைமாததி லுள்ளதும் முட்க்கூப்பரி நதுசெய்யப்பட்டது மான கூடு, இது இது ஆக- இப்படி எவகும் எதிரில் அருகில் இருக்க, (இவ்வன்றிலைக்காணுதலாலும் இதன் குரலைக் கேட்டலாலும் ஆற்றுமை ததுயரம் மிக்கு), முகில் வண்ணன் பேர் கிளரி கிளரி பிதற்றும-காளமேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய தம் தலைவனது பெயர்களை

* சூடாமணிக்கணம்-எகரவெதுகை-கரு.

(வலியின்மையால்) வருங்கியெடுத்தெடுத்ததுக்கறி வாய்பிதற்றும்படியான, மெல ஆவியும் - (இவளது) மெலவடைந்த உயிரும், கைவும் - (உடம்பின்) மெலவும், எல்லாம் - என்னும் இவை யாவும், தாளின் கொலோ - முழுவதும் தளர்ந்தொழிந்தாலோ, இதையலுக்கு - இம்மகளுக்கு, உய்யல ஆவது - (அவர் வந்துசேர) உயவு உண்டாவது? அறியேன்-அறிகிறேனில்லை; (எ - று)

காமவிரகத்தா லுண்டாகும் வேதனைகளுள், கீதனை பசில மெனி மெலவு அமுங்கல மொழிபலிதறல முதல்ப பலவும் இவளுக்கு நிகழந் தாயவிட்டன, இனி, மரணமொன்றே நிகழாது நிற்பது அதுவும் நிகழந் தாலோ, இவள்தலைவன் இவளை வந்துகூடி உயயச்செய்வது? என்று தோழி இரங்கினாள். இதனால், இனி இவளுக்கு இருக்கை அரிதாம் என்றவாறு. இதனைத் தாயவராததையென்றல, அத்துணைச்சிறப்பன்று

அன்றிலென்பது, ஓடிப், இது, எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் கூடியே நிற்கும். கண்ணோம் ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்து யாததைப் பொறுமல ஒன்றையொன்று இரண்டுமூன்றுதரங் கத்திக் கூவி அதன்பின்புந் தன்னுணையக கூடாவிட்டால் உடனே இறந்துபோம். ("எரி தகைநதன்ன சொதலையன்றில், பிரியின்வாழாது" என்றா பிறரும்.) இதனை வடநூலார் க்ரொளஞ்சமென்று கூறுவா; தமிழிற் குருகெனவும் படும. இதனை, கிரொளஞ்சபருவததை அன்றிற்பெயாக்கிரியென்றும், குருகின்பெயர் மலை யென்றும் நூல்களிற் கூறுமாறறால் அறிவு. (பகலமுழுவதும் புணரந் திருந்து இரவிற பிரிந்து வருந்துவதாகிய சக்கரவாகப்பறவையும் அன்றிலென படுவது உண்டு.) அன்றிலும் அதன் குரலும் காமோததிபகமாயப் பிரிந் தாக்குப் பிரிவுத்துயரை வளாக்கு மென்க. இப்பறவையைப் பணமரத்தில வாழுவதாகவே கவிகள் பலவிடத்துங் கூறுவா.

வடமொழியில் ஷட்ஜம் காரதாரம மத்தியமம் பஞ்சமம் தைவ தம் நிஷாதம் என்னும் ஸப்தஸ்வரங்கள், தமிழில் முறையே குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளி தாரம் என்னும் ஏழிசை யெனப்படுதலால், விளரியென்றது, தைவதமென்னுஞ் சுர மென்னலாம்; அன்றி, வடமொழி நிக ண்டில் "கரொளஞ்சு கவணதி மதயமம்" என்றதனால், அன்றில் மத்தியம் மென்னுஞ்சுரத்தை யொலிக்கிற தென்று தெரிதலால், விளரியென்பதற்கு - மத்தியமஸ்வரமென்று பொருள்கொளளுதலும் ஒன்று. விளரி யென ஓர் பண்ணும் உண்டு.

மென்பெடை - பிரிவுபெறாத மென்மையைபுடைய பேடை. முளரிக் குரம்பை யென்பதற்கு - தாமரையிலைகளையும் பூக்களையுங் கொண்டுவந்து செய்த கூடென்று உரைப்பாரும் உளா.

'இதுவிது' என்றது, கட்புலனாகும்பலவறமைச் சுட்டியது.

பகவத்துபவம் பெறுமையால் ஆழ்வாரா தளாதலைக் கண்ட அன்பர்கள், 'பாதகமான லெளகிகபதார்த்தங்கள் அருகிலிருந்தலால், இவா ஆறியிருந் தல் அரிதாயிருந்தது' என்று கூறுதல், இதற்கு உள்நுழைப்பொருள். இவா தாரீம் இருக்கிறவிடத்திலே அருகிலுள்ளாரா சிலர் எம்பெருமானைச்சேரந்து அனுபவிக்கப்பெறுதலைக் கண்டு தமக்கு அத்தன்மை கிடைத்திடாமையாலே ஆற்றாமையிக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை வாயமாரும் எடுத்துக்கூறிப் புலம்பி நெஞ்சத்தளாந்து கைகிற தன்மையைக் கண்டு 'இங்ஙனம் மெலிகிற இவாக்கு இறுதி உண்டானபின்போ, எம்பெருமான் வந்து இவரைச் சேர்த் துக்கொள்வது?' என்று வெறுத்துக்கூறின ரென்க.

மேகின்ற - மேவுகின்ற. குரம்பை - குடம்பை. முன்றில் - இல்முன் என்பது முன்பின்னாகமாறித் தொக்க மருஉமுடிபு, ***"முன்னென் கிளவிமுன்**

* தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல் - ௬௦.

ளாததோன்றும், இல்லென் னிவியிசை மகர மொறதல, தொலியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே” என்பது காண்க இதனை இலகணப்போலியில் அடக்குவர் இக்காலத்தார். தையல - அழகு, உடையவளுக்கு ஆகுபெயர். பிதற்றம் என்பதற்கு - முதனிலைத் தொழிற்பெயராக, பிதற்றுதலும் என்று உரைப்பாரும் உளர் ‘ஆவியின்வும’ என்றும் பாடம்.

* மாறன்பணித்தமிழுமறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த வீறுடைய திருமங்கையாழ்வார், இவரு ‘அன்றிலமென்பெடை மேகின்ற முன்றிற பெண்ணை முளரிக்குரம்பையிது’ என்றதை அடியொற்றி, “முன்றிற பெண்ணைமேல முளரிக்கூட்டகத்து, அன்றிலின் குரல அடரு மென்றையே” என அருளிச செய்திருத்தல காண்க. (அங்)

தலைவி தலைவனைக்காண விரைதல்.

அச. தையனலலார்களகுழாங்களுக்குழியகுழவினுள்ளு

மையநலலார்களகுழியவிழவினுமங்கங்கெல்லாங்

கையபொன்னாழிவெண சங்கொடுங்காண்பானவாவுவனா

மையவண்ணாமணியேமுத்தமேயென நன் மாணிக்கமே.

(இ - ள்) மைய வண்ண - மையுடைய நிறம் போன்ற கரியதிருநிற முடையவனே. மணியே முத்தமே என்பது மாணிக்கமே - நீலமணியும் முத்தும் மாணிக்கமும் போல நிறத்தையும் அழகையும் ஒளியையும் உடைய என ஆதலைவனே. தையல நலலார்கள குழாங்கள் குழிய குழவினுள்ளும் - அழகிய மகளிர்கள் திரண்ட திரளினிடையினும், ஐய நலலார்கள குழிய விழவினும் - சிறந்தவர்களான நல்லஆடவர்கள் திரண்ட திருவிழாவிலாயினும், அவரு அவரு எல்லாம் - இன்னும் அப்படிப்பட்ட திரள்களெல்லாவற்றிலுமாயினும், கைய பொன் ஆழி வெண சங்கொடும காண்பான் அவாவுவன நான் - கைகளினுள்ள பொன்னிறமான சக்கரத்தூதனும் வெண்ணிறமான சங்கத்தூதனும் நான் (உண்ணக) காண விரும்புவேன், (எ - று)

‘நாயகியானவர் நாயகருள சாவேசுவரனை புறப்பேதிரளிடையாகி லுங் காண ஆசைபட்டுப் புலம்பின பாசரம்’ என்பதும், ‘குழாங்கள் குழிய குழு’ என்கையாலே அச்சமுகந்தான் பலவாய்ச்சோந்த சமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது’ என்பதும், இந்தக்கிளவி “மள்ளா குழீஇய விழவி னானும், மகளிர தழீஇய துணங்கை யானும், யாண்டுங் காணேன் மாண்டக் கோனை” என்று அகத்தமிழிலுஞ் சொல்லப்பட்டது’ என்பதும் அழகியமணவாளரீயருரை. தலைமகனது ஒருவழித்தணத்தலை, பிரிவாற்றாத தலைமகள், அவளை என்காதலின்படி தனியே ஏகாந்தத்திற கண்டு கூடிகுலவினுட்புறக்கிடையாதாயினும், ஆடவரும் மகளிரும் பலா கூடிய கூட்டத்தினிடையில எங்கே லுங் காணக்கிடக்குமாயினும் அதுகொண்டு ஆறியிருப்பே னென்று கருதின னென்க நினைப்புமிருதியால் தலைவனை எதிரில் நிற்கிருப்போலப் பாவித்து முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியவாறு. இவ்வனம் கற்புச்சிறப்ப நாண

* உபதேசத்தினுமலை - கூ.

† பெரியதிருமொழி - நூற்றோரநகிருப்பதிகம் - கூ.

‡ “மள்ளா குழீஇய விழவி னானும், மகளிர தழீஇய துணங்கை யானும், யாண்டுங் காணேன் மாண்டக் கோனை, யானுமோ ராடுகள் மகளே யென்கைக், கோடிலங்குவரை னெகிழ்த்த, பீடுகெழு குரிசிலு மாடுகள் மகளே” (என்பது, நொதுமலா வரைவுழித் தொழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடு நிலைத்து, ஆதிமாத்ரி.) குறுந்தொகை - டக. இது - நச்சினார்க்கினியராலும் ‘உயிரினுஞ் சிறந்தன்று’ என்ற தொல்காப்பியசூத்திரத்தின் உரையிலே மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

துறந்து தலைவி மனவலியின்றித் தலைவனிருந்தவிடத்தேரசெலவே னென்று கூறுதலும் அகப்பொருளா மென * “உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணி னுஞ், செயிநிர் காட்சிக் கற்புகிறந தன்மெனத, தொல்லோர் கிளவி புல விய டெஞ்சமொடு, காமக் கிழவ னுள்வழிப படினாந், தாவின நன்மொழி கிழவி இடபினும், ஆவகையிறவுந் தோன்மன பொருளே” என்றதனால் அமைக்கப்பட்டவாறு உணராக.

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மங்கையர் கூடியாடுவ குரவைக்கூத்துப் போன்ற மகளிர்குழாத்திலும், தருமபுத்திரன் செய்த இராசகுடியாகம் போன்ற நல்லாடவாகுழாத்திலும் இருத்தற்கு ஏற்புடைய னைதலால், இங்ஙனங் கூறியது † “பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெறிதுவரை. பெல்லாருஞ்சூழ்சி கிங்கசனத்தே யிருந்தானை கண்டா ருளா,” ‡ “காந தன்முகிழவிரமசீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலைசென்றிறுகக, வேந்தாதலைவன் சன கராசன்மன் வேளவியிற் கண்டா ருளா” என்றவற்றாலும், திருமால் தைய ளல்லாராகுமூவிலும் ஐயநல்லாராகுமூவிலும் காணத்தக்கவனாதல அறிக தையல நல்லாகன் - மகளிருட் சிறந்தவா என்றும், ஐயநல்லாகன் - ஆயர்க்கு ஷ்டா என்றுங் கொள்க.

முத்தம் - தெளிவுக்கும், றீமைக்கும், குளிர்ச்சிக்கும், மாணிக்கம் - பெற்றதற்குமேகும் உவமையுமாம்

கெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஆழ்வார அப்பெருமானை மீண்டும் எங்கேனும் காண ஆசைப்பட்டு அவனை நோக்கித் தன்னிலையுரைத்த வாதத்தை, இதற்கு உளநுறைப்பொருள், ‘மகளிராகு’ என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம் - பரதாதிரராயிருக்குந் தன்மையையே பிரதான மாகவுடைய பிரபநாகளது சமூக மென்றும், ‘ஐயநல்லாகள குழு’ என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம் - யாகம்முதலியதொழில்களை நடத்துமியலுடைய கை வகரியப்பிரவிருத்திலோகளது சமூக மென்றுங் கொள்வா.

தையல நல்லாகன் - நலதையலாகளென மாறுதலுமாம். குழிய = குழுவிய, தமிழ் = தழுவிய, கெழிய = கெழுவிய என்பனபோல. இப்பாட்டில் ‘குழிஇய’ என அளபெடைகொண்டால் தனாகெடுதல் காண்க. அன்றியும் § “தமிழ் தமிழ் சாயலவா”, § “தனது மாடே, தமிழ் காவலனா நோக்கி”, || “கெழிய ராகுவங் கெதுவம்” என்ற இடங்களில், தமிழ் கெழிய என்றே பிரயோகங்கள் இருத்தலால், இங்ஙனம், குழிய என்பதைக் குழிஇய என நீட்டவேண்டிய அவசியம் எவ்வாறானும் சிந்திப்பிலலை யென விடுக்க. ஏட்டுப்பிர திகளிலெல்லாம் அளபெடையிலலாத பாடமே காணப்படுகிறது பெரியோர் வழக்கமும் அப்படியே. ஐயநல்லாகன் - ஆயநல்லாகன், கிஷ்டரானருஷிப் பிராமணசமூகம். கைய, மைய - குறிப்புப்பெயரெச்சங்கள். மை - மேகமு மாம். ‘மையலவண்ணு’ எனப் பாட்டகொண்டு, ஆசையக்கத்தை யுண்டாக் கும் வடிவழகுடையவனே யென்று பொருளுரைப்பாரும்உளா. மணியே முத தமே மாணிக்கமே யென உபமானத்தை உபமேயமாகவே சொன்னது, உப சாரவழக்கு || “முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க, வித்தினைச் சென்று விண்ண காக் காணமே” எனத் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலும் இம்முன்று உவ

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - களவியல் - ௨௨

† பெரியாழ்வார்திருமொழி - முப்பத்தோராத் திருப்பதிகம் - ௬.

‡

§ சீவகசிந்தாமணி - சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம் - ௩௨.

|| கந்தபுராணம் - அசுரகாண்டம் - அமரர்சிறைபுகுபடலம் - ௧௨.

||

|| மகாசாததாபபடலம் - ௨௬.

¶ பெரியதிருமொழி - தொண்ணூற்றோராத் திருப்பதிகம் - ௮.

மைகள் ஒருங்கே கூறப்படுதல் காண்க. மாணிக்கம் - மாணிக்யமென்னும் வடசொல் திரிபு. (அச)

மாலைப்பொழுதுகண்வேருந்திய தலைவி இரங்கல்.

அரு. மாணிக்கங்கொண்டிருநகெறிவொத்திருளோடுமுட்டி யாணிப்பொன்னன்னசுடாபடுமாலைபுலகளநத மாணிக்கமேயெனமரதகமேமறறொப்பாரையிலலா வாணிப்பொன்னையடியேனடியாவியடைக்கலமே.

(இ - ள்.) உலகு அளநத - உலகங்களை அளந்துகொண்ட, மாணிக்கமே - மாணிக்கம்போலப் பெறுதற்கு அரியனாவனே! என் - எனக்குத்தலைவனா, மரதகமே - மரத்தரத்தினம்போலப் பசியவடிவமுடையவனே! மறு ஒப்பாரா இல்லா - தன்னையொப்பவா வேறுவவளாயும் உடையனாகாத, ஆணி பொன்னே - மாறுபாடற்ற பொன்போல மதிப்பையும் ஒளியையு முடையவனே! மாணிக்கம் கொண்டு குரங்கு எறிவு ஒத்தது - மாணிக்கத்தாற் கருங்குரங்கு விசி யெறியப்பட்டால் அமமாணிக்கம் அககுரங்கின்கையிலே யகப்பட்டு அழிதலபோன்ற, ஆணி பொன் அன்ன சுடா இருளோடு முட்டி படும - மாறுபாடற்றபொன்போன்ற ஒளியையுடைய சூரியமண்டலம் இருளோடு சென்றுகிடத்த தான்மறையப்பெற்ற, மாலை - மாலைப்பொழுதிலே, அடியேன் அடி ஆவி அடைக்கலமே - இயலவில் உனக்கு அடியவளானா எனது சொந்தமான உயிர உனக்கே அடைக்கலப்பொருளாக ஒப்பிக்கப்பட்டது, (ஏ - று)

*“காலை யருமபிப பகலெல்லாம் போதாதி, மாலை மலரு மிந் நோய” என்றபடி. காமநோய மிகமுதிர்ந்ததற்கு உரிய காலமான மாலையில் ஆற்றாமை மிகுதியால் தன்னுயிர்ப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வேறுகதியில்லாதவளாயத் தலைமகள் தலைமகனைக்கருதி ‘உனக்கே என்உயிர தஞ்சம், ஆதலால், நீயே என்னைவந்து காத்தருளவேண்டும்’ என்று முறையிட்டாள இப்பாட்டைத் தாயவார்த்தையென்பார்க்கு, ‘அடியே னடி யாவி’ என்பதற்கு - எனது அடிமை யான மக னென்று பொருள், ஆவி - உயிர்போல அருமையான பெண்ணுக்கு, உவமையாகுபொய ‘அடியேனுடையாவி’ என்றும் பாடும்.

ஒருவரால் எறியப்பட்டுக் குரங்கின்மீது சென்றுவிழுந்த மாணிக்கம் அதன்கையில் அகப்பட்டு மீளவொண்ணாது அழிதலபோல, இருளாயழித்தற பொருட்டு அதன்மீதுசென்று வீழ்ந்த சூரியன் அவவிருளிதபட்டு மீளாது மறைந்த தென்க கற்பனை கூறப்பட்டது. மாணிக்கம் - சூரியமண்டலத்துக்கு, குரங்கு - இருளுக்கு, சூரியன் அஸ்தமித்தல் - மாணிக்கம் மீளக்காணாமற்போதற்கும் உவமை யென்க. மாணிக்கம் - நவரத்தினங்களுள் ஒன்று; இது, செந்நிறமுடையது. [நூல்களிற கருமாணிக்கமெனவருதல், இலப்பொருளுவமையாம்] உபமேயமாகிய இருளின் தன்மையைக் கருதி, குரங்கு, கருங்குரங்குகெனக் கொள்ளப்பட்டது இனி, மிகச்சிறந்த மாணிக்கத்தை அதன்சோமையையறியாத குரங்கு எறித்து எங்கேனும் மககிப்போம்படி எறிந்து மாயத்துப் போக்கிவிட்டாற்போல, சூரியனை இருளிலேயெறிந்து போக்கின மாலைப்பொழுது என்றும் உரைக்கலாம், இவ்வுரையில், மாலைக்குக் குரங்கும், சூரியனுக்கு மாணிக்கமும், அவன்வீழ்ந்ததற்கு அதுஎறியப்படுதலும், இருளுக்கு எறியப்படுமிடமும் உவமையாம். ‘அன்றியே, மாணிக்யத்தைக் கொண்டு குரங்கு எறிந்தாற்போலே யென்றுமாம், குரங்குதலாவது - வளைதலாய், உதித்தஆதிதயன் உயரஎழுகது விழுந்த அஸ்தமித்த கம்மையைச் சொன்னபடி’ என்றும் உரைப்பா அழகியமணவாளசீயா, இவ்வுரைக்கு, குரங்கு வெண்ணுரு செய்வெனெச்சம் ஈறுதொக்க தென்க

ஆணிப்பொன் - மாறறிததருக் கொள்ளும உயாதரப்பொன், இதுக்கு மேலே மாறறிலலை யென்னுமபடிபாண் சிறந்த பொன் என்றும் உரைப்பா. மற்ற ஒப்பாரை இல்லா - தனக்குத் தானேயன்றி ஒருவாற்றானும் வேறுசிக ரில்லாத என்றபடி; “தனக்குவமையிலலாதான்” என்றாபிறநும இதலை, தன்னையொழிந்தாயாவரினுந் தான் மேட்டவ னென்பது விளங்கும்.

எம்பெருமானே அனுபவித்ததற்கு உரிய காலம் வந்திருக்க அவ்வனுபவங் கிடையாமையா லாகிய ஆற்றாமைமிகுதியால் வருந்திய ஆழ்வார, அவ்வருத் தந்திருமபொருட்டு, உடையவனான எம்பெருமான்பக்கவிலே உடைமை யாகிய தன் உயிரை அடைக்கலமாகச் சமர்ப்பித்தல், இதற்கு உள்நுறை பொருள். மிக்கவிளக்கமுடைய விவேகம் மோகாதகாரத்திலே விழுந்து அகப்படுமபடியான இரநிலையில் உணைச்சரணமடைந்த இவ்வயிர்க்கு நீயே யன்றோ ரக்ஷக னென்று உரைத்தன றென்க

மரதகம்மரதகம் எழுத்து நிலமாறுதல், இலக்கணப்போல். (அரு)

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இரங்கல்.

அரு. அடைக்கலத்தோங்குமலத்தலாயனசென்னியென்னு

முடைக்கலத்தான் முன்னரனுக்குநீக்கியையாழிசங்கம[ளாற
படைக்கலமேநகியைவெண்ணெய்க்குளாய்ச்சிவனறமுபுக
புடைக்கலந்தானையெமமானையெனசொல்லிபுலம்புவனே.

(இ - ள்) அடை - இலையாகிய, கலத்தது - இடத்திலே, ஓங்கு - உயர்
நது தோன்றின, கமலத்தது - (திருமாவின் நாபித்) தாமரை மலரிலே, அலா-
வெளிப்பட்மீத தோன்றின, அயா - பிரமனது, சென்னி என்னும் - தலைபா
கிய, முடை கலத்தது - முடைநாற்றமுடைய பிச்சாபாததிரத்திலே, உடண -
உணவு இரத்தலை, முன்-முன் ஒருகாலத்தில, அரனுக்கு-சிவனுக்கு, நீக்கியை-
போக்கியருளினவனும், ஆழி சங்கம் படைக்கலம் ஏந்தியை - (சுதரிசனமெ
ன்னுஞ்) சக்கரத்தையும் (பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ்) சங்கத்தையும் ஆபுதங்க
ளாகக் கைகளிற் கொண்டுள்ளவனும், வெண்ணெய்க்கு - வெண்ணெய்க்காக,
அன்று - (காவுங்கையுமாயஅகப்பட்ட) அந்நாளில், ஆய்சசி - வளாதத்தாயாகிய
இடையாமகனான யசோதை, வல தாமங்களால் - வலியுயிருகளால், புடை
க்க - அடிக்க, அலந்தானே - வருந்தினமபோலத் தோற்றினவனும், எம்மானே -
எமதுதலைவனு மான திருமாலேக்குறித்தது, என் சொல்லி புலம்புவன் - நான்
என்னவென்று சொல்லிப் புலம்புவேன்? (எ - று.)

சிவனுக்குத் துயரீக்கினவனை எனக்குத் துயரீக்கவேண்டு மென்று
சொல்வேனோ? அடியாரா துயராதீராக ஆபுதங்கொண்டொளவனை என்னுயரந
தீராகக் கையிறகருவிகொள்ளவேண்டு மென்று சொல்வேனோ? ஆய்ச்சியாக்கு
எளிபருளவனை எனக்கெளியனாகவேண்டு மென்று சொல்வேனோ? யாதுசொல
விகூடப்பிரிவேன்? என்றான். இதலை, அவனுக்கு இயற்கையாகவுள்ள ஆபத்
தஞ்சுஉதவுந்தன்மை, ஆசிரிதவிரோதிகளைநீக்கிசுகித்ததற்கு ஏற்றகருவியுடை
மை, அடியார்க்கெளிமை இவற்றைக் கருதி, இத்தன்மைகள் தன் பக்கவில
உதவாமைபற்றி இரங்கினு ளென்க

தாமரைப்பூ பசிய இலையினமீது உயாந்து அலாதலபோலத் திருநாபித்
தாமரைமலர் எம்பெருமானது பசிய திருமேனியின்மீது எழுந்து தோன்றின
மை, ‘அடைக்கலத்தோங்கு கமலம்’ என்றதனால் விளங்கும். இனி, அடைக்க
லமென்பதை, அரனுக்கு அடைமொழியாக்கி, அடைக்கலமாகப் புக்க சிவனுக்
கு என்றும், நீக்கியென்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, ரக்ஷகமாக இருந்து நீக்கி
னவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம் அன்றி, அடைக்கலத்தோங்கு அயன்

என இயைத்து, (தன்பக்கலிலே) அடைக்கலமாக வளாகிற பிரம்மனென்பாரு முளா. அடைக்கல மென்பது-காததற்கு உரிய பொருளையும், காப்பவனாயுமு குறிக்கும். கமலதது அலா - தாமரைப்பூ எனக் கொண்டால், 'தோன்றின' என்பது வருவிக்கவேண்டும். முடை - தூக்கந்தம்.

அயன்சென்னிக்கலத்தது ஊண் அரனுக்கு நீக்கிய கதை. — ஒருகாலத்திலே, பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரம்மனும் ஐந்துசிரமுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தெனக கருதி, அவனது சிரமொன்றைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், 'இதற்கு என் செய்வது?' என்று கவலைபட்ட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலைப்பிச்சையெடுக்கவேண்டும், என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையெடுத்துக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்சிர மத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி ஏற்றப்போது, அப்பெருமான் அக்ஷயமென்று பிணையுவிட, உடனே அதுநிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம்.

திருமாலுக்குச் சங்கசக்கரங்கள் ஆபரணகோடியிலும் அமைதலால், 'படைக்கலமேந்தி' எனவேண்டுகிறது. படைக்கலம் - போர்க்கருவி. இனி, படையம் கலமு மாக [ஆயுத ஆபரணங்கள் ளாக]த் தரித்தவன் என்றும் அமையும். பரீபாருச்சயம், தனது பெருமுகக்கத்தாம் பகைவரை அஞ்சுவதது அழித்தலால், ஆயுதவாக்கத்தின்பாற்படும. வெண்ணெய்க்கு அன்று ஆய்ச்சி வள்தாமபுகளால் புடைக்கலந்தான் - வெண்ணெய்க்காகக் கோபித்த இடைச்சியின் வலிய தாமபுகளால் நார்புடையுஞ் சூழ்ந்து கட்டப் பட்டவனென்றவகொள்ளலாம், இப்பொருளில், 'அன்று' - வினைத்தொகை.

எம்பெருமான்புகல் ஈடுபட்டு ஆற்றமைக்கொண்ட ஆழ்வார அவனது திருக்கலயான குணங்களையுந் திருநாமங்களையுந் சொல்லி முறையிடுதல், இதற்கு உள்முறைப்பொருள் என் சொல்லிப் புலம்புவனே - அவனது குணஞ் செயல்களிறு குறைவொன்றுங் காணாமையால், எனது குறையையே நான் சொல்லக்கடவேன் என்பதாம்

அடை - இலையாதனை 'அடைக்காய்' என்பதிலுங் காண்க. அயன் - அஜன்; அ - திருமாலிடத்தினின்றும், ஜன் - தோன்றினவன் "அகாராததோ விஷ்ணு." அரன் - ஹரன்; சங்கரர்க்கடவுள் புடைக்க என்பதன் அகர வீறு தொகுத்தல். 'அலாந்தான்' என்று பாடமோதி, ஆய்ச்சி அடிக்க முகமலாந் திருந்தா னெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று (அசு)

அன்றிற்கும் ஆழிக்கும் ஆற்றாத தலைவிக்குத் தோழி இரங்கல்.

அள. புலம்புகன்குரற்போழ்வாயவனரிலும் பூங்கழிபாயந் தலம்புகன்குரற்சூழ்திரையாழியுமாய்கவைநின் வலம்புள்ளது நலம்பாடுமிது குற்றமாகவையரு சிலம்புமபடிசெய்வதே திருமாலிததிருவினையே.

(இ - ள்.) திருமால் - திருமகளிடத்தது மோகமுடையவனே! புலம்பும் - பிரித்ததுயரத்தாம் கத்துகிற, கன்குரல் - கனத்த குரலையுடைய, போழ்வாய் அன்றிலும் - பிளந்த வாயையுடைய அன்றிறப்பறவையும், பூகழிபாய்ந்தது அலம்பும் - அழகிய கழியினுள்ளே புகுமபடி பாய்ந்து அலைகிற, கன்குரல் - கம்பீரமான தொனியையுடைய, சூழ்திரை ஆழியும் - சூழ்ந்த அலைகளையுடைய கடலு மாகிய, ஆவரு அவை - அவ்வவ்விடத்திலுள்ள அவ்வப் பொருள்கள், — நின் வலம்புள்ளது நலம்பாடுமிது குற்றம் ஆக - உனது

வலிமையையுடைய கருடப்பறையினது நன்மையை (இவன்) எடுத்தபொருளாகி இதுவே குற்றமாகக் கொண்டு, வையம் சிலம்பும் படி - உலகத்தாரா முறையிடுமபடி, இ திருவிண் - திருமகளிப்போன்ற இப்பெண்ணை, செயவதே - துன்பப்படுத்தவதே! [துன்பப்படுத்தவது தகுதியோ? என்றபடி], (எறு)

இது-தலைமகளது தளாச்சியைக் கண்ட தோழி, தளாநது, பாவனையால் தலைமகன் எதிரிகொண்டு முடிவிலைப்படுத்தித் தன்னிலேயுரைத்தது, அன்றி, தோழி தலைமகன் எதிர்ப்பட்டித் தலைமகனது ஆற்றலைய அவனுக்குக் கூறியுரைத்துவ தென்னுமாம் உன்னிடத்தில் அன்புக்காண்ட தலைவி, உன்னைப் பிரிகதிலையில் அத்துயரம் ஒருவாறு தணிபுறப்பாருட்டி, உனக்குவாகன் மாய உனதுசம்பந்தம்பெறுவாள் பெரியதிருவடியினது சிறப்பைப் பாராட்டிக்கூறிநிற்க, அதனைக்கண்டு, அதனை, இவளா பிரிவாற்றாத மெல்லிய னென்று உணர்நது, அன்றிறகுரலும் கடலொலியும் அவவாற்றமுமையின்மேலும் தாமம் நலிவுசெய்யக்கடவனவோ? என்றார்.

ஆணும்பெண்ணுமான அன்றில் இண்பிரிபாமலநெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக்கோத்துக்கொண்டு உறவாகும்பொழுது அவவுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னிலநெகிழாதவளவிலே துயிலுணர்நது அப்பிரிவுப்பொருமல மெலிந்து பெருந்தொனியாக்கத்தகிற மிகநூறங்கத்தக்க சிறகுரல் பிரிவாற்றமும ததுயரை வளாததலால், 'புலம்புவகன்குரம்போழுவாய அன்றில்' எனப்பட்டது, * "பெண்ணேமேற, பின்னுமவ வன்றிற பேடைவாயச் சிறகுரல்" என்பா திருமங்கையாழ்வாரும் நதிபதியாகிய கடல் அழகிய கழியினுள்ளே புகப் பாயநது அலைநிற்கு பெருமுழக்கஞ்செய்தலை றோக்குமிடத்தது, அது, தன் மனைவியைக் கைகளால் தழவிக்களிப்பினால் ஆரவாரஞ்செய்தலைப் போலு தலால், பிரிவுத்துயரம் மிகு மென்பான், 'பூங்கழிபாயந தலம்புக கன்குரற் குழிதிரை யாழ்' என்றார் அன்றிண்பொருள்களிலும் சேதநமாகிய சிறு பறவையோடு அசேதநமாகிய பெருங்கடலோடு வாசியறப் பிரிவுக்கு நெகிழ்தலுங் கலவிக்ரும்கிழ்தலும் நிகழ்தலைக் கண்ணெதிரிற் காணுதல், கலக்கத்துக்குக் காரணமாக, கருடனுக்கு, நலம் - அன்பாக்கைக் காக்கும்பொருட்டுப் பெருமானை எழுகதருள் பண்ணிக்கொண்டு வந்து உதவுதல் வையஞ் சிலம்புதல் - இவள்தளாச்சிக்காகத் தோழியரும் செவிலியரும் நற்றயும் ஊராரும் முறையிடல் திருமால் என விரித்தது, ஒருத்திக்கு நல்லவனாயிருக்கின்ற நீ இவள் இவ்வனம் வருந்தப் பாராதிருந்தால் பகைபாதமன்றோ? என்றபடி. 'இத்திருவிண்' என்று இவளையுந் திருமகளாகவே சொன்னது, அவளுக்கு நிழல்போலிருக்கிறவ னென்றாயினும் இவளைப் பாக்கவேண்டா வோ? என்று வெறுத்ததுரைத்தவாறு. திரு - மகளிநட் சிறந்தவள்

'கனைகுரல்' என்று பாட மோதி, கனைக்கிற குரல் லென்பாரு முளர். குரல் போழ வாய-தன்குரலால் (பிரிந்தாரை இருதுண்டமாகப்) பிரிந்திடுகிற வாய என்றும் உரைப்பர். பூங்கழி-பூக்களையுடைய கழியுமாம். வலம் - வெறுமியுமாம்.

உலகநடத்தைகள் எம்பெருமானைச் சேராமையாலாகாத துன்பத்தையும் சோதலாலாகும் இன்பத்தையும் நினைப்பூட்டுதலால் வருந்துகிற ஆழவாதன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள், எம்பெருமானை நோக்கி 'இப்படி உலகம் முறையிடுமபடி இவரை இவை நலியக்கடவனவோ?' என்று வெறுத்ததுரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். அன்றிறகுரல் பிரிவுத்துன்பத்துக்கும், ஆழிமுழக்கம் சோக்கையின்பத்துக்கும் ஸமாரகம் நின்றுவலம்புள்ளது நலம் பாரிம் இது குற்றமாக - நமமிடத்தது எம்பெருமான் வந்துசோதற்கு ஈடான வேகத்தினையுடைய வாகனம் அவனுக்குச் சொந்தமாயிருக்கையில் நாம் இம்

க்கவேண்டிவதிலையே யென்று மகிழ்ச்சி பாராட்டுதலே குறமறமாக என்க. அடிமைச்செல்வமுடைமையால், ஆழவாரை 'திரு' என்றது, எம்பெருமா னோடு நியாநுபவஞ் செய்வதற்குக் கவரென்க

கன்குரல் - பண்புத்தொகை, நிலைமொழி வடமொழியாதலின், இயல்பு போழ்வாய் என்ற வினைத்தொகை, தன்வினை பிறவினை இரணிகேகும் பொது. ஆங்கு - அசையுமாம். வையம், திரு - ஆகுபெயர்கள். புள்ளது, அது - ஆறனு ருபு செய்வதே, ஏகாரம் - வினாவகையால் தகுதியுள்ளமைவிளக்கும் திருமால் - அண்மைவிளி.

இப்பாடலைத் தாயவாராததையென்றல், மிகச்சிறுவாது.

ஆங்கவை - 'பிரிந்திருப்பார்க்கு மறம பாதகமான சேக்களக்குத் துலே மணியோசையென்ன, சந்திரோதயமென்ன, தென்றலென்ன இப்ப டிப்பிட்ட பாதகங்களைச் சொல்லிற் றுதல், அன்றிக்கே, கீழ்சொன்னவை தன்னையே சொல்லிற் றுதல்', நினைவலம்புள்ளதுநல்ல பாடமென்று குறமறமாக - 'உனக்கு அடிமைசெய்து அவன் தழும்புகளநதார்போலே மைச்சலேஷ்சிறநங களைத் தரிக்கவேண்டு மென்று ஆசைப்பட்டி அவனைப்பாடின இது குறமறமாக,' வையஞ் சிலம்பும்படி செய்வதே - 'அளவில் கடலோசை தொடக்கமான இவை இவளை அலிப அததாலே இவள் நோவுபடாதின்று ஒன்று நாட்டா பழிசொல்ல நீர் விட்டுவைப்பதே' உமமுடைய மகிஷி நோவுபடப் பாத திருக்கை உமக்குக் குறையன்றோ? என்றபடி' என்றாடம்பிள்ளையீட்டு வாக கியங்கள் அறியத்தக்கன. (அஎ)

போலிகண்டு அழிகிற தலைவி ஆற்றுமைக்கு இரங்கல்.

அஅ திருமாலுருவொக்குமேருவமமேருவிறசெஞ்சுடரோன்
திருமாறிருக்கைத்திருச்சக்கரமொக்கும்னனகண்டுந
திருமாலுருவோடவனசின்னமேபிதற்றாநிறப்பதோ
திருமாறலைக்கொண்டநங்குடகெங்கெவருநதீவினையே.

(இ - ள்.) மேரு - மகாமேருமலையானது, திருமால் உரு ஒக்கும் - திரு மக்கள்கேள்வனா தலைவனது திருமேனியை ஒக்கும், அ மேருவில் செம் சுட ரோன் - அந்த மகாமேருவின் அருகிலே விளங்குகிற சீவந்த ஒளியையுடைய சூரியன், திரு மால் திரு கை திரு சக்கரம் ஒக்கும் - அததலைவனது அழகிய கையிலுள்ள திருவாழியை ஒக்கும், அன்ன கண்ணம் - (அவனுருவத்தையும் சக்கரத்தையும் நேரிட்காணாமல்) அவற்றிற்குப் போலியாயுள்ளவற்றையே கண்ணம், திருமால் உருவோடு அவன் சின்னமே பித்தற்றாநிறப்பது - அவனுரு வத்தையும் அவனது அடையாளத்தையுமே (நேரிடக்கண்டாற்போல் அன்பு மிகுதியாற் பரவச்சுமடைநது) பேரிட்டுக் கூவுமபடியான, ஓர் திரு மால் - ஒப் பற்ற செல்வமான வேடகையை, தலைக்கொண்ட - ஏற்றுகொண்டுள்ள, நங்குட - எமக்கு, தீவினை எங்கே வரும் - (பிரிவுக்குக்காரணமான) பாவம் எப்படி வரக்கூடவது? (எ - ற)

எம்பெருமானைக் காணுமளவிலமாததிரமேயன்றி அவனது போலியைக் காணுமளவிலும் அவனாகவே பாவித்தது இடைவிடாது நாமோச்சாரணம்பண ணிவருகிற கலலோமான நமக்கு, பிரிந்திருக்கைக்கு அடியான தீவினை எங்கே வந்த தென்று தலைவி வெறுத்தனாததான்.

திருமகளினது பொன்னிறமான திருமேனியி னொளி விரவுகையாலே தானும் பொன்னிறம் பொலியப்பெற்ற எம்பெருமானது பெரிய திருமேனி, பொன்மயமான பெரிய மேருமலை போலு மென்பாள், 'திருமாலுருவொக் கும மேரு' என்றாள். 'மால் தலைக்கொண்ட' என்பதற்கு - 'ஆசையின் மேலே லையிலே நிற்கிற' என்றும் உரைப்பா. பிரிந்த தலைவி தலைவன்போலிகளை

அவனாகவே பாவித்தது வாய்பிதற்றவதை, * “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாவென்று கூவும்,” † “செய்யதோரா நாயிறதைக் காட்டிச் சீரீ தரன் மூர்தி யீ தென்னும்” என்பவற்றிலுங் காண்க.

பகவதபகதியுடையார்ப பாவம் அணுகா தென்றும், பாவககழிந்தவர் களுக்கே பகதி பிறக்க முன்று மிருக்க, அநதபகதியினமேலெல்லையிலே நிற்கிற நமக்கு,பெறுபெறுமைக்குக் காரணமான பாவம் வர விரகுண்டோ? என்று ஆழ்வார வருந்தியுதைதல, இதற்கு உள்ளுறைபொருள் பத்தி யின் மேலெலை - எம்பெருமானபகவிலேயன்றி எம்பெருமான்வடிவத்தை யொக்கும்பொருளிலும் ஈடுபடுதல்

அன்ன- டெயா சிவநம என்னும் வடசொல்,அன்ன மெனத் திரிந்தது.

தலைவன்கலவிக்கு விரைகிற தலைவி இரங்கல்.

அக நீவினைக்காருநஞ்சைநநலவினைக்கின்னமுதத்தினைப் பூவினைமேவியதேவிமணுளனைப்புட்மையெளசா தாவினைமேயகருமவல்லாயினையன் றுலகிரடியாற் றுவினவேற்றையெமமானையெஞ்ஞான றுதலைப்பெயவனே.

(இ - ள்) தீவினைக்கு ஒரு நஞ்சை - (அடியாகளுடைய) பாவததக்குப் பொறுத்தமகரிய விஷம்போலபவனும், நல வினைக்கு இன் அமுதத்தினை - (அ வாகளது அடிமையாகிய) நல்லதொழிலுக்கு இனிப் அமிருதம்போல இனிப் பாகவுள்ளவனும், பூவினை மேவிய தேவி மணுளனை - தாமதாமலரைத் தன க்கு இடமாகக்கொண்டு பொருந்திய திருமகளுக்குக் கணவனும், புனமை என்காது ஆவினை மேய்க்கும் வல ஆயனை-சிற்றுமைகருதி இஃமாமற் பசுக்களை மேய்க்கும் வலிமையையுடைய இடையணுவனும், அன்று உலகுநா அடி யால் தாவின ஏற்றை- அக்காலத்தில் உலகங்களை இரண்டுஅடிகளாலே அள நதுகொண்ட மேனமையுடையவனு மான், எம்மானை - எமது தலைவனை, எஞ்ஞான்று தலைப்பெயவன் - எப்பொழுது சோவேன்? (எ-று.)

தீவினைக்கு ஒரு நஞ்சு- கொடிய துன்பத்தை விளைக்கிற தீக்கருமங்களை எளிதில் ஒழிப்பவன். நலவினைக்கு இன் அமுதம் - தன்பக்கல் அடிமைசெய் தார்க்கு நிரதிசய இன்பமயமாபிருப்பவன், அவாகளப்பதியை அழியாதுவன் ரச்செயப்பவன். இவகே, ‘நலவினை’ என்றது, முத்திக்குக்காரணமான பிரபத் தியை, இதுவே,பிறவித்துன்பக் தீர்த்துப் பெருநலமுதவும் உபாய மாதலால், நலவினையெனப்பட்டது அழியுநதன்மையனவான சுவாக்இன்பம் முதலிய காமியபலன்களைத்தரும் புண்ணியச்செயல்களை யன்று, அவை, பிறப்புத் துன்பத்தை யொழிக்கும் உபாய மல்ல. தீவினை யென்றதில், பாவச்செயல களோடு உபாயாதரவகனும் அடங்கும். திருமகள், தாமதாயைத் தனது சிறப்புக்கும் மென்மைக்கும் அழகுக்குந் தக்க இடமாகக் கருதி அதிலவீற் றிருத்தல தோன்ற, ‘பூவினை மேவிய தேவி’ எனப்பட்டாள். வேஷங்கொ ண்டவன்போலவன்றிச் சாதிருணந்தொழில்களில் உறைந்து நிலைநின்றமமை, ‘வல்லாயன்’ என்றதனால் தோன்றும் ‘ஏறு’என்றது, மேம்பாடு விளக்கவந்த உபசாரவழக்கு, ஏறு காளை சிங்கம் இச்சொற்கள், ஆண்பாறகு வருகையில், சிறப்புப்பொரு ணுணர்த்துவனவாம்.

அடியாகடகுப் பகைதீர்ப்பவனும் அடிமைக்கு இனியனும் புருஷ்கார மான் திருமகளுக்குக் கணவனும் அன்பாககு எளியனும் எல்லாவுலகையுங் கீழ்ப்படுத்தியவனு மான் எம்பெருமானை எப்பொழுது சோந்தி அனுபவிக்கப் பெறுவே னென்று ஆழ்வார பேற்றுக்கு விதைதல், இதற்கு உள்ளுறை

* திருவாயமொழி - முப்பத்தாண்காரதிருப்பதிகம் - ச.

†

22

22

உ.

பொருள். குலசேகராமுவாரும் * “கடலவிளங்கு கருமேனி யமமான் தன்னைக் கண்ணாக கண்டிருங்கு காத்தல தானை,”† ‘மாலோனைக்கண்டின்பு கலவியெய்தி வலவினயேன் என்றகொலோ வாழுநாளே” என்று அருளிச் செய்தல காண்க.

‘தீவினைக்கருளுகை நலவினைக்கின்னமுத்ததினை’ என்ற பாடமே, நாடெங்கும் வழங்குவது, எல்லாமூலப்பிரதிகளிலும் எல்லா வியாக்கியானப்பிரதிகளிலும் அப்படியே புள்ளது ஆயினும், தனையுருமையை நோக்கி, ‘தீவினைக்கருளுகை நலவினைக்கின்னமுத்ததினை’ என்ற பாடங்கொள்ளப்பட்டது இது, வியாக்கியானப்போக்குக்குமாறுப்பட்டதன்று, ஐயமையுடையதே. அரு என்பது ஆரு என நீட்டலென்னுஞ் செய்புள்விகாரத்தை வேண்டுமிப்பெற தென்றாவது, அருமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறியோ ஆதிநீண்டு ஆரு என நின்ற தென்றாவது கொள்க. அன்றியும், தொல்காப்பியத்தில், பண்புச் சொல்விகாரம் மருவியின்பாற்படுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளதனால், அதற்கு ஒரு வகையறையிலே யென்றும் அறிக. ‘தீவினைக்கு ஆரும் நஞ்சு என்பிரிதது, தீவினையை யழித்தற்குப் பூணமான நஞ்சு மென்று பொருள் கொள்ளவுங் கூடுமாயினும், அது, பிராசீனவியாக்கியாநங்களில் ‘ஆற்றவொண்ணா’, ‘ஆற்றவரிய’ என்று காணப்படுகிற உரையோடு மாறுபடும். ‘நஞ்சை நலவினை’ என்னுமிடத்து, ஈகரமேய் இரட்டினது, விரித்தலவிகாரம். ‘தீவினை கட்கருநஞ்சினை நலவினைக் கின்னமுத்த’ என்ற பாடம், எல்லாவியாக்கியானப்போக்குகளிலும் எடுத்திருக்கிற பிரதிபதங்களுக்கு மாறும் ‘துஷ்காமங்களுக்கு’ என்ற இருக்கிற உரையை நோக்கி ‘தீவினைக்கு’ என்ப பாடங்கொள்வோமெனின், இவ்வன்ம பாலபகாஅஃநினைப்பெயர்க்குப் பன்மைச்சொல்லாற பொருள் விவரித்த இடந்தோறும் பன்மைவிருதிப்பெய்து பாடங்கொள்ளவேண்டியிரு மென மறுக்க. அன்றியும், வாதிக்கேசரி அழகியமணவாளசீயரது ஸ்வாபதேசவுரையில் ‘கொடிதாயத் துக்கத்தை விடாபதான துஷ்காமத்ததுக்கு’ என்ற ஒருமையாகவேபதவுரைசெய்திருத்தலையும், ‘அருநஞ்சின் என்றால், எழுத்துமேறும் பாடமுமல்ல’ என்று குறித்திருத்தலையும், அவை ‘தீவினைக்கு’ என்றும் ‘அருநஞ்சின்’ என்றும் பாடங்கொள்ளுகிறதற்குத் தடையாதலையும் நோக்குக மேலும், மூன்றாமடியில் ‘ஆவினை’ என்ற பாலபகாஅஃநினைப்பெயர்க்கு - ‘பசுக்களை’ என்று உரைத்ததையும், இப்படியே முன்னும் பின்னும் நூலமுழுவதும் பலவிடத்தும் இருத்தலையுங் காண்க வியாக்கியானங்களில் ‘அருநஞ்சை’ என்று பிரதிம எடுத்திருப்பது ‘அருநஞ்சை’ என்ப பாடங்கூறுதற்குத் தடையாகாதோ வெனில், — ஆகாது. ‘அருநஞ்சை’ என எடுத்தது, பொருட்பொருத்தத்தை நோக்கி யென்றும், மூலப்போக்கைநோக்கியன் மென்றது கொள்க இனி, ‘தீவினைக்கருநஞ்சை’ என்றே பாடங்கொண்டு, வேதப்பிரயோகம் மறமையிலக்கணவிலக்கியப்பிரயோகங்களுக்கு மாறுபடுதலு முண்டென்றாவது, ‘ஆஷுதவாந நதோஷு’ என்கிற நியாயத்தினாலாவது, மகாகவிப்பிரயோக மென்னுங் காரணத்தினாலாவது, ஆன்றோரோபாத்ததுகே சமாதானவகூறியமைத்திரிதலும், எமக்கு உடன்பாடாம். ‘அபிமாஷுமஷுங்குராயாத சந்தோபங்கம் நகாரயேத’ என்ற வடநூல்கொள்கையைப், ‘சீருந தனையுஞ் சிந்தையவருமிடத்தே செய்புள்விகாரங் கொள்ளற்பாறது’ என்ற தமிழ்நூல்கொள்கையைப், தழுவியே ‘ஆருநஞ்சைநல’ என்ப பாடங் கொள்ளப்பட்ட தென்க. இலக்கணவரம்புக்கு அடங்காமல் வரும் ஆஷுப்பிரயோகம் அமைக்கப்படுதலைத் தண்டியலங்காரத்திலுங் காண்க

என்காது, என்கு - பகுதி.

(அக.)

* பெருமாள் திருமொழி - முதல்திருப்பதிகம் - கக.

†

”

”

அ.

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி ஆற்றாது உரைத்தல்.

கூ0. தலைப்பெய்தியானுன்றிருவடிசூடுநதகைமையின
னிலைப்பெய்தவாக்கைசகுநோற்றவிமமாயமுமாயஞ்செவ்வே
நிலைப்பெய்திலாதநிலைமையுங்காண்டோறமசர்குழாந
தொலைப்பெய்தநெய்யெந்தாயதொலையுழிசுருங்கலதே.

(இ - ள்.) அசரா குழாம - அசரர்கூட்டத்துக்கு, தொலைபெய்த - அழிவைப் பண்ணின, நேயி - சககராயுத்ததையுடைய, எதாய - எமதுதலைவனே! யான் - நான், உன் திரு அடி - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை, சூடும - (எனது) தலைமேற் கொள்ளுமபடியான, தகைமையினால் - அடிமைக்குணமாகிய தகுதியினால், தலைப்பெய்து - (யான் உன்னைச்) சேர்ந்து, நிலைபு எய்த-நிலைபெற்றிருக்கும்படியாக, ஆகக்கூகு - இந்தவுடம்பைப்பெறுதற்கு, நோற்ற-தவஞ்செய்த, இ- இந்த, மாயமும் - ஆச்சரியத்தையும், மாயம் - இந்த ஆச்சரியம், செவ்வே நிலைப்பு எய்திலாத - ஒருபடியாக நிலைபெற்று முடிவு பெறமாட்டாத, நிலைமையும் - நிலைமையையும், காணதோறு - நோக்குகதோறும், தொலை ஊழி சுருங்கலது - பழமையான [அநாதியான்] காலம் சுருங்குகிறதிலை, (எ - று)

நான் உன்னைச் சமீபித்து உனதுதிருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு வழிபடுமபடியான இவ்வுடம்பைப் பெறுதற்கு நல்லதவஞ்செய்துவைத்திருந்தும் அப்பேறு முட்டமுடியாக கைகூடாது (இடையில்) நீயிருந்தலை ஆலோசிக்கமுடிதது ஆற்றாமையாற் காலம் மிகநெங்கித்தோன்றுகிறது என்பதாம். சுருங்கலது என்பதற்கு - உடன்பாடாக, சுருங்குதலையுடையது என்பபொருளாகொளவதாயின், இப்படியே என்காலங் கழிந்தவிடுகிறதே யென்று இரங்கியபடி. முற்பிறப்புக்களில் மிக்கபெருந்தவஞ் செய்திருந்தா லன்றி, இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய தலைவனைப் பெறுதல் இயலா தாதலால், 'நோற்ற இம்மாயம்' என்றது

எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து அவன் திருவடிகளையேவனங்கி அதனையே பேற்றுக்கஞ்சாதனென்று நிலைபெறுதற்கு உறுப்பான இவ்விலக்கூண் சரீரத்தைப் பெற்றிருந்ததையும் அப்படிப்பெற்றிருந்தும் பூணூறுபவம் கிடைத்திடாமலிருந்ததையும் நோக்குமிடத்துக் காலவிளம்பம் பொறுக்கமுடியவில்லை யென்று ஆழ்வார கலங்கியுரைத்தல், இத்தற்கு உள்ளானபொருள். 'உன் திருவடிகளிலடிமையாலலது செல்லாதபடியான சரீரத்தைப் பெற்றபடியையும், அப்படியிருக்கச்செய்தே அவ்வுடம்பையை இழந்திருக்கிற இந்நபையும் அநுசந்திக்கக் காலம்போருகிறதிலை யென்கிறா' என்பா அப்பிரினை. 'மாயம் செவ்வே நிலைப்பெய்திலாத நிலைமை' என்பதற்கு-இவ்வுடம்பு நிலையில்லாததாயிருக்குநதன்மை யென்றும், பிரகிருதிசம்பந்தத்தோடிருக்கையில் உண்டான அடிமைக்குணம் ரஜோகுண தமோகுண சம்பந்தத்தால் நிலைப்படாது சலிக்கக்கூடிய தன்மை யென்றும் உரைப்பா 'சூடும' என்றதனால், திருவடி மலர்சனக் கொள்ளப்பட்டது. * "கோலமா மென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே" என்பதுவ காணக் ஆயிரம்பிறப்புக்களிற செய்த நோன்பின் பயனாகவே ஒரு பூவைவண்ணவஜ்ரம் கிடைப்ப தாதலால், 'ஆக்கைக்கு நோற்ற இம்மாயம்' எனப்பட்டது.

தலைப்பெய்தல் - ஒருசொல். தலைப்பெய்தியான் - குறியிலக்கரம். தலைப்பெய்த லென்பதற்கு - தலையின்மீதுவைத்த லென்ப பொருள்கொள்ளலாகுது; பின்பு 'சூடும' என வருதலால், 'தொலைப்பெய்த' என்பதை, தொ

* திருவாய்மொழி - முப்பத்தமூன்றாத்திருப்பதிகம் - சு.

லைபடஎய்த என்பதன் தொகுத்தலாக்கி, தொலைக்கும்படிபிரயோகிக்கப்பட்ட எனப் பொருள் கொள்ளுதல சிறப்பன்று, எய்தல என்பது அம்பிறகுஉரிய வினை யாதலால். (௧6)

தோழிக்குத் தலைவி தன் கற்பு உணர்த்தி அறத்தோடுநிற்பல்

௧௧௧. சுருங்குறிவெண்ணெய்தொடுவுண்டுகள்வனைவையமுற்று
மொருங்குறவுண்டபெருவயிற்றானைமாவலிமாட்டு
முருங்குறளாகியிசையவொழுவடிவேண்டிசசென்ற
பெருங்கிறியானையல்லாலடியேனெஞ்சம்பேணலதே.

(இ - ள்.) சுருங்கு உறி - சுருங்கக்கட்டப்பட்டுள்ள உறியிலே சேமித்து வைக்கப்பட்ட, வெண்ணெய - வெண்ணெயை, தொடு உண்ட - வஞ்சனையினால் எடுத்து அமுதுசெய்த, களவனை - களவையுடையவனும், வையம் முற்றும ஒருங்கு உற உண்ட - உலகமுழுவதையும் ஒருசேர விடாமல் உட்கொண்ட, பெரு வயிற்றானை - பெரியதிருவயிற்றையுடையவனும், மாவலிமாட்டு - மகாபலிசக்கரவாததியினிடத்தில், இரு குறள - ஆதி-கழியமிக்க வாமரனாய், இசைய - (அவனதானே கொடுத்ததற்கு) இசையும்படி, ஓர் மூ அடி வேண்டி - ஒரு மூன்றுஅடி நிலத்தை இரந்துகொண்டு, சென்ற - போயருள்ள, பெரு கிறியானை அல்லால் - மிக்க தந்திரமுடையவனு மான திருமலை யல்லாமல் (வேறுஒருதனை), அடியேன் நெஞ்சம் பேணலது - (அவனுக்கே) அடிமை யான எனது மனம் விருமபாது, (எ - று.)

தலைமகள் களவொழுக்கத்தால் திருமாலாகிய தலைமகனைக் கூடிநிதக, அந்நிலையையிறாத பெற்றோர் அவனைப்பிறாக்குமணஞ்செயலிக்க ஒருபபட்ட, அதனையிறாத தலைமகள், தனதுகளவைத தோழிமுலமாகச் செவிலிக்கும் அவளமூலமாக நற்றாயக்கும் அவளமூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றுமபெரியோர்க்குத் தெரிவித்தது தன்னை அவனுக்கே மணஞ்செய்தவைக்கும்படிசெய்துகொள்ளவிருப்பி அததலைமகள் தன்கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப்படுத்தியது, இது, இங்ஙனம் களவைவெளிப்படுத்தல, 'அறத்தொடுநிறுதல்' எனப்படும. 'தொடுவுண்டுகள்வன்' என்கையாலே, களவின் கடைப்புணர்ச்சி தோற்றிற்று, 'வையம்' இதயாதியாலே, நீரிடையுதவி தோற்றிற்று, 'மாவலிமாட்டு' இத்தயாதியாலே, தானே குறைநயந்து வரைந்துகொள்ளும் பேரறிவுடைமை தோற்றிற்று' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை, அறியத்தக்கது

சுருங்குறி-கள்களக்கயிறைஉருவி விரலறுழைக்கவொணனாதபடி. நெருக்கப்பட்ட உறி யென்க. இருங் குறள - மிக்ககுறுகியவடிவம். பெரியவடிவத்தைபுட்கொண்ட சிறுவடிவமுமாம் மகிமைபுடைய வடிவமுமாம், கரிய குறள்வடிவமுமாம்

அடியார்களபகல அன்புடையவனும் ஆபததுக்கு உதவுபவனும் முற்றுமுனாரதவனு மான எம்பெருமானை யொழிய வேறொருபொருளை என்னெஞ்சம் அறியாதென்று ஆழவார அன்பாக்கு உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடு வுண்ட களவன்' என்றதனால், இவ்வுடம்பாகிய சிக்கத்திலே கட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெயின் தன்மையதான முழுகூடவாகிய ஆதமாவை எவரும் அறியாதபடி விருமபிக் கைக்கொண்டு அதுபவிப்பவ னென்பது தோன்றும்.

வேண்டி யெனப்பதை வேண்ட என எச்சத்திரிபாக்கினுமாம். 'ஒருங்கம்' என்ற பாடம், ஏட்டுபிரதிகளுக்கும், வியாக்கியாரங்குளின் போக்குக்கும், இயலமுறைக்கும் மாறும். (௧௧)

வேந்தற்குற்றழிப்பிரிவில் தலைவனைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல்.

கூ2. பேணலமில்லாவாகமுந்நீர்பெருமபதிவாய

நீண்காநீளெரிவைததருளாயெனமுநினைவிண்ணோ

தாணிலந்தோயநதுதொழுவாநினமூர்த்திபல்கூற்றிலொன

காணலுமாங்கொலென்றேவைகனமாலையும்காலையும். [று

(இ - ள்.) பேண நலம் இல்லா - (உன்னை) விருமபிப பக்திசெய்த லாகிய நற்குண மில்லாத, அரக்கா - இராககதாகாது, முந்நீர்பெரு பதிவாய - கடலாகிய பெருநீரரணியுடைய பெரிய மலையிடத்தி லுள்ள, நீந்நகா - பெரிய லங்காபுரியில், நீந்நீர் வைத்தருளாய - பெரிய நெருப்பை வைத்து அழித்தருளுவாய், என்று - என்று சொல்லப் பிராத்தித்து, நினை - உன்னை, விண்ணோ - தேவர்கள், வைகல - நாள்தோறும், மாலையும் காலையும் - இரண்டு சந்திகளிலும், தாள் நிலம் தோயநது தொழுவா - தங்கா கால்கள் தனையிலே பரிமபடி வந்து வணங்குவா, (அவர்கள் அவனும வணங்குதல், தங்காபகையை யழிப்பிக்குமபொருட்டே யன்றி), சீன மூர்த்தி பல கூற்றில் ஒன்று காணலும் ஆங்கொல என்றே - உனது வடிவத்தி ல் பல அம்சங்க ளுள் ஒன்றையேனும் பாக்கவெனடி மென்றே? [அன்றுஎன்றபடி], (எ - று)

“தோள்கண்டா தோள்கண்டா” என்றபடி உனது அழகிய திருவடிவத்தில் ஓரம்சத்தைக் கண்குளிரக் கண்டு அனுபவித்தலும் அதியாநந்த கரமாயிருக்க, தேவர்கள் அதனை ஆசைப்பட்டு வேண்டாமல் உன் காலில் விழுந்து எப்பொழுதும் தம் பகையை அழித்துத் தரவேண்டி மென்று வேண்டுவேதே! என்று அவர்களைப் பழித்தது இரங்குநர் வேந்தற்குற்றழிப் பிரிவாவது - ஒருவேந்தனுக்கு ஒருவேந்தன் தோற்று வந்து சரணமடைந் தால் அவனுக்கு உதவிசெய்யப் பிரிதல். தன்னைத் தலைவன் பிரிதற்குக் காரணம், அரக்காக்குத் தோற்றுச் சரணமடைந்து வேண்டிய தேவர்களின் வேண்டுகோளா மென்று, அவர்களைப் பழித்தார். “காணலுமாங்கொலென்றே” என்றதனால், தாள் தலைமக்கைக் காணலுமறுக்க கவலுதல் தோன்றும்.

பேண நலம் - தன்னுயிர்ப்போலவே பிறவுயிரையும் கருதி எல்லாப் பிராணிகளும் உயருதுவாழவேண்டு மென்ற எண்ணமுமாம். ‘அது இல்லாத அரக்கா’ எனவே, பிறரைவருத்துபவ ரென்றவாறு பதி என்றது, இலங்கா புரிக்கு இடமான தீவீபத்தை பெருமபதி யென்றும் நீண்க ரென்றும் கூறிப்பவற்றால், வர்பலத்தால் எவராலும் அழித்திடவொண்ணாமை தோன்றும் நீந்நீர் வைத்தல் - இராவணனுக்கு அஞ்சி அகலச்செல்லுந தன்மைய ளுள் அக்கிணியை அவ்வசநதணிந்து அங்கே அழியாது வளரச் செய்தல். இவனுமவேண்டியது, இலங்கையிலுள்ள இராககதாக்களை வேரோடு அறுத்தருளவேண்டு மென்று பிராத்தித்தபடி ‘தாள் நிலந்தோயநது’ என்றத னால், தேவர்கள் பூலோகத்திலவந்து திருப்பாறகடலைச் சார்ந்து பரமனைப் பணிந்து வேண்டியமை தோன்றும், அன்றி, ‘தாள் நிலந்தோயநது’ என்றதனால், தெய்வத்தன்மை குலைதல் குறிப்பிக்கப்பட்ட தென்னவுமாம். தமது இரு பபிடமாகிய சுவாககம் பகைவானைவசப்படவே, அங்கு நிலையநிகு பூயியிலே வந்து கிட்டிள்ள ரொறலும் ஒன்று இனி, நிலந்தோயநது தாள் தொழுவா என மாற்றி, தரையிலே சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து உன் திருவடிகளை வணங்குவ ரென்றலுமாம் நின்பலமூர்த்தியில் ஒருகூறும் என மாற்றியும் உரைப்பார்.

உன்னுடைய இனிம வடிவை அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டாமல் தத்தமது இஷ்டத்திதக்காகத் தேவர்கள் உன்னைப் பூமியில் வந்துபிறந்து பகையழித் துத் தம்காரியஞ்செய்து தலைக்கூடித்தருமபடி வேண்டிப் பிரயோஜனந்

தரபராரகின்னரே என்று ஆழ்வாரா இகழ்ந்து கூறல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். இதனால், இவா எம்பெருமானை அனுபவித்தலையே விருமபுதல தோன்றும்.

முநரீர - குறிப்புப்பெயரெச்சம். என்மே என்ற ஏகாரம், வினாவகையால், எதிர்மறை குறிக்கும். (௧௨)

இருள் கண்டு அஞ்சுகிற தலைவி தோழி சேவிலியரை வெறுத்தல்.

கூட. காலையெய்யோறகுமுன் னோட்டுக்கொடுத்தகவகும்குறுமபர்
மாலையெய்யோனபடவையகம்பாவுவரன்னகண்டு
காலையொனத்துறைபடிந்தாடிககண்போதுசெய்து
மாலையொவிற்சொள்ளாராநினையாரவனமைப்படியே.

(இ - ள்.) கால - உதயகாலத்தில், வெய்யோறகு முன் - சூரியனாகிய சக்கரவாததிக்கு எதிரிலே, ஓட்டு கொடுத்த - (நிறமாட்டாமற) புறங்கொடுத்தோடுதலைச் செய்த, கவகுல குறுமபர் - இருளாகிய சிறந்தரர்கள், காலையெய்யொனத்திலே, வெய்யோன் - அந்தச்சூரியனாகிய பேரரசன், பட - அழிய, வையகம் பாவுவா - (தாங்கு) உலகமுழுவதும் பாவுவார்கள், அன்னகணம - அப்படிப்பட்ட கொடுமைகளைப் பார்த்திருந்தும், (பலா), கால - இச்சமயத்துக்கு ஏற்றபடி, நல ஞானம் துறை படிந்து ஆடி-நல்ல ஞானமாகிய துறையிலே இறங்கி முழுகி [பகவதஜ்ஞாநமாகிய வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு], கண போது செய்து - (பகதிவசப்படுத்தலாற்) கண்களை முடிகொண்டு, மால - (எனது தலைவனான) திருமலை, நல நாவின் கொள்ளாரா - நல்ல தங்கள் நாவிறை பெயர்கூறிய துதியாரா, அவன் மை படி - அவனது கரிய திருமேனியை, நினையா - நினையத்தலுஞ்செய்யாரா, (எ-று.)

தலைமகள் எம்பெருமானாகிய தலைமகனைப் பிரிந்து அப்பிரிவை ஆற்றாது நிற்கிற நிலையில், சூரியன் அஸ்தமித்துக் காமோததீபகமான இராப்பொழுது வந்து எவரும் இருள் பரவி அவ்விருள் எம்பெருமானது கரிய திருமேனியை ஞாபகப்படுத்தி வருந்த, அதற்குஆற்றாத அத்தலைமகள், *‘‘உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி மாலையாதனன்னதுழாய் கொண்டு சூட்டுமின்’’ என்று சொல்லுமபடி தன் நோய்க்குப் பகவநாமோச்சாரணமாகிய மந்திரபரிகாரத்தையே யுடையவ ளாதலால், தன் நோய்நிலையையும் அதன் பரிகாரத்தையும் ஆராய்ந்து நடத்தாத தோழியா சேவிலிய ரென்பவரைக்குறித்து வெறுத்துக் கூறியது, இது முந்தின் வாககியததால், இருளின் கொடுமையை வெளியிட்டாள். பிரதினவாககியததால், அவ்விருள் அவனது திருமேனிக்கு மைரகமாயத தன்னை வருத்தாதுதலைத் தோழிமுதலியோர் சிந்தியாமையையும், சிந்தித்து அந்நோய்தணிக்கும் உபாயத்தைச் செய்யாமையையும் பழித்தவாறு.

இப்பாட்டின் முதலவாககியத்தைக் கீழ் கூட - ஆம்பாட்டின் முதலவாககியத்தோடு ஒப்பிடுக. வெய்யோன - உஷணகிரண்முடையவன், பகைவாகுக் கொடிய பராக்ரமசாலி. குறுமபர் - குறுநிலமன்னர். அன்னகணம - அழியாதுபாதுகாக்கிறீதிமானான செங்கோலரசன் அழிந்ததையும், சமயமநோக்கி எளியாவருத்தும் அநீதியை யுடைய கொடுங்கோலரசர் பரவினதையும் பிரதியகூமாகப் பார்த்திருந்தும் என்றபடி.

உலகத்தில் அநேகா *‘‘வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்’’ என்றபடி. காலையும் மாலையும் மாறிமாறிவருதலாற் காலவகழிக்குறிப்படியைக் கட்டினவர்க்கணவதைத் தமது இளமையாக்கைகளின்நிலையா மையிறகரு

* திருவிருதம்-20.

† நாலடியார் - அறன்வலியுறுத்தல் - கூ.

த்தூன்றுதலின்றி எம்பெருமான்பகவல் ஈடுபடுகொள்ளாமல் வீணையிழந்து பழதே பலபகலும் போக்குதலைகூறித்து ஆழ்வார வெறுத்தது அருளிச்செய்தல், இத்தமகு உள்ளுறைபொருள் இவா உலகத்தானாச சோதிருத்தியவந்த தற்பொருட்டித் திருவவதரித்தவராதலாலும், மிகக்ஜீவகாருணியமுடையவராதலாலும், பிறிமிழவுக்குப்பரிவுகொள்ளக் கடவராவா முதலிரண்டடிகளால், பகலும் இரவு மாக மாறிமறிவநது ஆயுளநானைக்கழியச்செய்தலை எடுத்துக் காட்டியபடி. இது, செல்வநிலையாமைக்கும் ஒரு திருஷ்டாந்தமாம் காலே-சத்துவகுணப்பிரதானமான விடியற்காலத்தில, நல ஞானத் துறை படிந்த-சிவந்த ஆததுமஞானத்துக்கு இறங்குதுமையாகிய ஆசாரியனை வணங்கி, ஆடி-அவனுபதேசத்திலே யாழ்ந்தது, கண போதுசெய்து - (விஷயாதரங்க ளில்) அறிவுசெல்லாதபடி அதனை உள்ளடக்கி, மாலை நல நாவில் கொள ளாரா - தங்கன்பகவல் அன்புடைய சாவேசுவரனை நல்ல நாவிலை துதியார, அவன் மை படி நினையார - அவனுடைய கரியதிருமேனியைத் தியானித் தலுஞ்செய்யார என்று நாட்டார்பாப் பழித்தார நலஞானம் - பகவதவிஷய மானஞானமே நல்லஞானம், மறழைவிஷயமான ஞானமெல்லாம், அஜ்ஞாந மும் விபரீதஞானமு மா மென்க. ஸநாதத்துக்கு உரிய காலம் வைகறை யாதலால், 'துறைபடிந்தாடி' என்பதற்கு ஏற்ப 'காலே' எனப்பட்டது. இரட்டிறமொழித் தென்னும் உத்தியால், 'கணபோதுசெய்து' என்பதற்கு - எம்பெருமானபக்கவிலே ஞானமென்னும் உட்கணமலநது என்றும் பொருள்கொள்க, * "ஒண்தாமமாயாள்கேவ, னெருவனையே நோக்கு முணாவு" என்னக்கடவதிறே. 'கணபோதுசெய்து' - 'போதுசெய்து' என்று - மொட்டி-ககைக்கும் போ, அலருகைக்கும் போ, புறம்புறம் விஷயங்களில் கண செம்பிளிறுது என்னுதல், பகவதவிஷயத்திலே விழித்து என்னுதல் என்ற ஈடு அறியத்தக்கது. † "பெயரினையே, புநதியாத சநதியா தோதியுருவென ணும், அநதியா லாமபய னவ கென்" என்பபடி. மனப்பூர்வமாகத்தியானித்த லின்றிச் சொலமாதிரத்தால் ஒதிஉருவீர்தல் சிறப்பன ருதலால், 'மாலை நன்னாவிதகொள்ளார' என்றமாதிரத்தோடு நிலலாமல் 'நினையாரவன்மைப் படியே' என்றும் அருளிச்செய்தது போது - மலருமபருவத்து அருமபு. பேரருமபு நல நா-பகவான்த துதிப்பதற்கென்றே அமைந்த நா, ‡ "நாரா யணுவென்னார வெள்ளநாவே" என்றா பிறரும.

ஒட்டு-ஒதிதல், முதலிலே திரிந்த தொழிறப்பயா (௬௩)

தலைவியைக்கண்ட பாங்கன் மீண்டு தலைவனையடுத்தது வியந்துகூறல்.

கூச. மைப்படிமேனியுஞ்செந்தாமரைகண ணும் வைதிகரே
மெய்ப்படியா லுனநிருவடி சூடுநதகைமையினு
மெப்படியூராமிலைக்ககருட்டாமிலைக்குமென ணு
மப்படியா லுஞ்சொன்னேனடியேனமறியாதென்பனே.

(இ - ள்) மை படி மேனியும் - நீலநிறம் செறிந்த திருமேனியையும், செம் தாமரை கணணும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையும் முடைய, உன் - உனது, திரு அடி - திருவடித்தாமரைமலர்களை, வைதிகரே - வேதவிதிமுறையொழுக்கமுடையவர்களாதாமே, மெய் படியால் - உண்மையானநெறியால், சூடும் - (தம்) தலைமேற்கொண்டு வணங்குமபடியான, தகை மையினு - தன்மையுடையவர்கள், எ படி ஊட ஆ மிலைக்குருடு ஆ மிலைக்கும என்னும் அ படி - எப்படி (வெளியில் மேயநது மீண்டும்) ஊடிறசாரந்த

* முதல்திருவந்தாதி - ௬௭. † முதல்திருவந்தாதி - ௩௩.

‡ கிலப்பதிகாரம் - ஆயச்சியாகுரவல்.

(கண்: தெரிந்த) பசுக்கள் (இடமறிந்து) கணக்கக் குருட்டுப்பசுவது கூடக் கண்கு மென்று (உலகஞ்) சொல்லுமே அப்படியே, யானும் சொன்னேன்-நானும் (உன்னைக் குறை) கூறினேன், அடியேன் மற்ற யாது என்பன் - (உனது) அடியவனான் நான் வேறுஎன்னவென்று சொல்லுவேன்! (எ - று)

இப்பகைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகள் தான் அத்தலைமகளை மீண்டுஞ்சேவிருமபி அவளது அழகுமுதலிப்பவற்றைத் தன்காதற்பாங்க னுடன் பாராட்டிக்கூற, அதுகேட்டு 'ஒருமங்கைகாரணமாக நீ இங்ஙனம் மெலிதல் தகாது' என்று அவளை இடித்துரைத்த பாங்கன், அவனால் மீண்டும் அவ்வடிவின் சிறப்பை மிகஎடுத்தற்கூறிக் கழறதெதிராமறுக்கப்பட்டபின், அவ னைச்சமாதானப்படுத்தி, அவன்சொன்னகுறிப்பின்படியே தான் சென்று புரு சோலையில் அவளைக்கண்டு, அவளது ரூப லாவணணிப சொந்தநிரியாதிகளை நேரில் நோக்கி வியந்து, 'இத்தன்மையானைக் கண்டபின் காமவேதனையால் மிக வருந்தாது சிறிதும் ஆறியிருந்தல எதனுண்பபெரியோருக்கும் ஆகாதே, இப்படிப்பட்டவளைக் கண்டு பிரிந்தும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கிறவனை நான் முன்பு ஆராய்ச்சியின்றி இடித்துரைத்தேன்' என்று நொந்து, இகழ்ந்த தற்கிரங்கி, விராது மீண்டிவந்து தலைவனை நோக்கிக் கூறியது, இது 'மைப படிமேனியுஞ் செந்தாமரைக்கண்ணம்' என்ற அடைமொழிகளால் அவ் வழியானைச் சோதற்கு ஏற்ற வடிவழகுடையாய் நீ யென்றும், 'வைதிகரே மெய்பபடியால் உன் திருவடி சூழிந் தகைமையினா' என்றதனால் அவ்வழி யானைக்கண்டும் ஒருவாறு ஆறியிருந்த நீ ஞானநுட்டானமுடைய வைதிகா களாலுந் தலைமேற்கொண்டு நான்குமறித்துக் கொண்டாடத்தக்கவ னென்றும், 'எப்படியுமாயிலைக்க குருட்டாமிலைக்கு மென்னும் அப்படி யானுஞ் சொன்னேன்' என்றதனால் அவ்வடிவத்தின் சிறப்பையும் உனது மனத்தின மையையும் நோக்காது உலகத்திற் சாதாரணமாக ஒருதீயொழுக்கத்தி லிழிவாரை அவாண்பா கட்டுரைத்தும், நுகிற வழக்கின்படியே நான் உன்னை முன்பு இடித்துரைத்தது கண்தெரிநிபசுக்களாக் கைத்தவாறே குருட்டுப்பசு வுக்கண் ததலிலால் அறியாமரபாற்செய்த தென்றும், 'அடியேன்' என்றதனால் அப்பினையை நீ பொறுத்தற் கேற்ற நிலையடையேன் யா னென்றும், 'மற மயாதென்பனே' என்றதனால் அவ்வடிவழகைக்கண்டும் முழுக்கலக்கமடையாது சிறிதுதணிவுறறிருந்த உனது நினைமையை இங்ஙனம் பாராட்டிக்கூறும் வித்ததாலன்றி அவ்வடிவத்தின் சிறப்பை யான் எங்ஙனம் வருணித்துக்கூற வல்லே னென்றுங் கூறினான் 'பாங்குந்தலைவியையித்தல, பாங்குந்தலைவனை வியத்தல, இகழ்ந்ததற்கிரங்கல் எனப் படாக்கையாக நிகழும் இம்முன்று துறைகளின் போக்கும, முன்னிலையாகநிகழ்கிற தலைவன் றனக்குத் தலைவிலை கூறலென்னும் ஒருதுறையின்பாற் படுத்தி இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தென்க

கீழ் 'மாலை நன்னுவிற் கொள்ளாரா நினையா அவன்மைபடியே' என்று நாட்டாரைப்பழித்த தமமை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர்தாம் நமமை உள் ள்படி அறிந்து சொல்லவல்லீரோ?' என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாகக் நொ ண்டி, 'விலக்கணரானவைதிகாக்களே உன்னை உள்ளபடி அறிந்து சொல்லவ லா' - நான் அவர்கள் போனவழியே போவதுமாதிரித்ததுக்கே யுரியன்' என் று ஆழ்வா வண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உளஞ்ஞைப்பொருள், மைப்படி மேனியும் - உனது அஞ்சனத்தின்வடிவுபோலே யிருக்கிற திருமேனியையும், செந்தாமரைக்கண்ணம் - சிவந்தாமரைமலர்போலேயிருக்கிற திருக்கண் களையும், வைதிகரே-வேதத்திற்சொல்லுகிறபடி அறியும்வாக்களே, மெய்பபடி யால் உன் திருவடி சூழிந் தகைமையினா - (கேட்டாவாய்க்கேட்கையன்றி யே) மெய்யாகக் கண்டபடியாலே உன்னுடைய திருவடிக்கைத் தலைமேற் கொண்டு அனுபவிக்குந் தன்மையுடையவாகன், எப்படி ஊர் ஆ மிலைக்க குருடு

ஆ மிலைக்கும என்னும் அப்படி யானும் சொன்னேன்- ஊர்புக்கு அணைநதபசுக் கள் (நிலைகளும் கிழங்கு) களைக்க கண்ணிலலாதபசுவும் அதுகேட்டுத் தான் இன்னதென்றறியாமலே ஓக்கக் களைக்கு மென்று உலகம் யாதொருபடிசொ லலும்? அவ்விதமாகவே (வேதவைதிகபுருஷாகாள் சொன்ன பாசுரத்தைக் கே ட்டு) நானுஞ் சொன்னேன், அடியென் - சொல்லுதற்கு அடியான சம்பந்த முடையவனும் பக்திபரவசப்பட்டவனு மான நான், மற்ற யாது எளிப னே- அல்லது என் ஞானத்தாலே கண்டு என்சுகதியாலே சொன்னே னென் னாவல்லேனோ? என்று ஸவாபதேசங் காணக் கைப்படிமேனி - கண்டா கண்கள் குளிரும்படியான வடிவு.

இப்பாட்டுக்கு இருவகைப்பொருளும் வேறுகூறவுகூறும் வைதிகரே, ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு, உயாவுகிறதபு.

(கசு)

தலைவி அறத்தோடுநிற்கத் துணிதல்.

கரு. யாதானுமோராசகையிற்புகக்கங்காப்புண் டுமாப்பவிழந்து
மூதாவியிறறடுமாறுமுயிரமுன்னமேயதலை
யாதானுமபறறிநீங்குமவிரதத்தைநலவீடுசெய்யு
மாதாவினைப்பிதுவைத்திருமாலேவணங்குவனே.

(இ - ள்.) உயிர - உயிரானது, — மூது ஆவியில் - பழமையான (பலவ கைப்) பிறப்புகளுள், யாது ஆனும் ஓர் ஆக்கையில் - யாதாயினும் ஒரு சரீ ரத்தில, புகு - பிரவேசித்தது, அங்கு - அவவுடம்பில், ஆட்புணரும் - கட்டுப் பட்டுநின்றும், ஆப்பு அவிழ்ந்தும் - (அங்குநின்ற) தொடாசகிநீங்கியும், தடு மாறும் - நிலைமாறி அலைபுரத்தன்மையது, அதனால் - ஆதலால், — முன்ன மே - (எனது உயிர இவவுடலை விட்டு நீங்குதற்கு) முன்பாகவே, — யாது ஆனும் பற்றி - எதவிதத்தினாலாவது, நீங்கும் விரதத்தை நலவீடு செய்யும் - (தலைமகன் என்னைப்) பிரிதலாகிய தவறவொழுக்கத்தை நன்றி விரிவிததற்கு ஏற்ற, மாதாவினை - தாயையும், பிதுவை - தந்தையையும், திருமால் - திரு மாலாகிய எனது அத்தலைவனையும், வணங்குவன் - வணங்குவேண்டிக்கொள் வேன், (எ-று) — ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

திருமாலாகிய தலைமகனைக் களவொழுகத்தாற புணரந்து பிரிந்து வரு நதகிற தலைமகள், 'இனி என்னுயிர தரித்துநிலலா தாதலின், யான் விரை வில் இறந்துபடுவேன்' அங்கனம் பட்டேனாயினும், மறுபிறப்பில் இத்தலை வனையே கூடக் கருதுகிறேன், என்றாலும், ஒவ்வொருயாக்குங் கருமகதிக்கு ஏற்ப நேரக்கூடிய நாலவகைத்தோற்றத்து எழுவகைப்பிறப்பின் எனப்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்கள் உள்ளன வாதலால், அவற்றில் யான் மானிடம்களாகவே மீண்டும் பிறக்கிறே னென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆத லின், இப்பிறப்பிலேயே இத்தலைவனைப் பிரியாது கூடுமாறு, என்னுயிர இவ வுடம்பைவிட்டு நீங்குமுன்னமே யான் விரைந்து முயல்வேனாவேன் அதா னது, நான் நாணத்தை விட்டு உடனே என் கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப் படையாகச் சொல்லி அவள்மூலமாகச் செவிலிக்கும் அவள்மூலமாக நற்றா யக்கும் அவள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் அதனை வெளிப்படுத்தி அவர்கள் என் வாறாயினும் இவனையே எனக்குமணம்புரிவிக்கும்படி செய்துகொள்ளுவேன், அன்றியும், தோழிமூலமாகத் தலைமகனுக்கு எனது வருத்தமிகுதியைக் கூறி அவன் விரைவில் என்னை வரைந்து கொள்ளுமாறாகு செய்வேன் என்று பலவாறு ஆய்ந்து தோழிக்குத் தான் அறத்தொடுநிற்கத் துணிந்தது, இது.

நீங்கும் விரதத்தை நலவீடுசெய்த லாவது - பிரிதலின்றி வெளிப்படை யாக கூடியிருக்கும்படி மண்ணுசெய்வித்தல். களவொழுகத்தில இயற்கை ப்புணாச்சி, பாங்கம்கூட்டம், இடநதலைப்பாடு, பாங்கியிறகூட்டம், பகற

சூரி, இரவுக்குறி, ஒருவழிதணத்தல, வரைபொருட்பிரிதல் என்ற ஒவ்வொருவகையிலும் தவறாமற் பிரிவு நோதலால், அதனை, வீரதமென்றான்; வீரதமாவது - தவறாமல் ஏற்றிக்கொண்டு ஒழுக்கும் ஒழுக்கம். ஒருவனைத் தம் மகளுக்கு மணஞ்செய்ததற்கு அவனது கலவி, செலவம், குலம், ஒழுக்கம், அன்பு, வேண்டுகோள், அருங்கலங்கொடுத்தல் முதலாகக் காரணம் பலவகையாதலால், அவற்றை ஏதேனும் பொருத்தவ தொன்றபற்றி மணம்புரிவிககக் கருதுவான், 'யாதானும் பற்றி' என்றான். யாதானும்பற்றி வீடுசெய்யுமென இயையும், யாதானும்பற்றி நீங்கும் என்று இயைத்து, பிறறிதல்குடிப்பழி, ஊரவ ரலாதாமல, வரைவுக்குரிய பொருளிட்டல் முதலிய பிரிதற்காரணம் பலவற்றுள் ஏதேனுமொன்றபற்றி நீங்குகிற வென்னுமாம்.

ஆககை, ஆப்பு - யாக்கை, யாப்பு என்பவற்றின் மூலம், யாக்கையைப் பதற்கு - (உயிரைக்) கட்டுப்படுத்தவ தென்று காரணப் பொருள். முதுமை + ஆவி = முதாவி. ஆவிமென்பது - தானிப்பாடுபெயராய், உடம்பைப் புணர்த்திற்று முதாவியின் தரிமாறம் என்பதற்கு-விட்டுநீங்குதலில்லாத சூக்ஷ்மசீரமூலமாக நிலைபெயரு மென்றும் உரைக்கலாம் உயிர் ஒரு ஸ்தூல சீரத்தை விட்டு மற்ருரு தூலசீரத்திற் சாரும்பொழுதும் சுவாகக் நரகங்களுக்குச் செல்லும்பொழுதும் சூக்துமசீரத்தைப்பற்றியே செல்லுமென்பது சித்தந்தம், இரதண்ணுடம்பு, முத்திநிலையிலேயே உயிரை விடும்

அநாதியாயவருகிற சீர்சம்பந்தவ காரணமாகக் கழித்திடாமல் என்னை அங்கேகிறத்தருளவேனுமென்று யான் கலவிதபாதுவும் ஆபதபாதுவும் ஆபதபாதுவுமான எம்பெருமானைச் சரணமடைந்திருப்பே னென்று தமதுபிரபத்தி மாரக்காறுட்டானவறுதிநிலையை ஆழவார வெளியிடுதல், இதற்கு உளானைப் பொருள் உயிர் - உயிரானது, முன்னமே - அநாதிகாலமாகவே, யாதானும் ஓர் ஆக்கையில் புகு- (ஊழுவின்னக்கு ஏறப்) யாதாயினும் ஒருடம்பினுட்புகுநது, அங்கு ஆப்பு உணரம் - அதில (விண்விலங்காற்) கட்டுப்பட்டிருந்தும், ஆப்பு அவிழ்ந்தும்- அவவுடம்பின்தொடாச்சி நீங்கியும், முது ஆவியில் தரிமாறம் - சூக்துமசீரத்திலே நின்று சுவாகக் நரகங்களைப் புகுந் பின்னி தரிமாறமிக்கும், அதனால்- ஆதலால் [இப்படி ஆதமாவுக்குச் சீர்சம்பந்தம் அநாதியாயிருத்தலால்], யாதானும் பற்றி - (பழைய பற்றிவசத்தால்) ஏதேனுமொருபொருளினிடத்ததுப் பற்றச்செய்து, நீங்கும் - (எம்பெருமானை விட்டு) விலகும்படியான, வீரதத்தை - கோட்பாட்டை, நல வீடு செய்யும் - நன்றாக (முற்றம் வேரோடும்) விடுவிககக்கடவனா, மாதாவினை - (அளவில்) தாய் போன்றவனும், பிதுவை - (ஆவனசெய்தலில்) தந்தைபோன்றவனும் மான், திருமலை - திருமகள்கணவனா ஸ்ரீமநாராயணனை, வணங்குவன் - சரணமடைந்திருப்பேன் எனப் பொருள் காண்க. அநாதியாய வருகிற சமசாரத்திலே பற்றிலையாமபடி சரணமடைந்தானா வினைவீடுசெய்விகக் வல்ல எம்பிரானை யான் வணங்குவே னென்பதாம். * "தாயொக்கு மன்பின்," † "என்று புறத்தருத லென்றிலைக்கடனே, சான்றோ ளுக்குதல தந்தைக்குக் கடனே" என்றவற்றுலும், தாய்தந்தையா முறையே பிரியமும் இத்தமுளு செய்தலிற் சிறத்தல் அறிக தாய் தந்தை என்ற இருவா தன்மையும் எம்பெருமானிடத்தில இருத்தல், 'திருமால்' என்ற சொல்லாதமறலாலும் விளங்கும் 'மாதாவினைப் பிதுவைத் திருமலை' என்றதனால், வாறசலிபமும் ஸவாயிதவழுவ கூறிய வாரும் 'புகு' என்றதனால், உயிர்க்கு உடம்பின் தொடாச்சி கருமம்பந்தத் தாலாகிய செயற்கையே யன்றி இப்பற்கையன் றென்பது போதரும். அங்கு ஆப்புண்ணுதல்-ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் யான் என்று என்னும் அபிமானங்களை

* கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - அரசிபுறப்பலம் - ௪

† புறநானூறு - ௩௬௨.

விடாமை. 'பறமி' என்றதனால், குணதோஷங்களை ஆராய்ந்து நோக்காது அபிமானங்கு மெழைபடி.

வீரதம், பிதரு என்னும் வடசொற்கள் திரிந்தன. மாதா - தற்சம வடமொழி. வீடு - வீடுதல்: முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். (கரு)

தலைவி வெறிவிலக்குவிக்க நினைத்தல்.

கூசு. வணங்குநது றைகளபலபலவாக்கிமதிவிசுற்பாற்

பிணங்குஞ்சமயம்பலபலவாககியவையவைதோ

மணங்குமபலபலவாககிநிளமூரத்திபரப்பிவைத்தா [னே.

பிணங்குநினனோரை யிலலாயநினகணவேட்கையெழுப்ப

(இ - ள்) வணங்கும் - (தெய்வத்தை) வணங்குகிற, துறைகள் பல பல - வகைகள் பற்பலவற்றை, ஆககி - உண்டாககி, மதி விகற்பால் - அறிவின் வேறுபாட்டால், பிணங்கும் - (ஒன்றோடொன்று) மாறுபடுகிற, சமயம் பல பல - மதங்கள் பற்பலவற்றையும், ஆககி - உண்டாககி, அவை அவை தோறு - அந்தந்த மதங்கள்தோறும், அணங்கும் பல பல - தெய்வங்கள் பற்பலவற்றையும், ஆககி - உண்டாககி, நின் மூரத்தி பரப்பி வைத்தாய - (இங்ஙனம்) உனது வடிவத்தைப் பரவச்செய்துவைத்துள்ளாய், இணங்கும் நினனோரை இலலாய - உன்னோடு இணைத்துச் சொல்லத்தக்க உன்போலவார எவையாய் இலலாதவனே! நினகண வேட்கை எழுப்பப்பன் - உன்னிடத்தில (எனக்குள்ளே) காலை வெளியிட்டிருவேன், (எ - று)

திருமாலாகிய தலைமகனைக் காவொழுகத்தாம் கூடி அவனது பிரிவில வருந்தி மெலிகிற தலைவி, தன்மெலிவைகண்டு கவலைப்பட்ட செவ்வி கட்டு விசகிக்குக் கூறி அவனைக்கொண்டு அவளமரபின்படி கட்டுவைப்பித்து நோக்குகையில் முருகனங்கு தோன்றக் கண்டு அதற்குப் பரிசாரமாக வேலனை யழைத்து வெறியாடுவிகத்தொடங்குதலை அறிந்து, பெருந்தெய்வத்தாம் கொண்ட தன் நோய் சிறுதெய்வம்பாராட்டலாகிய இவ்வெறியாட்டினால் தீருமாயின் தன்னு கற்புக்குக் குறைவாதலையும் தீராதாயின் ஊரலாமிக்குதலையும் காருதி, தான் காணாதுறந்தாயினும் இரகசியத்தை வெளியிட்டு வெறிவிலக்குவிக்கத் துணிந்து, பாவுளையால் தலைவனை முன்னிலையாக்கொண்டு தன்னிலே தான் உரைத்தது, இது, அன்றி, தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவி வெறியசங்கூறி வரைவுகடாவிய தென்றலும் ஒன்று * “குலமக்குத் தெய்வங்கொழுநனே”, † “தெய்வம் பணிந்தறியாள”, ‡ “தெய்வம் தொழாஅள் கொழுந்தறொழுந்தெழுவான்” என்றபடி கற்புச்சிறந்த இத்தலைவி தன் தலைவனையே சிறந்ததெய்வமாக உடையவ ளாதலால், மறமைய தெய்வங்களை யெல்லாம் அத்தெய்வத்தின் வடிவங்களாகவே காந்தினாள். வணங்குந துறைகள் பல பல - கட்டுவைத்தல், வெறிபாடுதல், ஆடுபல்கொடுதல், களஞம் இறைச்சியுந் தூவுதல் முதலியன. புறத்தார்க்கு இக்காவொழுகம் புலப்படாதபடி கூட்டுவிசகியின் நெறகுறியில் முருகனங்குகாட்டியவனும், வேலன்வழிபாட்டுக்கு வழிமுறையால் உரியங்குகிறவனும், முதற்பெருந்தெய்வமாகிய சீயேயாயினும், அவ்வணங்கினால் என்றோய் சிதைக்கப்படுதல் முழுமுதற்கடவுளாகிய ஒப்பற்ற உன்னை நேரில் தலைவனாகக்கொண்ட எனது கற்பிற்குக் குறைவாதலின், யான் அதனை உடன்பட்டேன், மறையுறத்தாயினும் வெறிவிலக்குவேன் என ஒருப்பட்டிக் கூறியவாறு.

ஆழ்வாரா, எம்பெருமானை நோக்கி, ‘ஒப்பற்றவனே! சாவேகவரனாகிய நீ, ரஜோகுணதமோகுணங்களாலமிகக்கவா காமகதியால் உன்பக்கல் வாராதொ

* தீநெறிவிளக்கம் - உசு. † திருக்கோவையார் - ௩௦௪.

‡ திருக்குறள் - வாழ்க்கைத்துணைநலம் - ௩.

ழியும்படி, பலபல தெய்வங்களையும், பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும், பலபல பாசனைவிதங்களையும் ஏற்படுத்தி அமைத்துவைத்தாய்; உன்னை நேரில்விட விரும்புவதற்குப் பிரதிபந்தமான அவ்வெளிவழிகளிலே யான் இறங்கி விலகாதபடி, அவற்றிற்கெல்லாம் மூலமான உனதுசொருபத்தை யறிந்து உன்னிடத்திலே அன்புபெய்குதியாகச்செய்தலோடு, பிறரும் அங்ஙனஞ்செய்யத் தூண்டுவேன் என்று விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். ஆழ்வார் எப்பொருளானது திருவுள்ளத்தின்படி, உலகத்தைச் சீர்திருத்தி நலவழிப்படுத்த அவதரித்தவ ராதலால், இங்ஙனம் தமதுசெய்கையைக் கூறுதலுக்கு, மதிவிகற்பம் பிணங்குதல் - “ஒன்றேபொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின், அன்றென்ப ஆதமயததா” என்றும்போலவன். துறை என்பதற்கு ஆசிரியரென்றும், சமயமென்பதற்கு - சமயநூல்களென்றும் உரைப்பாருமுளா

விகற்ப - விகலப் பெண்ணும் வடசொல்லின் திரிபு. வேட்கை - விருப்பம் தொழிற்பெயர், வேள் - பகுதி, கை - விசுத்தி.

‘இணங்கியின்றோரை’ என்ற பாடம் கற்பிதம், அது, அழகியமனவாசியருரையில் ‘இத்தேவசாதிகளில் இணைத்துச்சொல்லலாமபடி, உளபொலவாரை யுடையனல்லாதவனே’ என்றும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை நமசிவாய வியாக்கியாரங்கங்களில் ‘உன்னோடு ஒக்க நிற்கும்படி, உனக்குப்போலியானை யுடையயலலை’ என்றும் உள்ள வாக்கியங்களோடு மாறுபடும் (கூசு)

தலைவனைப்பிரிந்து துயில்கொள்ளாத தலைவி இரங்கல்.

கௌ எழுவது மீண்டேபடுவது மபட்டெனையுழிகள்போய்க்
கழிவதுங் கண்கண்டெளகலலாலிமையோகளகுழார்
தொழுவதுஞ் சூழுவதுஞ்செய்தொலிமலைக்கண் ணரக்கண்
கழிவதோகாதலுற்றாக்குமுண்டோகண் கடுஞ்சுதலை. [ம]

(இ - ள்.) எழுவதும் - (சூரியன்) உதித்தலையும், மீண்டே படுவதும் - பிறப்படி அழைத்தலையும், பட்டு-இங்ஙனம்சிகழ்ந்து, எனை ண்டுழிகள் - எத்தனையோ காலங்கள், போய் கழிவதும் - சென்றதுழிவதையும், கண்கண்டு-பாத்ததுப்பார்த்து, எள்கல அலலால் - வருந்துதலே யல்லாமல், இமையோர்கள் குழாம் - தேவர்கள்கூட்டம், தொழுவதும் - வணங்குவதையும், சூழுவதும் - (பரிவாரமாகச்) சூழ்ந்துகொள்வதையும், செய - செய்யப்பெற்ற, தொலை மலை-பழமையான திருமலை, கண் ஆர கண்டு - கண்கள்திருப்பதியுடையப் பார்த்து, கழிவது ஓர் காதல் உறராக்கும் - (அவன்பக்கல்) மிக்க தொருவேட்கையைப் பொருந்தினவாக்கும், கண்கள் துஞ்சுதல் - கண்ணுறக்கங்கொள்ளுதல், உண்டோ-உள்ளதோ? [இலலையென்படி], (எ-று.)

திருமாலாகிய தலைமகனைக் கண்டு கூடிப் பிரிந்து அப்பிரிந்தநிலையில் “கங்குலம் பகலுங் கண்களில் லறியான்” என்றபடி அல்லும் பகலும் அகவரகமும் சிறிதுநகரக்கங்குகொள்ளாது வருந்துகிற தலைமகள், தன்னைத்தேற்றமுயல்கிற தோழிக்குக் கூறியது, இது தலைவனைப்பிரிந்தநிலையிற் பிறப்பப்பொருள் களைக்காணாதலாற் பொழுதுபோக்கி ஒருவாறுஆறித் துயில்கொள்ளாத தலைவியரும் உலகத்தின் உள் ரென்று உலகியல்கூறி ஆற்றவிக்கலுறவவளுக்கு, இத்தேவாதேவனுள் புருஷோத்தமன்பக்கல் அன்புகொண்டா துயிலா ரென்றுகூறி மறுத்தவாறு. ‘கண்களென்கு எள்கல்’ என்றது, சுகாறுபவத்துக்குஉரிய காலம் வீணைகழிதலைச் சிறித்தித்தசிறித்தித்து மனநதளர்தலை ‘இமையோர்

* திருவள்ளுவமொழி - க.

† திருவாய்மொழி - அறுபத்திரண்டாந்திருப்பதிசு - க.

களமுநர் தொழுவது குழுவது செய்' என்ற. அடைமொழியால், தன்னை காதலிக்கப்பட்ட தலைவனது சிறப்பை விளக்கினார் 'தொலைமால்' என்றதனால், தனக்குத் தலைவனுக்கும் நேரத் பழக்கத்தைக் குறித்தார்.

எமபெருமானது சொற்பத்தை முழுவதுநரிசிக்கவிரும்பித் தொடங்கி ஞாகருக் காலம்முடிதலையொழிய அவ்வனுபவம்முடிந்த கணவாகுநர் தன்மையிலலை யென்ற ஆழவார அன்பாக்கு அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள் ளுமைபொருள். சூரியன் உதித்தலையும் மீண்டு அஸ்தமித்தலையும் இப்படியே நாளா திங்கள் ஆண்டு ஊழிகளாய் மிகப்பலகாலங் கழித்தலையும் கண்டு காலம் போதாமைபைநோக்கி இரங்குதலே யன்றி, நிதயசூரிவாக்கம் (எப்பொழு தும்) அஞ்சலிசெய்துகொண்டு (கைங்கரியமபண்ணும்பொருட்சி) சூழப்பெ றற அநாதியான எமபெருமானைக் கண்களிப்பக்கண்டு முடிக்கவேண்டு மென பதோர் ஒப்பற்ற அன்பைக் கொண்டு நின்றவாக்குகரு, அவன்பக்கலைவ தத்கண் வாங்கி இமைக்க இட முண்டோ? எனக் கானக். இனி, எழுவ தும் - பிறப்பதும், மீண்டே படுவதும் - பிறந்தவளவிலே இறப்பதும், பட்டு-பிறந்து, என் ஊழிகள் போய் கழிவதும் - பலகாலங்கழித்து இறப்பதுமான் உலகத்துப்பொருளாகி, கண்டு கண்டு - பார்த்துப் பார்த்து, எனக் கல் அல லால் - (அவறறை) இகழ்தலே யல்லாமல், பிறப்பிறப்பில்லாதவனும் ஆதி மதயாநதரகிதனுமான் எமபெருமானைக் கண்டு காலங்கழியும்படியானதோ ராசையில் நின்றார்க்கு அவனை உபேக்ஷிக்கக் காரணமில்லை யென்றும் பொ ருள்கொள்ளலாம். பகவானைப் பூணுநுபயஞ்செய்யக் கருதி ஆழந்தாராக்கு ஞானங் குவியாதென்பதுந் தோன்றும். தொலைமால் என்பதற்கு- (ஐ்வாத மாக்களித்ததில்) அநாதியாகவுள்ள அன்பு மிகுதி யுடையா னென்றும், (எல்லாவற்றுக்கும்) பழமையான பெரியோ னென்றும் பொருளுரைப்பா. கணசூர-கணபடைத்த பயன் பெற, * "கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே கண்ணிமைத்துக்காணபார்த்து கண்ணென்ன கண்ணே" என்றா பிறரும்.

காதலுறறாக்கு என்கல்லலால் துஞ்சுத லுண்டோ? என இயைக்கப் பட்டு என்பதைப் பட என்னும் எச்சத்திற் பாக்கினும் அமையும் உறறா க்கும், உம - உயாவுசிறப்பு. (௧௪)

தலைவனது அருமையை நோக்கிக் கவல்கிற தலைவிக்குத் தோழி கூறல்
கூஅ. துஞ்சாமுனிவரும் லலாதவருந் தொடரின்
வெஞ்சாப்பிறவியிடாகடிவானிமையோதமக்குந்
தனசாவிலாததனிப்பெருமாததிதனமாயருசெவவே [லே.
நெஞ்சானினைப்பரிதாலவெண்ணெய்யுணென்னுமின் சொல்ல

(இ - ள்) துஞ்சா-கணதுயிலுதலில்லாத, முனிவரும்- இருடிகளும், அல லாதவரும் - (தேவாகள் முதலிய) மறமையோரும், தொடர் - (தாம் தாம் வீறும்பிப் பேறு பெறும்பொருட்டுப்) பின்பற்றிவழிபட, நின்ற - (அவர்களு க்குப் பேறுதருபவரை) நின்ற, எஞ்சா பிறவி இடா கடிவான் - (அடியார்களு டைய) குறைதலில்லாத பிறப்புத்தன்பங்களைப் போக்கியருளபவனும், தன் சாவு இலாத - தன்னோடு இணைத்துச் சொல்லலாமபடி ஒருவமைபெறாத, தனி பெருமாததிதன் - ஒப்பற்ற சிறந்த சொற்பத்தை யுடையவனு மான் எமபெருமானது, வெண்ணெய் ஊண் என்னும் ஈனம் சொல் - வெண்ணெய் உணவாயிற் றென்று சொல்லப்படுகிற இழிசொல்லுக்கு இடமான, மாயம்- ஆசசரியம், இமையோதமக்கும் - மேலுலகத்தார்க்கும், செவ்வே நெஞ்சால்

நினைப்பு அரிது - நன்றாய் மனத்தால் நினைத்ததற்கும் அருமையானதாம்; (எ - ம.) - ஆல - தேற்றம்

தலைமகனது தலைமையையே பாராட்டி 'அப்படிப்பட்டவன் எளியளான என்னை வரைந்துகொண்டிருளுவனோ' என்று மிக்கவலைப்பட்ட தலைமகனை நோக்கித் தோழி 'அவனும் பெரியனாயினானுக்கு, உகப்பாக்குஎளியனாக தன்மையும் ஒன்று இயல்பில் உளதாதலால், அவன் உன்னை உரிமையாகக் கொள்ளாதொழியான்' என்று கூறி ஆற்றுவதற்கு, இது. 'வெண்ணெய் பூணென்னு மீனச்சொல்' என்றது, அவ்வெளிமைக்கு ஒரு சிறந்த திருவுடாநதம் எடுத்துக்காட்டியபடி.

* "உண்ணாதுமங்காதுணாவுதம் யோகியா" என்றபடி உணவுஉறக்கங்களைவிட்டு எப்பொழுதும் தவ்வொழுகத்தைப்பூண்டு எம்பெருமானை மறந்து செயதுகொண்டிருக்கும் இருடிக ளென்பான், 'துஞ்சாமுனிவர்' என்றார் இனி, துஞ்சா என்பதற்கு-ஞானக்கண் குவியாத என்றும், இடைவிடுதலில்லாத என்றும், அழியாத என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தார்க்கு எககாலத்தும் பிறவித்துன்பங்கள் உளவாகா வாதலால், 'எஞ்சாப்பிறவியிடாகடிவான்' என்று ஒருபெயர் கூறினா, தன்னைப்பற்றி வருவனவும் பிறவுயிரைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகையாற காரணகாரியத்தொடாசுரியாய்க் கரையின்றிவரும் பிறப்புத்துன்பங்களெல்லாம் 'எஞ்சாப்பிறவியிடா' என அடக்கப்பட்டன இமையோரத்தம்க்கும் தன்சார்பு இலாத என இயைத்து, நிதயசூரிகளுக்கும் தன்னோடு சோததிசொல்லவொண்ணாத என்று உரைத்ததும் உணர்.

எம்பெருமானது மேன்மையிலும் நீர்மையிலும் உண்டான இனிமை எவாக்கும் அளவிட்டு நினைத்ததற்கும் முடியா தென்று ஆழவார அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்நுழைப்பொருள். 'வெண்ணெய்பூணென்னு மீனச்சொல்லே' என்றதனால் செனலப்பியமாகிய நீர்மையும், மறவறறால் பரத்துவமாகிய மேன்மையும் குறிக்கப்பட்டன. 'இமையோரத்தம்க்கும் செவவே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றதனால், என்றும் அவனுடன் ஒக்க இருப்பவரும் வரம்பிலாஞ்ஞானமுடையவரும் நிரந்தர பகவதநுபவ சீலரு மான நிததியசூரிகளுக்கே வரையறுத்து நினைக்கப்படாமை கூறவே, மறையோரக்கு மனமொழிமெய்களுக்கு எட்டாத தன்மை தானே விளங்கும்.

துஞ்சா முனிவரும் - (ஆதமவிஷயத்திலும் ஈசுவரவிஷயத்திலும் உணர்ச்சி நீங்காத) ஸைகாதி யோகிகளும், அல்லாதவரும் - (அவாசனபோலன்றி பரமஹ பாவனையோடு காம பாவனையையு முடைய) பிரமாதி தேவர்களும், எஞ்சாப் பிறவி இடா கடிவான் - தமதம் ஒழித்தமகரிய பிறப்புத்துன்பத்தை ஒழிக்கும்பொருட்டு, தொடர - வழிபட, நின்ற - தலைவனாய் நின்றவனும், தன் சார்பு இலாத - (தன்னையல்லாதார யாவாக்கும் தான் சரணமடைந்தரு உரிய இடமாக இருத்தலபோலத்) தான் ஒருசார்பைத் தேடித் தலலாதவனு மாகிய, தனி பெரு மூர்த்தி - முழுமுதமகடவுள் என்றும் உரைக்கலாம்.

பிறவி - தொழிற்பெயர், வி - விசுதி. 'துஞ்சார்வு' என்றும், 'தன்சால்வு' என்றும் பாடம். ஊண் - உண்ணப்படுவதெனனும் பொருளில் செயப்படுபொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். ஈனம் - ஹீன மென்னும் வட்சொல்லின் திரிபு

இப்பாட்டின் நான்காமடிக்கு - 'வைவேசவராய பரஹ்மாதிகளுக்குவ கூட ஆசரயனீயராய அவாபதஸைகாமனாயிருக்கிறவன், ஆசரித் பைசமுள்ள தரவ்யமே தனக்குத் தாரகமாய் அதுதானே நோக்கொடு நோ

கிட்டப்பெற்றதே இப்படி களவுகண்டாகிலும் புஜிக்கவேண்டி, அதுதான் தலைக்கட்டப்பெற்றதே வாயது கையதாக அகப்படலிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு பரதிகிரியை யற்று உடம்பு வெளுத்துப் பேசணித்து நின்ற நிலை, சிலாகரு நிலமோ? என்ற மெய்யினையே அறியத்தக்கது. (கஉ)

தலைவன்பால் தனக்குள்ளே அன்புறுதியைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

கக. ஈனசசொல்லாயினுமாகவெறிநிறைவையமுறறு
மேனத்துருவாயிடந்தபிராணிநுங்கறபகஞ்சோ
வானத்தவாக்குமலலாதவாகுமமற்றெல்லாயவாக்கு
ஞானப்பிரானையல்லாலிலைநானகண்டநல்லதுவே.

(இ-ள்.) ஈனம் சொல் ஆயினும் ஆக - (செவிலியரும் ஊராரும் வெறுத்தும் பழித்துக் கூறும்) இழிசொல் நிகழினும் நிகழுக, எறி நிறை வையம் முறறும் - வீசுகிற அலைகூடியுடைய பிரளயவொளத்தி லாழந்த பூமிமுழுவதையும், ஏனத்து உரு ஆய இடந்த - வராக்நாததியாய்க் கோட்டாற குத்தி யெறித்துவந்த, பிரான் - தலைவனும், இரு கறபகம் சோ வானத்தவாகும் - பெரிய கறபகவிருக்கூங்குள் பொருதிய சுவாக்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும், அல்லாதவாக்கும் - அவர்காலலாத மனிதர்களுக்கும், மற்ற எல்லாயவாக்கும் - மற்றமுள்ள நரகா முதலியோ ரெல்லோராகும், ஞானம் - அறிவைக் கொடுக்கிற, பிரான் அல்லால் - தலைவனு மாகிய எம்பெருமானே யல்லாமல், நான் கண்ட நல்லது இல்லை - நான் அறிந்த நற் பொருள் வேறு இல்லை, (எ-று.)

திருமாலாகிய தலைவனைக் கலந்து பிரிந்த தலைமகள், தான் அவரைப் பகற் கொண்ட காதலின் துணியை நாணநுதலித் தோழிக்கு எடுத்துக்கூறியது, இது. இதுவும், தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்றலின்பாற் படும. தனது களவொழுகத்தைப் புலப்படுத்ததலால் உண்டாகும் பழிதூறுறுக்குப் பின் வாங்குமை தோன்ற, 'ஈனசசொல்லாயினு மாக' என்றாள்.

பிரளயாதத்திற் பூமியை மேலெறித்து நிலைிறத்திய மசோபகார கணையே நாண பிறவிப்பெருங்கடலினின்ற என்னை யீடேற்றத்தற்குத் தஞ்ச மாக நினைத்திருப்பே னென்று தமது சித்தார்த்தத்தை ஆழ்வார் அன்பாகரு அருளிச்செய்தல், இதற்கு உளனறைபொருள் ஈனச சொல் ஆயினும் ஆக - (நான் சொல்லுகிற உறுதிப்பொருள் அறம் பொரு ளின்பங்களுையே தஞ்ச மாக நினைத்து உடலுயிர்களில் அபிமானவகொண்டு பகவதவிஷயத்தைப் பராமுகஞ்செய்கிற சமசாரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இகழும்படியான) இழிந்த சொல்லாயினும் ஆகுக, எறி நிறை வையம் முறறும் ஏனத்து உரு ஆய இடந்த பிரான் - (குழந்தை கிணறில் விழுந்தவாதே உடல் குதித்து அதனை யெறிக்குந் தாய்போலப்) பூமியைப் பிரளயவகொண்டவாதே முடிவி யெறித்த பெருநன்றியாளன் கறபகத்துக்கு, பெருமை - வீருமியிய பங்கு அளித்தல்.

'எல்லாயவாக்கும்' என்றதில், விலங்கு பறவை முதலிய பலவகைப் பிறப்புகளையும் அடக்குவா. இனி, 'அல்லாதவாக்கும்' என்பதற்கு - எம் பெருமாளையொழியத் தரியாதபடியாகவுள்ள நியத்குறிகளுக்கும் என்றும், 'மற்று எல்லாயவாக்கும்' என்பதற்கு - 'இவ்வான் மனிதர்களெல்லோராகும்' என்றும் உரைத்தலும் உண்டு.

எறிநிறை - அடையுறித்தவாருபெயர், அல்லது, வீணத்தொகையன் மொழி. கறபகம் - கலபகம் - (வேண்டுவாக்கு வேண்டின் பொருள்களைக்) கறிப்பது. கலித்தல் - உண்டாக்குதல்.

எனதுஉருவான கதை — ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்தாக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்களைத் திருமால் தேவா முனிவா முதலியோரது வேண்டுகோளால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாறகுத்தி யெடுத்தாக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினான் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற சுவேத வராக கலபத்துக்கு முந்தின பாதமகலபத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் திருமால் பிராயப்பெறுவகடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கவினைத்து ஸ்ரீவராகரூபப் கொண்டருளிக் கோட்டுநீனியாலே பூமியை எடுத்துவந்தன னென்றும், அதுபற்றி இக்கலபத்துக்கு வராககலப மென்று பெயராயிற்று என்றும் புராணவரலாறு உணர்த்தும். (கசு)

நூற்பயன்.

க00. நல்லாந்நவில்குருகூநகரான திருமாநிருப்போ

வல்லாந்நகணணிசூடியமாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த

சொல்லாந்நொடையலிநநூறுமவல்லாந்நாழநாரிதப்பாம்

பொல்லாவருவினைமாயவனசேற்றளளற்பொயநநிலத்தே.

(இ-அ) நல்லா - நற்குண நமசெய்கையை யுடையவாகள், நவில - புகழாதுகூறப்பெறாம, குருகூ நகரான - திருக்குருகூரென்னுந் திவ்விய நகரத்தில் திருவவதரித்தவரும், திருமால் திருபோ வல்லா அடிகண்ணி சூடிய - திருமகன்கொழுநாண் எம்பெருமானது திருநாமங்களைப் பயின்ற வரான அடியார்களுடைய திருவடிகளாகிய பூமாவையைத் தமது முடிக்கு அணியாகக் கொண்டவருமான, மாறன்-நமமாழ்வாரா, விண்ணப்பம் செய்த - (எம்பெருமான்சநிதியிலே) விஞ்ஞாபனம் பண்ணின், சொல ஆ தொடைய லி^{சு} சொற்களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட மாவைடிவமான, இ நூறும - இத்த நூறுபாடல்களையும், வல்லா - கற்றுவல்லவாகள், —பிறப்பு ஆம் - பிறப்பின் காரணமும் காரியமுமாகிய, பொல்லா அரு வினை- கொடிய கடத்ததகரிய னாழவினையாகிற, மாயம் - ஆசாரிபத்தைபுண்டாக்குகிற, வலசேறு அள்ளல் - கொடிய சேற்றின் அடாததியையுடைய, பொயநிலத்து - பொய்யாகிய பிரகிருதிமண்டலத்தில், அழுநதா - அழுந்தமாட்டார்கள், (எ-று)---அழுந்தாரே என ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம், ஈற்றசையுமாம்.

நல்லா என்றது, ஞானம் அநுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடைய னான ஆசாரியனைச் சரணமாக அடைந்து அவனது சம்பந்தமூலமாக எம் பெருமானை யனுபவிக்கிற மதுரகவிகள் போலவாரை. திருமால் திருப்போ வல்லா - பரமபாகவதா ஆழ்வாரா, திருமால் திருப்போவல்லா ரடிககண்ணி சூடியவராதலை *‘பயிலுஞ் சுடரொளி மூத்ததியைப் பங்கயக்கண்ணனைப், பயில் வனிய நம பாறகடற் சோந்த பரமனைப், பயிலுந் திருவுடையாராய வ ரேறு மவாகண்டா, பயிலும் பிறப்பிடைதோ மெமமை யானுட பரமரே’” என்பது முதலியவற்றால் அறிக ‘வல்லா ரடிக கண்ணி சூடிய மாறன்’ என் றதனால், பகவதபாகவதவிஷயத்தில் ஆழ்வார்க்கு உள்ள பக்தியிக்குறி வெளியாம். சொல ஆ தொடையல் - எம்பெருமானும் பிறருந் தலைமேற்கொண்டு ஆதரிக்கத்தக்க இனிய பாமாலை [பிரபந்தம்]. ‘இந்நூறும’ என்பதற்கு - நம் பிள்ளையே —‘மகாபாரதம் போலே பரந்திருத்தல் பரணவம் போலே சுருங்கியிருத்தல் செய்யாதே நூறுபாட்டாய் ஜனாதவ்யாமச மடைய உண்டாயிருக்கை’ நலவினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், பொதுப்பட ‘வினை’ என்ற நூர். இந்நூலை வல்லவா கரும்மொழியப் பிறப்பற்ற முதலிபெற்றவ ரென்று

* திருவாய்மொழி - இருபத்தேழாந் திருபத்திகம் - க.

பயன் அருளிச்செய்தார. 'மாய வன்சேறமளளற பொயநிலம்' என்றது, அறிவுடையாரும் ஆழந்தால் காலவாயகவொண்ணாதடி முழுருவிகருந தன்மையது சமசார மாதலால். 'பொல்லாதாயப் போக்கவொண்ணாத கர்ம ததை விளைப்பதாய இப்படியிருக்கச்செய்தே பதறவேண்மீம்படி பரமிபிக்க வறறான ஆச்சரியத்தை யுடைத்தாய க்ஷாமணம்பண்ண வொண்ணாதடி யாயப் போக்கவொண்ணாதடியாய அகப்பட்டாக்குத் தப்பவொண்ணாத படியாயக கீழ லாஅவநியின்னிக்கே யிருநதுள்ள பிறப்பாகிற பொயநிலத்தில அமுந்தார வன்சேற-ருசிவாசனைகளைப் பிறப்பித்து அகப்படுத்தும் படிபைச சொல்லுகிறது' என்ற அப்பின்னையுடையக காண்க.

தொடையல், அல் - சாரிய

'இருநின்றநீமை இனி யாம உருமை அடியேன்' செய்யும் விண்ணப்பம்' என்று தொடங்கி 'விண்ணப்படஞ்செய்த இந்நூறும் வல்லார அமுந்தார பொயநிலத்து' என்று முடித்ததனால், இந்தத் திவ்வியப்பிரபாதம் முழுவதும், வீரோதியைப் போக்கித்தரவேண்டுமென்று ஆழ்வார தமது வருத்தத்தை [சமசாரிவருத்திப்பேக்கையை] விண்ணப்பஞ்செய்தவாரும்.

பிரயோகவிவேகநூலார, 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நான்கு கூறுகின்றது,' 'வடநூலார தாமே பதிகமும் உரையுஞ் செய்வா-', 'இனிச் சம்பந்தா சடகோபா முதலாயினரும் திவாகரரும் பதினெண்கீழ்க்களாகஞ்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங் காண்க' என்றவை, இயகு அறியத்தக்கன (௧00)

^ 2

திருவிருத்தம் மூலமும் உரையும்

முற்றப்பெற்றன.

ஆழ்வார திருவடிகளே சரணம்.

திருவிருத்தந் செய்யுண் முதற்குறிப் பகராதி.

செய்யுள். பகம	செய்யுள். பகம.	செய்யுள். பகம.
அடைக்கலத ககந	காவியுரீலமும கந௭	பலபலவழி சக
அரியனயாயின்று ச0	குழறகோவலா உ2	பணிப்பியல உச
அருளாதிரு அக	கொடுங்காறகிலையா அக	பாலவாயப்பிறை அரு
அழைக்குங்கரு ககரு	கொம்பாறதழை சுக	புலககுண்டல க2ந
அளப்பருந்தன்மை க2௭	கோலப்பகற கூரு	புலம்புகதன கசுச
அன்னஞ்செலவீரும எ௭	கிதைக்கின்றதாழி அ2	புனமோபுனத சுச
இசையின்கேது எ௭	கொமொழிநோயோ ருச	பெருங்கேழலாரா க02
இடம்பேரய கசுச	சீரரசாணி கருச	பேணலிலலா க௭க
இயலவாயின சுரு	சுருங்குறி க௭0	போகின்றது சந
இருக்கார்மொழி கநந	குடநின்றமலை ருச	பொயநகின்ற க௭
இருளவிரந்தா ரு0	குழகின்றகங்குற கசுரு	மடவெஞ்ச க0ச
இறையோவிரக்கி கநக	செழுரீரத்தத உ0	மலாந்தெயொழி கநக
இன்னன்னதாது எ௭	சேமஞ்செங்கோ எக	மலைகொணி ககந
நர்வனவேலு சச	ஞாலம்பணிப்ப நக	மாணிக்கங கசு௭
நனசொல்லாயி கஅக	கடாவியவம்பு உஅ	மாயோன்வட நஅ
உணனுதறங்கா கநச	தண்ணைதுழாய எ2	முலையோமுழு க2அ
உலாகின்ற கச௭	தலைப்பெயரியா கசுச	மெல்லியலாகை க௭௭
உறுகின்றகன்மவ கருச	தளாநதுமுறிந்து கசுச	மேகங்கனோ எக
ஊழிகளா கசுந	தனிகொஞ்சமுன் உச	மைப்படிமேனீ க௭ந
எங்கோலவளை சு௭	தனிவாரசெங் சச	யாதானுமோ க௭ரு
எளிகொள்செஞ் கரு௭	திங்கனம்பிளவோ கசுச	வண்டுக்கோ க20
எழுவதுமிண்டே க௭அ	திண்புஞ்சுடா ந௭	வண்ணஞ் கந2
என்றுமபுனவாடை கூ௭	திரிகின்றது க0ச	வண்டுகுறதுறை க௭௭
ஒண்ணுதன்மாமை ககக	திருமாலுரு கசுச	வளைவாசுத்திரு கசு2
கடமாயினகள் கூக	திவினைக்காரு கசு௭	வன்காற்றறைய கூக
கடலகொண்டெழு ரு2	துஞ்சாமுனிவ க௭க	வாசகஞ் கந0
கண்ணஞ்செந் க00	துழாநெடுஞ் அ௭	வாராயின க௭௭
கயலோரும ச௭	தையனலலார கசு0	வாஸவெண்ணில கசுச
கழறலமொன்றே க2ச	நல்லாரநவில் கஅ2	வியலிடமுண்ட க22
கற்றுப்பிணைமலர் கநரு	நலியுரகளை கரு௭	வீளரிகஞ்சுர கருஅ
காணகின்றன் ந௭ந	நாணிலம் சுஅ	வீசஞ்சிற ககக
காரிகையார ருச	நிறமுயர் க0க	வேதனைவெண்புரி கருந
காரேற்றிறுள் கசு0	நீலத்தடவரை கூந	
காலைவெய்யோறகு க௭2	பண்டுமபலபல கக0	

திருவிருத்தத்தின் துறையடைவு.

- க [தூலதொடக்கம்] (தாமானதன்மையிலுரைத்தது)
2. தலைவ்வேறுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல.
- ங. பிரிவாற்றாத தலைவி நெஞ்சுழிந்து உரைத்தல.
- ச. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு ஆற்றாது வருந்திக்கூறல.
- ஞ. வாடைக்குவருந்தி மாமையிழந்த தலைமகனை கண்டு தோழி இரங்கல.
- க. தலைமகளெழிலகண்டுவியந்த தலைமகன்வாராததை
- எ. காலமயக்கு [ல்.
- அ. தலைவன்பொருள்வயிற் பிரிதலுறிப்பாலறிந்ததலைவி தோழிக்குகூற
- க. தலைவன் தலைவியின் நீங்கலருமை கூறல
- க0. மதியுடம்படுத்தலுற்ற தலைவன் குறையுறவுரைத்தல
- கக. பிரிவாற்றாத தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தலைவன் உரைத்தல.
- க2. தலைவன்பிரியப்பெற்ற தலைவி தன் ஆற்றாமைகூறி நெஞ்சொடுகலாய்த்
- கங. பிரிவாற்றாத தலைவி இருளுக்கும வாடைக்கும் இரங்கல [தல.
- கச. நலம்பாராட்டு
- கரு. தலைமகன் கருத்தறிந்த தோழி அவனைநோக்கியுரைத்தல
- கக. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி பாங்கியைநோக்கி இருள்வியந்துரைத்தல.
- கௌ. தலைவி கடலைநோக்கித் தோவழி தூரலென்றல.
- கஅ. காகாடங்கண்டழிந்ததலைவியின் ஆற்றாமை கண்டு பாங்கி இரங்கல.
- கக. செவிலி பழிக்கு இரங்கல
20. வெறிவிலக்கு
2௧. ஏறுகோளகூறி வரைவுகடாதல
22. தோழி தலைவனை நகுதல
2௩. தலைமகன் குறையுறவுரைத்தல
2௪. பிரிவாற்றாததலைமகளிப்பாடுகண்ட செவிலி இரங்கல.
௨௫. தலைமகனது தாரில ஈடுபட்ட தலைவி ஆற்றாதுகூறல.
௨௬. நகாகாட்டல
2௭. தலைவி தார்பெற்று மகிழ்தல.
2௮. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு வருந்தி யிரங்கல.
2௯. தலைமகன் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைத்தல.
௩0. பிரிந்ததலைவி அன்னங்கனையும் வண்டானங்கனையும் தூதுவெனடுதல.
௩௧. தூதுசெல்லாத மேகங்களைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல.
௩2. தலைவி போல்கண்டு உரைத்தல.
௩௩. தலைவியாற்றாமைகண்ட தோழி தலைவனை வெறுத்துரைத்தல.
௩௪. கூடலிழைத்துவருந்துந்தலைவியிலையைப் பாங்கி தலைவற்கு உணர்த்தல.
௩௫. மாலைக்கு ஆற்றாமை யின்மேல வாடைக்குத் தலைமகன் இரங்கல
௩௬. தோழி தலைவன்கொடுமை கூறல.
௩௭. நற்றாய் தன்மகள்சென்றகரத்தருமைகூறி யிரங்கல.
௩௮. தலைவனைப்பிரிந்ததலைவி போல்கண்டு மகிழ்தல.

- நக. தலைவனது உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்.
 ச0. இருள்கண்டிடிங்கிய தலைமகள் தோழியர்க்கு வரைவுவிருப்புரைத்தல்.
 சக. வாடைக்குவருந்தின தலைமகள்வார்த்தை
 சஉ. தலைவனது நோக்கில ஈடுபட்ட தலைவி வியரது உரைத்தல்.
 சங. தலைமகனுருவெழிலுரைத்த தலைமகள்வார்த்தை.
 சச. தலைவி தலைவன்பெருமை யுரைத்தல்
 சரு. தலைவி தலைவனது நீரிடையுதவியை நினைந்துரைத்தல்.
 சசு. நெஞ்சைத்தூதுவிட்ட தலைவி இரங்கல்.
 சஎ. பிரிவாற்றாது வருந்தா தலைவிநிலை கண்டு செவிலி இரங்கல்.
 சஅ. நன்னிமித்தங்கண்டு தான் ஆறியிருத்தலைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.
 சக. இருளுக்கு ஆற்றாத தலைமகள் தோழிக்குக் கூறல்.
 ரு0. தலைவன் மீண்பவருகையில தோப்பாகனோடு கூறல்
 ருக. கடலோசைக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்
 ருஉ. காலமயக்கு
 ருங. கட்டுவிச்சி கூறல்.
 ருச. வணமிவிடுதூது.
 ருரு. நலம்பாராட்டு.
 ருசு. தலைவன் இரவிடைக்கலாதமை தலைவி தோழிக்குக் கூறல்
 ருள. தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழறமெகிராமறுத்தல்
 ருஅ. தோழி தலைவன்பெருமையையுரைத்துத் தலைவியை யாற்றல்.
 ருக. இரவுநீர்தமகு ஆற்றாத தலைவியைப்பற்றிச் செவிலி இரங்கல்.
 சு0. தலைமகளினமைக்குச் செவிலி இரங்கல்
 சுக. தோழி தலைவனது நீராமையைத் தலைவிக்குக் கூறல்.
 சுஉ. தலைவியிறாற்றாமையைத் தோழி தலைவனைநோக்கிக் கூறல்.
 சுங. தலைவனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்படமொழிதல்.
 சுச. தலைவன்போகூறித் தரித்திருத்தலைத் தலைவிதோழிக்குக் கூறியிரங்கல்.
 சுரு. தலைவிநோக்கின்வாங்கிண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தல்.
 சுசு. தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழறமெகிராமறுத்தல்.
 சுஎ. தலைவன் பாங்கனுக்குத் தன்வலியழிவு உரைத்தல்.
 சுஅ. காலமயக்கு; காலம் இளையது என்றல்.
 சுக. மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைவியைத் தோழி ஆற்றத்தல்.
 எ0. இரவின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கல்
 எக. செவிலி வெறுத்தலைத் தலைவி தோழியர்க்கு உரைத்தல்.
 எஉ. இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவி இளம்பிறைகண்டு தளரந்து உரைத்தல்.
 எங. பிறையுடைமாலைக்கு ஆற்றாததலைத்தளாச்சுகண்டு பாங்கியிரங்கல்.
 எச. தலைவனது துழாயிறபட்டதென்றலவரத் தலைவி மகிழ்ந்துரைத்தல்.
 எரு. மதிபுடமபரிக்கலுற்ற தலைவன் தலைவிதோழியரைப் பதிவினாத்தல்.
 எசு. தலைவனது மாலை பெறுது வருந்தா தலைவி மதிக்குஇரங்கி நெஞ்சொடு
 எள. மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல். [கூறல்.
 எஅ. பிரிவாற்றாத தலைவி தலைவனாற்றலைக் கருதி நெஞ்சுழிந்து இரங்கல்.

- எக தலைவனைப்பிரியாதமகளிரதுசிறப்பைக்கூறித் தலைவி இரங்கல்.
 அ0. பிரிவாறறாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கல்.
 அக வெறிவிலக்கத்தொடங்கிய தோழி இரங்கல்.
 அஉ. உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவி தலைவன்கண்ணழகுக்கு இரங்கல்.
 அங் பிரிவாறறாத தலைவியை தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கல்.
 அச. தலைவி தலைவனைக்காண விரைதல்.
 அரு. மாலைப்பொழுதுகண்டவருநதிய தலைவி இரங்கல்.
 அசு. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இரங்கல்.
 அஎ. அன்றிற்கும் ஆழிக்கும் ஆறறாத தலைவிக்குத் தோழி இரங்கல்.
 அஅ. போலிகண்டுஅழிகிற தலைவி ஆறறமைக்கு இரங்கல்.
 அக தலைவன்கலவிக்ருவிரைகிற தலைவி இரங்கல்.
 கூ0. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி ஆறறது உரைத்தல்.
 கூக. தோழிக்குத் தலைவி தன்கற்புடனாததி அறத்தொடுநிறமல்.
 கூஉ. வேந்தற்குறறுழிப்பிரிவில் தலைவனைக்குறித்தது தலைவி இரங்கல்.
 கூங். இருள்கண்டு அஞ்சுகிற தலைவி தோழிசெவ்வியரை வெறுத்தல்.
 கூசு. தலைவியைக்கண்ட பாவகன் மீண்டு தலைவனையடுத்தி வியந்துகூறல்.
 கூரு. தலைவி அறத்தொடுநிறகத துணிதல்.
 கூசு. தலைவி வெறிவிலக்குவிகக நினைத்தல்.
 கூஎ. தலைவனைப்பிரிந்த துயில்கொள்ளாத தலைவி இரங்கல்.
 கூஅ. தலைவனதுஅருமையைநோக்கிக்கவலகிற தலைவிக்குத் தோழி கூறல்.
 கூக. தலைவன்பாலதனக்குள்ள அன்புறுதியைத் தலைவி தோழிக்குக்கூறல்.
 கூ00. [நூற்பயன்]

“போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நயங்குறிஞ்சி
 ஆக்கஞ்சே ஈட லணிமருதம்—நோக்குங்கால
 இலலிருக்கை முலை இரங்கல் நறநெய்தல்
 சொல்லிருக்கு மைம்பாற றெகை”

* ப்ரதம சரம ப்ரபந்த ஸங்கதி.

எண்.	திருவிருத்தப்பாட்டு முதமகுறிப்பு.	எண்.	திருவாய்மொழிப்பதிக முதமகுறிப்பு.
க	பொயநகின் த.	உக	ஒழிவிலகலம்.
உ	செழுநீர்	கக	கோவைவாயாள்.
க	குழறகோவலர்.	கக	வெள்ளைச்சரிசங்கு
ச	தனிகெஞ்சம்	அ	ஒடுமபுள்ளேறி
ரு	பனிடபியலவாக.	சஅ	மாயாவாமனனே.
க	தடாவியவமபும.	ருஎ	உணனுஞ்சோறு.
எ	ஞாலமபணிப்ப.	அரு	இன்னுயிர்ச்சேவல.
அ	காணகின் தனகனும்.	சக	கையாசக்கரம்.
க	திண்புஞ்சுடர் நதி.	சஉ	பொலிக்பொலிக
க0	மாயோன்வடதிரு.	அ0	நெடுமாறகடிமை
கக	அரியனயாபினது.	ருச	மாலுக்குவையம்.
கஉ	பொகின்ற துமணிமாமை.	சக	மாசறுசோதி.
கக	தனிவளாசெங்கோல.	அக	மலலிகைகமழ்தென்றல
கச	நாவனவேலும்	ருரு	துவளிலமாமணிமாடம்.
கரு	கயலோ நுமகண்கா	கரு	கண்ணன் கழலினை.
கச	பலபலவழிகளாயிடும	உஎ	பயிலுஞ்சுடரொளி
கஎ	இருள்விரிந்தாலன்ன	கஅ	அணைவதரவனை.
கஅ	கடலகொண்டெழுந்தது.	கக	குழவிசுமபணிமுகில.
கக	காரிகையாரிதை.	கஉ	பாலையேழலஞ்சு
உ0	சின்மொழிநோயோ.	கச	தீர்ப்பாரையாயினி.
உக	குட்டுநன்மாலிகள்.	கரு	வீதறிருந்தேழலஞ்சு.
உஉ	கொம்பார்த்தை	சச	நலகுரவுஞ்செலவும்.
உக	புனமோபுனத்தயலே.	எச	கடல்ஞாலஞ்செய்தேனும்
உச	இயலவாயின.	எக	கருமாமணிகமலை.
உரு	எங்கோலவளைமுதலா	எரு	மாயககூத்தரவாமன
உச	நானிலமவாயக்கொண்டு.	க0	மாலேநன்னி.
உஎ	சேமஞ்செங்கோள்	எச	எலலிபுகாரையும
உஅ	தண்ணந்தமுாய.	கஉ	கங்குலும்பகலும்
உக	இன்னன்னதூது	ருஅ	பொன்னுலகாளிரோ.

* நமமாழ்வார அருளிச்செய்த நான்குதிவ்வியப்பிரபந்தங்களுள் முதல்தான் திருவிருத்தத்தின் நூறுபாசரங்களுக்கும், ஈறத்தான் திருவாய்மொழியின் நூறுதிருப்பதிகங்களுக்கும் ஒன்றோடொன்றுள்ள பொருளொற்றுமையைக் குறிக்குமாறு பெரியோர் அமைத்தது, இது. இது, 'திருவிருத்தத்திருவாய்மொழியைக்கண்டியம்' எனவுமபடும. இவருக்காட்டியவற்றின் பொருளொற்றுமை, இவ்விரண்டு திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் பாசரங்களாலும், அவற்றின் வியாக்கியாநங்களைக் கொண்டு, சமபிரதாயமவல்லாராவாயக் கேட்டும ஒப்புநோக்கி உணரத்தக்கது "ருக்கு, ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய, ஸதோபத்தாலே பரமபுமாபோலே, சொல்லார்தொடையல, இசைகூட்ட, அமர்சுவையாயிரமாயதது" என்ற ஆசாரயஹருதயவாக்கியத்தாலும், அதன்வியாக்கியாநத்தாலும், ருக்வேதம் ஸாமவேதருபமாகப் பரமபுதலபோல ருக்வேதஸ்தாநமான திருவிருத்தமநூறுபாட்டுமே ஸாமவேதஸ்தாநமான திருவாய்மொழியாயிரமபாட்டாகப் பரமபிற தென்று தெரிதலால், அததன்மையை விவரிக்கிற இந்த ப்ரதமசரமபரநதஸங்கதி, ஸமபரதாயக்ரந்தகாலேகூப்பராக்குமிகஉபயோகமாக.

எண்.	திருவிருத்தப்பாட்டு முதற்குறிப்பு	எண்	திருவாய்மொழிப்பதிக முதற்குறிப்பு
௩௦	அன்னஞ்செலவீரும்	௪	அஞ்சிறையமடநாராய.
௩௧	இசையிங்கேது	௪௭	எங்கானலகங்கழி.
௩௨	மேகங்கனோவுளாயீர்.	௫௧	வைகலபுங்கழிவாய
௩௩	அருளார்திரு	௩௮	ஏறுநாமிதையோனும்.
௩௪	சிறைக்கின்றதாழி.	௩௨	மின்னிடமடவார்கள
௩௫	பாலவாயப்பிறை.	௧௧	வாயுந்திரையுள்ளும்.
௩௬	துழாநெடுஞ்சுழிருள.	௧௪	ஆடியாடி
௩௭	கொடுங்குதற்கிலையா	௩௪	மண்ணையிருந்துதுழாவி.
௩௮	கடமாயின்கள.	௨௧	சொன்னுலவிரோதம்
௩௯	நீலத்தடவரை	௬௭	ஏழையாராவி.
௪௦	கோலப்பகற்களிறு	௪௧	மாணையநோக்கு
௪௧	என்றமுள்வாடை	௫௧	நீராயிலையு.
௪௨	வன்காற்றறையா.	௧௦	பொருமாஜீபடை.
௪௩	கண்ணஞ்செந்தாமரை.	௧	உயாவறவுயாரலம்.
௪௪	நிறமுயகோலமும	௩	பத்தூதையடியவா
௪௫	பெருங்கேழலாரா	௧௩	ஊனிலவாழுவிரே
௪௬	மடநெஞ்சமென்றும்	௬௬	அருள்பெறுவாரடியார்.
௪௭	திரிகின்றதுவடமாருதம்.	௭௨	நங்கனாவரிவகை.
௪௮	மெல்லியலாக்கை.	௬௬	என்றைக்குமென்கை
௪௯	பணமடபலபல.	௪௪	ஊரெல்லாதஞ்சி.
௫௦	ஒண்ணுதன்மாமை.	௨௦	கிளரொளியிளமை.
௫௧	மலைகொணமீததா	௩௬	நண்ணுதாரமுறுவலிப்ப.
௫௨	அழைக்குங்கருங்கடல.	௧௫	அந்தாமத்தன்பு.
௫௩	வாராயினமுலையாள	௧௬	வைஞந்தாமணிவண்ணனே.
௫௪	வீசஞ்சிறகால.	௧௭	கேசவனமமா.
௫௫	வணங்குகோவமயின்.	௬௪	சாராவேதவநெறி.
௫௬	வியலிடமுண்டபிராஞா.	௭௮	கண்களசிவந்து.
௫௭	புலக்குண்டலம்.	௨௮	முடியானே.
௫௮	கழறலமொன்றே	௧௨	திண்ணனவீடு.
௫௯	அளப்பருந்தன்மைய	௨௨	முந்நீராஞாலம்.
௬௦	முலையோமுழுமுற்றம்.	௮௮	அறுக்குமவினையாயின.
௬௧	வாசகஞ்செய்வது	௫௦	பிறந்தவாறம்.
௬௨	இறையோவிரககினும்.	௭௧	தேவியாராவா.
௬௩	வண்ணஞ்சிவந்துள.	௧	இவையுமவையுமுவையும்.
௬௪	இருக்காரமொழி	௬௬	பாமருமுவுலகு
௬௫	கற்றுப்பிணைமலா	௪௭	நோற்றநோன்பு
௬௬	உண்ணுதுறங்காது.	௪௮	ஆராவமுதே.
௬௭	காவியுநீலமும.	௬௦	உலகமுண்டபெருவாயா.
௬௮	மலாநதெயாழிநதில.	௮௧	கொண்டபெண்டி.
௬௯	காரேற்றிருள்.	௬௫	கற்பாரிராமபிரானே.
௭௦	வனாவாயத்திரு.	௭	பிறவித்துயரம்.
௭௧	ஊழிகளாய.	௪௫	எவகனையோ.
௭௨	சூழகின்றகங்குல	௩௭	சீலமிலாச்சிழியன்.
௭௩	வாலவெண்ணிலவு.	௬௩	வேயமருதோளிணை.
௭௪	தளாநதுமுறிந்தும்	௨௬	செய்யதாமரைக்கண்ணன்.
௭௫	உலாகின்றமெகண்டை.	௩௦	சன்மமபலபலசெய்து.

எண்.	திருவருத்தப்பாட்டு முதற்குறிப்பு	எண்.	திருவாய்மொழிப்பதிக முதற்குறிப்பு.
எ௬	இடம்போயவிரிந்தது.	அ௩	ஓராயிரமாய
எ௭	திருகளம்பிள்ளை.	௧௧	தாளதாமரை.
எ௮	நலியுநரகனை.	௭௦	இன்பமபயக்க.
௭௯	வேதனைவெண்புரி.	௨௫	மொயமமாமபூம்பொழில்.
௮௦	சீரரசாண்டு.	௨௧	முடிச்சோதியாய்
௮௧	உறுகின்றகன்மங்கள்.	௨	வீடுமின்முறறவும்.
௮௨	எளிகொள்செஞ்ஞாயிறு	௮௬	உருகுமாலொஞ்சம
௮௩	விளரிக்குரலன்றில்.	௯௧	உண்ணிலாவியவைவர்.
௮௪	தையனலலார்கள்.	௮௪	மையார்கருங்கண்ணி.
௮௫	மாணிக்கங்கொண்டு.	௧௧	மமமாவீட்டுத்திறம்.
௮௬	அடைக்கலத்தோங்கு.	௫	வளவேழுலகு.
௮௭	புலம்புகன்குரல்.	௮௨	பண்டைநாளாலே.
௮௮	திருமாலுரு.	௨௪	புகழுநலலொருவன்.
௮௯	தீவினைக்காருநஞ்சு.	௭௩	அங்குமிங்கும்.
௯௦	நலைபெய்தியான்.	௫௪	குரவையாய்ச்சியரோடு.
௯௧	சுருங்குறிவெண்ணெய்.	௭௪	வாகடாவருவி.
௯௨	பேணலயிலலா.	௯௪	ஆழியெழுச்சங்கும்.
௯௩	காலையெய்யொறகு.	௩௧	ஒருநாயகமாய்.
௯௪	மைப்படிமேனியும்.	௭௭	இருத்தமவியநதென்னை.
௯௫	யாதானுமோர்.	௯௮	திருமாலிருஞ்சோலைமலை.
௯௬	வண்டுகுந்துறைகள்.	௪௦	ஒன்றுந்தேவும்.
௯௭	எழுவதுமீண்டே.	௬	பரிவதிவீச்சை.
௯௮	துஞ்சாமுனிவரும்.	௯௨	கெடுமிடராய்.
௯௯	நனசொல்லாயினும்.	௯௭	செஞ்சொற்கவிகாள்.
௧௦௦	நல்லாரநவில்.	௧௦௦	முனியேநானுமுகனே.

திருவிருத்த ஷுபாயின் அநுபந்தம்.

கட்டளைக்கலித்துறை யிலக்கண வாராய்ச்சி.

“முதமதர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக், கடையொரு சேரும் விளங்கா யாகி, நேர்பதி னுறே நிராபதி னேழென், ரேதுநீள் கலித்துறை யோரடிக்கெழுத்தே” என்பது, கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணமுணர்த்துஞ் சூத்திரம். கட்டளைக்கலித்துறையில் ஓவ்வொருடிக்கும் உரிய ஐந்தசீர்களுள் முதல் நான்கும் ஈரசைசீர்களுள் ஐந்தாவது விளங்காய்சசீரு மாக வெண்டளைபிறழாமல் வரும் வரவே, நேரசைமுதலதான அடி ஓற்றெழுத்துப் பதினெழுத்தும், நிரையசைமுதலதான அடி ஓற்றெழுத்துப் பதினேழுத்துமாகத் தானே அமையும் வெண்டாவுக்குப்போலக் கட்டளைக்கலித்துறைக்கு ஓரடியின் இறுதிசசீரோடு அடுத்த அடியின் முதற்சீரே வெண்டளைதவறுது வரவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அந்நியதி கொள்ளின், நிரையசைமுதற்கட்டளைக்கலித்துறையெல்லாம் காயமுன் நிரை வந்து கலித்தனையாய வெண்டளைவழுவாமாறு காண்க இனி, எழுத்தெண்ணிலும் ஒசையிலும் தளைப்போக்கிலும் கீழ்க்கூறிய சீர்களோடு மாறுபட்டாமல் ஒருபுடையொத்த பிறசில சீர்களும் கட்டளைக்கலித்துறையிற் பயிலும். எவ்வனமெனின், ஈரசைசீர்களாகிய கூவிளசசீரும் கருவிளசசீரும் வருதற்கு உரியஇடத்துமுறையே மூவசைசீர்களாகிய தேமாங்காய்சசீரும் புளிமாங்காய்சசீரும் வரின் எழுத்தும் ஒசையும் தளையும் வேறுபட்டாமை காண்க அங்விடங்களில் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய்சசீராகக் கொள்ளின், வெண்டளைதவறுவழியும் எழுத்தேறி ஒசையிக்கு வழுவாமாதலால், அவை வாரா ஆகவே, தேமா புளிமா கூவிள கருவிள தேமாங்காய் புளிமாங்காய் என்னும் ஆறு சீர்களே கட்டளைக்கலித்துறையின் முதலநான்குசீராய் நிறமற்கு உரியனவாம். ஐந்தாஞ்சீராகக் கூவிளங்காய் வரவேண்டுமிடத்து அதனோடு ஒருபுடையொத்தனவான தேமாங்கனி தேமாந்தண்பூ என்னுஞ் சீர்களும், கருவிளங்காய் வரவேண்டுமிடத்துப் புளிமாங்கனி புளிமாந்தண்பூ என்னுஞ் சீர்களும் வரும். இவ்விடங்களில் கூவிளங்கனி கருவிளங்கனிசசீராகக் கொள்ளின் எழுத்தேறி ஒசையிக்கு வழுவா மாதலால், அவை வாரா.

முதல் நான்கும் ஈரசைசீர்களும், ஐந்தாவது விளங்காய்சசீரு மாக வந்ததற்கு உதாரணமாக, இததிருவிருத்தத்தின் தனியினையும், கூட, கூசு, கூசு-இப்பாட்டுக்களையுங் காண்க. இந்நூலின் உ - ஆம்பாட்டின் முதலடியில் ‘தாலொப்ப’ எனத் தேமாங்காயும், மூன்றாமடியில் ‘முநிலவண்ணன்’ எனப் புளிமாங்காயும் முறையே கூவிள கருவிளசசீராக வந்தமருரிய இடத்து வந்தன. இவ்வனம் நூலமுழுதும் பல உள்ளன. முதற்பாட்டின் நான்காமடியிறதியில் ‘விண்ணப்பமே’ எனத் தேமாங்கனியும், சு - ஆம்பாட்டின் நான்காமடியிறதியில் ‘ஞாலத்தள்ளே’ எனத் தேமாந்தண்பூவும் கூவிளங்காய்சசீராவருதமருரியஇடத்திலும், ரு - ஆம்பாட்டின் மூன்றாமடியிறதியில் ‘திறத்தொகொலாம்’ எனப் புளிமாங்கனியும், சு - ஆம்பாட்டின் இரண்டாமடியிறதியில் ‘அசராமங்க’ எனப் புளிமாந்தண்பூவும் கருவிளங்காய்சசீராவருததிறுரியஇடத்திலும் வந்தன. இவ்வாறு பிறவும் பல உள்.

உஉ, கூசு, சுசு-இப்பாட்டுக்களின் மூன்றாமடியிறதியில் ‘கூடாதன்’, ‘நல்லோப்பிரான்’, ‘தாமோதரன்’ என்று வந்தவற்றை ‘விண்ணப்பமே’ என்பதுபோன்ற தேமாங்கனிசசீராகவே கொள்க; குநிலஓற்றித்துவந்ததுபோலவே நெடில் தனியேவரினும் ஓற்றித்துவரினும் நேரசையாதலால். ஆகவே, ‘கூடாதன்’ என்பதை ‘கூடதன்’ என்று குறுக்குதலாவது, ‘கூடுகில்’ என்று மாற்றத்தலாவது செயதலும், ‘நல்லோப்பிரான்’ என்பதை ‘நல்லொப்பிரான்’ என்று குறுக்கலும், ‘தாமோதரன்’ என்பதை ‘தாமோதரன்’ என்று குறுக்கலாவது ‘தாமுதரன்’ என்று மாற்றலாவது செயதலும் வேண்டுமெனியென மறுக்க. திருநாவீழனுடையிராசுராகிய நமமாழ்வாரது முதலதிவ்வியப்பிரபங்

தத்தில் இவ்வன்மவந்திருத்தல்போலவே, சைவசமயத்திலும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் என்பவரின் அப்பாசுவாமிகளது முதல்திருமுறையில் திருவாரூர்த் திருவிருத்தத்தின் ௫ - ஆம் பாட்டின் முதலடியிற்சிறியில் “கோடாலியால்” என்றும், திருக்காரோணத்திருவிருத்தத்தின் ௧, ௭-இப்பாட்டுக்களின் இரண்டாமடியிற்சிறியில் “காரோணனே” என்றும், ௩ - ஆம்பாட்டின் இரண்டாமடியிற்சிறியில் “காரோணனின்” என்றும், ௪ - ஆம் பாட்டின் மூன்றாமடியிற்சிறியில் “காரோணவெள்” என்றும், ௧௦ - ஆம் பாட்டின் முதலடியிற்சிறியில் “காரோணத்தான்” என்றும் வருகின்றன காண்க. (திருவேங்கடத்திருவிருத்தத்தின் ௬ - ஆம் பாட்டின் மூன்றாமடியிற்சிறியில் “திருவாரூராய” என்பது புனிதமானபூவாயக் கருவிளவகாபகிற்றறமருகியிடத்து வருதலையும் நோக்குக) மறமும் பதினேராதிருமுறைப்பிரதங்களுள் நமியாண்டார்நம்பி இயற்றிய திருத்தொண்டாதிருவந்தாதியில் ௮, ௧௪, ௪௬ - இப்பாடல்களின் நான்காமடியிற்சிறியில் “ஆரூரனே,” “வாட்டாயனே,” “கண்ணானே” என்பனவும், ௧௭ - ஆம் பாட்டின் முதலடியிற்சிறியில் “அன்றலவாய” என்பதும் மாவகனிச்சோ விளவகாயச்சோகஞ் சாடாக வருதலையே. திருவரங்கத்தமுதனா திருவாயமலாநதருளிய இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் ௧௫-ஆம் பாட்டின் மூன்றாமடியிற்சிறியில் ‘இராமாநுசன்’ என வருகின்றன அறியத்தக்கது இவ்வாறு சான்றோசெய்யுள்வழக்கத்தை உணர்ந்து நூலுத்திருத்தக்காரணமில்லை அன்றியும், அருள்பெற்ற ஆன்றோபாசுரங்களைச் சம்பிரதாயவிரோதமாக மனம்போனபடி மாற்றிச் செய்யுளினையொன்றையே நோக்கி வெவ்வேறுபாடங்கற்பிப்பது தகுதியற்றம்

கலிநிலைத்துறை, கலிவிருத்தம், ஆசிரியவிருத்தம் என்பவை முதலிய சிலவற்றிற்குப் போலக் கட்டளைக்கலித்துறைக்கு நான்குஅடிகளும் அளவொத்தவரவேண்டுமென்னும் நியதி கிடையாது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலிய சிலவற்றிற்குபோலவே அளவாவ்வாமைலே வரலாம்

கட்டளைக்கலித்துறை, பெரும்பாலும் ஏகாரவீற்றதும், சிறுபான்மை ஓகாரவீற்றது மாம. இந்நூலில் நூற்பதாமபாடலொன்றே ஓகாரவீற்றதும், மற்றவையெல்லாம் ஏகாரவீற்றன. ஓகாரவீற்றுவருத்தற்கு வேறுமேற் கொள்கிடையாது. ஏகாரவியீற்றுவாறி மெய்யீற்றுவந்த கட்டளைக்கலித்துறைகளும் சான்றோசெய்யுள்களில் காணப்படுகின்றன.

கட்டளைக்கலித்துறையைத் திருவிருத்தமென்னும் மரபு.

பதினேராதிருமுறை நூல்களுள் நமியாண்டாராமியினது கோயில் திருப்பண்ணியாவிருத்தமும், திருஞானசம்பந்தா திருச்சுண்பைவிருத்தமும் கட்டளைக்கலித்துறையேயாதலுங் காண்க.

வேறு சில குறிப்பு.

௭ - ஆம் பாட்டு:—இதனை ஐயவணியில் அடக்கலாம். [எனத்திருத்துக.

௬௪ - ஆம் பக்கம், ௬ - ஆம் வரி.—என்பலும் என்பதை என்பவற்றிலும்

௩௮ - ஆம் பாட்டு —இதனைப் பயிற்றற்குறிப்பேற்ற மென்னலாம்.

௫௨, ௬௬ - ஆம் பாட்டுக்கள் —இவற்றை ஒழிப்பணியின்பாற் படுதலாம்.

௬௩ - ஆம் பாட்டு.—இரண்டாம்அடியில் ‘தண்ணங்கமலம்’ என்ற பாடமும் கொள்ளலாம்

௬௪ - ஆம் பாட்டு —இதில், அந்நாபதேசமும் ஸ்வாபதேசமும் ஒன்றுக்கொன்று சிறிது மாறுபடுதலால், அந்நாபதேசத்தில் தலைமகள்வார்த்தையென்றவது ஸ்வாபதேசத்தில் அந்நாவார்த்தையென்றவது கொண்டு அதற்கேற்ப உரைகொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

அறிவிப்பு

அருந்தமிழ்நீர்த அன்பாகனே! மகாகனம்பொருந்திய சென்னை பூனிவர் சிடியாரால பரீகைகூக்குப்ப பாடமாக ஏறபடுத்தப்பட்டுவருகிற தமிழ்நூல்களுக்குச் சென்ற பன்னிரண்டு வருஷகாலமாக யாமும் மறந்து கிலரும் உரையெழுதிவெளியிடிலவருவதும், அவை யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு உலகத்திற்பரவியிருப்பதும், இத்தமிழ்நாட்டோ பலாககுத் தெரிந்திருக்கக் கூடுமே

இப்படி நிகழ்கையில், ஒருநாலவா, சென்னைச்செந்தமிழுரைச்சங்கத்தார் என்று தாமேபெரிட்டுக்கொண்டு தலைபட்டு, 'பரீகைகூக்குப்ப பாடமாக ஏறபடுத்திய அரியபெரிய நூலகட்குப் பலரும் உரையெழுதுவாள் புகவே, அவை காலத்திலவெளிவாராமையானும் உண்மைப்பொருளுணாதாமையானும் இடாப்பட்டமானைகரது தன்மையை உள்ளபடியறித பல பண்டிதரும் நண்பரும் எம்மைப் பலகாலுரதாண்டினமையின் யாம் உரையெழுத்ததுணிக தேய்' என்று (மெடிகியுலேஷன், யப - ஏ பாடபுத்தகவுரைகளின் பதிப்புரைத்தொடக்கத்தில்) மறமைய வுராகாராகளைப் பழித்தும், கனம்பொருந்திய பூனிவாசிடியாரையும், மகாவிதவான் - மீனாட்சிசுந்தரம்பயிர்நாயவாகளையும், பிறரையும் 'அறியார் இடாப்படுவர்' என (மெடிகியுலேஷன் பாடபுத்தகவுரை - குசேலோபாக்கியாசம் - ககஅ - குறிப்பில்) இழித்தும், நாவலாபெருமானை ஆறுமுகநாவலரவாகளையும் 'அறியார் ஓதுவர்' என (வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் - பதினமூன்றாமுபோசசருக்கம் - ஏ - ஆம்பாட்டுரையில்) தெழித்தும், இவ்வருஷத்தில் பாடபுத்தகங்களுக்கு ஒருரை வெளிவிட்டனர்.

அன்றா குழாங்குடியதைப் பற்றியும், சங்கப்புலமை வகித்துக்கொண்டதைப் பற்றியும், அவர்களது உரையின் தருதியைப் பற்றியும் யாதொரு ஆராய்ச்சியுஞ் செய்ய யாம் கடமையுடையோமல்லோ மாயினும், அவர்கள் மறமையவுரைகளையெல்லாம் 'உண்மைப்பொருளுணாதாமையான்' என்று நிரூபித்து அறைகூவியதுமாதிரிததுக்கு மறுமொழிக் கூறவேண்டிவது எமக்கு அவசியமாயிற்று

அன்றியும், இவர்களில் மூவாபெயரை உட்கொண்டு சென்றவருஷம் வெளியானதொரு யப-ஏ பாடபுத்தகத்தின் முகவுரையில் 'பரீகைகூக்குப் பாடமாக ஏறபடுத்திவரும் நூலகட்குத் தக்கதொருநாவேனடுமென்று பல பண்டிதர்களும், மாணுக்கர்களும், மறமறணபர்களும் என்னைப் பலகால தூண்டினமையால்' என்று எழுதியிருந்தது இப்படித் தற்புதமுசியாகப் புனைதரையுரைத்ததற்கு எதிருரைப்பது இன்றியமையாததன் றாயினும், இவ்வருஷத்திற்பரநிறையாகப் பாயிரவகூறியதற்கு மாறுகூறுவது முக்கியமன்றோ?

அல்லாமலும், யாமும் பிறரும் அவரவர் புத்திசத்திக்கு ஏறப் முன்பு உரைகளில் எழுதியுள்ள பலவிஷயங்களைத் தாங்கள் (அச்சப்பிழையுட்பட) அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு, சில சரியான விஷயங்களை, இவர்கள்திரண்டும் தனித்தும் வெளியிட்ட புத்தகங்களில் தங்கள் மனத்துக்கும் உணர்வுக்கும் ஏறபடி வழியல்லாதவழியால் மறுக்கத்தொடங்கிய விடங்களில், 'கம்பரா மாயணத்திற்கு வரலாமறு முறையின் வாராதா சிலா உரைவகுப்பான் புகுந்து..... அறியகிலலாது பொருள் வகுத்துரைத்து மாழாநதொழிந்தார்.

அவாதந தெளிவிருந்தபடி யென்னே¹⁾ என்றும், 'இனி யிசசெய்யுளின்கட் பின் னீரடிக்கும் உணமைப்பொருள் காணமாட்டாது மயங்கிய மாக்கள பல ராயினர், அவர் தமக்குத்தோன்றியவாறே மயங்கவைத்தலென்னும் குற்ற ததிறகிடனாகி யிலலாதசொற்களைவிரித்தும் கண்டபடி கூட்டியு முரைத்தும் அதன்கட டமக்கேயாவமபிறத்தலின்றி யருவருப்புறறு மாழாந்தொழிநதா ர். இது கிடக்க' என்றும், 'சங்கசெய்யுளுட் பயிற்றபெறில்லாத சிலா' என்றும், 'இவையனைத்தும் அவரவா தத்தமக்குத் தோற்றியவாறே கூறிய உத திக்கூறுக்க னென்றபாலனவெயன்றி மெய்யுணைகளாககோடமகியலாவாம பிற வென்க', 'சுண்டைக்கூறிய யாவரும் பரணியென்னுஞ்சொல்லைத தாம நாடொறுமவுழக்கமாயப்பாக்கும் அகராசிகளி லெறித்துப்பார்த்து அதன்க ண்சொல்லிறகுக்கூறப்பட்ட ஒவ்வொருபொருளை யிவ்வாறெறித்தமைத் துப பெரிதுமிடாப்பட்டுச் சமாததித்துத் தமக்குட்டாமே மண்பாலுழுத்து மகிழுவவாராயினா' என்றும், 'இவ்வாறுகவுளு சிலா இதன்பொருளையறிபகில லாது' என்றும், 'அன்னருரைத்தது அறியாமைபற்றி யென விரிக்க' என்றும், 'உணரா போலும்' என்றும், 'அப்பொருள் போலியென்றொழிக' என்றும், 'நோக்காது பொருளகூறுவாராயினா அதுகண்டு மருளறக்' என்றும் இவை முதலாகப் பலவாறு கண்டபடியெல்லாம் வரம்பிலலாத வசைமொழிகள் கூறிப் பழித்திருப்பதனாலும், இவாகள்திறத்தைப்பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டி வது இன்றியமையாததாய நின்றது.

இவாகள் மாறாக உரைவெளியிடவந்தன ரென்று இவர்களிடத்து எமக குக் கிஞ்சிததும் அஞயை யிலலை, "யாஅ ருபாயத்தின் வாழாதா" என்பவா கலின் இனி, எமமை நிர்தித்தாரது திறமையை உலகத்துக்கு எறித்துக்காட் டி மெய்ப்பித்தலொன்றே, எமது கருத்து எமமை இவாகள் இகழாதிருப்பி ன் யாரும் இவாக்கை ஒருபொழுதும் இகழத்தொடங்கோம் ஆதலால், அடி யிறகாட்டியுள்ள சிலவிஷயங்களைப் பொதுநோக்காகப் பார்த்து அவ்வவற நின் உணமைப்பொருள்திறத்தைக் கருதுமாறு பெரியோர்களைப் பிராத்தி க்கின்றோம். "எப்பொரு ளெததனமைத் தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொ ருள் காண்பதறிவு", "எப்பொருள் யாராயாவாயக் கேட்பினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பவற்றை உணராதாக்கு யாம் அதிக மாக எழுதின் மிகையா மாதலின், அவாகளதாமே குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றின் மிகை நாடி மிகக் கொள்வ ரென நம்புகிறோம். "சமன்செ யது சோதாக்குங் கோலப்போ லமைந்தொருபாற, கோடாமை சான்றோருக்கு அணி" யன்றோ?

மேற்குறித்தவாகள் சென்றவருஷம் வெளியிட்ட கலிங்கத்துப் பரணி யுரையிலும் அதன்பிடிப்புரையிலும் மற்றும் வெளியிட்ட உரைகளிலும் உண மைப்பொரு ளுணராதியது உலகப்பிரகித்தமாயிருக்க, இப்பொழுது இங்ஙனம்பெருமிதம்பாராட்டுகிறது, "ஹேகேசகதி கலெளயுகே" [கூட்டத்தில வலலமை கலியுகத்தில்] என வழங்குவதொரு மேற்கோளை மேற்கொண் டோ? தமது உலையின் வன்மையினாலோ? அன்றி, சங்கத்தினரென்று பெரும பெயா வைத்துக்கொண்டதனாலேயோ? அல்லது, பிறரை நிர்த்தித்து அதனால் தாம் பெருமைபெறக் கருதியோ? முன்பு சிலஉணாகாரரிட மிருந்த இவ்வழ க்கத்தை விடலாகாத மரபெனக் கைப்பற்றியோ? இங்ஙனம் எழுதப் பிறாக் குச் சொல்லிலலை யெனத் துணிந்தோ? இங்ஙனம் எளிதில் தமிழுலகத்தை மருட்டிவிடலா மென்று மனங்கொண்டோ? அறியோம்.

இங்ஙனம்தொடங்கியவாகள் உணமைப்பொருளுணர்த்திய மகிமைக்கு, அவாகள் தனித்தும திரண்டும் தமயில இருவா மூவா கூடியும் வெளியிட்ட புத்தகங்களினின்று சில உதாரணங்கள் வருமாறு. —

க.—புகழேந்திப்புலவாசெய்த இரத்தினசகருக்கமும், திருவேங்கடையர் செய்த உவமானசங்கிரகமு மென மகளிற்றுடப்புக்களுக்கு உவமைப்பொருள்களை எடுத்துக்காட்டுகின்ற நூல்கள் இரண்டு உண்டென்பது, பலாக்குறத்தெரியுமே, இவ்விரண்டினுள், புகழேந்தியாரது இரத்தினசகருக்கத்தின் முதலிறகாப்புச்செய்யுள் இல்லை உவமானசங்கிரகத்தின் முதலிலமாத்திரம் “வேதத்தமிழமாறன் வெறப்பன்யா கேசாதி, பாதத துவமானப் பண்பெல்லாந-தாதின, முருகாமலாக்குமலாய மூதுரையாற சொலவன், குருகூரணத தொழுது கொண்டு” என நமமாழ்வாவிஷயமானகாப்புச்செய்யுள் உண்டு. இவ்விரண்டுநூல்கள், பலபதிப்பிலும், பொருளொற்றுமைபற்றியும் சிறுமை காரணமாகவும் ஒருங்கே அச்சிடப்பட்டுள்ளன இப்படியிருக்க, இவர்கள், சென்ற இரண்மியருஷத்தது மெடிகியுலேஷன் பாடபுத்தக உரைகளில், புகழேந்தியை வைணவரென்று தாழ்க்குமிடத்து, “இவா இயற்றிய இரத்தினசகருக்கத்தின் “குருகூரணதொழுதுகொண்டு” என ஸீசட்கோபமுனிவராயே துதித்தமையானும்” என்று ஒருமுறைக்கு இருமுறைபாக மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறும் ஒருநூலின்காப்பை மறொருநூலின்காப்பாக மாறுபடக்கூறி ஒருவரது மதத்தை நிலைபிறத்துவதாயின், எந்தமதத்தைச்சாராத புலவரையும் தமக்குறிஷ்டமானமதத்தைச்சாராத புலவராக எளிதில் இழுத்துக் கொண்டுவந்து சோத்துவிடலாம், (காலம் முதலியவற்றுக்கும் இப்படியே.) புத்தகங்களை ஒருங்குசேர்த்துத் தைத்துக்கட்டிக் கொடுப்பவ[பெண்டா]ரது உதவியொன்றே வேண்டிவது ‘பரிகைக்குப்பயிலும் மாணக்காககேயலலாம் ஏனையோர்க்கும் பயன் செய்யுமாறு ... அவ்வநூலாசிரியாதம் காலம் மதம் முதலியவற்றையும் ஆராய்ச்சி செய்தற்கருவியாக அவ்வவ்விஷயங்களை ஆராய்ந்து அவ்வநூலுள்ளுமுத்தது விளக்கமுற்பெய்துமிருக்கின்றோம்’ என்று பதிப்புரை யெழுதும் இவர்கள் நூலாசிரியாமதத்தைத் தக்கஆதாரமூலமாக நிலைப்படுத்துதலில் உண்மைப்பொருளுணரத்திய திறம், இது.

உ.—மகாபாரதசரித்திரத்தில் பீஷ்மரது தமையிராகிய சித்திராங்கதன் விசித்திரவீரியன் என்ற இருவருள், சித்திராங்கதன் என்பவன் அப்பெயருள்ள ஒருகந்தருவராசனல் தன்பெயரை இவன்வைத்துள்ளா நென்றகாரணத்தால் பகைகொண்டு இரவில் தூங்குகையிற் கொல்லப்பட்டு இளமையிலேயே இறந்துவிட, பின்பு பீஷ்மா விசித்திரவீரியனுக்கு முடிசூட்டிக் காசிரந்தரது அரச்சுபுதலவியாமுவருள் அம்பிகை அம்பாலிகை என்னும் இருவரை மணஞ்செய்விக்க, பிறகாலத்தில் அம்பிகையினிடத்துத் திருதராஷ்டிரனும் அம்பாலிகையினிடத்துப் பாணமீவும் வியாசாருளாத பிறந்தன் ரென்ற கதை, இந்நாட்டிற் பெண்பாலார்க்கும் சிறப்பினர்களுக்கு முட்படப் பிரசித்தமாகத் தெரியுமன்றோ? இவ்விஷயத்தில் இவர்கள் அம்பிகையைச் சித்திராங்கதனுக்கும் அம்பாலிகையை விசித்திரவீரியனுக்கும் மனைவியாக ஆள்முாடித்தனித்தனிகூட்டி முடித்து விளக்கமாக வம்சவீருக்கமன்று (தங்கள் மெடிகியுலையில்) நாட்டி வளர்த்திருக்கின்றனர் இவ்வாறு பெரியபாவத்துக்கு இடமான புணர்ச்சிவகையை விளக்கிற் கொம்மரமொன்றை உறபத்திசெய்தது, ஒருகலிக்கூததாகவே கருதப்படுமது. சந்திரவம்சத்தாரது உறவுமுறையை விளக்கச் சித்திரமொன்றுஎழுதித் தெளிவுகாட்டியதில் இவர்கள் உண்மைப்பொருளுணரத்திய வியப்பு, இது!

௩.—“முலையுறு குமிஞ்சியு முறைமையிற் நிரிந்து, நல்லியலிழந்து நடுங்குதுயருறுததுப், பாலை யென்பதோ படிவறு கொள்ளும்” என்பது சிலப்பதிகாரத்துக் காரிகாணகாதையின் சுசு, சுரு, சுசு-ஆம் வரிகள்; இவை, சிலப்பதிகாரப்பதிகவுரையிலும், தொல்காப்பியப்பொருள்திகாவுரையிலும், தொல

காப்பியசூத்திரவிருத்தியிலும், மறமஞ சில இடங்களிலும் மேற்கோளாக எடுத்து ஆளப்பட்டுள்ளன. இவற்றை, இவாகன, தங்கன திருவிருத்தவுரையில், (உசு-ஆம் பாட்டுக் குறிப்பில்) தொல்காப்பியசூத்திரமாகக் காட்டி, அம்மேற்கோள் நூற்பெயரை வேறெழுத்தாலமைத்து விளக்கஞ்செய்துமிருக்கிறார்கள். தலைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியமும், இடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் மாபுராணம் முதலியனவும், கடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என்னும் இவையும் இலக்கண மென்று பழைய நூலுரைகளால் தெரிகிறது, அவாகட்கெல்லாம் இலக்கண நூலை இலக்கண மாயிருந்தது. இந்த ஐந்தாளுசங்கத்தார்க்கு, இலக்கியநூலாகிய சிலப்பதிகாரம் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியமாகப் பரிணமித்தது, ஆசனியத்தினும் ஆசனியம்! 'சங்கச்செய்யுளுட பயிற்றேறிலலாத சிலா' என்று பிறரை இகழ்ந்துள்ள இவர்களது சங்கவிலக்கியப்பயிற்சி சங்கவிலக்கணப்பயிற்சி என்ற இரண்டிற்கும் இஃது ஒன்றே நற்சான்றாக அமையும். மேற்கோள் விளக்கமில்லாத தொல்காப்பியசூத்திரவிருத்தியில் இந்த மேற்கோள்களும், சொற்செறிவுடைத்தாயப் பொருளிலக்கணத்தையுணர்த்தும் ஆசிரிய வடிகளாக அமைந்திருந்தலமாத் திரத்தைக்கொண்டே தொல்காப்பியமென்று தாங்களே துணிகது, அத்துணிவினவன்மையால், தங்கனாபுத்தகத்தைப் பாராக்குமாணுக்காகவுறும் விபரீதஞ்ஞானமடைபுமாறு அங்ஙனமே வெளிப்படுத்தியும் விட்டனாபோலும், அன்றி, சங்கத்தாராகிய தாம் யாதாயினுமொன்றைத் தொல்காப்பிய மென்று உரைத்தால் அதனை நவ்நூலினுள்ளெழுத்துச்சொல்லிலக்கணங்களுடையிலும் மாணுக்கர் அன்றென்று மறுக்கமாட்டாது ஆமென்றே நம்பிவிடுவ ரென்ற துணிவே இதற்குக் காரண மென்று ஊகிக்கவும் இடமுண்டு இவர்கள் மேற்கோள்விளக்கக் காட்டுதலில் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய புதுமை, இது!

சு — இவாகன, தங்கன திருவிருத்தவுரையில் உசு-ஆம் பாட்டில் 'இளந்தலைப்பெயதல்' என்று ஒருதுறை காட்டியிருக்கின்றனா தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களிலும் திருக்கோவையார் முதலிய இலக்கியங்களிலும், பூவாசாரியர்கள் செய்தருளிய விபாககியானவர்களிலும், எவரும் இப்படிப்பட்டதொரு துறையைக் காணோம், (அதோ, இவர்கள் பாலைநிலத்துக்கு மேற்கோள்காட்டிய சிலப்பதிகாரத்தொல்காப்பியத்தினும் இஃது இல்லை) எவருக்கண்டதோ? எவ்வாசிரியாபாற கற்றதோ? யாபக்கற கேட்டதோ? பொருள்தான் யாதோ? இவகுப்பொருத்த மெப்படியோ? அறியோம். 'இடந்தலைப்பெயதமை சொல்லல்' என்று ஒருதுறை உண்டு, அதன் அச்சப்பிழையென்று இதனைக் கொள்வோ மெனின், — அதற்கும் இடமில்லை; வருமிடந்தோறும் இளந்தலைப்பெயதல் என்றே இவர்களாபுத்தகத்திற் காணப்படுகிறது. இவர்கள் திருவிருத்த முகவுரையில் 'இப்பிரபந்தம் நுதலும் பொருள்' என்று அறுதியிட்டுத் துறைகளைக்காட்டியவிடத்தும் இவ்ங்ஙனமே உள்ளது, ஆகையால், எவ்வாறானும் இதற்கு வழிசொல்லுதல் அரிது அகட்பொருள்துறையுணர்த்துதலில் இவர்கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய ஆற்றல், இது!

ரு. — தண்டகவன்மென்னும் பெயராக காரணம் — சூரியகுலத்தம் மருசுக் கரவாத்தியினது குமாரனை இக்ஷ்வாகுமகாராசனுடைய மக்களநூற்றவருட்கடைப்பட்டவனும், மூடனும் மூக்கனும் துஷ்டனுமாய்த் தண்டனைக்கு உரியனாவ னென்ற காரணங் கருதி எதிர்காலவுணர்ச்சியையுடையதற்கையால் தண்டனென்று பெயரிடப்பட்டவனும், தண்டகவென்று வழங்கப்படுபவனு மாகிய ஓரசன், வந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள ஸ்லத்தைத் தன் ஆட்சிக்கு உரியதாகக்கொண்டு, மதுமந்தமென்கிற பட்டணத்தை யமைத்தது அங்கு அரசாண்டு வருகையில், ஒருநாள் தனது புரோகித

ரான சுக்கிராசாரியரது ஆசிரமத்துட் சென்று அவர் மகளாகிய அரண்மனையார் பாளைக் காதலித்து வலியக் கறடழிக்க, பின்பு அதன்புணர்ந்த அந்தப் பாரக் கவர் சினைது 'ஏழாநாள்களில் அவர் குறிமபத்தோடு சேர்ந்த முதலிய பரி வாரத்தோடு அழிந்துபோக, அவனது நாடு மனமழையால் யாதொரு ஜீவ ஜந்துவுமில்லாமற் பாழாகக்கடவது' என்று சரிகை, அங்குண்டி அந்நாடும அவ்வரசனும் ஏழாநாள மனமழையால் அழிந்துபோய்விட்ட, அவ்விடம் பின்பு காடாகித் தண்டகாரணிய மென்ப பெயர்பெற்றது என்பது, கதை இது. இவ்வனத்தின் வரலாற்றை வினாவின இராமபிராஸ்து அக்ஷதிரமகாமுனி வா கூறினதாக வாலமீகராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் ௪௬, ௮௦, ௮௧-இம்முன்று சாக்கங்களிற் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது ஒட்டக்கத்தா உத் தரகாண்டத்திலும் சம்புகன்வதைப்படலத்தில் "தண்டகனேபோன மனு குலத்தோன் தருமநயாவொன்றில்லாத, பிண்டனவன் தன்புரோகிதனும் வெள்ளி தவஞ்செய்வனம் நண்ணி, வண்டுபிழம்புமபொழில்லத்தது வாராஜ ராத முனிமக்கை, கண்டு காமபரவசஞ்சூக கலங்குநெஞ்சங் கருதுவான்" என்று தொடங்கி "அந்தவெள்ளி யன்வென்ன ஆலகாலவிடமென்னச, சீரமத் பெருந்த பெருங்கோபந் தீர விடுமடை எனமகடந்த, தந்த தண்டன் வன் நாடுந் தானுங் கிளையுந் தந்திரமும், வெந்து பொடியாய் வீழ் வென் எல் லாம் பொடியாய் வீழ்தன்னவே", "அவர்தான் நாடு இத்தண்டகமா மடவியா கி ஆரழலிற், சிவந்த வெள்ளி சாபத்தால் நராயாமிருங்கு சோவினி" என்பவை ஈறாக ஒன்பத்செய்யுட்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தல் காண்க இவ்வாறெல்லா மிருக்க, இவர்கள், (விராதன்வதைப்படலம் ௪- ஆம் பாட்டு உரையில்) "இக்ஷ்வாகுசக்கிரவாததியினது கட்டமகளுகிய தண்டகனென் போன் ஒருநாட் பலவிடங்களுக்குச் சென்றபின்னர் அவ்வயிறு போதுகையிற் சக்கிரபகவானது சாபத்தினுற் காடாயினான், அவன் அவ்வளவு காடாயி ல்விடமே தண்டகவன்மென்ப பெறுவதாயிற்று" என்றும், (அக்ஷதிரபப டலம்-ருக - ஆம் பாட்டு உரையில்) 'தண்டகனென்னும் முனிவனது வன்பா தலின், தண்டகவன் மென்பட்டது' என்றும் எழுதியிருக்கின்றனார் இப்படிக் இவர்கள் எழுதியவை, முதலுல வழிநூல் முதலிய பலநூல்களோடு மாறுபடுதலோடு, தமமில் ஒன்றற்கொன்று மாறுகொளக்கூறலாதலுங் காண்க 'தண்டகன் காடாயினான்' என்பதும், 'தண்டகன் முனிவன்' என்பதும் நிரா தாரமான விஷயங்கள் வடமொழி தென்மொழி ராமாயணங்களுக்கு முற தும் மாறுபட்டவை யாம் என்பது வருடத்துக்குமுன் வெளியிட்ட கம்ப ராமாயண ஆரணிகாண்ட உரைப்பகுதியில் இச்சரித்திரத்தைச் சுருக்கி 'தண்டகவன்ம-இக்ஷ்வாகுவின்னது கடைப்புத்திரனாகிய தண்டகனென்பவன் ஆண்டு வருகையில், சக்கிரசாபத்தினுற் காடான இடம்' என்று எழுதியுள்ள வாகுகியத்துக்கு மாறாகப் பொருள்கொண்டு அதன்மேல் இவ்வளவு விரித்து எழுதிவிட்டனார்களோலும், என்றாலும், கொடியவனான தண்டகன் முனி வனாக மாறுதல் எவ்வளவு? 'கம்பராமாயணத்துக்கு வரலாற்று முறையின் விராதா சிலா' என்று எம்போலியரை நினைத்த இவர்கள் தாய்கள் வர லாற்றுமுறையினவரது பொதித்த கதையை விளக்குதலில் உண்மைபொரு ளுணராதிய அசிசயம், இது!

சு - வடசொற்கள் தமிழில் வரதுவழங்கும்பொழுது 'ரு' [ru] என்றும் வடமொழிச்சிறப்பெழுத்துத் தென்மொழியில் 'ரு' என்றும், 'இரு' என்றும் திரியும், (உதாரணம்) ருஷபம் = இடபம், வ்ருஷம் = விடை - இக்ரமாகத் திரி ந்தன; வ்ருத்தம் = விருத்தம், ம்ருகம் = மிருகம் - இரு என்பது திரிந்தன. இதற்கு விதி - "அவறதுள், ஏழாமுயிர் இய்யு மிருவும்" என்பது [நன்னூல் - பதவியல் - சூத்திரம் - ௨௦]. வடமொழிச் சம்புகதாக்கரம் தமிழில் வரு

கையில் அதில் ரகசியிருந்தால் அதன்பின் தமிழில் உகரம் வரும். (உதாரணம்) அரிதம் = அருத்தம், பாவ—பருவம். இதற்கு விதி - “இணைநதியலகாலை” என்ற [நன் - பத - உக] சூத்திரத்து “ரவ்வழி யுவ்வமாம்” என்பது இவ்வியம், கீழவகுப்பு மாணுக்கரினும் பெரும்பாலார்க்குக் குழப்பமின்றித் தெரியும் இப்படியிருக்க, இவர்கள், தங்கள் திருவிருத்தவுரையின் தொடக்கத்தில், ‘வ்ருத்தம் - இவ்வடசொல் “இணைநதியலகாலை” என்னுஞ் சூத்திரத்து “ரவ்வழியுவ்வமாயி” என்றதனால் ‘வ்ருத்தம்’ எனத் திரிந்தது நின்று’ என்று ஒன்றுக்கொன்றாகத் தமிழார் எழுதியிருக்கின்றார்கள். ‘விரத்தம்’ என்பது வடமொழியாயினன்றோ, ‘வ்ருத்தம்’ எனத் திரிந்ததற்கு இவர்கள்காட்டிய விதி அமையும்? ‘வ்ருத்தம்’ என்ற வடமொழிக்கு இது அமைவது எங்ஙனமோ? அவர்களே கருதுவாராக ‘இக்காலத்துச் சிலா நன்னூலுரைகளை இக்காலத்துக்கேற்ப ஒருவாறு மாற்றி எழுதினரேனும், அவையும் இந்நாள் ஆங்கிலத்தோடு தமிழுக்கற்கும் மாணுக்கர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் ஒப்பப்பயன்படாமைமீன், எமக்கு வித்தியாபப்பிரசத்திலுள்ள அநுபவத்தையும், எமயினும் அதிக அநுபவமுடையோரது அபிப்பிராயத்தை யுங் கொண்டு உரைநடையை எளிதாக்கியும், பொருளைத் தெளிதாக்கியும் . . இந்நூல்கின்றேம்’ என்று எமது நன்னூலகாண்டிகையையுமுட்படப் பிறஉரைகளையெல்லாம் இழித்துப்பேசிப் பெருமிதமாக முகவுரைவரைந்து மயக்கமின்றியுணருமாறு ஒருதாவரநுபத்தோடு நன்னூலுரையொன்று பதிப்பித்த இவர்கள் வடமொழிவிகாரத்திலுணமைப்பொருளுணாததியஅற்புதம், இது!

எ.—‘கருமி’ என்ற ஒரு வடசொல், புழுவை யுணர்த்துவது, இது, தமிழில் ‘கருமி’ என விகாரப்பட்டி வழுங்கும். இவ்வியம், சிறிது கமகத்தொடங்கினார்க்கும் நன்றாகத் தெரியுமே இவ்வுணமிருக்க, இவர்கள், திருவிருத்தத்தில் “மெல்லியலகாலைக் கருமி” என்ற பாட்டின் உரையின்கீழ் ‘கருமி-கரமிக், வடசொல்’ என்று எழுதியிருக்கின்றனர் இவ்வடசொல் எங்குக்கண்டதோ? பொருள் யாதோ? இவ்வாறு எந்திரித்ததோ? க்ருமி என்னும் வடசொலைக் கொள்ளுதற்கு வாத தடையென்றோ? ‘வடமொழித்தன்மொழிகட்கு உறுப்புப்பொருளும் குறித்திருக்கின்றேம்’ என்று பதிப்புரைபுரைத்த இவர்கள் வடசொலையடிவத்தைக் கண்டு வெளியிடுதலை உணமைப்பொருளுணாததிய விதம், இது!

அ.—முகமென்பது. ஒருவடசொல், இவ்வியம், பலர்க்குங் கையிலங்குநெல்லிகண்பாகத் தெளிவுறத்தெரிந்ததே இத்தனை தாபித்தற்காக, இலக்கிய இலக்கண மேற்கோள் காட்டத்தொடங்கினாலும், யுகதிவாதஞ்செய்யத் தொடங்கினாலும், நன்றாகப்பிசைபட்டமாவைவீ மீண்டு மீண்டுமே பிசைதலென்கிற பிஷ்டப்பேஷை நியாயத்தாற் குறமழைய மிகையுமா முடியும். இப்படியிருக்க, இவர்கள், (நாலடியா- சரு - ஆம் பாட்டுஉரையில்) ‘முகை, முகு-பகுதி, ஐ - வினைமுதம்பொருணமை விசுதி; முறப்படுகிறபது என்பது உறுப்புப்பொருள். ‘முகம்’ என்பதும் அற்று, அறியா ரிதனை வடசொலென்றுரைத்து மயங்குவா, அவா ‘முகஞ்செய்துகிடத்தல்’, ‘முகங்கொண்டுநிறமல்’ என்பனவாதிய பிரயோகங்களைக் கண்டிலாபோலும்’ என்று எழுதியிருக்கின்றனர். இதற்கு ஆதாரமென்றோ? முகமென்பதை வடசொல்லாகக்கொண்டால் வருங் குறம் மென்ன? உள்ளதை உள்ளபடிக்கொள்ளுதல், எப்படி மயக்கமாகும்? அப்படிக்கொண்டவா எப்படி தாம் அறியாராவா? முகம் என்ற சொல் வடமொழியிலேயேபலப்பொருள்களிலவழங்குதற்கு அநேகப்பிரயோகங்கள் காணலாமே முகு என்பதொருபகுதி, எங்குக் கண்டது? அதன் மறை வினைவிகாரங்கள் எப்படி? அவற்றிற்கெல்லாம் பிரயோகங்கள் யாவை?

[பரிதிமாறகலைஞரது தனிப்பாகாத தொகையையும், நாடகவியலையும் தங்கள் கம்பராமாயணவுரையில் தாங்கள் மேற்கோளாகக் கொண்டதுபோல, தங்களிலொருவரைக்கொண்டு சிலவற்றை யெழுதுவது அவற்றை வேறொருபெயரால் யாதேனும் ஒரு மாதாந்தரத்திற்கு மூலமாகவாவது வேறு வகையாகவாவது வெளிப்படுத்தி அப்படிப்பட்டவற்றை இப்படிப்பட்டபிரயோகங்களுக்கு மேற்கோளாகக்காட்டினால் யாவரும் உடன்பட்டார்; அன்றை, தமக்கும் தம்முள்ளதாக்கும் மேற்கோளாததது உரியன வாயினும், பிறர்க்கெல்லாம் பொதுப்பட்ட தடையற அங்கீகரிக்கத்தக்க மேற்கோளாக வன்றோ?] முகைக்கு முகத்தையும், முகத்துக்கு முகையையும் இவ்விரண்டுசொற்களையுமே திருப்பித்திருப்பி ஒன்றக்கொன்று மேற்கோளாகக் காட்டினால், ஒன்றையொன்றுபற்றித் தென்னுங் குற்றம் வருமே, என்செய்வது? முகை யென்பதனை, அருமபுதலென்னும் பொருள் கொண்ட 'முகை' என்னும் வினைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள் விருதி புணர்ந்து கெட்டதாகக் கொள்ளின், வரும் இடங்கு யாது? இவர்கள் வட்சொற்களுக்கும் தமிழ்ச்சொற்களுக்கும் உறுப்புப்பொருள் குறித்தலில் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய பாவது, இது!

கூ — தமிழ்நாட்டுமுேந்தராகிய சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு இரிகுறியாகவுங் காரணகருறியாகவும பறப்பெயர்கள் தமிழ்நூல்களிறையிலு கின்றன அங்ஙனமே சோழன்பெயரால் கவிவகத்துப்பரணியென்னுமநூலில் வழங்கப்பட்டுள்ளன அவற்றில் 'மாந்தன்' என்ப தொரு சோழன்பெயர், கவிவகத்துப்பரணியில் (கடைதிறப்பு - கக) "தன்கொடை மாந்தன் மாபு தோய தாதகி மாலையின் மேலவிழுங்கண்கொடு போமவழி தேறிவீர கண்களே றங்கடை திறமினே" என்பதிலும், (கடைதிறப்பு - கஉ) "அஞ்சியே கயல்கெடக் கூடலிற பொருதுசென் றண்கடைக் குழையிலே விழவடாத தெறிதலால், வருகி மாந்தன் விடுஞ் சேனையிற கொடியகண மடநலீ ரிடுமணி க்கடைதிறந் திடுமினே" என்பதிலும், (கோயிலபாடியது - உ) "வட்ட வெண்குடைச சென்னி மாந்தன் வாளின் வாயினான் மறலி வாயிடைப், பட்ட மன்னாதம் பட்ட மங்கையா பறும் ணித்திருக் கருவி ருத்தியே" என்பதிலும், (களம்பாடியது - ககச) "வாங்கி டக்கக் கவிவக ரோட மாந்த னேவிய சேன வீரா, தூசிய பித்தமை பாடி நிறு தூசிய மிடச்சின் ருடி னவே" என்பதிலும் வருதுள்ளது. மாந்த னென்னும் வடமொழிப்பெயர்க்கு-மானததைக் காப்பவ னென்று பொருள், இதனை, 'தந்தன்' என்னுங் குபேரன் பெயர் செலவததைக்காப்பவ னென்று பொருள்படுதலபோலக் கொள்க. சோழனுக்கு 'மாநாபரணன்' என்று ஒருபெயர் வழங்குதலால், இப்பெயர்க்கு இவ்வளவு காரணப்பொருள்கொள்ளுதல் சாலும் இனி, (தமமவாக்கு) மானததைக் கொடுப்பவ னென்றும், (பகைவரது) மானததைக் கெடுப்பவ னென்றும் பொருள்கொள்ளவும் அமையும், 'நாரதன்' என்னும் வடமொழிப் பெயரில் 'த' என்பது - கொடுத்தலுங் கெடுத்தலு மாகிய இவ்விருபொரு ளும் படுதல் காண்க. இஃது, ஓர் இலக்கியப்பொருள். 'மாந்தன்' என்பது - மணிதாபெயர்; தமிழில் ஒருமையிலலாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலேயே வழங்குவது; இப்படிப்பட்டதை வடநூலார் 'நிதப்பருவநம்' என்பர்: இச்சொல் எவ்வுமாமாந்தன்' என்று ஒருமையாகப்பயிலுத லிலலை இஃது, ஓர் இலக்கணப்பொருள். இவையிரண்டும், யாவாக்கும் ஓப முடிந்தவை. இப்படியிருக்க, இவர்கள், கவிவகத்துப்பரணிப் பாடல்களிலொன்றில் 'மாந்தன்' என்பதை 'மாந்தன்' எனப் படித்துக்கொண்டு, தங்கள் நாலடியுரையில் 'மாந்தர்கள்-ஒருமையிலசொல்லென்ப சிலர் அவர் 'மாந்தன்' என்னு மொருமைச்சொல் கவிவகத்துப்பரணிக்களம்பாடியபகுதியில்ககச-ஆதழி

சைக்கன் “மாந்தனேவியசேனைவீரா” என்ப பயிற்றுவந்த லுணரார்போ
லும்’ என்று எழுதியிருக்கிறான் அவ்விடத்து ‘மாந்தன்’ என்பபாடங்கொ
ண்டால், செய்யுளோசைக்கெந்தல், அததாழிசையின் இரண்டாம் அடியோடு
முதலடியை அளவொத்துவர அலகிட்டுப்பாததால் விளங்குமே, அரிதத தா
ழிசையோடும் ஒப்பிட்டுக்காணலாம். அன்றிபும், மாந்த னெனக்கொண்டால்,
மனிதனென்றன்றோ பொருளபரிம அங்குனங்கொண்டால், அப்பாட்டிற்
பொருத்தம் எப்படி? சோழனென்றன்றோ அங்குப்பொருள்படவேண்டு
வது? மனிதனென்றமாததிரத்தால் சோழனென்றுஆவது எவ்வாறு? இவர்
களில் ஒருவரது பெயரால் பலரையும்படுத்தொரு பெருமுகவுரையோடு
வெளியாயுள்ளபதிபிலும், யாம் மேற்காட்டிய நான்குசெய்யுள்களுள் முதல்
மூன்றும் மாந்தனென்றன்றோ பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன! அங்கும், மாந்த
னென்றே திருத்திவிட்டால், மாந்தனென ஒருமையிலவருதற்கு ஒன்றுக்கு
நான்காக உதாரணங்கள் அமைபுமே அவ்விடங்களிலெல்லாம் அங்குனங்
கொள்ளின் செய்யுளோசைக்கிதையுமே யென்றால், அச்சிதைவு இங்கும் விட்
டதன்றே. இவ்விஷயத்தில் உணராமையுடைய யாரிடத்து நிலைத்து நிற்ப
தோ, உணர்வுடையாரே உணர்வாராக ‘தாண்டாட்டித் தருதுநிறப்பு’ என்
னும் மத்ததைக் கொண்டு இவர்கள் பழையஇலக்கியஇலக்கணப்பிரயோகங்
களில் ஒன்றைத் தாங்களே புதிதாகத் தாபித்து அதனை வருமிடந்தோறும்
நிலைநிறுத்துதலில் உணமைப்பொருளுணராததிய விசித்திரம், இது!

கல் -- தூதுபி யென்றும் வடசொல், பேரிகையென னுமவாததியத்தைக்
சூறிப்பது, இதற்கு-தூது என்ற ஒவியால் விளங்குவ தென்றும், தூது என்ற
ஒவியால் நிறைவுடைய தென்றும், தூது என்று விளக்கமாகஒலிப்ப தென்றும்
வடநூலார் காரணப்பொருள் கூறுவர். இது - வடமொழியில் ஓரசரனாக
கும், ஒருவருடத்தாகும், சூதாடுகருவிகும் பெயராகவும் நிற்கும் இச்சொ
ல், தமிழில் பேரிகைக்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்குதலே யன்றி, பலவகை
வாததியங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும், இதனைத் தமிழகிண்கி
களாலும் அறியலாம் இது, தமிழிற் சிறகிலுடங்குகளில் தூதுமியென்றாறு
திரிதது உபயோகிக்கவும் பரிம இச்சொல், இவ்வருஷத்தது மெட்கியுலே
ஷன் பாடபுத்தகத்தில் குசேலோபாக்கியானத்தில் கக - ஆம் பாட்டில்
“ஐரது தூதுமியின் முழக்கமும்” எனவும், ககஅ - ஆம்பாட்டில் “வண
தூதுபி யைரதும்” எனவும், வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் - பதினமூன்றாம்
போசசருக்கம் - எ - ஆம் பாட்டில் “அந்தரதூதுபியீதெழுவே” எனவும்
வந்துள்ளது இவ்விடங்களில், இவர்கள், தங்களுரையில், ‘தூதுபி’ என மூலத்
துக்குமாறன்பாடங்கொண்டு, ‘அறியா தூதுபியென்பாடமோதி இடாப
பரிவா’ என்றும், ‘அறியா நினைத் தூதுபியென்றோதுவா’ என்றும் எழுதி
யிருக்கின்றனர். தூதுபியென்று சரியானபாடமோதியவர்களமேல் அறியா
மையும் இடாப்பாடும் சென்று நிற்பது எவ்வாறே? குசேலோபாக்கியான
நூலாசிரியரது ஆசிரியாதாமே பரிசோதித்து முதலிற்பதிப்பித்துள்ள பாட்
த்தை வேறுகத்திருத்தி ‘ஐரது தூதுமியின் - தூதுமியாதிய ஐவகைப்பட்ட
வாததியத்தினது’ என்றும், ‘வண தூதுபி யைரதும் - வளப்பம்பொருதிய
தூதுமியாதிய தோம்கருவி முதலாய ஐரதுவகைஇசைக்கருவிகளும்’ என்
றும் சுற்றவழியாகப்பொருள்கொண்ட தங்க ளிடாப்பாட்டைப் பிறாமேல்
ஏறநிலும், அது ஏறுதன்றோ? இவர்களில் மூவா பெயரால் வெளியான
கலங்கத்துப்பரணியுரையிலும் மற்றொரு சில இடங்களிலும் இவர்கள் தாமே
தூதுபியென்று வெளியிட்டுள்ளனர் ராதலால், அறியாமை தங்கள்மேலும்
நிற்குமே யென்றவது ஆலோசிக்கவேண்டாவோ? வடமொழியாக்கத்தில்
இவர்கள் உணமைப்பொருளுணராததிய வாறு, இது!

கக.—கம்பராமாயணத்திலுள்ள ஆரணிகாண்டத்தில் விராதன் வதைப்படலத்தில் “சுவணவண்ணனெடுகண்ணனுமறதோளன்வகசேதோ, பவணவிண்ணுடையிராதுபடாகின்றவ னறநு, சிவணதன்னகிதைமுன்னவரோடேருசெவவத, துவணனென்னுநெடுமன்னவனு மொத்தன னரோ” என்றசெய்யுள், இராமலக்குமணாகளைத் தந்தோளிரண்டின்மீதுமுடைய விராதனுக்கு ஒருவமைகூறுவது. இதற்கு, இலக்குமணனும் இராமனும் ஏறிவீற்றிருக்கப்பெற்றதோள்களையுடைய வேகத்தோடு ஆகாயத்திலெழும்பிச் செல்லுகிற விராதன் தாமசொருபமானதன் சிறகுகளில் [தோள்களில்] பலராமகிருஷ்ணரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு சென்ற கருடாமூவாளைப் போன்ற னென்று யாம முன்பு பொருளுரைத்தது, அவ்வவமைப்பொருத்தத்தையும் விளக்கி, ‘இனி, முன்னவா என்பதற்குப் பிரமவிஷ்ணுக்களென்றும், கிருஷ்ணாச்சனாக னென்றும் உரைப்பாரு முளா, அவை பொருளுதமெனு முணாக’ என்றும் எழுதியிருந்தோம் இடபொழுது, இவர்கள், அப்பாட்டின் பின்னிரண்டு அடிகளுக்கு, ‘தன் துசிறகுகளில் தமையல் மாராகிடகே தூராகுகளோடு செல்லுகின்ற வேகத்தினையுடைய கருடனென்கிற டெரியபுள்ளரசனையும் நிகர்த்தான்’ என்று பொருளாழித்தி, ‘கம்பராமாயணத்திற்கு வரலாற்றுமுதலியிவாராதா சிலா உரைவகுப்பான்புநுநு முன்னவ்வரன்பா கிருஷ்ணாச்சனரெனவும், பலராமகிருஷ்ணாக்களெனவும், காலபேதவழுவவாத லிபிகிலலாது பொருளவகுத்ததுரைத்து மாழாதொழிந்தா. அவராததெளிவிருந்தபடி யென்னே’ என்ற எழுதிப் பிறவுரையை மறுத்துமிருக்கின்றனா இவ்வணம் எழுதியதில், இவர்களுக்கொலமுக்கு முதலியன புலனாவதொன் றெழிய வேறொருபயனுக் கிற்று மிலை யென்பது சமயஆராய்ச்சி செய்தால் யாவாக்கும் விளங்கும் சரித்திரவிய்யத்தில் பின்னிருந்தவரை முன்னிருந்தவ ரென்பது தோன்ற எந்த வகையினாலாவது கூறினாலதுவன்றோ காலபேதவழுவாம? முன்னுள்ளாரது சம்பாஷணையிற் பின்னுள்ளாரது பிரஸ்தாபமவந்ததாகுகின் அதுகாலபேதவழுவாததத்தட்டிலை. பின்புள்ளபொருளை முன்புள்ள பொருளுக்கு உவமை கூறினால, அது காலபேதவழுவாதுமா? மக்கட்குத் தாயதந்தையரும், தம்பிக்குத் தமையனும், காரியத்துக்குக் காரணமும் போல, உபமையப்பொருளுக்கு உபமானப்பொருள் முந்தியதாயே யிருக்கவேண்டுமென்ற நியதி, எந்த இலக்கணநூலிலும் எந்த இலக்கியநூலிலும் கண்டதும் கேட்டதும் மிலையே, உபமானம், சொல்லுகிற கவியின் காலத்துக்கு முந்தியதாயிருந்தால், அவ்வளவே போதுமே? பிரஸ்துதமான தொரு பொருளின் உருவம் குணம் செயல் முதலியவற்றை அப்பிரஸ்துதமான தொரு பொருளைக்கொணர்விளக்குதலொன்றே, உவமையணியின் போக்கு இவ்வணங்கொளளுதலே, இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு மாறுபடாததும் ஆன்றோவழக்கமுமாம் இவ்விய்யம், கீழ்க்குறித்தபாட்டினுரையில் ‘முன்னவதாரமாகிய ராமலக்ஷ்மணாக்களுக்குப் பின்னவதாரமாகிய ராமகிருஷ்ணாக்களை உவமைகூறியது கவிகூற்றாதலி னெனக்’ என்று யாம முன்பு எழுதியிருந்ததல்லையே விளங்கலாமே. புகழேந்திப் புலவா நளவெண்பாவில் “தேனபிடிக்குந் தண்டுழாய்ச் செங்குட் கருமுகிலை, மான்பிடிக்கச்சொன்ன மயிலேபோல - தான்பிடிக்கப், பொறுபுள்ளிப் பற்றித்தா வென்றா புதுமழலைச், சொற்களை வா யாள் தொழுது” என்ற விடத்து, க்ருதயுகத்தில் நளினத் தமையநி பொன்னன்னப்பறவையைப்பிடித்துக்கொடுக்கும்படி கேட்டதற்குத் திரேதாயுகத்தில் இராமபிரானைச்சேறத் பொன்மாண்பிடித்துக்கொடுக்கும்படி கேட்டதை உவமைகூறியதை யாயினுங் கண்டதில்லையா? கம்பராமாயணத்து வரைக்காட்சிப்படலத்தில் “திரண்டதாள் நெடுஞ்செறிப் பணைமருதிடையொடியப், புரணி பின்வர வுரலொடு

போனவன்போல, உருண்டிகாலதொடர்பிறகிடுதியொடுமொருங்கே, இரண்டுமாமரிமடையிறந்ததே தோயாணை” என்று தசரதாயாணைக்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தியை ஒப்புஉரைத்துள்ளதும், ஆறடிப்படலத்தில் “செறிநிறதயிருமபாலும் வெண்ணெயுள், சோந்தநெய்யும், உறியொடுவாரியுண்டு குருந்தொடுமருந்தமுந்தி, மறியுடையாயாமாதா லீனதுகிலவாருநீரால், பொறிவரியரவினும் புனிதனும் போலுமன்றே” என்று சரயுநதிக்குக் கண்ணிராணை உவமை கூறியுள்ளதும், பிறவுங் காண்க, பாலகாண்டத்திற்கு இல்லாத காலபேதவருட, ஆரணியகாண்டத்தில் எப்படிவந்தமுளைக்கும்? கம்பராமாயணத்தில் திருவெண்ணெயநல்லூர்ச் சடையப்பவள்ளலும், நளவெண்பாவில் சந்திரன் சுவாக்கியும், வில்லிபுத்தூராடாரதத்திலவரபதியாட்கொண்டானும், இராமன் நள்ளர் பாண்டவா இவர்களுக்கு உவமைகூறப்பட்டனரே, அவர்கள், இராமன் முதலியோர்க்கு முன்னிருந்தவரோ? இப்படி முற்பொருளுக்கும் பிறபொருளுவமைகூறுதலை, வடமொழி தென்மொழி முதலிய பலமொழிகளிலும் பலகாணலாமே அவ்விடங்களிலெல்லாம் வரலாற்றுமுறையின்வந்தஇவா காலபேதவருடவாகானையறிந்து பொருள்வகுத்துரைத்தது மாழாந்தொழியாதவாறு எவ்வனே? ‘அவாதந்தெளிவிருந்தபடியென்னே!’ என்று பிறாக்கு எழுதியதைத் தங்களுக்கேகொளவாராக. வடமொழிதென்மொழிக்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த பிள்ளைலோகாராயசீயா, முறப்பட்டதாகிய திருவாய்மொழியீடுமுப்பத்தாறாயிரப்படிவியாக்கியானதாக்குப் பிறப்பட்டதாகிய சருதபரகாசிகை உவமை கூறப்படுதலைச் சாதிக்குமிடத்து, ‘இதுதான் சருதபரகாசிகைக்கு முன்னே அவதரித்த தாளுலும், பின்புள்ளார இதன்படியை தருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யக் குறையிலலை’ என்று (உபதேசரத்தின்மாலேவியாக்கியானதில்) எழுதியதையும், வடமொழி தென்மொழிப் பயிற்சியில மிகச் சிறந்த ஸ்ரீ-உ-வே தி-ஈ ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியா நளவெண்பாவுரையில் ‘கண்ணன் நளனுக்குப் பிறகாலததானுமும், இக்கவிக்கு முறப்பட்டவனாகவின், முரணாகரத்தையும் உகிர்பாண்டியனையுங் கூறியதுபோலக் கவிமழக்காயக்கூறிய தென்பது ஒருவகை’ என்று எழுதியதையும் அறிந்த அடங்கக்கடவா, திருமாலினுருவத்துக்குக் காளமேகத்தையும் சிவபிரான்வடிவத்துக்குச் செவ்வானத்தையும் பெரியோர் உவமைகூறியுள்ள இடங்களையும், இவர்கள், தங்களுக்கினிவால், ‘கருமுகிலும் செக்காவானமும் அரிக்கும் அரனுக்கும் முன்னோர்நினைவல்லவாகவின், இவவுவமை காலபேதவருடவாமபிற’ என்றமறுக்கத்தொடங்கிவிடுவார்போலும் இனி, இவர்கள் தங்களுரைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டிய சரித்திரத்திலுஞ் சிறிதுஆராய்ச்சி செய்யப்படுமே ‘விரதைமகனை கருடன் கத்தருவின்மகனளான நாகங்களைச் சுமந்தது திரிநதான்’ என்பதுமாத்திரமே, பாரத்ததி லுள்ளது; கேதுராகுக்களைச் சுமந்தது நென்பது, எங்குக்கண்டது? அன்றியும், ராமலக்ஷ்மணாக்கு ராகுகேதுக்களை ஒப்புமைகூறுதல், இழிவுவமைக்குமறத்தின்பாறபடுமே இவர்கள் கம்பராமாயணத்துக்கு வரலாற்றுமுறையின்வந்த உரைவகுப்பானபுகுந்த பொருள்வகுத்துரைத்தபிறருரைக்குமறங்காட்டுதலில் உண்மைப்பொருளுணராததீய தன்மை, இதி!

கஉ.—கலிங்கத்துப்பராணிக் கதாநாயகனும் சூரியகுலத்துக் கங்கைகொண்ட சோழனது பெணவயிறுபுள்ளையும் அவனது அபிமானபுத்திரனுமாகிய விசயதரசோழன் சந்திரகுலத்துச் சாலாக்ய வரசாக்களில் ஒருவனது மகனென்று சிலாசாஸநபரிசோதகா நன்குவிளக்கியிருக்கவும், இவர்கள், ஒரு பாண்டியரானது குமார நென்று எழுதிவைத்தது, யாதுகாரணத்தாலோ? நூலில் சந்திரகுலத்தானென்று சொல்லியிருத்தலைக்கொண்டும், சோழநாட்டிற்குப் பாண்டியநாடு அணுகியதாயிருத்தலைக்கொண்டும், சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் டென்கொடுத்தவாங்கும் உறவுமுறையிருந்ததாக வேறு

சிலவிடங்களில் வருவதுகொண்டும், பாண்டியனென்று அறியுபட்டனர்போலும். இவன் பாண்டியரைப் பொருது அழித்ததாக அந்நூலிற் பலவிடத்து வருதலாலும், இவன் பாண்டியரசனைல் னென்பதுபுலப்படுமே சாஸனவாராய்ச்சிபுலவா எழுதிவைத்த குறிப்புக்களைத் துண்கொண்டு கலங்கத்துப்பரணிச சரித்திரக்குறிப்பை விளங்க எழுதுதலில் இவர்கள் உணமைப்பொருளுணாததிய மாட்சி, இது!

கந.—“நளியிரு முநரீர் நாவா யோட்டி, வளிதொழி லாண்ட வரவோன்” எனற புறநானுமறினால் ஓர் சோழராசன் வாய்புகவாளை வென்று னென்று வெளிப்படையாகச் சரித்திர மிருபடவும், கலங்கத்துப்பரணியில் இராசபாரம்பரியம் - கசு - ஆம் பாட்டில் ‘வாதராசன்’ என்றதற்கு - யாதொரு சரித்திரமுங்காட்டாது ‘ஓர் அரசன் என்று அறிக’ என்று எழுதியிருக்கின்றனர். அது, வாதராச னென்றதனாலேயே விளங்குகின்றது, இவர்களுரையால் விளங்கவேண்டியதில்லை. மறமும் அவ்விராசபாரம்பரியத்தில் “காலனுக்கிது வழக்கென வுரைத்தவவனும் காவிரிபுனல் கொணாந்தவவனும்” என்பதுமுதலியவற்றிற்குச் சரித்திரங்கள் எழுதாதுவிட்டனவும், பொருத்தமில்லாத சரித்திரங்களை மெழுதிவைத்தனவும், மிகப்பல, அவற்றை விரிப்பிற்பெருகு மென இவரு விடுத்தனம் இடமவருழி அவையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டப்படும். பழைய சிறந்த நூல்கள் சரித்திர விவரங்களை வெளியிடுதலில் இவர்கள் உணமைப்பொருளுணாததிய தோச்சி, இது!

கசு —“எழிலார் திருமாரிற் கேற்ற மிவையென்று, அழகிய வையம்படைபு மாரமுங் கொண்டு” (கிவவியப்பிரபந்தம்), “செவ்வாயக ருதலை மெய்பெறு மழலை, சிறுதுபு சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப”, “அமளித் தஞ்சு மைம்படைத் தாலிக், குதலைச் செவ்வாயக குழநடைப் புதலவா” (மணிமேகலை), “தாலி களைந்தன்று மிலனே” (புறநானூறு), “தாலி மைம்படைத் தழுவு மாரபிடை” (கம்பராமாயணம்), “ஐம்படை மாரபிற் காணேன் கிறுசிலம்படியிற் காணேன்” (திருவிளையாடற்புராணம்) எனப் பல சிறந்த தமிழில் க்கியவர்களாலும், பல வடநூல்களாலும், ஐம்படை யென்பது - காதத்தகடவுளான திருமாலின் பஞ்சாயுதவடிவமாக அமைத்துக் குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாவலாகக் கழத்திலணியப்பட்டு மாரபில் தொங்குவதோர் ஆபரணமென்று தெளிவாக விளங்கவும், இவர்கள், கலங்கத்துப்பரணியுரையில் ‘இவ்வாபரணம் குழந்தைப்பருவத்துக் குழந்தைக்கு இடையில் அணிவது’ என்று எழுதியிருக்கின்றனர் இது, நூல்கொள்கைக்கு மாறான தொரு பொருளை வெளியிட்ட மாணக்கரைத் திரிபுணாச்சிப்படுத்ததுவதோடு பகவத்பசாரத்துக்கு ஏதுவுமாம். பழைய புதிய இலக்கியங்களின் பயிற்சியால் உணமைப்பொருளுணாததிய அழகு, இது!

கரு.—அஷ்டவசக்கன்-அத்வரன், அநலன், அநிலன், ஆபன், சோமன், துருவன், பிரத்யுஷன், பிரபாஸன் என இவா ; இவர்களில் ஆபன் என்ற பெயர் ‘ஆபசைவன்’ எனச் சில தமிழ்நூல்களில் மாறாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது, அவற்றிலுள்ளவாறே இவர்களும் ‘ஆபசைவன்’ எனறே ஒருமுறைக்கு மூன்றாமுறை தவகன்புத்தகங்களில் வெளியிட்டிருந்தனர். அது வடநூற்கொள்கைக்கு வழி வென்று உணர்ந்த ‘ஆபன்’ என்பவனை ஆபசைவனெனப் பெயர்கூறுவா, வசக்களின் பெயரைக்குறிக்கும் வடமொழிச்சுலோகத்தில் “ஆபஸைவ” என்றதன் பொருளை யறியாதவா’ என்று எழுதுகூக - ஆம் வருடத்து யப் - ஏ பாடபுத்தகத்தில் வெளியிட்டோம். பின்பு இவர்களில் ஒருவரும் ஒருவரது மாணக்கரும் வெளியிட்ட தொரு கிறிநூலில், யாமெழுதியவிஷயமே, கிறிதுமாற்றி ‘வடநூலுணராதார ‘ஆபசைவன்’ என்பா. இதில் ச, ஏவ என்பன - வடசொல்கைச்சொற்கள்’ என்று

காணப்பட்டது. எமது கொள்கையைப் பிறரும் எறிததானுகிற விஷயத்தில் எமக்கு மிகத்திருபதியேயாம். தமமையும் தமஆசிரியரையும் 'வடநூலுணராதார்' என்று தாம் நினைத்து உணராமையை வெளியிடுதலென்றே இஹி சால வியக்கத்தக்கது. பிறாமேற குற்றங்காட்டுமிடத்துத் தன்னுணம் அயலினம்பாராத நம்புநிலையின் திறம்போலும், இது! முன்பு தாம் மாறாக அறிந்ததும் பிறர் அறிதிறகணிப்பிடித்து உணமையை உணராதியது மாகிய தொரு விஷயத்தை இவ்வளம் பிறன்கோட்கூறலாகவன்றித் தானெடுத்த மொழிதலாகவே வெளியிட்டதை நோக்குமிடத்து, முன்பு ஒருவர் விலலி புத்தாரா முதலிய ஆனரோ பாடலகளைச் சிறிது இசையோடு சிறிது சிறிதாகத் தமவாயாற்சொல்லி அப்பொழுதுதான் தாம் புதியாய் ஆசகவன்மாகச் செயததுபோலச் சிறுவர்களுக்காட்டித் தாம்எனைக்கூறினாலுமறமபத தக்க அவாமனத்தை மயக்கியமை ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. வடநூற்பொருளை உள்ளப்படி வெளியிடுதலில் உணமைப்பொருளுணராதிய போக்கு, இது!

கச.—நீதிநெறிவளக்கத்தில் "கொள்ளுமா கொள்வோர்க்குக் காணடுமே" என்றவிடத்தில் 'இவ்விருதி இறந்தகாலங்காட்டுவது 'கணடுமே' என வருமிடத்தேயாம்' என்றும், "எந்நவ காணடுமென் றொளமக" என்ற விடத்தில் 'கணடுமே என்று பாடங்கொணடு' இவ்விடத்துக் 'காணடுமே' என வேறுபாடமோதுவாரு முளா. அஃது எதிகாலங்காட்டுமேயன்றி அவா தாகு கருதுமாறு இறந்தகாலங்காட்டாமை யுய்ததுணாக' என்றும், "ஊமுனமை காணடு மெனறு" என்றவிடத்தில் 'அறிபா ரிதற்கு இறந்தகாலமாகவே பொருளகூறுவா' என்றும் பிறரைமறுத்து எழுதியுள்ள இவர்கள், தாங்களே திருவிருத்தத்தில் "பணடும பலபல வீங்கிருள் காணடுமே" என்றவிடத்தில் 'காணடுமே' என்பதற்கு - 'கண்டிருக்கிறோம்' என்று இறந்தகாலமாகப் பொருள் எழுதியிருக்கின்றனர். அறியாமை, இப்பொழுது யாமேல நிற்கும்? அது, கூட்டத்தாராகிய தங்களைத் தனியே தொடாதற்கு அஞ்சி மெனக் கருகினார்போலும். "கறறுப் பிறாக்குரைத்துத் தாநிலலா வாப்படுமே, வெறுறுரைக் குண்டோ வலியுடைமை-சொற்றாரீ,நிலலாத தென்னென்று நாணுமைப் நோதொருவன், சொல்லாமே குழந்து சொல்ல" என்ற பாடல் இவர்கள் அறிந்ததேயன்றே? தாம் கசடறக் கற்பவை கற்றுக் கறப்பின் அதற்குத்தக் நிற்பின்ன்றே, பிறர்க்குப்போதித்தலும் பிறாமேறகுற்றங்காட்டுதலும் பெருமைப்படுமே? இலக்கணவிதிக்குமாறாகக் காணப்பட்ட இரண்டொரு பாடல்களில் .. திருத்தமான பாடங்களைப் பொருத்தியிருக்கின்றோம் என்று தாங்கள் பதிப்புரை யுரைத்தற்கு ஏற்ப மறுகுசிலவிடங்களில் திருத்தியதுபோல இவரும் 'பணடும பலபல வீங்கிருள் காணடுமே' என்று ஆழவார்பாசுரத்தைத் திருத்தி விடாது, மிக்ககாருணியமே. 'இஃது எமமிடத்துள்ள பழைய ஏட்டுப்பிரதியொன்றிற்கண்டது', 'சிறந்த பழைய கையெழுத்துப்பிரதியொன்று எமக்குக் கிடைத்தமையின் அதனையே ஆதாரமாகக்கொண்டு', 'ஏட்டுப்பிரதியொன்று எமமிடத்துள்ளது' என்று பலவிடங்களில் எழுதியுள்ளவாகளது ஏட்டுப்பிரதியில் இஃது இல்லாமற்போனது எனனோ? மறுகொளக்கூற லென்னுங் குற்றத்திற்கு இடமில்லாமல் இவர்கள் உணமைப்பொருளுணராதிய நிலை, இது!

கச.—திருக்குறணுக்கவுரையில் 'ஒளவையார் இடைக்காடா முதலிய இவர்தமச்சோதரர்களும் எங்கள்' என்று இவர்கள் எழுதியுள்ளார். ஒளவையார் திருவள்ளுவரது சகோதரியாரென்பது பிரசித்தமே, இடைக்காடரைத் திருவள்ளுவர்ச்சோதர ரென்பதற்கு ஆதார மெங்கே? உப்பை உருவை ஒளவை வள்ளி என்னும் பெண்பால் நாலவரும், திருவள்ளுவர் அதிகமான் கபிலா என்னும் ஆண்பால் மூவரும் ஒருவயிறுமித்தவ ரென்பது மாதிரி

மே, கபிலரகவலினால் தெரிகிறது இடைக்காடர், எவ்வளவு அங்குளமாவர்? புலவர்ச்சரித்திரம் புலப்படுத்தலில் உண்மைப்பொருளுணராததிய செறி, இது !

கன.—மற்றும் திருக்குறளுக்குரியல் ‘புறநானூறு, எட்டுத்தொகை, நாலடியார், புறப்பொருள்வெண்பா, மாலை, கலித்தொகை முதலிய பழைய நூல்களினின்று’ என்று எழுதியிருக்கின்றனா, புறநானூறு கலித்தொகையும் எட்டுத்தொகையின் சோந்தன் வல்லவோ? இவ்விரண்டுநதயிர எட்டுத்தொகை நூல்கள் எவையோ? “நற்றிணை நல்லநூறுதொகை யையுஞ்நூறு, நெுத்தபதிறறுபத தோறுபுபிபாடல், கற்றறிநதாரேதகுவகலியே யகம புற மென, நிறத்திறதத டெட்டுத்தொகை” என இவ்வெட்டு நூல்களே அந்மதுரை நூற்சங்கத்தார்க்கு எட்டுத்தொகையாய நின்றவை இந்நதசென்கையுரைச்சங்கத்தார்க்கு, காலபேதத்தால் இன்னும் இரண்டு இவ்நததேபாஹும்! மேற்கோநூல்களின் வகையறையில் உணர்ப்பொருளுணாதியுமாண்பு, இது!

கக. — திருவிருத்தவுரையில், 'இங்ஙனையாகக் கூடுமோ' என்னில், "புமபாவம் மலையாயடி," "புமஸாம் தருஷ்டசித்தாபஹாரினம்" என வாலமீக பகவானும், கூறுதலாம் கூடுமெனக் என்று எழுதியுள்ளார் "புமஸாம் தருஷ்டசித்தாபஹாரினம்" என்று வாலமீக பகவான் கூறியது உண்மையே. "புமபாவம் மலையாயடி" என்று வாலமீக பகவான் எங்கு கூறவில்லையென இது, வியாச பகவான் கூறியதன்றோ? "பாஞ்சாலயாம் பதம்பதராக்க்யாம் ஸ்ராயந்தயா ஜகநம் கரும-யாஸ்தநியோதருஷ்டவதயஸ்தாம் புமபாவம் மலையாயடி" என்கிற மகாபாரதக் கலோகத்தின் நான்காம் அடியன்றோ, இது. 'திரௌபதி நீராடுகையில் அவளாழகை நாராஜகன்கூட மகளிர், மனத்தால் ஆணமையடைந்தனர்' என்று பாஞ்சாலியின் சொந்தநியாதிசயத்தை வருணித்தது, இது உரையாசிரியரையும் போதகாசிரியரையும் பதிப்பாசிரியரையும் நமிக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களை, இம்சுவகை யாசிரியத்தன்மையையும் மேற்கொண்டவர்கள், இங்ஙனம் பொய்யுணர்வுக்கு உள்ளாக்கி இடாப்படுத்துவது, தருமமா? கிஸ்பதிகாரம் தொல்காடியாமானதற்கு, பாரதம் ராமாயணமானதும் வியாசா வாலமீகியானதும் துணையாகத் தட்டிலலை. ஜெயிற் பாரதம் உண்டு, வாலமீகி பாரதம் எங்கும் இல்லையே. வடநூலமேற்கோள்காட்டுதலை உண்மைப்பொருளுணர்த்திய முறைமை, இது!

20 — மாணுக்காக்கு இடாதிப்பதாக வந்தவர்கள், அவர்கள் படித்தற
கென்று யூனிவாசியாரால ஏற்பித்தப்பட்ட புத்தகத்தில் உள்ள பாடங்க
ளுக்குத் தக்க பொரு ளொழிதலை ஁ரோமாணுக்காளுக்கு உபயோகமாமா?
அங்ஙனமன்றி, (மெடிகியுலேஷன் பாடபுத்தக வுரையில்) தாங்கள் கண்ட
பாடததுக்கெல்லாம் பொருள இலக்கணம் மொழிபெயர்ப்பு முதலியன
எழுதியும், யூனிவாசியாரா தக்ககாரணங்களால் விலக்கிய பாடலகளுக்கும்
பாடலகளுக்கும் வசனங்களுக்கும் பொருளவிளக்கியும், நீதிநெறிவிளக்கத்
துசெய்யுள்களின் இலக்கத்தை யுமுட்பட மாற்றியும் வெளிவிட்ட உரை,
மாணுக்காக்கு இனிதுபயன்படுவது எவ்வாறே? இவர்களுரை இங்ஙனமாறு
பட்டிருப்பதைப் புத்தகமுழுவதிலும் அவகாங்குக்காணலாம். பெருந்தேவநர்
பரத்தத்தில் ௧0௪ - பாடலகளுக்கு ௧0௨ - மாறுபாடுகளும், நீதிநெறிவிளக்
கத்தில் ௪௭ - பாடலகளுக்கு ௧௫ - மாறுபாடுகளும் நோட்டன குசேலோ
பாக்கியானம், பஞ்சதந்திரவசனம் என்னுமியற்றிலும் இங்ஙனமே கண்டு
கொள்க. இடாப்பட்ட மாணுக்கரது தன்மையை உள்ளபடியறிந்த பல பண்
டிதா முதலியோரார் பலகாலந்தாண்டப்பட்டுத் துணிந்து உரையெழுதவந
தவார்களது கருணை இங்ஙனம் மாணுக்கரது பேரிடாப்பாட்டுக்கு ஏதுவாய
முடிதலை நோக்குமிடத்து, “செயிரத்ததுரைப்பின, நெஞ்சுநோ மென்று தலை

துமிப்பாச் தண்ணளிபோல, எஞ்சா தெடுத்தரைக்கமபாறம்” என்றது ஞாபகத்திற்கு வாராமற்போகாது பலரும் உணமைப்பொருளுணர்ந்தா மையால் இடாபபட்ட மாணுக்காக்கு உதவியாகத் தாங்கள் உணமைப்பொரு ளுணர்த்திய சாஸ்பு (1) 11

இவ்வாறு உணமைப்பொருளுணர்த்துதற்கு யாம் இனிக்கறகவேண்டிவதே!

இவருக்காட்டிய இவை, வேண்டுமென்று தேடியெடுக்கப்படாமல் மேல் நோக்காகப்பார்க்கையிலதாமேகாணப்பட்டவை, அன்றியும், அவாகள்தாமே விளக்கிபுள்ள ஸதாலீபுலாக நியாயத்தின்படி இவையெ போதுமானவை.

இனி, இவற்றிற்கெல்லாம் கைப்பிழையென்றவது அச்சப்பிழையென்ற வது முக்குணங்களும மாறிவரும் மாநாட்டியற்கையா லாய தென்றவது சோவு மானுடாக்கு இயற்கை யென்றவது இரவிலும் விரவிலும் செய்ய வேண்டியிருந்தமைபற்றி நோந்த பிழையென்றவது சமாதானங்கூறலுநின், தமக்குப்போலவே மறறையோருக்கும் இக்காரணங்களுலலாம் அமைபு மென்றும், தமது குறைபைப்பிறாகூறின் தமக்கு மாவருத்தமுண்டாவது போலவே பிறாகுறையைத் தாம் கூறினாலும் அவாக்கு மனவருத்தமுண்டா கு மென்றும் தாமே அறிந்து பிறரைத்தாற்றாமையே அழகு என்க

இவ்வாறு தமமிடத்துக் குறைவுபல உளவாகவும், பிறரை இகழுவது, சிறி தும் தகுதியன்று. “தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந், தான் தற புகழ்தல தகுதியன்றே” என்பதுகாண்க. அன்றியும், “நல்லார பிறாகுற்றம் நாடார நலந்தெரியக், கலலார பிறாகுற்றம் காண்பாரோ” என்பது முதலாகத் தாமே எறித்துக்காட்டிய மேற்கோள்களை ஏட்டுச்சுசுளாக்காயாககாது அனுட் டானத்திற்கொணர்வதனு பிறையுந் தமமைப்போலவே கருதி அமைந்திரு ததலே தக்கதாம்.

யாம் இவ்வனம் எழுதலுற்றது, அவாக்களீது அழகாறு காரணமாக வும் எமது லாபத்திற்காகவும் பிறரை நஷ்டப்படுத்தும்பொருட்டாகவு மன் று, மாணுக்கர்களின் உபயோகத்திற்காகவும், இனி எம்போலியரை அவர் கள் வீணே பழித்திடாமைக்காகவுமே யென்ற அறிவு

1892-ஆம் வருடத்து பி-ஏ பாடபுத்தகமாக யாம் முன்பு 1891-ஆம் வருடமுதலில் உரையோடு வெளியிட்ட கம்பராமாயணத்து ஆரணியகாண்ட பப்பகுதியே மீண்டும் இவ்வருடத்துப்பாடமாகவந்ததலை, அதனையே யாம் உபயோகப்படுத்திப் பிழைதிருத்தத்தோடு அநுபந்தமும் சோததிட்டோம். அந்த எழுத்துரையே பிறா இவ்வருடம் வெளியிட்ட வுரைக்கு முலாதாரமெ ன்பது, இரண்டு உரைகளையும் ஒப்பிட்டுப்பாரப்பவாக்குத் தாளேவிளங்கும். அன்றியும், அறிததபக்கத்திற்காட்டப்படுகிற பிழைதிருத்தத்தில்* இக்குறியிடப்பட்ட அச்சப்பிழைகள் அவாக்களபுத்தகத்திலும் அவ்வப்பாட்டி னுரையிற காணதலொன்றே, இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்திப் பலாக்கும் வெளியிடும், ‘பிறாபொருளைத் தம்பொருள்போலப் பாவிக்கவேண்டும்’ என்ற நீதிமுறைமை தவறாமல், பிறா சிரமப்படிக் கண்டு எழுதிய விஷயங்களை அப் படியே தவறாதாக எளிலெடுத்தகொள்பவா, சிறிது உழைத்து அப்புத் தகத்திறுதியிலேயேயுள்ள பிழைதிருத்தத்தைப் பார்த்து அதன்படி அச்சப் பிழைகளை யெல்லாந் திருத்திக்கொள்ளுதலாவது செய்யவேண்டாவோ? இன்றோன்னவை இன்னுஞ்சில உள், உணமைப்பொருளுணர்த்தவந்தார் தன்மையை இதனாலும் உணர்க.

கம்பராமாயணவுரைப் பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்
அ	௬	தன்னிடத்தே	தமமிடத்தே
* கக	௩௪	இக்ஷுவாகு	இக்ஷ்வாகு
உச	௩௩	அமபு	நீண்ட அமபு
))	௩௪	அவ்வஸதிரம	அவ்வமபுகளா
* ௩௦	௧௧	முதலவனின்	முதலவனின்
௪௨	௩௬	(தனக்குச் சிறப்பாக வு டைய)	(தனக்குச் சிறப்பாகவுடைய)
௪௪	௩௭	தாந்தா	தாந்தாம
* ௩௧	௩௪	உமபாக்குஅரசு	இவன் உமபாக்குஅரசு
*))	௩௩	தேவேநதிரன்	இத்தேவேநதிரன்
* ௩௪	௪௧	ஆயநத	நெடி - தேடி, ஆயநத
- ௩௩	௪௧	வந்து,	வந்தது, எமமை - எங்களை,
௩௧	௩௩	'உனக்கு'	'உனக்கு
௬௦	௩௨	அளவாராவினா	அளவாராவினா
௬௧	௪௨	முடிப	முடிப
௬௨	அ	ஒரு	ஓர்
௬௩	௩௨	(அப்பதவியை)	அப்பதவியை
௬௬	௪	செய்து,	செய்தது, இருந்தனன் - வீற்றிரு நது,
௭௦	௩௬	கொள-	கொள்ளும் -
௭௧	௧௭	அகரம	இகரம
))	௨௪	நீரென	நீரென
* அ௬	௨௭	விஜகதஸைவம	விஜகதஸைவம
௭௭	௪	(இ - ள)	(இ - ள) ஆழியுழவன் புதலை - சக்கரவாத்தி திருமகனே !
௮௮	௪	நலகா -	நலகி -
))	௩௭	ஒரு	ஓர்
௮௯	௧௧	வீரையாட,	வீரையாட -
))	௨௨	வண்ணன்-	வண்ணனும-
))	௨௩	ஸ்ரீராமன்,	ஸ்ரீராமனும்,

கம்பராமாயணவுரை யறுபந்தம்.

ஆரணிய காண்டம்.

விராதன்வதைப்படலம்

க.—பத்திரம - மங்கலகரமான, பழுவம் - சோலை பெயினுமாம், பத் - சுழி.

ச.—தண்டகவனம் - [இதன்விவரம் அறிவிப்பிற காண்க.]

அ.—செச்சை - சாசகா என்னுமவடசொல்லின் சிதைவு; சாசகா - பூசக.

க௨.—சூமபம் உதற - பாண்போலவுள்ள மஸ்தகம் பொருந்தின எணி
நம். ஒளி குலாம் ஒடை பென இயையும்; ஒடை - நெதறிப்பட்டம்; முக
ரமன்று; அது, சூழியெனப்படும்.

க௩.—கலிகாலமென நிமிர என இயைத்து உரைப்பினுமாம்

க௪.—இடையாடைமுடியையுணராததம் நீவி என்னும் வடசொல், இ
, இலக்கணையாய், ஆடைமாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று.

கக.—பிள்ளை இரண்டடி—முரணவினா தழிவணி [விரோதாபாசாலங்காது
உரு.—பெட்பின் உதிரம் - விருமப்பபரிம இரத்த மெனினுமா
வேலை - வேலாள் னுமவடசொலதிரிபு, கரையின்பயா, கடலுக்கு, இ
ககணை.

உசு.—மா - விஸதுகின்பொதுபபெயா, சிறப்பாய, மாண்கு வந்தது

உள.—கண்டம், ஆலா என்னும் வடச்சாற்கள திரிந்தள

உக.—வட்டம் - வந்தத மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு

௩௭ —தோய வண்ண விண்ணிடை என் எத்தது, கடலின் நிறம்
ள்ள ஆகாயத்திலே யெனினுமாம். தோயம் - வடசொல் நீர் வண்ண
வாணம். [ஒப்பாட்டின் மறறை விவரத்தை அறிவிப்பதற்கானது.]

ந.க.—முதலா, பிராட்டியினது கதவுநிலையின் உறுதி விளங்குகும.

சு0.—எழுது பாவை - அசையாது நிறைந்த உவமை, ஆதனா,

சுரு — தோம — தேவன் மெனனும் நடஞ்சொல்லின் விகாரம்.

சரபங்கீர்த்தப்பூநீங்குதபடலம்

(ரு) —பொலக கழல - அழகிய திருவடியுமாம்.

அ. — புநழை வெண்ணிறத்த தென் வநுணிததல, கவிமரபு

சுசு —காவியாரததாபததியலங்காரம், செய்யுட்பொருட்பேறணி

அநத்தியப்படலம்.

கூட — மொய்மபு - வலிமையுமாம்

உரு.—பாதம் என்பதை பருகத மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு
கொண்டால், கூட்ட மென்று பொருள்படும

உஉ — இராமபிரான தாம் திருமாலின் வடிவமாயினும், மனிதரு
திருவவதரித்ததற்கு ஏற்ப, அததெய்வத்தன்மையை மறைத்து, நாரா
டமாததியை 'சுடானெயி' எனப் பட்டர்க்கையாகப் பினைபோலக் கூறினா ரெ
ஆ அறம் - நிறைந்த தருமமுமாம்.

நடவ — செலவுக் - விவரமுற்ற 'சென்று' என விவரப்பெச்சபடு
ளில் வந்தது, முற்றெச்சபடு

நகர — நான்காமாடி - சொறசி எவருகியேயணி.

நிகு — என்ன தகு குணத்தினை — “என்னகுணத்தான” என்றா நிகுக்
ளிலும். அபவஹதபாமதவம் - வினைத்தொடாபினைமை, விஜரதவம் - மூப
மை, விமருதபுதவம் - மரணபின்பமை, விசோகதவம் - சோகபின்மை,
கீதஸதவம் - உணவுநசையின்பமை, அபிபாஸதவம் - நீர்வேடகையின்ப
ஸதயகாமதவம் - விருமபியதைத தவருமறபெறுந்தனமை, ஸதயஸங்க
வம் - தவருமல நின்றவேறுறு கருத்துடைமை. வாறசலியம், சுவாமித
சௌலீலயம், சொஸபபியம், ஞானம், சுகதி, பிராபதி, பூர்த்தி என்பவை
எட்டுக்குணங்களாம்

நா. — வாழ்மறை பென எடுத்து, நித்தியமாகிய வேத மென்னும்
நீதி - நீதிநூலுக்கு, ஆகுபெயர் நீதி யறம் - நீதிநூல்களிற கூறப்பட
ளாத நூல் மெனவுமாம்

நா.எ.—முதலடி - சொற்பொருட்பிவ்ருவிலையணி.

சுடரியநாண்படலம்

உ.—உடநூலா உதயமெனறே அம்மலைக்குப் பெயாகுறுவர்; “பூவபாவது” என்பதுகாண்க. அதத் மென்பதற்கும ளுது கொள்க.

கசு.—மூன்றாமாடி. - உபமானத்தை உபமேயமாகவும் உபமேயத்
உபமானமாகவும் கூறத்தக்கது. எதிரொலியைப் [புரதொலியாகாமை.]
மகாபகோபநிர்வாணம், உபகட்டா

— ၇၁ —

